Europeiska gemenskapernas

officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 365 E

fyrtiotredje årgången

19 december 2000

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

Informationsnummer

Innehållsförteckning

Sida

I *Meddelanden*

. . . . . .

II *Förberedande rättsakter*

Kommissionen

2000/C 365 E/01 Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om livförsäkring (omarbetad version) *(KOM(2000) 398 slutlig – 2000/0162(COD))* 1

2000/C 365 E/02 Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om livsmedelshygien *(KOM(2000) 438 slutlig – 2000/0178(COD))* [1] 43

2000/C 365 E/03 Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung *(KOM(2000) 438 slutlig – 2000/0179(COD))* [1] 58

2000/C 365 E/04 Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av offentliga kontroller av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel *(KOM(2000) 438 slutlig – 2000/0180(COD))* [1] 102

2000/C 365 E/05 Förslag till rådets förordning om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel *(KOM(2000) 438 slutlig – 2000/0181(CNS))* [1] 123

2000/C 365 E/06 Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om upphävande av vissa direktiv om livsmedelshygien och hygienkrav för tillverkning och utsläppande på marknaden av vissa produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel och om ändring av direktiven 89/662/EEG och 91/67/EEG *(KOM(2000) 438 slutlig – 2000/0182(COD))* [1] 132

SV

[1] Text av betydelse för EES

Informationsnummer	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
2000/C 365 E/07	Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om förlängning av vissa åtgärdsprogram för gemenskapen inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet antagna genom beslut nr 645/96/EG, nr 646/96/EG, nr 647/96/EG, nr 102/97/EG, nr 1400/97/EG och nr 1296/1999/EG och om ändring av de besluten *(KOM(2000) 448 slutlig – 2000/0192(COD))* (1)	135
2000/C 365 E/08	Ändrat förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 82/714/EEG av den 4 oktober 1982 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart *(KOM(2000) 419 slutlig – 97/0335(COD))* (1)	138
2000/C 365 E/09	Förslag till rådets beslut om ändring av beslut 2000/24/EG för att skapa ett särskilt EIB-åtgärdsprogram till stöd för konsolidering och förstärkning av tullunionen mellan EG och Turkiet *(KOM(2000) 479 slutlig – 2000/0197(CNS))*	167
2000/C 365 E/10	Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om medlemsstaternas åtgärder i fråga om krav på allmänna tjänster och slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar *(KOM(2000) 7 slutlig – 2000/0212(COD))* (1)	169
2000/C 365 E/11	Förslag till rådets förordning om stöd till samordning av transporter på järnväg, väg och inre vattenvägar *(KOM(2000) 5 slutlig – 2000/0023(COD))* (1)	179
2000/C 365 E/12	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter *(KOM(2000) 347 slutlig – 2000/0158(COD))* (1)	184
2000/C 365 E/13	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter *(KOM(2000) 347 slutlig – 2000/0159(COD))* (1)	195
2000/C 365 E/14	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster *(KOM(2000) 393 slutlig – 2000/0184(COD))* (1)	198
2000/C 365 E/15	Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om tillträde till accessnät *(KOM(2000) 394 slutlig – 2000/0185(COD))* (1)	212
2000/C 365 E/16	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning *(KOM(2000) 384 slutlig – 2000/0186(COD))* (1)	215
2000/C 365 E/17	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation *(KOM(2000) 385 slutlig – 2000/0189(COD))* (1)	223
2000/C 365 E/18	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster *(KOM(2000) 386 slutlig – 2000/0188(COD))* (1)	230

(1) Text av betydelse för EES

Informationsnummer	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
2000/C 365 E/19	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster *(KOM(2000) 392 slutlig – 2000/0183(COD))* (1)	238
2000/C 365 E/20	Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om ett regelverk för radiospektrumpolitiken i Europeiska gemenskapen *(KOM(2000) 407 slutlig – 2000/0187 (COD))* (1)	256
2000/C 365 E/21	Förslag till rådets förordning om förlängning av stimulans- och utbytesprogrammet för rättstillämpare på civilrättens område (Grotius-civilrätt) *(KOM(2000) 516 slutlig – 2000/0220(CNS))*	262
2000/C 365 E/22	Förslag till rådets förordning om ändring för sjätte gången av förordning (EG) nr 850/98 för bevarande av fiskeresurserna genom tekniska åtgärder för skydd av unga exemplar av marina organismer *(KOM(2000) 501 slutlig – 2000/0215(CNS))*	264
2000/C 365 E/23	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 70/220/EEG om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon *(KOM(2000) 487 slutlig – 2000/0211(COD))* (1)	268
2000/C 365 E/24	Förslag till rådets förordning om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden *(KOM(2000) 538 slutlig – 2000/0226(CNS))* (1)	270
2000/C 365 E/25	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 80/232/EEG i fråga om de nominella vikterna för kaffe- och cikoriaextrakt *(KOM(2000) 568 slutlig – 2000/0235(COD))*	274
2000/C 365 E/26	Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om sjösäkerhetskommittén och om ändring av förordningarna om sjösäkerhet och förhindrande av förorening från fartyg *(KOM(2000) 489 slutlig – 2000/0236(COD))* (1)	276
2000/C 365 E/27	Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiven om säkerhet på fartyg och förhindrande av förorening från fartyg *(KOM(2000) 489 slutlig – 2000/0237(COD))* (1)	280
2000/C 365 E/28	Förslag till rådets förordning om genomförandet av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget och om ändring av förordningarna (EEG) nr 1017/68, (EEG) nr 2988/74, (EEG) nr 4056/86 och (EEG) nr 3975/87 (”Förordning om tillämpning av artiklarna 81 och 82 i fördraget”) *(KOM(2000) 582 slutlig – 2000/0243(CNS))* (1)	284

(1) Text av betydelse för EES

II

(Förberedande rättsakter)

KOMMISSIONEN

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om livförsäkring (omarbetad version)

(2000/C 365 E/01)

KOM(2000) 398 slutlig — 2000/0162(COD)

(Framlagt av kommissionen den 28 juni 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 47.2 och 55 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Rådets första direktiv 79/267/EEG av den 5 mars 1979 om samordning av lagar och andra författningar om rätten att starta och driva direkt försäkringsrörelse ([1]), rådets direktiv 90/619/EEG av den 8 november 1990 om samordning av lagar och andra författningar om direkt livförsäkring, och med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utnyttja friheten att tillhandahålla tjänster, och om ändring av direktiv 79/267/EEG ([2]) och rådets direktiv 92/96/EEG av den 10 november 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser direkt livförsäkring och om ändring av direktiven 79/267/EEG och 90/619/EEG (tredje livförsäkringsdirektivet) ([3]) har undergått flera och omfattande ändringar. För att skapa klarhet i samband med senare ändringar bör direktiven arbetas om.

(2) Det är viktigt att undanröja vissa skillnader mellan olika nationella tillsynsregler för att göra det lättare att starta och driva livförsäkringsverksamhet. För att nå detta mål och samtidigt tillförsäkra försäkringstagare och förmånstagare i samtliga medlemsstater ett tillräckligt skydd skall bestämmelserna avseende de finansiella krav som ställs på livförsäkringsföretagen samordnas.

(3) Det är nödvändigt att den inre marknaden för direkt livförsäkring fullbordas med hänsyn till såväl etableringsfriheten som friheten att tillhandahålla tjänster i medlemsstaterna så att det blir enklare för försäkringsföretag med huvudkontor i gemenskapen att fullgöra åtaganden inom gemenskapen och därigenom ge försäkringstagarna tillgång till inte endast försäkringsgivare etablerade i det egna landet, utan också till försäkringsgivare som har sitt huvudkontor inom gemenskapen och är etablerade i andra medlemsstater.

(4) Enligt fördraget är all diskriminering i fråga om friheten att tillhandahålla tjänster, vilken grundas på att ett företag inte är etablerat i den medlemsstat där tjänsterna utförs, förbjuden. Detta förbud gäller beträffande tjänster som tillhandahålls från alla etableringsställen inom gemenskapen, vare sig det är ett huvudkontor, en agentur eller en filial.

(5) Detta direktiv utgör därför ett viktigt steg i sammanslagningen av de nationella marknaderna till en integrerad marknad. Det gör det möjligt för alla försäkringstagare att ha tillgång till varje försäkringsgivare med huvudkontor inom gemenskapen som bedriver verksamhet där med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, och att därvid garanteras ett tillfredsställande skydd.

(6) Detta direktiv skall ingå i en samlad gemenskapslagstiftning inom livförsäkringsområdet som även innefattar rådets direktiv 91/674/EEG av den 19 december 1991 om årsbokslut och sammanställd redovisning för försäkringsföretag ([4]).

(7) Den metod som valts är att sådan harmonisering skall ske som är väsentlig, nödvändig och tillräcklig för att uppnå ömsesidigt erkännande av auktorisationer och säkra system för kontroll så att det blir möjligt att bevilja en enda auktorisation som gäller i hela gemenskapen, samt att tillämpa principen om hemlandstillsyn.

([1]) EGT L 63, 13.3.1979, s. 1. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7).

([2]) EGT L 330, 29.11.1990, s. 50. Direktivet ändrat genom direktiv 92/96/EEG (EGT L 360, 9.12.1992, s. 1).

([3]) EGT L 360, 9.12.1992, s. 1. Direktivet ändrat genom direktiv 95/26/EG.

([4]) EGT L 374, 31.12.1991, s. 7.

(8) Som en följd av detta skall bedrivandet av försäkringsrörelse vara underkastat en enda officiell auktorisation som ges av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där försäkringsföretaget har sitt huvudkontor. En sådan auktorisation ger företaget rätt att bedriva verksamhet inom hela gemenskapen med stöd av etableringsfriheten och friheten att tillhandahålla tjänster. Den medlemsstat där en filial ligger eller där tjänster tillhandahålls får inte kräva att försäkringsföretag som vill bedriva försäkringsrörelse där och som redan har auktorisation i hemlandet skall söka ny auktorisation.

(9) De behöriga myndigheterna bör inte bevilja auktorisation eller upprätthålla denna auktorisation för ett försäkringsföretag om en effektiv tillsyn förhindras av att företaget har nära förbindelser med en annan fysisk eller juridisk person. De försäkringsföretag som redan är auktoriserade skall också uppfylla de behöriga myndigheternas krav i detta avseende.

(10) Definitionen av ”nära förbindelser” i detta direktiv bygger på minimikrav som inte hindrar medlemsstaterna från att tillämpa den även på andra situationer än de som avses med definitionen.

(11) Vid tillämpningen av direktivet utgör den enda omständigheten att förvärv av en betydande del av ett bolags kapital har skett, inte i sig ägarintresse om kapitalandelen förvärvats endast som en tillfällig placering som inte ger inflytande över företagets organisation eller ekonomiska inriktning.

(12) Principerna om ömsesidigt erkännande och om hemlandstillsyn kräver att de enskilda medlemsstaternas behöriga myndigheter inte bör meddela auktorisation eller bör återkalla auktorisationen i sådana fall där verksamhetsplanen, lokaliseringen eller den faktiskt utövade verksamheten klart visar att försäkringsföretaget har valt rättssystemet i en medlemsstat i syfte att undgå de strängare normer som gäller i en annan medlemsstat inom vars område det bedriver eller har för avsikt att bedriva sin huvudsakliga verksamhet. Ett försäkringsföretag som är en juridisk person skall vara auktoriserat i den medlemsstat i vilken det har sitt stadgeenliga säte. Ett försäkringsföretag som inte är en juridisk person skall ha sitt huvudkontor i den medlemsstat där det är auktoriserat. Dessutom skall medlemsstaterna kräva att ett försäkringsföretag har huvudkontor i sin ursprungsmedlemsstat och att det faktiskt bedriver verksamhet där.

(13) Av praktiska skäl bör tillhandahållandet av tjänster definieras med hänsyn tagen till såväl försäkringsgivarens etableringsställe som platsen för åtagandet. Därför bör även åtagandet definieras. Vidare är det önskvärt att göra åtskillnad mellan verksamhet genom etablering och verksamhet som utövas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

(14) En indelning i försäkringsklasser är nödvändig, främst för att bestämma vilka former av försäkringsverksamhet som omfattas av obligatorisk auktorisation.

(15) Vissa ömsesidiga institut bör undantas från tillämpningsområdet för detta direktiv, om de på grund av sin rättsliga ställning uppfyller skäliga villkor beträffande säkerhet och finansiella krav. Vissa institut, vars verksamhet täcker endast en mycket begränsad sektor och som är begränsad genom institutens stadgar, bör också undantas.

(16) Livförsäkringsverksamhet är föremål för officiell auktorisation och tillsyn i varje medlemsstat. Villkoren för att bevilja eller återkalla en sådan auktorisation måste läggas fast.

(17) De befogenheter och medel för kontroll som anförtrotts de behöriga myndigheterna bör klargöras. Det är även önskvärt att utfärda särskilda föreskrifter om villkoren för att starta och driva verksamhet som utövas inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, samt om tillsyn över sådan verksamhet.

(18) De behöriga myndigheterna i hemländerna bör ansvara för tillsynen av att försäkringsföretagens ekonomi är sund, vilket bl.a. innebär kontroll av deras solvensmarginal och skapandet av tillräckliga tekniska avsättningar, samt att dessa avsättningar täcks av matchande tillgångar.

(19) Det är lämpligt att föreskriva utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som i kraft av sin uppgift bidrar till att stärka stabiliteten hos det finansiella systemet. För att bevara informationens konfidentiella karaktär skall antalet mottagare hållas mycket begränsat.

(20) Vissa handlingar, såsom bedrägeri och insiderbrott, påverkar det finansiella systemets stabilitet och integritet, även när andra företag än finansiella företag berörs.

(21) Det är nödvändigt att fastställa under vilka förutsättningar det ovan nämnda informationsutbytet skall tillåtas.

(22) När det föreskrivs att informationen får offentliggöras endast med de behöriga myndigheternas uttryckliga tillstånd får dessa, när så är lämpligt, ställa stränga krav som villkor för tillståndet.

(23) För att stärka tillsynen över försäkringsföretag och skyddet för deras kunder bör det föreskrivas att en revisor omgående skall rapportera till de behöriga myndigheterna då han, enligt vad som föreskrivs i detta direktiv under fullgörandet av sitt uppdrag får kännedom om förhållanden som riskerar att allvarligt påverka ett försäkringsföretags finansiella ställning eller dess organisation av administration och redovisning.

(24) Med tanke på det eftersträvade syftet är det lämpligt att medlemsstaterna tillser att denna skyldighet gäller alla de tillfällen då en revisor upptäcker sådana omständigheter vid fullgörandet av sina uppdrag i ett företag som har nära förbindelser med ett försäkringsföretag.

(25) Revisorernas skyldighet att vid behov meddela de behöriga myndigheterna om vissa förhållanden och beslut rörande ett försäkringsföretag som de upptäcker vid fullgörandet av sina uppdrag hos ett icke-finansiellt företag ändrar inte i sig arten av deras uppdrag hos detta företag, inte heller det sätt på vilket de bör fullgöra sina uppgifter där.

(26) Utövandet av förvaltning av pensionsfonder påverkar inte under några förhållanden de befogenheter som tilldelats respektive myndigheter med avseende på innehavare av tillgångar.

(27) Vissa bestämmelser i detta direktiv avser minimikrav. Hemlandet får dock fastställa strängare regler för försäkringsföretag som är auktoriserade av dess egna behöriga myndigheter.

(28) De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna måste ha de tillsynsmöjligheter som krävs för att säkerställa att försäkringsföretagen bedriver sin verksamhet på ett korrekt sätt inom hela gemenskapen oavsett om verksamheten utövas med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Myndigheterna måste särskilt ha möjlighet att införa lämpliga skyddsåtgärder eller sanktioner i avsikt att förhindra oegentligheter och brott mot bestämmelserna om tillsyn över försäkringsverksamhet.

(29) Bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd bör innehålla särskilda bestämmelser om överlåtelse till ett annat företag av bestånd av försäkringsavtal som ingåtts inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

(30) Bestämmelserna om överlåtelse av försäkringsbestånd måste överensstämma med systemet med en enda auktorisation som det finns bestämmelser om i detta direktiv.

(31) Företag som etablerats efter de datum som anges i artikel 18.3 bör inte medges att driva verksamhet avseende livförsäkring och verksamhet avseende annan försäkring än livförsäkring samtidigt. Medlemsstaterna bör däremot ha rätt att medge företag som de datum som anges i artikel 18.3 drev dessa verksamhetsgrenar samtidigt att fortsätta med detta, förutsatt att varje verksamhetsgren har sin egen ledning, detta för att försäkringstagarnas intressen, när det gäller livförsäkring respektive annan försäkring än livförsäkring, skall tillvaratas och för att de finansiella minimiförpliktelser som åvilar en av dessa försäkringsgrenar inte skall bäras av den andra verksamhetsgrenen. För redan etablerade företag, som utövar samtidig verksamhet avseende livförsäkring och annan försäkring än livförsäkring, bör en medlemsstat ha möjlighet att föreskriva att företagen, om de är etablerade inom statens territorium, skall upphöra med denna samtidiga verksamhet. Specialiserade företag bör stå under särskild tillsyn, när ett företag som meddelar annan försäkring än livförsäkring tillhör samma finansiella företagsgrupp som ett livförsäkringsbolag.

(32) Det finns inget i detta direktiv som hindrar att ett blandat företag delas upp i två företag, det ena verksamt inom livförsäkringsområdet och det andra inom området för annan försäkring. För att en sådan uppdelning skall kunna ske under mest gynnsamma betingelser bör medlemsstaterna medges rätt att, i enlighet med gemenskapens konkurrensregler, införa lämpliga skattebestämmelser, särskilt med hänsyn till kapitalvinster som en sådan uppdelning kan medföra.

(33) De medlemsstater som så önskar bör kunna bevilja samma försäkringsföretag auktorisation för de klasser som avses i bilaga I och för de typer av försäkringar som hänförs till försäkringsklass 1 och 2 i bilaga I till rådets direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring ([1]). Denna möjlighet får dock underställas vissa villkor ifråga om redovisnings- och likvidationsregler.

(34) Med hänsyn till skyddet av försäkringstagarna skall alla försäkringsföretag införa lämpliga försäkringstekniska avsättningar. Beräkningen av dessa avsättningar baseras huvudsakligen på försäkringsmatematiska principer. Dessa principer bör samordnas för att underlätta ett ömsesidigt erkännande av de försiktighetsregler som tillämpas i de olika medlemsstaterna.

(35) Av försiktighetsskäl är det önskvärt att det inrättas en miniminivå för samordning av de regler om begränsning av räntesats vid beräkningar av de tekniska avsättningarna. För att uppnå en sådan begränsning är det lämpligt att låta medlemsstaterna fritt få välja vilken metod som skall användas eftersom de metoder som finns alla är lika riktiga, försiktiga och likvärdiga.

(36) De regler som styr beräkningen av tekniska avsättningar, spridningen, lokaliseringen och matchningen av de tillgångar som används för att täcka de tekniska avsättningarna måste samordnas för att underlätta ett ömsesidigt erkännande av medlemsstaternas regler. Vid denna samordning måste man beakta de åtgärder för liberalisering av kapitalrörelser som avses i artikel 56 i fördraget och de framsteg som gemenskapen gjort på vägen mot en ekonomisk och monetär union.

([1]) EGT L 228, 16.8.1973, s. 3. Direktivet senast ändrat genom direktiv 95/26/EG.

(37) Hemländerna får dock inte kräva att försäkringsföretagen skall investera de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna i särskilda tillgångsslag, eftersom ett sådant krav skulle vara oförenligt med de åtgärder för liberalisering av kapitalrörelserna som avses i artikel 56 i fördraget.

(38) För att skydda sig mot svängningar i verksamheten är det nödvändigt för försäkringsföretagen att ha, utöver tekniska avsättningar – inklusive premieavsättningar – av tillräcklig storlek för att kunna uppfylla sina försäkringsåtaganden, en kompletterande reserv i form av en s.k. solvensmarginal, som skall motsvaras av fria tillgångar och, med de behöriga myndigheternas godkännande, av andra, dolda tillgångar. För att man skall kunna vara säker på att de krav som ställs på försäkringsföretagen är grundade på objektiva kriterier som tillförsäkrar företag av samma storlek likvärdiga konkurrensvillkor, bör solvensmarginalen stå i förhållande till respektive företags totala åtaganden samt till arten och storleken av de risker som hänför sig till de olika slag av verksamhet som ligger inom ramen för detta direktiv. Solvensmarginalen bör därför vara olika stor beroende på om det rör sig om placeringsrisk, dödsfallsrisk eller förvaltningsrisk. Den bör följaktligen bestämmas på grundval av premieavsättningar och den risksumma som företagens åtaganden omfattar, av inbetalda premier eller bidrag, av endast tekniska avsättningar eller av tillgångar i tontiner.

(39) I direktiv 92/96/EEG fanns bestämmelser om en tillfällig definition av ”reglerad marknad” i avvaktan på att ett direktiv om investeringstjänster inom värdepappersområdet skulle antas som skulle harmonisera detta begrepp på gemenskapsnivå. I rådets direktiv 93/22/EEG av den 10 maj 1993 om investeringstjänster inom värdepappersområdet [1] definieras begreppet ”reglerad marknad”, även om livförsäkringsverksamhet undantas från direktivets tillämpningsområde. Det är därför lämpligt att tillämpa begreppet ”reglerad marknad” även för livförsäkringsverksamhet.

(40) Förteckningen över poster som får ingå i den solvensmarginal som krävs enligt detta direktiv måste kompletteras med hänsyn till nya finansiella instrument och till de möjligheter som beviljats för andra finansiella institut vid uppbyggnaden av sina fonder.

(41) Ett krav måste vara att det finns en garantifond som till storlek och sammansättning ger garanti för att företagen redan vid sitt bildande förfogar över tillräckliga resurser, och att solvensmarginalen inte vid något tillfälle vid utövandet av verksamheten underskrider ett visst säkerhetsminimum. Denna garantifond skall i sin helhet eller till viss angiven del bestå av öppet redovisade tillgångar.

(42) Det finns skillnader mellan medlemsstaternas avtalsrättsliga lagstiftning tillämplig på de verksamheter som avses i detta direktiv. Harmoniseringen av försäkringsavtalsrätten är inte en förutsättning för att uppnå en inre marknad för försäkringar. Den möjlighet som ges medlemsstaterna att föreskriva att deras respektive lagar skall tillämpas på försäkringsavtal som täcker åtaganden inom deras territorier bör därför ge tillräckligt skydd för försäkringstagare. En frihet att som tillämplig lag för avtalet välja en annan lag än den i medlemsstaten för åtagandet bör kunna ges, med stöd av bestämmelser som tar hänsyn till särskilda förhållanden.

(43) Försäkringstagare bör ges möjlighet att inom en tid av 14 till 30 dagar frånträda livförsäkringsavtal.

(44) Inom ramen för en inre marknad ligger det i försäkringstagarnas intresse att ha tillgång till bredast möjliga utbud av försäkringsprodukter som finns att tillgå inom gemenskapen så att de kan välja vad som bäst motsvarar deras behov. Det åligger den medlemsstat där åtagandet har gjorts att se till att det inom dess territorium inte finns några hinder mot att tillhandahålla alla försäkringsprodukter som saluförs inom gemenskapen, förutsatt att produkterna inte strider mot i medlemsstaten gällande lagstiftning till skydd för det allmänna bästa och i den utsträckning skyddet för det allmänna bästa inte säkerställts genom lagstiftning i hemlandet, samt med kravet att sådana rättsregler tillämpas på alla företag med verksamhet i medlemsstaten utan diskriminering av något företag och att de är objektivt sett nödvändiga och står i proportion till det åsyftade ändamålet.

(45) Medlemsstaterna måste kunna säkerställa att de försäkringsprodukter och de avtalshandlingar som, enligt etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster, används för att täcka åtaganden inom deras territorier, överensstämmer med de särskilda rättsregler till skydd för det allmänna bästa som är tillämpliga. De tillsynssystem som skall tillämpas måste motsvara den inre marknadens krav utan att vara en förutsättning för att bedriva försäkringsverksamhet. Med detta synsätt förefaller det inte berättigat med ett system med förhandsgodkännande av avtalsvillkor. Det är därför nödvändigt att införa andra system som är bättre anpassade till den inre marknadens krav och som ger varje medlemsstat möjlighet att garantera försäkringstagare ett tillfredsställande skydd.

[1] EGT L 141, 11.6.1993, s. 27. Direktivet senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG (EGT L 84, 26.3.1997, s. 22).

(46) Det är nödvändigt att få till stånd ett särskilt samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och mellan dessa myndigheter och kommissionen.

(47) Det bör införas ett sanktionssystem som skall tillämpas om ett försäkringsföretag inte uppfyller de bestämmelser till skydd för det allmänna bästa som är tillämpliga i den medlemsstat där ett åtagande görs.

(48) Det är nödvändigt att utforma bestämmelser för det fall att ett företags ekonomiska ställning medför att det har svårt att uppfylla sina försäkringsåtaganden.

(49) För att tillämpa försäkringsmatematiska principer i enlighet med detta direktiv får hemlandet kräva regelbunden underrättelse om de tekniska grunderna för beräkning av premienivåer och tekniska avsättningar, dock med undantag för allmänna och särskilda försäkringsvillkor och företagets premiesättning.

(50) På en inre marknad för försäkringsområdet får försäkringstagaren ett bredare och mer varierat utbud av försäkringar att välja mellan. För att fullt ut kunna dra nytta av denna mångfald och den ökade konkurrensen skall försäkringstagaren ha tillgång till all den information som är nödvändig för att kunna välja den försäkring som bäst motsvarar hans behov. Detta informationsbehov är så mycket större som åtagandena kan sträcka sig över lång tid. Bestämmelser om minimikrav måste därför harmoniseras, så att försäkringstagare kan få klara och exakta besked om de väsentliga egenskaperna hos de försäkringsprodukter som erbjuds och uppgift om de organ till vilka försäkringstagare, försäkrade eller förmånstagare kan rikta klagomål.

(51) Marknadsföring av försäkringsprodukter är viktig för att försäkringsrörelse skall kunna bedrivas på ett effektivt sätt inom gemenskapen. Det måste därför vara tillåtet för försäkringsföretag att använda alla sedvanliga marknadsföringsmetoder i den medlemsstat där en filial är belägen eller tjänster tillhandahålls. Medlemsstaterna får dock kräva att försäkringsföretagen följer nationella regler om marknadsföringens form och innehåll oberoende av om dessa regler grundas på gemenskapslagstiftning om marknadsföring eller har införts av medlemsstaten till skydd för det allmänna bästa.

(52) Inom ramen för en inre marknad får ingen medlemsstat längre förbjuda att försäkringsverksamhet bedrivs inom dess territorium, något som strider mot såväl etableringsfriheten som mot friheten att tillhandahålla tjänster.

(53) I vissa medlemsstater är försäkringstransaktioner inte föremål för någon form av indirekt beskattning medan flertalet medlemsstater tillämpar särskilda skatter och andra former av avgifter. Dessa skatter och avgifter varierar avsevärt beträffande struktur och omfattning mellan de medlemsstater där de förekommer. Det är önskvärt att förhindra att de skillnader som finns leder till snedvridning av konkurrensen i fråga om försäkringstjänster medlemsstaterna emellan. I avvaktan på ytterligare harmonisering bör detta problem kunna avhjälpas genom tillämpning av skattesystemen och de övriga avgiftsformerna i de olika medlemsstater där åtaganden görs, och det är medlemsstaternas uppgift att vidta åtgärder så att sådana skatter och avgifter betalas.

(54) Det är viktigt att införa en gemenskapssamordning för likvidation av försäkringsföretag. Det är hädanefter väsentligt, för det fall ett försäkringsföretag skulle träda i likvidation, att fastställa att det skyddssystem som finns i varje medlemsstat säkerställer lika behandling av alla som har fordringar på grund av försäkringsavtal, oavsett nationalitet och oavsett hur åtagandet har ingåtts.

(55) De samordnade reglerna för att driva direkt försäkringsverksamhet inom gemenskapen bör i princip tillämpas på alla försäkringsföretag på marknaden och följaktligen också på agenturer och filialer till företag med huvudkontor utanför gemenskapen. Detta direktiv fastställer särskilda bestämmelser om tillsyn över sådana agenturer och filialer med hänsyn till att dessa företags tillgångar befinner sig utanför gemenskapen.

(56) Det är önskvärt att avtal av reciprok natur kan ingås med tredje land för att ge möjlighet till lättnader i sådana särskilda bestämmelser, utan att frångå principen att sådana agenturer och filialer inte skall behandlas förmånligare än företag inom gemenskapen.

(57) Det bör skapas förutsättningar för ett smidigt förfarande för prövning av reciprocitet på gemenskapsbasis i förhållande till tredje land. Syftet med ett sådant förfarande är inte att stänga gemenskapens finansiella marknader utan i stället att hålla dessa marknader öppna för omvärlden och att globalt främja liberalisering av de finansiella marknaderna i tredje land. För dessa ändamål bör förfaranden fastställas för underhandlingar med tredje land. Som en sista utväg, bör åtgärder som bland annat innefattar uppskov med prövning av nya ansökningar om auktorisation eller begränsning av nya auktorisationer kunna tillgripas med användning av det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i rådets beslut 1999/468/EG [1].

(58) I detta direktiv bör införas bestämmelser om vandelsintyg och konkursfrihetsbevis.

[1] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

(59) För att klargöra den rättsliga ordning som gäller för livförsäkringsverksamhet som omfattas av detta direktiv bör vissa bestämmelser i direktiv 79/267/EEG, 90/619/EEG och 92/96/EEG anpassas. För detta ändamål bör vissa bestämmelser om upprättande av solvensmarginal och rättigheter som förvärvats av filialer till försäkringsföretag som upprättats före den 1 juli 1994 ändras. Innehållet i verksamhetsplanen i fråga om filialer till företag i tredje land som etablerar sig i gemenskapen bör också bestämmas.

(60) Återkommande tekniska ändringar av de närmare reglerna som fastställs i detta direktiv kan komma att behöva göras med hänsyn till utvecklingen i försäkringsbranschen. Kommissionen bör, om och när så behövs, göra sådana ändringar med utövande av de verkställande befogenheter som den givits enligt fördraget efter samråd med Försäkringskommittén som inrättats genom rådets direktiv 91/675/EEG ([1]).

(61) Ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation eller om återkallande av en auktorisation måste kunna göras till föremål för domstolsprövning.

(62) I enlighet med artikel 15 i fördraget bör hänsyn tas till graden av de påfrestningar som för vissa ekonomier på olika utvecklingsnivåer blir nödvändiga. Övergångsbestämmelser bör därför antas så att tillämpningen av detta direktiv kan införas gradvis i vissa medlemsstater.

(63) Enligt direktiv 79/267/EEG och 90/619/EEG erhöll vissa företag som existerade när dessa direktiv antogs särskilda undantag. Dessa företag har därefter förändrat sin struktur. De behöver därför inte längre några sådana särskilda undantag.

(64) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas förpliktelser vad gäller de tidsgränser för införlivande i nationell lagstiftning och för tillämpning av direktiven som anges i bilaga IV del B.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

DEFINITIONER OCH RÄCKVIDD

Artikel 1

Definitioner

1. I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *försäkringsföretag:* ett företag som har fått officiell auktorisation enligt artikel 4,

b) *filial:* en agentur eller filial till ett försäkringsföretag.

Ett företags stadigvarande närvaro inom en medlemsstats territorium skall betraktas som en agentur eller en filial, även om närvaron inte har formen av en filial eller en agentur utan endast består av ett kontor som förestås av företagets egen personal eller av någon som är fristående från företaget men som har en stående fullmakt att företräda företaget på samma sätt som en agentur,

c) *etableringsställe:* ett företags huvudkontor, agentur eller filial,

d) *åtagande:* ett åtagande i någon av de försäkringsformer eller verksamhetsformer som avses i artikel 2,

e) *hemland:* den medlemsstat där huvudkontoret för det försäkringsföretag som svarar för ett åtagande är beläget,

f) *filialstat:* den medlemsstat där den filial som gör ett åtagande är belägen,

g) *medlemsstat för åtagandet:* den medlemsstat där försäkringstagaren är stadigvarande bosatt eller, om försäkringstagaren är en juridisk person, den medlemsstat där försäkringstagarens etableringsställe, för vilket avtalet gäller, är beläget,

h) *den medlemsstat där tjänsterna utförs:* den medlemsstat där ett åtagande görs, om åtagandet täcks av ett försäkringsföretag eller en filial i en annan medlemsstat,

i) *kontroll:* förhållandet mellan ett moderföretag och ett dotterföretag enligt definitionen i artikel 1 i rådets direktiv 83/349/EEG ([2]) eller ett liknande förhållande mellan någon fysisk eller juridisk person och ett företag,

([1]) EGT L 374, 31.12.1991, s. 32.

([2]) EGT L 193, 18.7.1983, s. 1. Direktivet ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

j) *kvalificerat innehav:* direkt eller indirekt ägande i ett företag, där innehavet representerar 10 % eller mer av kapitalet eller samtliga röster eller som gör möjligt ett väsentligt inflytande över ledningen av företaget.

Vid tillämpning av denna definition på artiklarna 8 och 15 och på andra nivåer av ägande som avses i artikel 15, skall sådana rösträtter som avses i artikel 7 i rådets direktiv 88/627/EEG ([1]) beaktas,

k) *moderföretag:* ett moderföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG,

l) *dotterföretag:* ett dotterföretag enligt definitionen i artiklarna 1 och 2 i direktiv 83/349/EEG. Ett dotterföretag till ett dotterföretag skall också anses som dotterföretag till det företag som ytterst är moderföretaget till dessa företag,

m) *reglerad marknad:*

— vad gäller en marknad belägen i en medlemsstat, definieras reglerad marknad i enlighet med artikel 1.13 i direktiv 93/22/EEG, och

— vad gäller en marknad belägen i tredje land, är en reglerad marknad en finansiell marknad som är godkänd av försäkringsföretagets hemland och som uppfyller jämförbara krav. Varje finansiellt instrument som omsätts på denna marknad måste vara av en kvalitet som är jämförbar med kvaliteten hos de instrument som omsätts på den reglerade marknaden, eller de reglerade marknaderna, i medlemsstaten i fråga,

n) *behöriga myndigheter:* de nationella myndigheter som enligt lag eller annan författning har behörighet att utöva tillsyn över försäkringsföretag,

o) *valutamatchande tillgångar:* sådana tillgångar som motsvarar försäkringsförpliktelser som kan krävas infriade i en viss valuta, och som är uttryckta eller realiserbara i samma valuta,

p) *tillgångarnas lokalisering:* förekomsten av tillgångar i form av lös eller fast egendom i en medlemsstat, dock utan något krav på deposition av lös egendom eller åtgärder som innebär en inskränkning avseende fast egendom som t.ex. inteckning; tillgångar som utgörs av fordringar skall anses belägna i den medlemsstat där de skall infrias,

q) *risksumma:* det belopp som skall utbetalas vid dödsfall, minus premieavsättningen för huvudrisken,

r) *nära förbindelser:* en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer är förenade genom

i) ägarintresse, innebärande ett innehav, direkt eller genom kontroll av 20 % eller mer av rösterna eller kapitalet i ett företag, eller

ii) kontroll. Varje dotterföretag till ett dotterföretag skall också anses som dotterföretag till moderföretaget vilket står över dessa företag.

Som nära förbindelse skall även anses en situation där två eller flera fysiska eller juridiska personer kontrolleras genom en varaktig förbindelse till en och samma person.

2. Varje gång hänvisning görs i detta direktiv till euro skall värdet i den nationella valutan fr.o.m. den 31 december varje år vara det värde som gällde sista dagen i närmast föregående oktober månad för vilken dag värden för euron finns noterade i samtliga valutor inom gemenskapen.

Artikel 2

Räckvidd

Detta direktiv rör rätten att starta och driva självständig direkt försäkringsverksamhet, utövad av försäkringsföretag etablerade i en medlemsstat eller som önskar etablera sig där, avseende de former av verksamhet som anges nedan.

1. Följande försäkringsformer, när dessa grundar sig på avtal:

a) Livförsäkring, dvs. försäkring som omfattar särskilt kapitalförsäkring för livsfall och/eller dödsfall, livförsäkring med återbetalning av erlagda premier, tontiner, försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående och försäkring som utfaller vid födelsen.

b) Livräntor.

c) Tilläggsförsäkring som meddelas av livförsäkringsföretag, särskilt försäkring mot personskada inklusive arbetsoförmåga, försäkring mot dödsfall på grund av olyckshändelse och försäkring mot invaliditet förorsakad av olyckshändelse eller sjukdom, i de fall sådan försäkring tecknas som tillägg till livförsäkring.

d) Det slags permanent, inte uppsägningsbar sjukförsäkring som finns i Irland och i Storbritannien (”permanent health insurance not subject to cancellation”).

2. Följande verksamhetsformer, när dessa grundar sig på avtal och i den utsträckning de är föremål för tillsyn av de administrativa myndigheter som svarar för tillsynen av privat försäkringsverksamhet:

a) Tontiner, som innebär inrättande av medlemssammanslutningar för gemensam kapitalisering av bidragen och för fördelning av därigenom uppbyggda medel bland de överlevande eller förmånstagare till den avlidne.

([1]) EGT L 348, 17.12.1988, s. 62.

b) Verksamhet avseende ”capital redemption” grundad på försäkringstekniska beräkningar, som omfattar förpliktelser med fastställd varaktighet och beloppsstorlek mot inbetalning av ett engångsbelopp eller fastställda periodiska inbetalningar.

c) Förvaltning av pensionsfonder, dvs. verksamhet som för ifrågavarande företag består i att förvalta investeringar, speciellt av tillgångar för täckning av reserverna i de verksamhetsenheter som svarar för betalningar vid dödsfall, under försäkringstagarnas livstid eller i händelse av nedläggning eller inskränkning av verksamhetskälla.

d) Verksamhet som avses i c, när den är förenad med försäkring för värdesäkring av kapital eller betalning av minimiränta.

e) Verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag som avses i avdelning 4 i kapitel 1 i bok IV av den franska ”Code des assurances”.

3. Verksamhet som relateras till livslängd och som regleras i lagstiftningen rörande socialförsäkring, när sådan verksamhet bedrivs eller förvaltas på egen risk av försäkringsföretag i enlighet med lagstiftningen i medlemsstaten.

Artikel 3

Undantagna verksamheter och organ

Detta direktiv skall inte gälla

1. de försäkringsklasser som anges i bilagan till direktiv 73/239/EEG, dock med förbehåll för artikel 2.1 c,

2. verksamhet som utövas av ömsesidiga understödsinstitut där förmånerna varierar med tillgången på medel, medan bidragen från medlemmarna utgörs av ett fastställt belopp,

3. verksamhet som bedrivs av andra organisationer än företag som avses i artikel 2, och som har till ändamål att tillhandahålla förmåner för anställda eller självständiga näringsidkare, som är knutna till ett företag eller grupp av företag eller till en viss bransch eller grupp av branscher, i händelse av dödsfall eller överlevnad eller vid nedläggning eller inskränkning av verksamhetskällan, oavsett om de åtaganden som verksamheten omfattar vid varje tillfälle helt motsvaras av premieavsättningen,

4. försäkring som omfattas av ett lagfäst socialförsäkringssystem, om annat inte följer av bestämmelserna i artikel 2.3,

5. organisationer som tillhandahåller försäkringsförmåner endast vid dödsfall och där storleken av förmånerna inte överstiger den genomsnittliga begravningskostnaden för en avliden eller där förmånerna utgår i natura,

6. ömsesidiga institut, då

— stadgarna innehåller bestämmelser som medger uttag av extra bidrag eller minskning av förmånerna eller uttag av bidrag från andra personer som förbundit sig härtill, och

— den årliga premieinkomsten för de verksamheter som omfattas av detta direktiv inte överstiger 500 000 euro under tre på varandra följande år. Om detta belopp överskrids under tre på varandra följande år skall detta direktiv gälla från och med det fjärde året,

7. ”Versorgungsverband deutscher Wirtschaftsorganisationen” i Tyskland eller ”Caisse d'épargne de l'État” i Luxemburg, såvida inte deras stadgar ändras med avseende på omfattningen av deras verksamhet,

8. pensionsverksamhet inom sådana pensionsförsäkringsföretag som avses i den finska lagen om pensioner för arbetstagare (TEL) eller andra finska författningar på området, under förutsättning att

a) pensionsförsäkringsbolag, som enligt finsk lag redan är skyldiga att ha särskild bokföring och förvaltning för sin pensionsverksamhet, från dagen för anslutningen bildar särskilda bolag eller andra rättssubjekt för den verksamheten,

b) de finska myndigheterna på ett icke-diskriminerande sätt tillåter alla medborgare och företag från medlemsstater att enligt finsk lag bedriva sådan verksamhet som anges i artikel 2, och som omfattas av detta undantag, antingen genom

— ägande eller delägande i befintliga försäkringsbolag eller bolagsgrupper, eller

— bildande av eller deltagande i nya försäkringsbolag eller bolagsgrupper, däribland pensionsförsäkringsbolag,

c) de finska myndigheterna, inom tre månader från dagen för anslutningen, lämnar en rapport till kommissionen för godkännande om vilka åtgärder som har vidtagits för att skilja TEL-verksamhet från normal försäkringsverksamhet, som finska försäkringsbolag bedriver, och för att uppfylla alla krav i detta direktiv.

AVDELNING II

INLEDANDE AV LIVFÖRSÄKRINGSVERKSAMHET

Artikel 4

Principer för auktorisation

Verksamhet som omfattas av detta direktiv får börja bedrivas endast efter myndighets auktorisation.

Sådan auktorisation skall sökas hos behörig myndighet i hemlandet av

a) varje företag som etablerar sitt huvudkontor inom denna stats territorium,

b) varje företag som, efter att ha beviljats sådan auktorisation som krävs enligt första stycket, utvidgar verksamheten till en hel försäkringsklass eller till andra försäkringsklasser.

Artikel 5

Auktorisationens räckvidd

1. En auktorisation skall gälla inom hela gemenskapen. Den skall ge ett försäkringsföretag rätt att bedriva verksamhet där med stöd antingen av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster.

2. En auktorisation skall beviljas för en viss försäkringsklass som förtecknats i bilaga I. Den skall omfatta hela försäkringsklassen, såvida inte sökanden önskar försäkra endast vissa risker inom försäkringsklassen.

De behöriga myndigheterna får begränsa den begärda auktorisationen för en försäkringsklass till sådan verksamhet som anges i den verksamhetsplan som avses i artikel 7.

Varje medlemsstat får bevilja auktorisation för verksamhet i två eller flera försäkringsklasser om dess nationella lagstiftning medger att verksamhet i sådana försäkringsklasser bedrivs samtidigt.

Artikel 6

Villkor för auktorisation

1. Hemlandet skall föreskriva att försäkringsföretag som ansöker om auktorisation skall

a) anta någon av följande företagsformer:

— Belgien: ”société anonyme”/”naamloze vennootschap”, ”société en commandite par actions/commanditaire vennootschap op aandelen”, ”association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsvereniging”, ”société coopérative/coöperatieve vennootschap”,

— Danmark: ”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”, ”pensionskasser omfattet af lov om forsikringsvirksomhed (tværgående pensionskasser)”,

— Tyskland: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

— Frankrike: ”société anonyme”, ”société d'assurance mutuelle”, ”institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, ”institution de prévoyance régie par le code rural”, och ”mutuelles régies par le code de la mutualité”,

— Irland: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts” och ”societies registered under the Friendly Societies Acts”,

— Italien: ”società per azioni”, ”società cooperativa”, ”mutua di assicurazione”,

— Luxemburg: ”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d'assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Nederländerna: ”naamloze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Storbritannien: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”societies registered or incorporated under the Friendly Societies Act”, de försäkringsgivare som uppträder under namnet Lloyd's,

— Grekland: ”ανωνυμη εταιρεια”,

— Spanien: ”sociedad anonima”, ”sociedad mutua”, ”sociedad cooperativa”,

— Portugal: ”sociedade anónima”, ”mútua de seguros”,

— Österrike: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”,

— Finland: ”keskinäinen vakuutusyhtiö/ömsesidigt försäkringsbolag”, ”vakuutusosakeyhtiö/försäkringsaktiebolag”, ”vakuutusyhdistys/försäkringsförening”,

— Sverige: ”försäkringsaktiebolag”, ”ömsesidiga försäkringsbolag”, ”understödsföreningar”.

Ett försäkringsföretag får även anta företagsformen Europabolag när denna har införts.

Medlemsstaterna får också, där så är lämpligt, etablera företag inom ramen för gällande offentligrättslig lagstiftning, förutsatt att ändamålet för sådan verksamhet är försäkringsrörelse på samma villkor som gäller privaträttsligt verksamma företag,

b) begränsa sin näringsverksamhet till verksamhet som regleras i detta direktiv och sådan verksamhet som är direkt anknuten till detta område med uteslutande av all annan affärsverksamhet,

c) förete en verksamhetsplan enligt artikel 7,

d) inneha den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 29.2,

e) faktiskt ledas av personer med gott anseende och med lämpliga yrkesmässiga kvalifikationer eller lämplig yrkesmässig erfarenhet.

Om det dessutom finns nära förbindelser mellan försäkringsföretaget och andra fysiska eller juridiska personer skall de behöriga myndigheterna endast bevilja auktorisation om dessa förbindelser inte hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna skall också vägra tillstånd om lagar eller andra författningar i ett tredje land, som gäller för en eller flera fysiska eller juridiska personer med vilka företaget har nära förbindelser, eller svårigheter vid tillämpningen av dessa bestämmelser, hindrar myndigheterna från att utöva en effektiv tillsyn.

De behöriga myndigheterna skall kräva att försäkringsföretagen förser dem med erforderliga uppgifter för att de fortlöpande skall kunna övervaka att bestämmelserna i denna punkt efterlevs.

2. Medlemsstaterna skall kräva att försäkringsföretagens huvudkontor skall vara belägna i samma medlemsstat som deras stadgeenliga säte.

3. Ett försäkringsföretag, som ansöker om auktorisation för att utvidga sin verksamhet till andra försäkringsklasser eller att utvidga en auktorisation som endast täcker vissa risker inom en försäkringsklass, skall förete en verksamhetsplan enligt artikel 7.

Försäkringsföretaget skall dessutom kunna visa att det har en sådan solvensmarginal som föreskrivs i artikel 28 och en sådan garantifond som avses i artikel 29.1 och 29.2.

4. Medlemsstaterna får dock inte anta bestämmelser med krav på förhandsgodkännande av eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, tekniska grunder som särskilt används för beräkning av premietariffer eller tekniska avsättningar, eller formulär och andra tryckta handlingar som försäkringsföretaget avser att använda i sina mellanhavanden med försäkringstagarna.

Trots innehållet i första stycket får hemlandet, för kontroll av att försäkringsföretagets försäkringsmatematiska grunder står i överensstämmelse med nationella regler, kräva regelbunden underrättelse om de tekniska grunder som använts vid beräkning av premietariffer och tekniska avsättningar så länge detta krav inte görs till förutsättning för att försäkringsföretaget skall få driva rörelsen.

Detta direktiv hindrar inte medlemsstaterna från att bibehålla eller införa lagar eller andra författningar som föreskriver godkännande av stiftelseurkund och bolagsordning samt att förete alla andra handlingar som krävs för normal tillsyn.

Senast den 1 juli 1999 skall kommissionen till rådet överlämna en rapport om genomförandet av denna punkt.

5. Bestämmelserna i punkt 1–4 får inte innebära att en ansökan om auktorisation skall behandlas med hänsyn till marknadens ekonomiska behov.

Artikel 7

Verksamhetsplan

Den verksamhetsplan som avses i artikel 6.1 c och 6.3 skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) de slag av åtaganden som försäkringsföretaget avser att försäkra,

b) grundprinciperna för återförsäkring,

c) sammansättningen av minsta garantifonden,

d) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel,

därutöver, beträffande de tre första räkenskapsåren

e) en plan med detaljerade uppskattningar av intäkter och kostnader avseende direkt försäkring, mottagen och avgiven återförsäkring,

f) en prognos för balansräkningen,

g) uppskattade finansiella medel avsedda att täcka försäkringsförpliktelser och solvensmarginal.

Artikel 8

Aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav

De behöriga myndigheterna i hemlandet får inte bevilja auktorisation för försäkringsverksamhet förrän de har fått information om vilka aktieägare eller medlemmar, fysiska eller juridiska personer, som direkt eller indirekt har kvalificerade innehav, och om storleken av dessa innehav.

Dessa myndigheter skall vägra auktorisation om de, med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning av försäkringsföretaget, bedömer att lämpligheten hos aktieägare eller medlemmar som avses i första stycket inte är tillfredsställande.

Artikel 9

Avslag på ansökan om auktorisation

Varje beslut om avslag på en ansökan om auktorisation skall åtföljas av en närmare motivering och ges företaget till känna.

Varje medlemsstat skall se till att ett beslut om avslag på en ansökan om auktorisation kan göras till föremål för prövning av domstol.

Sådan rätt till domstolsprövning skall även finnas i de fall där behöriga myndigheter inte behandlat en ansökan om auktorisation inom sex månader från den dag ansökan mottogs.

AVDELNING III

VILLKOR FÖR UTÖVANDE AV FÖRSÄKRINGSVERKSAMHET

Kapitel 1

Principer och metoder för finansiell tillsyn

Artikel 10

Behöriga myndigheter och tillsynens ändamål

1. Hemlandet är ensamt ansvarigt för den ekonomiska tillsynen över försäkringsföretag, inbegripet den del av verksamheten som företaget bedriver genom filial eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster. Om de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där ett åtagande har gjorts har anledning att anta att verksamheten i ett försäkringsföretag kan påverka dess finansiella sundhet, skall de informera de behöriga myndigheterna i företagets hemland. Dessa skall avgöra om företaget följer de försiktighetsprinciper som fastställs genom detta direktiv.

2. Den finansiella tillsynen skall omfatta kontroll avseende försäkringsföretagets hela verksamhet, dess solvens, skapandet av tekniska avsättningar, däri inbegripet premieavsättning och de tillgångar som svarar häremot, enligt de regler som hemlandet fastställt eller den praxis som tillämpas i hemlandet, med iakttagande av de bestämmelser som har antagits på gemenskapsnivå.

3. De behöriga myndigheterna i hemlandet skall kräva att varje försäkringsföretag har sunda metoder för administration och bokföring och adekvata rutiner för intern kontroll.

Artikel 11

Tillsyn av filialer i annan medlemsstat

Om ett försäkringsföretag som är auktoriserat i en medlemsstat utövar verksamhet genom filial i en annan medlemsstat skall filialstaten ge de behöriga myndigheterna i hemlandet tillstånd att, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i filialstaten, själva eller genom därför utsedda ombud på plats kontrollera de uppgifter som är nödvändiga för den finansiella tillsynen över företaget. Myndigheterna i filialstaten får medverka i denna kontroll.

Artikel 12

Förbud mot tvångsavstående av försäkringsverksamhet

Medlemsstaterna får inte föreskriva att försäkringsföretag skall avstå från någon del av sin försäkringsverksamhet enligt artikel 2 till en eller flera organisationer angivna i nationell lag.

Artikel 13

Redovisning, uppgifter för tillsyn och statistik: tillsynsbefogenheter

1. Varje medlemsstat skall ålägga varje försäkringsföretag vars huvudkontor är beläget inom dess territorium att årligen förete ett bokslut över hela verksamheten, som utvisar företagets ekonomiska ställning och solvens.

2. Medlemsstaterna skall ålägga försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorium att periodiskt inge redovisning tillsammans med statistisk dokumentation som behövs för tillsynen. De behöriga myndigheterna skall utväxla sådan information och dokumentation som behövs för tillsynen.

3. Varje medlemsstat skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa att de behöriga myndigheterna har de befogenheter och de resurser som behövs för övervakning av den verksamhet som bedrivs av försäkringsföretag med huvudkontor inom respektive medlemsstats territorium, inbegripet verksamhet som bedrivs utanför dess territorium, i enlighet med de rådsdirektiv som är tillämpliga på sådan verksamhet, i syfte att kontrollera att direktiven genomförs.

Dessa befogenheter och resurser skall särskilt göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att

a) göra ingående undersökningar om försäkringsföretagets ställning och dess verksamhet som helhet, bl.a. genom att

   — inhämta uppgifter eller begära in handlingar angående försäkringsrörelsen,

   — göra inspektion på plats i försäkringsföretagets lokaler,

b) vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder beträffande försäkringsföretaget, dess ledning eller personer med avgörande inflytande över företaget för att se till att företagets verksamhet fortlöpande bedrivs i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för företaget i varje medlemsstat, och särskilt att företaget följer verksamhetsplanen till den del denna är tvingande, samt för att förhindra eller mildra verkningarna av överträdelser som kan skada försäkringstagarnas intressen,

c) se till att dessa åtgärder vidtas, om nödvändigt genom tvångsmedel, vid behov på rättslig väg.

Medlemsstaterna får även ge de behöriga myndigheterna befogenhet att inhämta alla upplysningar angående försäkringsavtal som innehas av förmedlare.

Artikel 14

Överlåtelse av försäkringbestånd

1. Varje medlemsstat skall, på de villkor som ställts upp i nationell lag, ge företag med huvudkontor inom dess territorium tillstånd att, helt eller delvis, överlåta sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd antingen av etableringsfriheten eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, till ett acceptkontor etablerat inom gemenskapen, dock under förutsättning att de behöriga myndigheterna i acceptkontorets hemland intygar att acceptkontoret har tillräcklig solvensmarginal sedan överlåtelsen beaktats.

2. Om en filial avser att, helt eller delvis, överlåta sådana egna bestånd av försäkringsavtal, som slutits med stöd antingen av etableringsfriheten eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, skall filialstaten rådfrågas.

3. I de fall som avses i punkterna 1 och 2 skall de behöriga myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemland ge tillstånd till överlåtelsen efter att ha inhämtat godkännande av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där åtagandet har gjorts.

4. De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas skall, inom tre månader efter det att de mottagit begäran, lämna sina synpunkter eller sitt tillstyrkande till de behöriga myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemland. Om de myndigheter som rådfrågats inte lämnat något svar inom denna tid skall detta tolkas som att de har givit sitt stöd eller sitt tysta medgivande.

5. En överlåtelse som tillåtits med stöd av denna artikel skall offentliggöras i den medlemsstat där åtagandet har gjorts i överensstämmelse med nationell lag. Sådana överlåtelser skall automatiskt bli gällande gentemot försäkringstagare, de försäkrade och alla andra för vilka de överlåtna avtalen medför rättigheter eller skyldigheter.

Denna bestämmelse skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att ge försäkringstagarna möjlighet att säga upp avtal inom en fastställd tid efter en överlåtelse.

Artikel 15

Kvalificerade innehav

1. Medlemsstaterna skall kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att direkt eller indirekt förvärva ett kvalificerat innehav i ett försäkringsföretag först skall underrätta de behöriga myndigheterna i företagets hemland om storleken av det tilltänkta innehavet. En ägare skall likaså underrätta de behöriga myndigheterna i företagets hemland om han avser att öka sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans andel av röstetalet eller av kapitalet kommer att uppgå till eller överstiga 20 %, 33 %, 50 % eller så att försäkringsföretaget kommer att få ställning av dotterföretag.

De behöriga myndigheterna i företagets hemland skall ha rätt att, inom en tid av högst tre månader från det att underrättelse som föreskrivs i första stycket har lämnats, motsätta sig det avsedda förvärvet om de med hänsyn till behovet att säkerställa en sund och ansvarsfull ledning för försäkringsföretaget bedömer att lämpligheten hos de personer som avses i första stycket inte är tillfredsställande. Om myndigheterna inte motsätter sig förvärvet, får de föreskriva en tidsgräns inom vilken förvärvet skall genomföras.

2. Medlemsstaterna skall kräva att varje fysisk eller juridisk person som avser att direkt eller indirekt avyttra ett kvalificerat innehav i ett försäkringsföretag först skall underrätta de behöriga myndigheterna i företagets hemland om storleken av innehavet. Underrättelse skall lämnas även av den som avser att minska sitt kvalificerade innehav i sådan mån att hans andel av röstetalet eller kapitalet skulle understiga 20 %, 33 % eller 50 %, eller så att försäkringsföretagets ställning som dotterföretag därigenom skulle upphöra.

3. Försäkringsföretaget skall, då det får kännedom därom, underrätta de behöriga myndigheterna i sina hemländer om sådana förvärv eller avyttringar av innehav i försäkringsföretagets kapital som får till följd att innehav överstiger eller understiger något av de gränstal som anges i punkterna 1 och 2.

Varje försäkringsföretag skall också, minst en gång om året, underrätta de behöriga myndigheterna i hemlandet om namnen på aktieägare och medlemmar med kvalificerade innehav samt om storleken på sådana innehav, så som framgår t.ex. av uppgifter som lämnats vid bolagsstämma om aktieägare och medlemmar eller av uppgifter som redovisats i enlighet med föreskrifter som gäller för börsnoterade företag.

4. Medlemsstaterna skall, i fall då de personer som avses i punkt 1 utövar sitt inflytande på ett sätt som är ägnat att vara till förfång för en sund och ansvarsfull ledning av försäkringsföretaget, kräva att de behöriga myndigheterna i hemlandet vidtar åtgärder. Sådana åtgärder får bl.a. bestå i föreläggande, sanktioner gentemot styrelsen och den verkställande ledningen samt i upphävande av rösträtt som är knuten till de ifrågavarande aktieägarnas eller medlemmarnas aktier eller andelar.

Motsvarande åtgärder skall vidtas i fråga om fysiska eller juridiska personer som underlåter att lämna sådana underrättelser som avses i punkt 1. Om aktier eller andelar har förvärvats trots att de behöriga myndigheterna i hemlandet har motsatt sig förvärvet, skall medlemsstaterna, oavsett de åtgärder som i övrigt vidtas, föreskriva antingen att rösträtterna för sådana innehav inte får utövas eller att avgivna röster skall vara ogiltiga eller att de får förklaras ogiltiga.

Artikel 16

Tystnadsplikt

1. Medlemsstaterna skall föreskriva att varje person som tjänstgör hos eller har tjänstgjort hos behöriga myndigheter, liksom revisorer eller experter som är verksamma för behöriga myndigheters räkning skall vara bundna av tystnadsplikt. Tystnadsplikten skall innebära att inga förtroliga upplysningar som erhålls i tjänsten får röjas till någon person eller myndighet utom i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av enskilda försäkringsföretag, dock med förbehåll för fall som omfattas av straffrättslig lagstiftning.

Om ett försäkringsföretag har försatts i konkurs eller underkastats tvångslikvidation, får dock förtroliga uppgifter som inte berör tredje part som strävar efter att rädda företaget, yppas vid civilrättsliga eller kommersiella förfaranden.

2. Vad som sägs i punkt 1 skall inte hindra medlemsstaternas behöriga myndigheter att utbyta information i enlighet med direktiv som gäller för försäkringsföretag. För sådan information skall tystnadsplikt gälla enligt punkt 1.

3. Medlemsstaterna får ingå samarbetsavtal för utbyte av information med behöriga myndigheter i tredje land, om den information som överlämnas är föremål för sekretess i mottagarlandet som minst är likvärdig med den som föreskrivs i denna artikel.

4. Behöriga myndigheter, som erhåller förtrolig information enligt vad som sägs i punkterna 1 eller 2, får använda den endast i tjänsten och där endast

— för att kontrollera att villkoren för att försäkringsföretag skall få starta verksamhet är uppfyllda och för att underlätta tillsyn över sådan verksamhet, särskilt med avseende på kontroll av tekniska avsättningar, solvensmarginal, redovisning och rutiner för administration samt internkontroll,

— för att ålägga sanktioner,

— vid överklagande i administrativ ordning av beslut som fattats av den behöriga myndigheten,

— vid domstolsförfarande som har inletts enligt artikel 68 eller med stöd av särskilda bestämmelser i detta direktiv och i andra direktiv antagna med avseende på försäkringsföretag.

5. Vad som sägs i punkterna 1 och 4 skall inte utgöra hinder för utbyte av information mellan behöriga myndigheter i samma medlemsstat, och inte heller mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater i fall då informationen lämnas till

— myndigheter som ansvarar för den offentliga tillsynen över kreditinstitut och andra finansiella organisationer samt myndigheter med ansvar för tillsyn över finansiella marknader,

— organ som har befattning med försäkringsföretags konkurs eller likvidation eller liknande förfaranden,

— personer med ansvar för obligatorisk revision av försäkringsföretags och andra finansiella instituts räkenskaper under utövandet av deras tillsynsfunktion eller för att till organ som administrerar tvångslikvidationsförfaranden eller garantifonder lämna sådan information som är nödvändig för att dessa skall kunna utföra sina uppdrag. Den information som mottas av dessa myndigheter, organ och personer skall vara underkastad de krav på tystnadsplikt som fastställs i punkt 1.

6. Utan hinder av punkt 1–4 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan de behöriga myndigheterna och

— myndigheter med ansvar för tillsyn över de organ som har befattning med försäkringsföretags likvidation, konkurs och liknande förfaranden,

— myndigheter med ansvar för tillsyn över de personer som ansvarar för lagstadgad revision av försäkringsföretags, kreditinstituts, värdepappersföretags och andra finansinstituts räkenskaper, eller

— oberoende aktuarier för försäkringsföretag som utövar lagstadgad tillsyn över dessa företag samt de organ med uppgift att övervaka dessa aktuarier.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

— Informationen skall användas för att genomföra den övervakning eller utöva den tillsyn som anges i första stycket.

— Den information som mottas i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt punkt 1.

— När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilka myndigheten givit sitt tillstånd.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter, personer och organ som har tillåtelse att motta information enligt denna punkt.

7. Utan hinder av punkterna 1–4, får medlemsstaterna för att stärka stabiliteten och integriteten hos det finansiella systemet tillåta utbyte av information mellan de behöriga myndigheterna och myndigheter eller organ som enligt lag är ansvariga för att upptäcka och utreda överträdelser av bolagsrätten.

Medlemsstater som tillämpar bestämmelsen i första stycket skall kräva att minst följande villkor uppfylls:

— Informationen skall användas för att utföra den uppgift som anges i första stycket.

— Den information som mottas i detta sammanhang skall omfattas av tystnadsplikt enligt punkt 1.

— När informationen härrör från en annan medlemsstat, får den inte vidarebefordras utan uttryckligt tillstånd från de behöriga myndigheter som har lämnat ut den, och då endast för de ändamål för vilka dessa myndigheter givit sitt tillstånd.

Om en medlemsstats myndigheter eller organ som avses i första stycket utför sin uppgift att upptäcka och utreda överträdelser med hjälp av personer som genom sin särskilda kompetens är utsedda till detta och som inte är anställda inom den offentliga förvaltningen, kan möjligheten till det informationsutbyte som avses i första stycket utsträckas till att omfatta dessa personer enligt de villkor som föreskrivs i andra stycket.

För genomförande av andra stycket tredje strecksatsen skall de myndigheter eller organ som avses i första stycket till de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen uppge identitet och exakt ansvarsområde för de personer som får tillgång till denna.

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen och de andra medlemsstaterna vilka myndigheter eller organ som får motta information enligt denna punkt.

Kommissionen skall före den 31 december 2000 upprätta en rapport om tillämpningen av bestämmelserna i denna punkt.

8. Medlemsstaterna får tillåta de behöriga myndigheterna att lämna ut information

— till centralbanker och andra organ med liknande uppgifter i deras egenskap av monetära myndigheter, och

— i förekommande fall till andra offentliga myndigheter med uppgift att utöva tillsyn över betalningssystem

för att dessa skall kunna fullgöra sina uppgifter och kan tillåta dessa myndigheter eller organ att till de behöriga myndigheterna vidarebefordra sådan information som är nödvändig för att uppfylla de syften som framgår av punkt 4. Information som mottas i detta sammanhang skall vara underkastad tystnadsplikt enligt denna artikel.

9. Medlemsstaterna får vidare, utan hinder av punkterna 1 och 4, med stöd av bestämmelser i lag tillåta att viss information lämnas ut till andra organ inom deras centrala förvaltning som ansvarar för lagstiftning om tillsyn över kreditinstitut, finansiella institut, investeringstjänster och försäkringsbolag samt till personer som företräder sådana organ.

Sådant utlämnande får dock ske endast då det är nödvändigt för utövande av offentlig tillsyn.

Vidare skall medlemsstaterna föreskriva att sådan information som erhållits med stöd av punkterna 2 och 5 och som erhållits vid inspektion på plats i enlighet med artikel 11 aldrig får röjas i de fall som anges i denna punkt utan uttryckligt samtycke av de behöriga myndigheter som lämnat ut informationen eller av behöriga myndigheter i den medlemsstat i vilken inspektionen på plats utfördes.

Artikel 17

Skyldigheter för revisorer

1. Medlemsstaterna skall föreskriva åtminstone att

a) varje, i enlighet med rådets direktiv 84/253/EEG [1], auktoriserad person som i ett försäkringsföretag utför ett i artikel 51 i rådets direktiv 78/660/EEG [2], artikel 37 i direktiv 83/349/EEG eller artikel 31 i rådets direktiv 85/611/EEG [3] angivet uppdrag eller något annat uppdrag föreskrivet i lag, är skyldig att omgående rapportera till de behöriga myndigheterna alla uppgifter eller beslut rörande detta företag som han har fått kännedom om vid utförandet av sitt uppdrag, som är ägnade att

— utgöra en påtaglig överträdelse av lagar och andra författningar som reglerar villkoren för auktorisation eller som särskilt reglerar bedrivandet av försäkringsföretags verksamhet,

[1] EGT L 126, 12.5.1984, s. 20.

[2] EGT L 222, 14.8.1978, s. 11. Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/60/EG (EGT L 162, 26.6.1999, s. 65).

[3] EGT L 375, 31.12.1985, s. 3. Direktivet senast ändrat genom direktiv 95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7).

— påverka försäkringsföretagets fortsatta drift, eller

— leda till vägran att godkänna räkenskaperna eller till att reservationer framställs,

b) det på samma sätt skall åligga denna person att omgående rapportera alla uppgifter eller beslut som han har fått kännedom om vid utförandet av sitt under a beskrivna uppdrag, i ett företag som har nära förbindelser härrörande från kontroll över det försäkringsföretag i vilket han utför det ovan nämnda uppdraget.

2. Det förhållandet att de personer som auktoriserats enligt direktiv 84/253/EEG till de behöriga myndigheterna i god tro yppar sådana uppgifter eller beslut som avses i punkt 1 skall inte utgöra en överträdelse av någon tystnadsplikt i avtal eller lag, eller annan författning, och skall inte medföra något som helst ansvar för dessa personer.

Artikel 18

Verksamhet med både livförsäkring och annan försäkring

1. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 3 och 7 får inget företag auktoriseras både enligt detta direktiv och enligt direktiv 73/239/EEG.

2. Utan hinder av punkt 1 m får medlemsstaterna föreskriva att

— företag som auktoriserats enligt detta direktiv även kan få auktorisation i enlighet med artikel 6 i direktiv 73/239/EEG för sådana risker som anges i bilagan till det direktivet under försäkringsklasserna 1 och 2,

— företag som har auktoriserats enligt artikel 6 i direktiv 73/239/EEG får auktoriseras i enlighet med detta direktiv endast för sådana risker som anges i bilagan till det direktivet under 1 och 2.

3. Om inte annat följer av punkt 6 får företag som avses i punkt 2 och företag som den

— 1 januari 1981 vad gäller företag som har auktoriserats i Grekland,

— 1 januari 1986 vad gäller företag som har auktoriserats i Spanien eller Portugal,

— 2 maj 1992 vad gäller företag som har auktoriserats i Österrike, Finland eller Sverige, och

— 15 mars 1979 vad gäller övriga företag,

samtidigt drev verksamhet som täcks både av detta direktiv och av direktiv 73/239/EEG fortsätta därmed, under förutsättning att det för varje verksamhetsform upprättas en särskild förvaltning i enlighet med artikel 19 i detta direktiv.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att de företag som avses i punkt 2 skall för hela sin verksamhet följa de redovisningsregler som gäller för försäkringsföretag som auktoriserats enligt detta direktiv. I avvaktan på samordning i detta avseende får medlemsstaterna även i fråga om regler om likvidation föreskriva att verksamhet som avser sådana risker som anges under försäkringsklasserna 1 och 2 i bilagan till direktiv 73/239/EEG och som bedrivs av företag som avses i punkt 2 skall följa de regler som gäller för livförsäkringsverksamhet.

5. När ett företag bedriver sådan verksamhet som avses i bilagan till direktiv 73/239/EEG har finansiella, affärsmässiga eller administrativa kopplingar till ett annat försäkringsföretag som bedriver verksamhet som avses i detta direktiv, skall de behöriga myndigheterna i de medlemsstater inom vilkas territorier huvudkontoren för ovannämnda företag är belägna säkerställa att respektive företags redovisning inte förlorar i tydlighet genom avtal mellan företagen eller genom någon åtgärd som skulle kunna påverka fördelningen av kostnader och intäkter.

6. Varje medlemsstat får föreskriva att försäkringsföretag med huvudkontor belägna inom dess territorium skall, inom en tidsperiod som bestäms av medlemsstaten, upphöra med sådan samtidigt bedriven verksamhet som de utövade vid de tidpunkter som anges i punkt 3.

7. Bestämmelserna i denna artikel skall ses över på grundval av en rapport från kommissionen till rådet mot bakgrund av en framtida harmonisering av likvidationsreglerna och i vart fall före den 31 december 1999.

Artikel 19

Särskild förvaltning av livförsäkring och av annan försäkring än livförsäkring

1. Den särskilda förvaltning som avses i artikel 18.3 skall organiseras på sådant sätt att den verksamhet som avses i detta direktiv hålls avskild från den verksamhet som avses i direktiv 73/239/EEG för att

— respektive intressen för livförsäkringstagare och försäkringstagare till annan försäkring än livförsäkring inte skall åsidosättas och, i synnerhet för att avkastningen av livförsäkring skall komma livförsäkringstagarna till godo på samma sätt som om försäkringsföretaget endast bedrev verksamhet med livförsäkring,

— de finansiella minimikraven, särskilt när det gäller solvensmarginal, som hänför sig till någon av de två verksamhetsformer som här avses, dvs. en verksamhet enligt detta direktiv respektive en verksamhet enligt direktiv 73/239/EEG inte belastar den andra verksamhetsformen.

När de finansiella minimikraven uppfyllts enligt de villkor som anges i första stycket andra strecksatsen, får företaget dock, förutsatt att tillsynsmyndigheten är informerad härom, utnyttja de öppet redovisade posterna i solvensmarginalen som vid tillfället är tillgängliga för den ena eller andra verksamhetsformen.

De behöriga myndigheterna skall granska resultaten av båda verksamheterna för att se till att bestämmelserna i denna punkt uppfylls.

2. a) Räkenskaper skall föras som utvisar hur resultaten för var och en av de två verksamhetsformerna, livförsäkring och annan försäkring än livförsäkring, uppnåtts. För detta ändamål skall alla intäkter (särskilt premier, inbetalningar från återförsäkrare och avkastning av placeringar) och alla kostnader (särskilt försäkringsersättningar, förstärkning av tekniska avsättningar, återförsäkringspremier och driftskostnader för försäkringsrörelsen) särredovisas med hänsyn till deras ursprung. Poster som hänför sig till båda verksamhetsformerna skall föras enligt sådana fördelningsprinciper som godkänts av den behöriga myndigheten.

b) Försäkringsföretagen skall på grundval av sin redovisning utarbeta en särredovisning med specifikation av de poster som ingår i var och en av solvensmarginalerna enligt artikel 27 i detta direktiv och artikel 16.1 i direktiv 73/239/EEG.

3. Om en av solvensmarginalerna är otillräcklig, skall de behöriga myndigheterna med avseende på den verksamhetsform det gäller vidta de åtgärder som föreskrivs i respektive direktiv, oavsett resultatet av den andra verksamheten. Trots bestämmelserna i punkt 1 första stycket andra strecksatsen, får bland dessa åtgärder ingå medgivande av överföring från den ena verksamhetsformen till den andra.

Kapitel 2

Bestämmelser om tekniska avsättningar

Artikel 20

Bildande av tekniska avsättningar

1. Hemlandet skall föreskriva att varje försäkringsföretag skall skapa tillräckliga tekniska avsättningar, inklusive matematiska avsättningar, i förhållande till företagets hela verksamhet.

Storleken på dessa tekniska avsättningar skall bestämmas enligt följande principer:

A. i) Storleken på de tekniska livförsäkringsavsättningarna skall beräknas efter en tillräckligt försiktig prospektiv försäkringsmatematisk metod med beaktande av alla åtaganden för framtiden såsom dessa framgår av försäkringsvillkoren för varje gällande avtal, inbegripet

— alla garanterade förmåner inklusive garanterade återköpsvärden,

— återbäringsbelopp som försäkringstagarna, kollektivt eller individuellt, är berättigade till oavsett hur denna återbäring benämns och oavsett om den är förvärvad, deklarerad eller tilldelad,

— alla optioner försäkringstagarna har rätt till enligt avtalsvillkoren,

— omkostnader inklusive provisioner,

med hänsyn till framtida premieintäkter.

ii) En retrospektiv metod är tillåten, om det kan visas att därmed beräknade tekniska avsättningar inte blir lägre än enligt en tillräckligt försiktig prospektiv beräkning eller om en prospektiv metod inte är tillämplig för den berörda avtalstypen.

iii) En försiktig beräkning är inte liktydig med en beräkning på grundval av de värden som anses mest sannolika, utan skall innehålla en tillräcklig marginal för ogynnsamma avvikelser från de relevanta faktorerna.

iv) Metoden vid beräkning av de tekniska avsättningarna skall inte bara vara försiktig i sig, utan måste vara det även med beaktande av den metod som används vid värdering av de tillgångar som svarar mot dessa avsättningar.

v) Tekniska avsättningar skall beräknas separat för varje avtal. Lämpliga approximeringar eller genomsnittsbaserade beräkningar tillåts emellertid när det är troligt att de ger ungefär samma resultat som individuella beräkningar. Principen om separat beräkning får inte på något sätt hindra skapandet av ytterligare avsättningar för allmänna risker som inte är individualiserade.

vi) Om ett avtals återköpsvärde är garanterat skall de matematiska avsättningarna för avtalet vid varje tidpunkt vara minst så stora som det garanterade värdet vid samma tid.

B. Den räntesats som skall användas skall väljas med försiktighet. Den skall bestämmas enligt de regler som fastställs av den behöriga myndigheten i hemlandet med tillämpning av följande principer:

a) För alla avtal skall den behöriga myndigheten i försäkringsföretagets hemland fastställa en eller flera maximiräntesatser, varvid följande regler skall tillämpas:

i) Om avtal innehåller en garanterad räntesats skall den behöriga myndigheten i hemlandet fastställa en enda maximiräntesats. Denna räntesats får variera beroende på i vilken valuta kontraktet har upprättats, under förutsättning att den inte överstiger 60 % av räntesatsen på statsobligationer i den valuta avtalet upprättats. I det fall avtalet upprättats i euro, skall denna gräns bestämmas i förhållande till de lån i euro som gemenskapens institutioner har upptagit.

Om en medlemsstat, till följd av första stycket andra meningen, beslutar att fastställa en maximiräntesats för avtal upprättade i en annan medlemsstats valuta, skall den först tillfråga den behöriga myndigheten i den medlemsstat i vars valuta avtalet har upprättats.

ii) Om ett försäkringsföretags tillgångar inte värderats till inköpspriset, får en medlemsstat dock kräva att en eller flera maximiräntesatser beräknas med beaktande av avkastningen på de motsvarande tillgångar företaget vid tillfället har, med avdrag för en försiktighetsmarginal och, i synnerhet i fråga om avtal med periodisk premie, dessutom med beaktande av den förväntade avkastningen på framtida tillgångar. Försiktighetsmarginalen och den eller de maximiräntesatser som tillämpas på den beräknade avkastningen på framtida tillgångar skall fastställas av den behöriga myndigheten i hemlandet.

b) Fastställandet av en maximiräntesats skall inte innebära att ett försäkringsföretag är skyldigt att tillämpa en räntesats som är så hög.

c) Hemlandet kan besluta att inte tillämpa a för följande avtalskategorier:

— Fondförsäkringsavtal (unit-linked).

— Försäkringsavtal med engångspremie för en tid av högst åtta år.

— Försäkringsavtal utan rätt till återbäring och livräntеavtal utan återköpsvärde.

I de fall som avses i första stycket andra och tredje strecksatsen kan genom försiktigt val av räntesats hänsyn tas till den valuta i vilken ett avtal upprättats och till däremot svarande tillgångar som företaget vid tillfället har och, om företagets tillgångar tas upp till marknadsvärde, den förväntade avkastningen på framtida tillgångar.

Den räntesats som används får inte i något fall vara högre än den avkastning som beräknats på tillgångarna i enlighet med de redovisningsregler som gäller i hemlandet, minskad med lämpligt avdrag.

d) Medlemsstaten skall kräva att ett försäkringsföretag i sin redovisning gör avsättning för att täcka ränteåtaganden gentemot försäkringstagare om den nuvarande eller förväntade avkastningen på företagets tillgångar inte är tillräcklig för att täcka sådana åtaganden.

e) Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter som så begär skall underrättas om de maximiräntesatser som fastställs enligt a.

C. De statistiska beräkningselementen och reservering för omkostnader skall väljas med försiktighet och med beaktande av i vilken medlemsstat åtagandet gjorts, vilket slags försäkring det är frågan om och de förvaltningskostnader och provisioner som kan förväntas.

D. I fråga om försäkringar med rätt till återbäring får i den metod som används för beräkning av tekniska avsättningar hänsyn tas, antingen implicit eller explicit, till framtida återbäringar av varje slag i överensstämmelse med övriga antaganden om den framtida utvecklingen samt den nuvarande metoden för fördelning av återbäring.

E. Reservering för framtida omkostnader får göras implicit, t.ex. genom att framtida premier beräknas med avdrag för förvaltningskostnader. Den sammanlagda reserveringen, explicit eller implicit, får dock inte vara mindre än vad resultatet av en försiktig bedömning av framtida utgifter skulle ge.

F. Metoden för beräkning av tekniska avsättningar får inte ändras från år till år på grund av godtyckliga förändringar av metoden eller beräkningsgrunderna och skall vara utformad så att återbäringsmedlen fördelas på ett skäligt sätt under försäkringsavtalens löptid.

2. Försäkringsföretag skall ge allmänheten tillgång till uppgifter om de grunder och metoder som används vid beräkning av de tekniska avsättningarna, inklusive avsättningar för återbäring.

3. Hemlandet skall kräva av varje försäkringsföretag att de tekniska avsättningarna för dess samlade verksamhet täcks av valutamatchande tillgångar i enlighet med artikel 26. I fråga om verksamhet som utövas inom gemenskapen måste dessa tillgångar finnas där. Medlemsstaterna får inte kräva att försäkringsföretagen har sina tillgångar i en viss bestämd medlemsstat. Hemlandet får dock medge lättnader i föreskrifterna om var tillgångarna skall finnas.

4. Om hemlandet medger att de tekniska avsättningarna får täckas av fordringar hos återförsäkringsgivare skall de fastställa den tillåtna procentsatsen. Medlemsstaten får i sådant fall inte framställa krav på var de tillgångar som motsvarar dessa fordringar skall vara lokaliserade.

Artikel 21

Premie för nya försäkringar

Premier för nya försäkringar skall utifrån rimliga försäkringsmatematiska antaganden vara tillräckliga för att försäkringsföretagen skall kunna uppfylla alla sina åtaganden och i synnerhet för att kunna göra tillräckliga tekniska avsättningar.

Vid denna bedömning får hänsyn tas till alla delar av ett försäkringsföretags ekonomiska situation. Dock får andra medel än premier och därav härrörande avkastning inte systematiskt och permanent utnyttjas på ett sådant sätt att det på lång sikt kan äventyra företagets soliditet.

Artikel 22

Tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar

De tillgångar som motsvarar de tekniska avsättningarna skall vara uppbyggda med hänsyn till arten av den verksamhet som försäkringsföretaget bedriver så att dess investeringar, vilka skall vara diversifierade och ha lämplig spridning, tryggar säkerhet, avkastning och likviditet.

Artikel 23

Tillåtna tillgångsslag

1. Hemlandet får inte godkänna att försäkringsföretag täcker sina tekniska avsättningar med andra slag av tillgångar än följande:

A. Investeringar

a) Skuldförbindelser, obligationer och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument,

b) utlåning,

c) aktier och andra andelar med rörlig avkastning,

d) andelar i företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper och andra investeringsfonder,

e) mark, byggnader och rättigheter i fast egendom.

B. Fordringar

f) fordringar på återförsäkrare, inklusive återförsäkrares del av de tekniska avsättningarna,

g) depositioner och andra fordringar på försäkringsföretag som avgivit återförsäkring,

h) fordringar på försäkringstagare och förmedlare som härrör från verksamhet med direkt försäkring och återförsäkring,

i) livförsäkringslån,

j) skatteåterbäringar,

k) fordringar på garantifonder.

C. Övrigt

l) andra materiella anläggningstillgångar än mark och byggnader, värderade efter en betryggande avskrivningsplan,

m) kassa och banktillgodohavanden i kreditinstitut och andra organ med tillstånd att motta insättningar,

n) förutbetalda anskaffningskostnader,

o) upplupna räntor och hyror samt andra upplupna inkomster och förskottsbetalningar,

p) återgångsrättigheter vid upplåtelse av fast egendom (reversionary interests).

2. När det gäller de försäkringsgivare som uppträder under beteckningen Lloyd's skall bland tillgångsslagen också ingå garantier och remburser utfärdade av kreditinstitut enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv . . ./. . ./EG eller av försäkringsföretag samt verifierbara belopp som härrör från livförsäkringsavtal i den utsträckning de ingår i fonder som tillhör medlemmarna.

3. Det faktum att en tillgångspost eller ett tillgångsslag medtagits i punkt 1 skall inte innebära att alla former av tillgångar automatiskt godkänns som täckning för tekniska avsättningar. Hemlandet skall fastställa mer detaljerade regler med villkor för användningen av godtagbara tillgångar. I samband med detta kan hemlandet komma att kräva materiella säkerheter eller garantier, särskilt i fråga om fordringar på återförsäkrare.

Då hemlandet fastställer och tillämpar dessa regler skall det särskilt se till att följande principer iakttas:

i) Tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar skall värderas exklusive varje skuld som härrör ur förvärvet.

ii) Alla tillgångar skall värderas på ett betryggande sätt med hänsyn till risken för att de inte kan realiseras. I synnerhet får andra materiella anläggningstillgångar än mark och byggnader endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar om de är värderade enligt en betryggande avskrivningsplan.

iii) Lån oavsett om de ges till företag, stater eller internationella organisationer, lokala eller regionala myndigheter eller till fysiska personer får endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar om det finns tillräckliga garantier för deras säkerhet, oavsett om garantierna är grundade på låntagarens betalningsförmåga, pantförskrivning, bankgarantier, garantier som lämnats av försäkringsföretag eller andra former av säkerhet.

iv) Derivatinstrument, såsom optioner, standardiserade terminsavtal (futures) och svappar med anknytning till tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar får användas i den utsträckning som de bidrar till att minska investeringsriskerna eller underlättar en effektiv portföljförvaltning. De måste värderas försiktigt och får beaktas vid värderingen av de underliggande tillgångarna.

v) Överlåtbara värdepapper som inte omsätts på någon reglerad marknad får tillåtas som täckning för tekniska avsättningar endast om de är kortfristigt realiserbara eller utgörs av ägarandelar i kreditinstitut eller försäkringsföretag i den utsträckning som är tillåten enligt artikel 6, eller i investeringsföretag etablerade i en medlemsstat.

vi) Lån till och fordringar hos tredje part får endast godkännas som täckning för tekniska avsättningar efter avdrag för samtliga eventuella skulder till samma tredje part.

vii) Värdet av lån och fordringar som godkänns som täckning för tekniska avsättningar måste beräknas med försiktighet med vederbörlig hänsyn till risken för att de inte kan realiseras. I synnerhet får lån till försäkringstagare och förmedlare i samband med direkta försäkringstransaktioner och återförsäkringstransaktioner endast godkännas om de inte har varit förfallna till betalning längre tid än tre månader.

viii) Om bland tillgångarna ingår någon investering i ett dotterföretag som helt eller delvis förvaltar försäkringsföretagets investeringar för dess räkning, skall hemlandet vid tillämpningen av de regler och principer som fastställs i denna artikel beakta de underliggande tillgångar som innehas av dotterföretaget. Hemlandet kan behandla andra dotterföretags tillgångar på samma sätt.

ix) Förutbetalda anskaffningskostnader får godkännas som täckning för tekniska avsättningar endast i den utsträckning som detta är förenligt med beräkningen av premieavsättningen.

4. Utan hinder av punkterna 1, 2 och 3 får hemlandet i undantagsfall, om ett försäkringsföretag begär det och med beaktande av artikel 22, genom ett vederbörligen motiverat beslut tillfälligt acceptera andra kategorier av tillgångar som täckning för tekniska avsättningar.

Artikel 24

Bestämmelser om diversifiering av investeringar

1. I fråga om tillgångar som motsvarar tekniska avsättningar skall hemlandet föreskriva att varje försäkringsföretag högst får investera följande:

a) 10 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i en tomt eller en byggnad, eller i en grupp tomter eller byggnader som är belägna så nära varandra att de faktiskt bör betraktas som en investering.

b) 5 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i aktier och andra överlåtbara värdepapper som kan jämställas med aktier, obligationer, skuldförbindelser och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument från samma företag eller i lån till samma låntagare, allt sammantaget, dock med undantag av lån till en statlig, regional eller lokal myndighet eller till en internationell organisation i vilken en eller flera medlemsstater är medlemmar. Denna gräns får höjas till 10 % om högst 40 % av företagets tekniska bruttoavsättningar investeras i lån eller värdepapper, varvid mer än 5 % av företagets tillgångar investeras hos var och en av låntagarna och utgivarna.

c) 5 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i lån utan säkerhet, varav 1 % för varje enskilt lån utan säkerhet, med undantag av lån till kreditinstitut, försäkringsföretag – i den utsträckning detta är förenligt med artikel 6 – och investeringsföretag som är etablerade i en medlemsstat. Gränserna får höjas till 8 % respektive 2 % genom beslut från fall till fall av den behöriga myndigheten i hemlandet.

d) 3 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i kontanta medel.

e) 10 % av sina sammanlagda tekniska bruttoavsättningar i aktier, andra värdepapper som kan jämställas med aktier och skuldförbindelser som inte omsätts på någon reglerad marknad.

2. Det faktum att någon gräns inte anges i punkt 1 för någon viss kategori av investeringar innebär inte att tillgångar av denna kategori skulle kunna godkännas som täckning för tekniska avsättningar i obegränsad utsträckning. Hemlandet skall fastställa närmare bestämmelser med villkor för användningen av godtagbara tillgångar. Den skall särskilt sörja för att följande principer iakttas då dessa regler fastställs och tillämpas:

i) Tillgångarna som motsvarar de tekniska avsättningarna skall vara diversifierade och ha en sådan spridning att frihet från ett alltför stort beroende av något särskilt slag av tillgångar eller någon särskild investering eller marknad säkerställs.

ii) Investeringar som på grund av tillgångens art eller utställarens soliditet innebär en hög risknivå skall begränsas till en betryggande nivå.

iii) Vid begränsningar av vissa kategorier av tillgångar skall hänsyn tas till hur återförsäkring behandlats vid beräkningen av de tekniska avsättningarna.

iv) Om bland tillgångarna ingår någon investering i ett dotterföretag som helt eller delvis förvaltar försäkringsföretagets investeringar för dess räkning, skall hemlandet vid tillämpningen av de regler och principer som fastställs i denna artikel beakta de underliggande tillgångar som innehas av dotterföretaget. Hemlandet får behandla andra dotterföretags tillgångar på samma sätt.

v) Av de tillgångar som täcker de tekniska avsättningarna skall den procentuella andel som utgörs av icke likvida investeringar hållas på en betryggande nivå.

vi) Om bland företagets tillgångar ingår lån till, eller skuldebrev som utfärdats av, vissa kreditinstitut får hemlandet vid tillämpningen av de regler och principer som fastslås i denna artikel beakta de underliggande tillgångar som dessa kreditinstitut innehar. Detta får dock endast ske om kreditinstitutet har sitt huvudkontor i en medlemsstat, är helägt av denna medlemsstat och/eller lokala myndigheter i denna stat och dess verksamhet, enligt dess stiftelseurkund och bolagsordning, består i att förmedla lån till staten eller lokala myndigheter eller lån som garanteras av dessa eller lån till organ som har nära samband med staten eller med lokala myndigheter.

3. I samband med de närmare bestämmelserna om villkor för användningen av godtagbara tillgångar skall medlemsstaten tillämpa större restriktivitet i fråga om

— lån utan bankgaranti, garanti från försäkringsföretag, säkerhet mot inteckning eller annan form av säkerhet, jämfört med lån med sådan säkerhet,

— fondföretag som inte är samordnade enligt direktiv 85/611/EEG och andra investeringsfonder, jämfört med fondföretag som är samordnade enligt det nämnda direktivet,

— värdepapper som inte omsätts på någon reglerad marknad, jämfört med värdepapper som omsätts på en sådan marknad,

— obligationer, skuldförbindelser och andra penning- och kapitalmarknadsinstrument som inte utfärdats av stater, lokala eller regionala myndigheter eller företag i zon A, enligt definitionen i direktiv . ./. . ./EG, eller som utfärdats av internationella organisationer till vilka inte minst en medlemsstat i gemenskapen är ansluten, jämfört med samma slag av finansiella instrument som utfärdats av de ovannämnda organen.

4. Medlemsstaterna får höja den gräns som fastställs i punkt 1 b till 40 % i fråga om vissa skuldförbindelser som utfärdats av ett kreditinstitut med huvudkontor inom gemenskapen som enligt lag står under särskild offentlig tillsyn i syfte att skydda innehavarna av sådana skuldförbindelser. Särskilt skall de belopp, som härrör från de utfärdade skuldförbindelserna, enligt lag investeras i tillgångar som, under hela giltighetstiden för skuldförbindelserna, kan täcka fordringar som har samband med dessa och som, i händelse av utställarens betalningsoförmåga, prioriteras för återbetalning av kapital och upplupen ränta.

5. Medlemsstaterna får inte föreskriva att försäkringsföretag skall investera i vissa slag av tillgångar.

6. Utan hinder av punkt 1 får hemlandet i undantagsfall, om ett försäkringsföretag begär det och med beaktande av artikel 22, genom ett vederbörligen motiverat beslut tillfälligt acceptera undantag från reglerna i punkt 1 a–1 e.

Artikel 25

Försäkringsavtal knutna till fondföretag eller aktieindex

1. I de fall då förmånerna enligt ett försäkringsavtal är direkt knutna till värdet av andelar i ett fondföretag eller till värdet av tillgångar som ingår i en intern fond som ägs av ett försäkringsföretag, vanligen uppdelad på andelar, skall de tekniska avsättningarna avseende förmånerna så nära som möjligt motsvaras av dessa andelar eller, i de fall där uppdelning på andelar inte har skett, av dessa tillgångar.

2. I de fall då förmånerna enligt ett försäkringsavtal är direkt knutna till ett aktieindex eller till något annat referensvärde än dem som avses i punkt 1, skall de tekniska avsättningarna för sådana förmåner så nära som möjligt motsvaras antingen av de andelar som anses motsvara referensvärdet eller, i det fall uppdelning på andelar inte har skett, av tillgångar med tillräcklig säkerhet och omsättningsbarhet vilka så nära som möjligt motsvarar de tillgångar på vilka referensvärdet är baserat.

3. Artiklarna 22 och 24 skall inte tillämpas på tillgångar som innehas för att svara mot förpliktelser som är direkt knutna till sådana förmåner som avses i punkterna 1 och 2. Hänvisningar till de tekniska avsättningar som nämns i artikel 24 skall avse tekniska avsättningar med undantag för sådana som avser denna typ av förpliktelser.

4. I fall förmåner som avses i punkterna 1 och 2 innefattar en garanterad avkastning på investeringen eller någon annan garanterad förmån, skall motsvarande ytterligare tekniska avsättningar omfattas av reglerna i artiklarna 22, 23 och 24.

Artikel 26

Matchningsregler

1. Vid tillämpning av artiklarna 20.3 och 52 skall medlemsstaterna följa bilaga II till detta direktiv i fråga om matchningsregler.

2. Denna artikel skall inte tillämpas på åtaganden som avses i artikel 25.

Kapitel 3

Regler om solvensmarginal och garantifond

Artikel 27

Solvensmarginal

Varje medlemsstat skall föreskriva att alla försäkringsföretag som har sitt huvudkontor inom dess territorium skall upprätthålla en tillräcklig solvensmarginal i förhållande till sin totala verksamhet.

Solvensmarginalen skall motsvaras

1. av tillgångar i försäkringsföretaget som är fria från alla förutsebara förpliktelser, med avdrag för immateriella värden. Särskilt skall följande tillgångar ingå:

   — Det inbetalda aktiekapitalet eller, när det gäller ett ömsesidigt försäkringsföretag, det faktiska garantikapitalet med tillägg för eventuella medlemskonton, förutsatt att samtliga följande kriterier uppfylls:

      a) I stiftelseurkund och bolagsordning skall föreskrivas att betalningar från dessa konton till medlemmar endast får ske i den utsträckning detta inte medför att solvensmarginalen understiger den föreskrivna nivån eller, efter att företaget har upplösts, om samtliga andra skulder i företaget har lösts.

      b) I stiftelseurkund och bolagsordning skall föreskrivas att, om sådana betalningar sker av annan anledning än att ett enskilt medlemskap skall upphöra, de behöriga myndigheterna skall underrättas minst en månad i förväg och under denna period kunna förbjuda utbetalningen.

      c) De bestämmelser i stiftelseurkund och bolagsordning som har samband med dessa konton får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot ändringen, vilket dock inte påverkar tillämpningen av de kriterier som anges i a och b.

   — Hälften av ännu inte inbetalt aktiekapital eller garantikapital, så snart den inbetalda delen av nämnda kapital uppgår till 25 %.

   — Reserver (lagstadgade och fria) som inte motsvarar ingångna försäkringsförpliktelser.

   — Balanserad vinst.

   — Kumulativt preferensaktiekapital och förlagslånekapital får ingå, men med högst 50 % av marginalen, varav högst 25 % får bestå av förlagslån eller kumulativa preferensaktier med fast löptid, om följande minimikrav är uppfyllda:

      a) För den händelse att försäkringsföretaget går i konkurs eller likvidation skall det finnas bindande avtal om att förlagslånekapital och preferensaktiekapital skall ha prioritet efter alla övriga borgenärers fordringar och inte får återbetalas förrän alla vid tillfället utestående skulder har lösts.

      För förlagslånekapital gäller dessutom följande villkor:

      b) Endast helt inbetalda medel får beaktas.

      c) För förlagslån med fast löptid skall den ursprungliga löptiden vara minst fem år. Senast ett år före förfallodatum skall försäkringsföretaget till de behöriga myndigheterna för godkännande lämna en plan för hur solvensmarginalen skall kunna behållas på, eller ökas till, den föreskrivna nivån då lånet löper ut, under minst fem år före förfallodatum såvida inte den andel av solvensmarginalen som motsvaras av lånet gradvis har minskat. De behöriga myndigheterna får tillåta förtidsinlösen av sådana lån, om försäkringsföretaget ansöker om detta och förutsatt att dess solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

d) Lån utan fast löptid måste ha minst fem års uppsägning, med undantag av de fall då de inte längre kan anses ingå i solvensmarginalen eller då ett förhandsgodkännande från de behöriga myndigheterna särskilt krävs för förtidsinlösen. I det senare fallet skall försäkringsföretaget underrätta de behöriga myndigheterna senast sex månader före det datum då det avser att göra förtidsinlösen, och företaget skall därvid ange den faktiska och den föreskrivna solvensmarginalen, såväl före som efter återbetalningen. De behöriga myndigheterna får endast godkänna återbetalningen om försäkringsföretagets solvensmarginal inte därigenom faller under den föreskrivna nivån.

e) I låneavtalet får inte ingå någon klausul om att skulden, under vissa särskilt angivna omständigheter utöver likvidation av försäkringsföretaget, kan komma att förfalla till betalning före de avtalade förfallodagarna.

f) Låneavtalet får endast ändras om de behöriga myndigheterna har förklarat sig inte ha några invändningar mot den föreslagna ändringen.

— Upp till 50 % av solvensmarginalen får utgöras av summan av sådant förlagslånekapital som avses i femte strecksatsen och värdepapper utan fast löptid och andra instrument, även andra kumulativa preferensaktier än sådana som avses i femte strecksatsen, som uppfyller följande villkor:

a) De får inte återbetalas på innehavarens initiativ eller utan den behöriga myndighetens förhandsgodkännande.

b) Utställandeavtalet skall ge försäkringsföretaget möjlighet att uppskjuta räntebetalningar.

c) Långivarens fordran på försäkringsföretaget skall i sin helhet ha förmånsrätt efter samtliga prioriterade borgenärer.

d) Handlingarna vid utställandet av värdepapperen måste innehålla bestämmelser om att lånekapital och obetalda räntor får användas till förlusttäckning och möjliggöra för försäkringsföretaget att fortsätta sin verksamhet.

e) Endast helt inbetalda belopp får beaktas.

2. i den utsträckning som detta medges i nationell lag, av de vinstreserver som redovisas i balansräkningen, om dessa kan användas till täckande av förluster och inte har avsatts för utdelning till försäkringstagarna,

3. efter ansökan med bifogade intyg ingiven av företaget till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där företagets huvudkontor är beläget och med denna myndighets medgivande

a) av ett belopp motsvarande 50 % av företagets framtida vinst; vinstens storlek erhålls genom multiplicering av den uppskattade årsvinsten med en faktor som motsvarar försäkringsavtalens genomsnittliga återstående giltighetstid; denna faktor får inte överstiga 10; den uppskattade årsvinsten skall utgöra det aritmetiska genomsnittet av uppnådd vinst under de senaste fem åren i de verksamhetsgrenar som anges i artikel 2,

grunderna för beräkning av den faktor med vilken den uppskattade årsvinsten skall multipliceras, och de poster som utgör uppnådd vinst, skall fastställas genom överenskommelse mellan de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i samråd med kommissionen. I avvaktan på en sådan överenskommelse skall dessa poster bestämmas enligt lagstiftningen i hemlandet.

När de behöriga myndigheterna definierat begreppet ”uppnådd vinst”, skall kommissionen framlägga ett förslag för harmonisering av detta begrepp genom ett direktiv om harmonisering av försäkringsföretags årsbokslut och om genomförande av sådan samordning som anges i artikel 1.2 i direktiv 78/660/EEG,

b) om zillmering inte tillämpas eller, om zillmering tillämpas, denna inte uppgår till de tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien, av skillnaden mellan en ej zillmerad eller delvis zillmerad premieavsättning och en premieavsättning zillmerad med en faktor som motsvarar det tillägg för försäljningskostnader som ingår i premien; detta belopp får emellertid inte överstiga 3,5 % av summan av skillnaderna mellan kapitalbeloppen för livförsäkringar och premieavsättningen för samtliga försäkringsavtal där zillmering är möjlig; denna skillnad skall minskas med beloppet för ej avskriven anskaffningskostnad som redovisas som tillgång,

c) om tillstånd beviljas av de behöriga myndigheterna i berörda medlemsstater där försäkringsföretaget bedriver sin verksamhet, av dolda reserver som uppkommit genom undervärdering av tillgångar och övervärdering av skulder, bortsett från premieavsättningen, i den utsträckning sådana dolda reserver inte är av exceptionell natur.

Artikel 28

Minsta solvensmarginal

Om inte annat följer av bestämmelserna i artikel 29 skall minsta solvensmarginalen bestämmas på följande sätt, beroende på vilken försäkringsklass som avses:

a) För sådan försäkringsverksamhet som avses i artikel 2.1 a och b, med undantag för försäkring knuten till investeringsfonder, och för verksamhet som avses i artikel 2.3, skall minsta solvensmarginalen utgöras av summan av följande två resultat:

— Första resultatet:

Ett tal som motsvarar 4 % av premieavsättningen avseende direkt försäkringsverksamhet, utan avdrag för avgiven och mottagen återförsäkring multipliceras med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan den totala premieavsättningen, beräknad efter avdrag för avgiven återförsäkring, och bruttopremieavsättningen enligt ovan, dock får detta tal inte vara mindre än 85 %.

— Andra resultatet:

För försäkringsavtal, där risksumman inte är negativ, multipliceras ett tal motsvarande 0,3 % av det totala beloppet för sådan risksumma, som försäkringsföretaget iklätt sig ansvar för, med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan det totala beloppet för risksumman, som företaget förblir ansvarigt för efter avgiven återförsäkring och retrocession, och det totala bruttobeloppet för risksumman, utan avdrag för avgiven återförsäkring, dock får detta tal inte vara mindre än 50 %.

När det gäller temporär dödsfallsförsäkring med en längsta löptid av tre år skall ovannämnda multiplikationsfaktor vara 0,1 %, för sådana försäkringar med en löptid på mer än tre år men högst fem år skall denna faktor vara 0,15 %.

b) När det gäller sådan tilläggsförsäkring som avses i artikel 2.1 c skall minsta solvensmarginalen motsvara resultatet av följande beräkning:

— De premier eller bidrag, tilläggsavgifter inräknade, som hänför sig till direkt försäkringsverksamhet, under det närmast föregående räkenskapsåret skall läggas ihop.

— Till detta skall läggas premierna för mottagen återförsäkring under närmast föregående räkenskapsår.

— Från detta belopp skall dras det totala beloppet för under det senaste räkenskapsåret annullerade premier eller bidrag, liksom det sammanlagda beloppet för skatter och avgifter på premier eller bidrag som ingår i totalbeloppet.

Det sålunda erhållna beloppet skall delas i två delar, av vilka den första skall uppgå till högst 10 miljoner euro medan den andra skall utgöra restbeloppet; 18 % respektive 16 % av dessa beloppsandelar skall sedan räknas fram och läggas ihop.

Resultatet skall erhållas genom att den sålunda framräknade summan multipliceras med ett tal som för närmast föregående räkenskapsår motsvarar förhållandet mellan beloppet för försäkringsersättningar, som försäkringsföretaget har att svara för, beräknade efter avdrag för återförsäkring, och det totala bruttobeloppet för försäkringsersättningar; dock får detta tal inte vara mindre än 50 %.

När det gäller den sammanslutning av försäkringsgivare som går under namnet Lloyd's, skall beräkningen av solvensmarginalen göras med nettopremierna som underlag och dessa skall multipliceras med en enhetlig procentsats som årligen fastställs av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där huvudkontoret finns. Denna procentsats skall beräknas med hjälp av senaste statistiska uppgifter om utbetalda provisioner. Uppgifter härom skall tillsammans med gjorda beräkningar ges in till de behöriga myndigheterna i de länder där Lloyd's är etablerat.

c) När det gäller ”permanent health insurance not subject to cancellation” som avses i artikel 2.1 d och verksamhet som avses i artikel 2.2 b, skall minsta solvensmarginalen motsvara 4 % av premieavsättningen, beräknad på det sätt som anges för det första resultatet i a i denna artikel.

d) För tontiner som avses i artikel 2.2 a skall den minsta solvensmarginalen motsvara 1 % av tillgångarna.

e) För försäkring som avses i artikel 2.1 a och 2.1 b och som är knuten till investeringsfonder samt för verksamhet som avses i artikel 2.2 c, 2.2 d och 2.2 e, skall den minsta solvensmarginalen motsvara

— 4 % av premieavsättningen beräknad på det sätt som anges för det första resultatet i a i denna artikel, i den utsträckning försäkringsföretaget påtar sig en placeringsrisk, samt 1 % av den sålunda beräknade avsättningen i den utsträckning företaget inte påtar sig någon placeringsrisk, och förutsatt att försäkringsavtalets löptid överstiger fem år och det belopp som avsätts till täckande av förvaltningskostnaderna enligt försäkringsavtalet fastställts för en period som överstiger fem år

plus

— 0,3 % av risksumman beräknad enligt vad som anges i denna artikel första stycket a under andra resultatet, i den utsträckning försäkringsföretaget försäkrar dödsfallsrisk.

Artikel 29

Garantifond

1. En tredjedel av minsta solvensmarginalen, fastställd enligt artikel 28, skall utgöra garantifonden. Om inte annat följer av punkt 2 skall minst 50 % av fonden utgöras av poster enligt artikel 27.1 och 27.2.

2. a) Garantifonden skall dock uppgå till minst 800 000 euro.

b) Varje enskild medlemsstat får föreskriva att minimistorleken för garantifonden får nedsättas till 600 000 euro, när det gäller ömsesidiga och liknande institut samt tontiner.

c) Beträffande sådana ömsesidiga institut som avses i artikel 3.6 andra strecksatsen andra meningen, för vilka detta direktiv gäller, samt i fråga om tontiner, får varje medlemsstat medge att den minsta garantifonden bestäms till 100 000 euro, med en stegvis ökning upp till det i b angivna beloppet genom inbetalningar av 100 000 euro varje gång premierna ökar med 500 000 euro.

d) Den minsta garantifond som avses i a, b och c skall utgöras av de poster som anges i artikel 27.1 och 27.2.

3. Ömsesidiga institut som avser att utvidga sin verksamhet enligt artikel 6.3 eller artikel 38 får göra detta endast om de omedelbart uppfyller villkoren i punkt 2 a och 2 b i denna artikel.

Artikel 30

Tillgångar som inte används för tekniska avsättningar

1. Medlemsstaterna får inte fastställa några regler för valet av tillgångar som inte ingår i de tekniska avsättningar som avses i artikel 20.

2. Om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 20.3, 36.1–36.3, 36.5 och 37.1 andra stycket, får medlemsstaterna inte begränsa försäkringsföretagets fria förfogande över de tillgångar, vare sig de är fast eller lös egendom, som ingår i auktoriserade försäkringsföretags tillgångar.

3. Bestämmelserna i punkterna 1 och 2 får inte utgöra hinder för sådana åtgärder som medlemsstaterna är berättigade att vidta i egenskap av ägare till eller delägare i försäkringsföretag, förutsatt att de försäkrades intressen tillgodoses.

Kapitel 4

Avtalsrätt och försäkringsvillkor

Artikel 31

Tillämplig lag

1. På sådana avtal som rör verksamheter som avses i detta direktiv, skall lagen i medlemsstaten för åtagandet tillämpas. Där denna lag så medger, har dock parterna frihet att välja ett annat lands lag.

2. När försäkringstagaren är en fysisk person som är stadigvarande bosatt i en annan medlemsstat än den där han är medborgare, får parterna välja lagen i den medlemsstat där han är medborgare.

3. Om en stat består av flera territoriella enheter, som var och en har sin egen avtalsrättsliga lagstiftning, skall varje sådan enhet anses som ett land vid bestämmandet av den lag som skall tillämpas enligt detta direktiv.

En medlemsstat, i vilken olika territoriella enheter inte har samma avtalsrättsliga lagstiftning, behöver inte tillämpa bestämmelserna i detta direktiv i de fall sådana enheters lagar står i strid med varandra.

4. Ingenting i denna artikel skall begränsa tillämpning av tvingande lag i domstolslandet, oavsett vilken lag som i övrigt är tillämplig på avtalet.

Om det är föreskrivet i en viss medlemsstats lag, får tvingande lagregler i medlemsstaten för åtagandet tillämpas, om och i den utsträckning sådana regler enligt denna stats lag skall tillämpas, oavsett vilken lag som gäller för avtalet.

5. Om inte annat följer av punkterna 1–4 skall medlemsstaterna på försäkringsavtal som avses i detta direktiv tillämpa sina allmänna regler inom området för internationell privaträtt, tillämpliga på avtalsrättsliga förhållanden.

Artikel 32

Det allmänna bästa

Medlemsstaten för åtagandet får inte hindra en försäkringstagare från att teckna ett avtal med ett försäkringsföretag som auktoriserats på de villkor som anges i artikel 4 om detta avtal inte strider mot rättsregler till skydd för det allmänna bästa i medlemsstaten för åtagandet.

Artikel 33

Regler om försäkringsvillkor och premietariffer

Medlemsstaterna får inte anta bestämmelser med krav på förhandsgodkännande eller löpande anmälan av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, tekniska grunder för beräkning av premietariffer och tekniska avsättningar eller formulär och andra tryckta handlingar för användning i mellanhavanden med försäkringstagarna.

Utan hinder av första stycket och uteslutande i syfte att kontrollera efterlevnaden av nationella bestämmelser rörande försäkringsmatematiska principer, får hemlandet föreskriva regelmässig underrättelse om de tekniska grunderna för premieberäkning och beräkning av tekniska avsättningar, utan att detta krav skall utgöra en förutsättning för att försäkringsföretaget skall få bedriva sin verksamhet.

Senast den 1 juli 1999 skall kommissionen till rådet överlämna en rapport om genomförandet av dessa bestämmelser.

Artikel 34

Uppsägningstid

1. Varje medlemsstat skall föreskriva att en försäkringstagare som ingår ett individuellt livförsäkringsavtal skall kunna säga upp avtalet inom en tid mellan 14 och 30 dagar från den dag han informerades om att avtal har kommit till stånd.

Försäkringstagarens uppsägning skall innebära att han befrias från alla från avtalet härrörande framtida förpliktelser.

Andra rättsverkningar av och förutsättningar för uppsägning skall bestämmas genom den lag som enligt definitionen i artikel 31 skall tillämpas på avtalet, i synnerhet såvitt avser det sätt på vilket försäkringstagaren skall informeras om att avtal har kommit till stånd.

2. Medlemsstaterna behöver inte tillämpa punkt 1 på avtal med en giltighetstid om sex månader eller mindre och inte heller i fall då försäkringstagaren, på grund av sin ställning eller på grund av de omständigheter under vilka avtalet ingåtts inte är i behov av detta särskilda skydd. Medlemsstaterna skall i sina regler särskilt ange i vilka fall punkt 1 inte skall tillämpas.

Artikel 35

Information till försäkringstagare

1. Innan ett försäkringsavtal ingås skall minst den information som förtecknats i punkt A i bilaga III överlämnas till försäkringstagaren.

2. Försäkringstagaren skall under hela avtalstiden hållas informerad om ändringar ifråga om information förtecknad i punkt B i bilaga III.

3. Den medlemsstat i vilken åtagandet gjorts, kan kräva av försäkringsföretagen att de lämnar information utöver den som förtecknats i bilaga III endast om det är nödvändigt för att försäkringstagaren rätt skall förstå de väsentliga delarna av åtagandet.

4. Närmare regler för genomförandet av denna artikel och bilaga III skall fastställas av den medlemsstat där åtagandet har gjorts.

Kapitel 5

Försäkringsföretag som befinner sig i svårigheter eller som inte uppfyller gällande regler

Artikel 36

Försäkringsföretag som befinner sig i svårigheter

1. Om ett försäkringsföretag inte följer bestämmelserna i artikel 20 får den behöriga myndigheten i dess hemland, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där åtagandet skett om sin avsikt, förbjuda företaget att fritt förfoga över sina tillgångar.

2. I syfte att återställa finansiell stabilitet i ett försäkringsföretag, vars solvensmarginal underskrider det minimum som föreskrivs i artikel 28, skall den behöriga myndigheten i hemlandet kräva att företaget för godkännande av myndigheten framlägger en plan för hur en sund finansiell ställning skall återställas.

I undantagsfall får den behöriga myndigheten, när den bedömer att försäkringsföretagets finansiella ställning kommer att ytterligare försämras, även begränsa försäkringsföretagets rätt eller helt förbjuda försäkringsföretaget att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall därvid underrätta de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstater inom vilkas territorier försäkringsföretaget bedriver verksamhet om alla åtgärder den har vidtagit, varpå dessa myndigheter på den första medlemsstatens begäran skall vidta samma åtgärder.

3. Om försäkringsföretagets solvensmarginal går under den garantifond som anges i artikel 29, skall den behöriga myndigheten i hemlandet begära att försäkringsföretaget överlämnar en plan avseende kortfristig finansiering till myndigheten för godkännade.

Myndigheten får vidare inskränka försäkringsföretagets rätt, eller helt förbjuda företaget, att fritt förfoga över sina tillgångar. Myndigheten skall i sådana fall underrätta de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater inom vilkas territorier försäkringsföretaget bedriver verksamhet om detta, varpå dessa myndigheter på den förstnämnda myndighetens begäran skall vidta samma åtgärder.

4. De behöriga myndigheterna får dessutom vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa de försäkrades intressen i de situationer som anges i punkterna 1–3.

5. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga enligt dess nationella lagstiftning för att kunna förbjuda försäkringsföretag att fritt förfoga över tillgångar som är belägna inom dess territorium om försäkringsföretagets hemland begär detta i de fall som anges i punkterna 1–3, och hemlandet skall i sådana fall ange vilka tillgångar som skall omfattas av åtgärderna.

Artikel 37

Återkallelse av auktorisation

1. Den auktorisation som ett försäkringsföretag beviljats av den behöriga myndigheten i sitt hemland, kan återkallas av samma myndighet om företaget

a) inte utnyttjar auktorisationen inom tolv månader, uttryckligen avstår från den eller upphör att driva verksamhet under längre tid än sex månader, såvida inte den berörda medlemsstaten har utfärdat bestämmelser om att auktorisationen i sådana fall automatiskt upphör,

b) inte längre uppfyller villkoren för etablering,

c) inte inom föreskriven tid kunnat vidta de åtgärder som angivits i en sådan rekonstruktions- eller finansieringsplan som avses i artikel 36,

d) allvarligt åsidosätter de förpliktelser företaget har enligt de bestämmelser det omfattas av.

När en auktorisation återkallas eller upphör, skall den behöriga myndigheten i försäkringsföretagets hemland anmäla detta till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna, vilka skall vidta lämpliga åtgärder för att hindra företaget från att påbörja en ny verksamhet inom deras territorier med stöd av reglerna om etableringsfrihet eller frihet att tillhandahålla tjänster. Den behöriga myndigheten i hemlandet skall i samarbete med de övriga myndigheterna vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa de försäkrades intressen och i synnerhet inskränka försäkringsföretagets rätt att fritt förfoga över sina tillgångar enligt artikel 36.1, 36.2 andra stycket och 36.3 andra stycket.

2. Varje beslut att återkalla en auktorisation skall åtföljas av noggranna uppgifter om skälen härför och det berörda försäkringsföretaget skall underrättas om beslutet.

AVDELNING IV

BESTÄMMELSER OM ETABLERINGSFRIHET OCH FRIHET ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER

Artikel 38

Villkor för etablering av filial

1. Ett försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium skall underrätta hemlandets behöriga myndigheter därom.

2. Medlemsstaterna skall föreskriva skyldighet för varje försäkringsföretag som önskar etablera en filial inom en annan medlemsstats territorium till underrättelse enligt punkt 1 samt att lämna uppgifter om följande:

a) Den medlemsstat inom vars territorium etableringen avses ske.

b) En verksamhetsplan som bl.a. anger filialens tilltänkta affärsverksamhet och organisationsstruktur.

c) Den adress i filialstaten där handlingar skall finnas tillgängliga och till vilken handlingar kan sändas och som också skall vara den adress till vilken samtliga meddelanden till det befullmäktigade ombudet skall sändas.

d) Namn på filialens befullmäktigade ombud som skall ha tillräckliga befogenheter att ingå rättshandlingar som binder försäkringsföretaget i förhållande till tredje part och för att företräda det inför myndigheter och domstolar i filialstaten. Vad gäller Lloyd's får i händelse av tvist i filialstaten på grund av ingångna förpliktelser de försäkrade inte behandlas mindre gynnsamt än om tvisten hade förts mot företag av sedvanligt slag. Ombudet skall därför ha sådana befogenheter att talan skall kunna väckas mot honom och att han skall kunna ingå bindande rättshandlingar för försäkringsgivarna i Lloyd's.

3. I andra fall än då de behöriga myndigheterna i hemlandet har anledning att ifrågasätta försäkringsföretagets anseende, administrativa struktur eller finansiella situation eller hyser tvivel om företagsledarnas eller det befullmäktigade ombudets personliga lämplighet och yrkesmässiga kvalifikationer och erfarenheter i samband med den planerade verksamheten, skall de inom tre månader från mottagandet av underrättelse enligt punkt 2 översända den erhållna informationen till filialstatens behöriga myndighet och underrätta det berörda företaget om detta.

De behöriga myndigheterna i hemlandet skall även intyga att försäkringsföretaget har en minsta solvensmarginal, beräknad enligt artiklarna 28 och 29.

I fall då de behöriga myndigheterna i hemlandet vägrar att sända den i punkt 2 omnämnda informationen till de behöriga myndigheterna i filialstaten skall skälen härför lämnas till det berörda försäkringsföretaget inom tre månader från det att fullständig information föreligger. En vägran eller underlåtenhet att överlämna information skall kunna bli föremål för domstolsprövning i hemlandet.

4. Innan ett försäkringsföretags filial inleder sin verksamhet skall de behöriga myndigheterna i filialstaten inom två månader från det att de mottagit underrättelse enligt punkt 3 i tillämpliga fall underrätta den behöriga myndigheten i hemlandet om de villkor som, med hänsyn till det allmänna bästa, gäller för verksamhet i filialstaten.

5. Efter underrättelse från de behöriga myndigheterna i filialstaten eller, sedan den frist som avses i punkt 4 löpt ut utan att någon underrättelse mottagits, får filialen etableras och inleda sin verksamhet.

6. Om förändring sker i något av de avseenden som uppgivits enligt punkt 2 b–2 d skall försäkringsföretaget lämna skriftligt besked till de behöriga myndigheterna i hemlandet och i filialstaten minst en månad innan ändringen företas så att de behöriga myndigheterna i hemlandet och i filialstaten kan fullgöra sina uppgifter enligt punkterna 3 och 4.

Artikel 39

Frihet att tillhandahålla tjänster: Förhandsanmälan till hemlandet

Ett försäkringsföretag som första gången önskar utnyttja rätten att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, driva verksamhet i en eller flera medlemsstater skall dessförinnan anmäla detta till de behöriga myndigheterna i hemlandet och därvid ange vilka slag av åtaganden det avser att försäkra.

Artikel 40

Frihet att tillhandahålla tjänster: Anmälan från hemlandet

1. Inom en månad efter den anmälan som avses i artikel 39 skall de behöriga myndigheterna i hemlandet till den eller de medlemsstater inom vilkas territorier försäkringsföretaget avser att driva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster överlämna följande:

a) Ett intyg om att försäkringsföretaget har en minsta solvensmarginal, beräknad enligt artiklarna 28 och 29.

b) De försäkringsklasser försäkringsföretaget har auktoriserats att erbjuda.

c) De slag av åtaganden som försäkringsföretaget avser att försäkra i den medlemsstat där tjänsterna utförs.

De skall samtidigt underrätta det berörda försäkringsföretaget om detta.

2. Om de behöriga myndigheterna i hemlandet inte överlämnar i punkt 1 omnämnd information inom fastställd tid skall de inom samma tidsperiod meddela skälen för sin vägran till försäkringsföretaget. En vägran skall kunna bli föremål för domstolsprövning i hemlandet.

3. Försäkringsföretaget får påbörja verksamheten det datum då det enligt intyg mottog den i punkt 1 första stycket omnämnda informationen.

Artikel 41

Frihet att tillhandahålla tjänster: Ändringar av åtaganden

Varje ändring som ett försäkringsföretag avser att göra av de uppgifter som avses i artikel 39 skall följa det förfarande som föreskrivs i artiklarna 39 och 40.

Artikel 42

Språk

De behöriga myndigheterna i filialstaten eller i den medlemsstat där tjänsterna utförs får föreskriva att de upplysningar de enligt detta direktiv har rätt att begära beträffande den verksamhet som försäkringsföretag bedriver inom deras territorier skall lämnas på det officiella språket, eller de officiella språken, i den berörda medlemsstaten.

Artikel 43

Regler om försäkringsvillkor och premietariffer

Filialstaten eller den medlemsstat där tjänsterna utförs får inte anta bestämmelser om krav på förhandsgodkännande eller löpande redovisning av allmänna och särskilda försäkringsvillkor, premietariffer, tekniska grunder för premieberäkning och beräkning av tekniska avsättningar, eller av formulär och andra tryckta handlingar för användning i mellanhavanden med försäkringstagarna. För att kontrollera överensstämmelsen med nationell lagstiftning rörande försäkringsavtal får de av försäkringsföretag som avser att bedriva försäkringsverksamhet inom dess territorium med stöd av etableringsfriheten eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, endast i enstaka fall kräva redovisning av dess villkor och andra tryckta handlingar. Detta krav får inte utgöra en förutsättning för att försäkringföretaget skall få bedriva verksamhet.

Artikel 44

Försäkringsföretag som inte följer rättsreglerna

1. Varje försäkringsföretag som utövar verksamhet med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster skall till de behöriga myndigheterna i filialstaten och/eller i den medlemsstat där tjänsterna utförs överlämna alla handlingar som begärs från försäkringsföretaget vid tillämpning av denna artikel, i den utsträckning även försäkringsföretag med huvudkontor i dessa medlemsstater har sådana skyldigheter.

2. Om de behöriga myndigheterna i en medlemsstat konstaterar att ett försäkringsföretag som har filial där, eller utövar verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inom statens territorium, inte följer de rättsregler det omfattas av i denna stat, skall myndigheterna anmoda försäkringsföretaget att vidta rättelse.

3. Om försäkringsföretaget i fråga underlåter att vidta de begärda åtgärderna, skall de behöriga myndigheterna i medlemsstaten i fråga underrätta de behöriga myndigheterna i hemlandet om detta. Dessa skall snarast vidta alla åtgärder som behövs för att försäkringsföretaget skall åstadkomma rättelse av missförhållandet. De behöriga myndigheterna i medlemsstaten i fråga skall underrättas om arten av sådana åtgärder.

4. Om försäkringsföretaget fortsätter att överträda rättsregler som gäller i medlemsstaten i fråga, trots de åtgärder som hemlandet vidtagit eller till följd av att dessa åtgärder har visat sig otillräckliga eller inte har vidtagits i den medlemsstat det gäller, får denna medlemsstat, efter att ha underrättat de behöriga myndigheterna i hemlandet, vidta de åtgärder som behövs för att hindra eller ingripa mot fortsatta överträdelser, däribland, om det oundgängligen krävs, förbjuda företaget att ingå ytterligare försäkringsavtal inom dess territorium. Medlemsstaterna skall se till att delgivning kan ske inom deras territorier av sådana rättsliga handlingar som är nödvändiga för dessa åtgärder mot försäkringsföretag.

5. Punkterna 2, 3 och 4 skall inte inverka på de berörda medlemsstaternas extraordinära befogenheter att vidta lämpliga åtgärder för att förhindra eller bestraffa oegentligheter inom deras territorier. Detta innebär också möjlighet att förhindra att försäkringsföretag ingår nya försäkringsavtal inom berörda staters territorium.

6. Punkterna 2, 3 och 4 skall inte inverka på medlemsstaternas rätt att ingripa mot överträdelser som begåtts inom deras territorier.

7. Om det försäkringsföretag som har begått överträdelsen har ett driftsställe eller innehar egendom i den berörda medlemsstaten får de behöriga myndigheterna i den staten enligt nationell lagstiftning tillämpa de administrativa påföljder i form av tvångsmedel mot driftsstället eller egendomen som är föreskrivna för överträdelsen.

8. Varje åtgärd som vidtas enligt punkterna 3–7 och som innefattar ingripande mot eller begränsningar i utövandet av försäkringsverksamheten skall vara välgrundad och meddelas det berörda försäkringsföretaget.

9. Vartannat år skall kommissionen till Försäkringskommittén överlämna en rapport med en sammanställning av det antal och de olika typer av fall i varje medlemsstat där tillstånd förvägrats enligt artikel 38 eller 40, eller där åtgärder vidtagits enligt punkt 4 i denna artikel. Medlemsstaterna skall samarbeta med kommissionen genom att förse den med den information som krävs för rapporten.

Artikel 45

Marknadsföring

Detta direktiv medför inte något hinder för försäkringsföretag med huvudkontor i andra medlemsstater att med alla tillgängliga media marknadsföra sina tjänster i filialstaten eller i den medlemsstat där tjänsterna utförs, med iakttagande av eventuella regler för formen och innehållet i sådan marknadsföring som antagits till skydd för det allmänna bästa.

Artikel 46

Likvidation

Om ett försäkringsföretag träder i likvidation skall de förpliktelser som följer av avtal som tecknats genom en filial eller inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster inte behandlas annorlunda än de förpliktelser som följer av företagets övriga försäkringsavtal utan hänsyn till de försäkrades och förmånstagarnas nationalitet.

Artikel 47

Statistik om gränsöverskridande verksamhet

Varje försäkringsföretag skall, uppdelat på verksamhet som bedrivs med stöd av etableringsfriheten och verksamhet som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, underrätta den behöriga myndigheten i sitt hemland om premiebelopp, utan avdrag för återförsäkring, angivna per medlemsstat och för varje försäkringsklass, I–IX, såsom de definierats i bilaga I.

Den behöriga myndigheten i hemlandet skall inom rimlig tid vidarebefordra en sammanställning av dessa uppgifter till varje berörd medlemsstats behöriga myndighet, som begär detta.

Artikel 48

Skatter på premier

1. Utan att det påverkar tillämpningen av senare harmonisering skall, beträffande alla försäkringsavtal, uttag av indirekta skatter och skatteliknande avgifter på försäkringspremier kunna ske endast i den medlemsstat där ett åtagande gjorts, och även, såvitt avser Spanien, uttag av sådana tilläggsavgifter som i lag föreskrivs till förmån för det spanska ”Consorcio de Compensación de Seguros” för uppfyllandet av dess uppgifter i samband med ersättande för förluster som uppkommer vid extraordinära händelser i den medlemsstaten.

2. Den lag som enligt artikel 31 är tillämplig på avtalet skall inte inverka på den tillämpliga ordningen för skatter och avgifter.

3. I avvaktan på kommande harmonisering skall varje medlemsstat, med avseende på de försäkringsföretag som gör åtaganden inom dess territorium, tillämpa egna nationella bestämmelser såvitt gäller åtgärder för att säkerställa uppbörd av sådana indirekta skatter och skatteliknande avgifter som skall betalas i enlighet med punkt 1.

AVDELNING V

REGLER FÖR INOM GEMENSKAPEN ETABLERADE AGENTURER ELLER FILIALER TILL FÖRETAG MED HUVUDKONTOR UTANFÖR GEMENSKAPEN

Artikel 49

Principer och villkor för auktorisation

1. Varje medlemsstat skall föreskriva auktorisation för företag vars huvudkontor är beläget utanför gemenskapen och som vill driva sådan verksamhet som avses i artikel 2.

2. En medlemsstat får bevilja auktorisation om företaget uppfyller minst följande villkor:

a) Det har rätt enligt sitt eget lands lag att utöva försäkringsverksamhet som sägs i artikel 2.

b) Det etablerar en agentur eller en filial inom medlemsstatens territorium.

c) Det förbinder sig att på den plats där agenturen eller filialen är belägen föra till verksamheten hänförliga räkenskaper samt att där förvara alla handlingar som hör till verksamheten.

d) Det utser ett ombud som skall godkännas av behöriga myndigheter.

e) Det innehar tillgångar i den stat där verksamheten bedrivs av en storlek som motsvarar minst hälften av det i artikel 29.2 a föreskrivna minimibeloppet för garantifonden och deponerar en fjärdedel av detta minimibelopp som säkerhet.

f) Det förbinder sig att hålla en solvensmarginal som motsvarar kraven i artikel 53.

g) Det företer en verksamhetsplan i enlighet med bestämmelserna i punkterna 3 och 4.

3. En sådan verksamhetsplan som avses i punkt 2 g för en agentur eller filial skall innehålla uppgifter eller dokumentation om

a) de slag av åtaganden som företaget avser att försäkra i värdlandet; de allmänna och särskilda försäkringsvillkor som det avser att tillämpa,

b) de grunder som företaget avser att tillämpa för varje verksamhetsgren, inklusive de uppgifter som behövs för att beräkna de premier och avsättningar som avses i artikel 20,

c) de vägledande principerna för återförsäkring,

d) företagets solvensmarginal och garantifond enligt artiklarna 27, 28 och 29,

e) uppskattade kostnader för uppbyggnaden av administration och övriga nödvändiga företagsfunktioner samt för ändamålet avsatta medel,

samt, därutöver, beträffande de tre första räkenskapsåren

f) en prognos för balansräkning för agenturen eller filialen,

g) en plan med detaljerade uppskattningar av intäkter och kostnader med avseende på direkt försäkring, mottagen och avgiven återförsäkring.

4. Till verksamhetsplanen skall fogas en balansräkning och en resultaträkning för företaget för vart och ett av de senaste tre räkenskapsåren. Om företaget inte har bedrivit verksamhet under tre räkenskapsår skall ovannämnda räkenskapshandlingar bifogas endast för de avslutade räkenskapsåren.

Artikel 50

Regler för filialer till företag i tredje land

1. a) Om inte annat följer av vad som föreskrivs i b får agenturer och filialer som avses i denna avdelning inte samtidigt inom en viss medlemsstat bedriva sådan verksamhet som anges i bilagan till direktiv 73/239/EEG och sådan verksamhet som omfattas av detta direktiv.

b) Om inte annat följer av vad som föreskrivs i c får medlemsstaterna bestämma att de agenturer och filialer som avses i denna avdelning och som de datum som anges i artikel 18.3 samtidigt bedrev båda verksamhetsformerna i en medlemsstat får fortsätta med detta, förutsatt att det för varje verksamhetsform upprättas en särskild förvaltning i enlighet med artikel 19.

c) Varje medlemsstat som med stöd av artikel 18.6 föreskriver att försäkringsföretag etablerade inom dess territorium skall upphöra att samtidigt bedriva de verksamhetsgrenar inom vilka de var verksamma de datum som anges i artikel 18.3, skall ställa detta krav även på agenturer och filialer som avses i denna avdelning och som är etablerade inom dess territorium och samtidigt bedriver båda verksamhetsformerna där.

d) Medlemsstaterna får föreskriva att de agenturer och filialer som avses i denna avdelning och vars huvudkontor samtidigt bedriver båda verksamhetsformerna, och som de datum som anges i artikel 18.3 i en medlemsstat enbart bedrev sådan verksamhet som omfattas av detta direktiv, får fortsätta med sin verksamhet där. Om företaget önskar bedriva sådan verksamhet som anges i direktiv 73/239/EEG inom samma territorium, får det endast genom ett dotterföretag bedriva den verksamhet som avses i detta direktiv.

2. Artiklarna 13 och 36 skall också tillämpas på agenturer och filialer som avses i denna avdelning.

Vid tillämpning av artikel 36 skall den behöriga myndighet som övervakar den samlade soliditeten för agenturer eller filialer ges samma ställning som den behöriga myndigheten i den medlemsstat där huvudkontoret är beläget.

3. Om den i artikel 54.2 nämnda myndigheten återkallar en auktorisation, skall myndigheten anmäla detta till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstater där företaget bedriver verksamhet, varpå dessa skall vidta de åtgärder som behövs. Om skälet till att återkalla auktorisationen är att solvensmarginalen beräknad enligt artikel 54.1 a är otillräcklig, skall de behöriga myndigheterna i de andra berörda medlemsstaterna också återkalla sina auktorisationer.

Artikel 51

Överlåtelse av försäkringsbestånd

1. Varje medlemsstat skall, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåta att agenturer och filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till acceptkontor som är etablerade i samma medlemsstat, förutsatt att de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 54 intygar att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal.

2. Varje medlemsstat skall, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåta att agenturer och filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till försäkringsföretag med huvudkontor i en annan medlemsstat, förutsatt att de behöriga myndigheterna i den medlemsstaten intygar att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal.

3. Om en medlemsstat, på de villkor som fastställs i den nationella lagstiftningen, tillåter att agenturer eller filialer, som upprättats inom dess territorium och som omfattas av denna avdelning, helt eller delvis överlåter sina bestånd av försäkringsavtal till en agentur eller filial, som omfattas av denna avdelning och som upprättats i en annan medlemsstat, skall medlemsstaten säkerställa att de behöriga myndigheterna i acceptkontorets hemland eller, i tillämpliga fall, i den medlemsstat som avses i artikel 54 kan intyga att acceptkontoret även sedan hänsyn tagits till överlåtelsen har nödvändig solvensmarginal, att lagstiftningen i acceptkontorets hemland tillåter en sådan överlåtelse samt att hemlandet har medgivit överlåtelsen.

4. I de fall som avses i punkterna 1, 2 och 3 skall den medlemsstat där den överlåtande agenturen eller filialen är belägen, om åtagandet inte gjorts i samma stat, inhämta medgivande från behöriga myndigheter i den medlemsstat där åtagandet gjorts, innan den godkänner överlåtelsen.

5. De behöriga myndigheterna i de medlemsstater som rådfrågas skall, inom tre månader efter det att de mottagit begäran, lämna sina yttranden eller medgivanden till de behöriga myndigheterna i det överlåtande försäkringsföretagets hemland. Om de rådfrågade myndigheterna inte lämnar något svar inom denna tid skall detta anses likvärdigt med ett tillstyrkande eller ett tyst medgivande.

6. En överlåtelse som godkänts enligt denna artikel skall offentliggöras på det sätt som fastställts i nationell lagstiftning i den medlemsstat där åtagandet gjorts. Sådana överlåtelser skall automatiskt vara giltiga mot försäkringstagare, försäkrade och varje annan person som har rättigheter eller skyldigheter till följd av de överlåtna avtalen.

Denna bestämmelse skall inte påverka medlemsstaternas rätt att ge försäkringstagare möjlighet att säga upp försäkringsavtalen inom en bestämd tid efter överlåtelsen.

Artikel 52

Tekniska avsättningar

Medlemsstaterna skall ålägga företagen att avsätta tillräckliga tekniska avsättningar som avses i artikel 20 till täckning av försäkringsförpliktelser inom respektive lands territorium. Medlemsstaterna skall se till att agenturen eller filialen har tillgångar som motsvarar sådana avsättningar och valutamatchande tillgångar enligt bilaga II.

Den lag som gäller i respektive medlemsstat skall tillämpas vid beräkningen av sådana avsättningar, vid fastställandet av placeringsslag och vid värderingen av tillgångarna, samt där så erfordras, vid fastställande av i vilken utsträckning tillgångarna får användas för dessa avsättningar.

Medlemsstaten i fråga skall föreskriva att de tillgångar som svarar mot dessa avsättningar skall finnas inom dess territorium. Dock skall bestämmelserna i artikel 20.4 gälla.

Artikel 53

Solvensmarginal och garantifond

1. Varje medlemsstat skall inom sitt territorium ålägga etablerade agenturer eller filialer att hålla en solvensmarginal i form av sådana tillgångar som anges i artikel 27. Minsta solvensmarginalen skall beräknas i enlighet med artikel 28. Vid beräkning av marginalen skall dock hänsyn tas endast till den av agenturen eller filialen bedrivna verksamheten.

2. En tredjedel av minsta solvensmarginalen skall utgöra garantifonden.

Denna garantifond får dock inte vara mindre än hälften av det minimibelopp som föreskrivs i artikel 29.2 a. Den initialdeposition som skall göras enligt artikel 49.2 e skall inräknas i garantifonden.

Garantifonden och dess minsta volym skall vara sammansatt enligt bestämmelserna i artikel 29.

3. De tillgångar som motsvarar minsta solvensmarginalen skall till minst ett belopp motsvarande garantifonden finnas i den medlemsstat där verksamheten bedrivs och utöver detta inom gemenskapen.

Artikel 54

Förmåner för företag som är auktoriserade i mer än en medlemsstat

1. Företag som har ansökt om eller beviljats auktorisation i mer än en medlemsstat kan ansöka om följande förmåner, som får medges endast gemensamt.

a) Den solvensmarginal som anges i artikel 53 skall beräknas på grundval av hela den verksamhet som företaget bedriver inom gemenskapen, varvid hänsyn skall tas endast till den verksamhet som utövas av samtliga agenturer eller filialer etablerade inom gemenskapen.

b) Den deposition som krävs enligt artikel 49.2 e skall endast göras i en av de berörda medlemsstaterna.

c) De tillgångar som motsvarar garantifonden får lokaliseras till vilken som helst av de medlemsstater där företaget bedriver verksamhet.

2. En ansökan om förmåner enligt punkt 1 skall göras hos de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna. I ansökningen skall den myndighet anges som i framtiden skall utöva tillsyn av de inom gemenskapen etablerade filialernas eller agenturernas soliditet med avseende på deras samlade verksamhet. Företagets val av myndighet skall motiveras. Depositionen skall göras i den medlemsstaten.

3. Förmånerna enligt punkt 1 får beviljas endast om de behöriga myndigheterna i samtliga medlemsstater som tillställts en ansökan medger detta. Förmånerna skall börja gälla från och med det datum då den utvalda behöriga myndigheten meddelar de övriga behöriga myndigheterna att den åtar sig att övervaka de inom gemenskapen etablerade agenturernas eller filialernas soliditet med avseende på deras samlade verksamhet.

Den utvalda behöriga myndigheten skall från de övriga medlemsstaterna erhålla den information som behövs för tillsynen av den samlade soliditeten för de agenturer och filialer som etableras inom deras territorium.

4. På begäran av en eller flera av de berörda medlemsstaterna skall de enligt denna artikel beviljade förmånerna återkallas samtidigt av alla berörda medlemsstater.

Artikel 55

Avtal med tredje land

Gemenskapen får genom avtal som med stöd av fördraget träffas med ett eller flera tredje länder, och på villkor om reciprocitet, medge tillämpning av bestämmelser som avviker från bestämmelserna i detta avsnitt, för att garantera ett tillfredsställande skydd för försäkringstagarna inom medlemsstaterna.

AVDELNING VI

REGLER FÖR DOTTERFÖRETAG TILL MODERFÖRETAG FÖR VILKA ETT TREDJE LANDS LAG GÄLLER OCH FÖR SÅDANA MODERFÖRETAGS FÖRVÄRV AV AKTIER ELLER ANDELAR

Artikel 56

Information från medlemsstaterna till kommissionen

Medlemsstaternas behöriga myndigheter skall

a) underrätta kommissionen om varje auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka tredje lands lag gäller. Kommissionen skall därefter underrätta den kommitté som avses i artikel 58.2 om detta,

b) underrätta kommissionen närhelst ett sådant moderföretag förvärvar aktier eller andelar i ett försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen så att det senare blir det förras dotterföretag. Kommissionen skall därefter underrätta den kommitté som avses i artikel 58.2 om detta.

När auktorisation beviljas för ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka tredje lands lag gäller, skall företagsgruppens struktur närmare anges i den anmälan som de behöriga myndigheterna skall göra till kommissionen.

Artikel 57

Tredje lands behandling av försäkringsföretag hemmahörande inom gemenskapen

1. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om alla svårigheter av allmän natur som deras försäkringsföretag mött vid etablering eller utövande av verksamhet i tredje land.

2. Kommissionen skall periodvis upprätta rapporter om i vad mån tredje länder ger försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen sådan behandling som avses i punkterna 3 och 4, med avseende på etablering och utövande av försäkringsverksamhet samt förvärv av aktier eller andelar i tredje lands försäkringsföretag. Kommissionen skall till rådet överlämna rapporterna jämte lämpliga förslag.

3. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom, antingen genom de rapporter som avses i punkt 2 eller genom annan information, att ett tredje land inte erbjuder försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen effektivt marknadstillträde, jämförbart med det som gemenskapen erbjuder försäkringsföretag från samma tredje land, får kommissionen lämna förslag till rådet om lämpligt mandat för underhandlingar med ändamål att uppnå jämförbara konkurrensmöjligheter för försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen. Rådet skall besluta med kvalificerad majoritet.

4. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom, antingen genom de rapporter som avses i punkt 2 eller genom annan information, att försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen inte får nationell behandling i ett tredje land, innebärande samma konkurrensmöjligheter som erbjuds inhemska försäkringsföretag, och att kravet på effektivt marknadstillträde inte uppfylls, får kommissionen ta initiativ till underhandlingar med ändamål att åstadkomma rättelse.

I fall som avses i första stycket får, utöver initiativ till underhandlingar, när som helst beslutas i den ordning som föreskrivs i artikel 58.2 att medlemsstaternas behöriga myndigheter skall begränsa eller uppskjuta prövning

— av inneliggande eller framtida ansökningar om auktorisation, och

— av förvärv av aktier eller andelar, då ansökningarna gjorts av direkta eller indirekta moderföretag för vilka det tredje landets lag gäller.

Sådana åtgärder får inte gälla för längre tid än tre månader.

Före utgången av tremånadersperioden får rådet, med beaktande av resultaten av underhandlingarna, med kvalificerad majoritet besluta över ett förslag av kommissionen huruvida åtgärderna skall bestå.

Sådana begränsningar eller uppskov får inte tillämpas i fall då ansökningen om etablering av ett dotterföretag eller om tillstånd att förvärva aktier eller andelar i försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen gjorts av ett försäkringsföretag, som är auktoriserat i gemenskapen, eller av ett där auktoriserat dotterföretag till ett försäkringsföretag.

5. Närhelst det kommer till kommissionens kännedom att något av de fall som avses i punkterna 3 och 4 har uppstått, skall medlemsstaterna på kommissionens begäran underrätta denna

a) om varje ansökan om auktorisation av ett direkt eller indirekt dotterföretag till ett eller flera moderföretag för vilka vederbörande tredje lands lag gäller,

b) om avsikter som ett sådant företag har att förvärva en ägarandel i ett försäkringsföretag hemmahörande i gemenskapen, så att det senare skulle bli dotterföretag till det förra.

Denna skyldighet att lämna information skall upphöra så snart en överenskommelse har träffats med det tredje land, som avses i punkterna 3 eller 4, eller då de åtgärder som avses i punkt 4 andra och tredje styckena upphör att gälla.

6. Åtgärder som vidtas med stöd av denna artikel skall stå i överensstämmelse med gemenskapens förpliktelser enligt internationella överenskommelser, bilaterala eller multilaterala, angående rätt för försäkringsföretag att starta och driva verksamhet.

Artikel 58

Kommittéförfarande

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.

2. När hänvisning sker till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, i enlighet med artikel 7.3 och artikel 8 i detta.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till tre månader.

AVDELNING VII

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH ANDRA BESTÄMMELSER

Artikel 59

Undantag och upphävande av restriktiva bestämmelser

1. Företag som etablerats i Storbritannien ”by Royal Charter” eller ”by private Act” eller ”by special Public Act” får under obegränsad tid fortsätta att bedriva verksamhet i den form de erhållit den 15 mars 1979.

Förenade kungariket skall göra upp en förteckning över sådana företag och översända den till övriga medlemsstater och kommissionen.

2. De sammanslutningar som i Förenade kungariket registrerats enligt ”the Friendly Societies Acts” får fortsätta den verksamhet som de bedrev den 15 mars 1979.

Artikel 60

Vandelsintyg

1. När ett värdland av sina egna medborgare kräver vandelsintyg eller bevis om att de inte varit försatta i konkurs, skall medlemsstaten, när det gäller medborgare i andra medlemsstater, som tillräckligt bevis godta ett utdrag ur kriminalregistret eller, i avsaknad därav, motsvarande handlingar, utfärdade av en behörig rättslig eller administrativ myndighet i hemlandet eller i den medlemsstat där utlänningen senast har uppehållit sig och som visar att dessa krav är tillgodosedda.

2. Om hemlandet eller den medlemsstat där utlänningen senast har uppehållit sig inte utfärdar sådana handlingar som avses i punkt 1, får dessa ersättas av en förklaring under ed – eller, i stater där inga bestämmelser om edgång finns, av en försäkran – av vederbörande inför en behörig rättslig eller administrativ myndighet eller, i förekommande fall, inför en notarie i hemlandet eller i den medlemsstat där utlänningen senast har uppehållit sig, varpå myndigheten eller notarien skall utfärda ett intyg om edgång eller avgiven försäkran. En förklaring beträffande frihet från konkurs får också avges inför en behörig näringsorganisation i samma land.

3. Handlingar som utfärdas i enlighet med punkt 1 eller 2 får vid ingivandet inte vara äldre än tre månader.

4. Medlemsstaterna skall utse de myndigheter och organisationer som skall ha behörighet att utfärda handlingar som avses i punkterna 1 och 2 och skall genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Varje medlemsstat skall underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de myndigheter och organisationer till vilka de i denna artikel nämnda handlingarna skall ges in till stöd för en ansökan att inom ifrågavarande medlemsstat bedriva sådan verksamhet som avses i artikel 2.

Artikel 61

Övergångsbestämmelse vad gäller tillgångar i byggnader och mark

Medlemsstaterna får medge försäkringsföretag med huvudkontor inom deras territorier och för vilka värdet av byggnader och mark, som används för täckning av deras tekniska avsättningar, den 27 november 1992 överstiger den i artikel 24.1 a fastställda procentsatsen, en övergångstid som skall vara avslutad senast den 31 december 1998 för att följa den bestämmelsen.

Artikel 62

Övergångsbestämmelser för Sverige

1. Sverige får fram till den 1 januari 2000 tillämpa ett övergångsarrangemang för att uppfylla artikel 24.1 b; de svenska myndigheterna lade före den 1 juli 1994 fram en plan för kommissionens godkännande över de åtgärder som skall vidtas för att få ner de exponeringar som överskrider gränserna enligt artikel 24.1 b till de angivna gränserna i detta direktiv.

2. Senast på dagen för Sveriges anslutning och även den 31 december 1997 skall de svenska myndigheterna lägga fram lägesrapporter för kommissionen om de åtgärder som vidtagits för att följa detta direktiv. Kommissionen skall på grundval av rapporterna granska åtgärderna. I ljuset av utvecklingen skall dessa åtgärder, om det bedöms lämpligt, anpassas för att skynda på arbetet med att minska exponeringarna. De svenska myndigheterna skall kräva av de berörda livförsäkringsföretagen att de omedelbart påbörjar detta arbete. De berörda försäkringsföretagen får inte vid något tillfälle öka dessa exponeringar, om de inte redan håller sig inom de gränser som anges i direktivet och en ökning inte leder till att gränserna överskrids. De svenska myndigheterna skall vid slutet av övergångsperioden lämna en slutrapport om resultatet av åtgärderna.

AVDELNING VIII

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 63

Samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen

Kommissionen och medlemsstaternas behöriga myndigheter skall ha ett nära samarbete i syfte att underlätta tillsynen inom gemenskapen över de former av försäkring och verksamheter som avses i detta direktiv.

Varje medlemsstat skall underrätta kommissionen om alla betydande svårigheter som tillämpningen av detta direktiv kan ge upphov till, däribland sådana problem som uppkommer då en medlemsstat får vetskap om en onormal överflyttning av försäkringsverksamhet som avses i detta direktiv till skada för företag etablerade inom statens territorium och till fördel för agenturer eller filialer belägna omedelbart utanför dess gränser.

Kommissionen och berörda medlemsstaters behöriga myndigheter skall undersöka dessa svårigheter så snart som möjligt för att finna en ändamålsenlig lösning.

Vid behov skall kommissionen föreslå rådet lämpliga åtgärder.

Artikel 64

Rapporter om utvecklingen av marknaden inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster

Kommissionen skall till Europaparlamentet och rådet överlämna regelbundna rapporter, den första den 20 november 1995, över utvecklingen på marknaden för livförsäkring och verksamheter som bedrivs inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikel 65

Tekniska anpassningar

Följande tekniska anpassningar av detta direktiv skall antas enligt det förfarande som har fastställts i artikel 66.2:

— Utvidgning av artikel 6.1 a till att omfatta även andra företagsformer.

— Ändringar i förteckningen i bilaga I, eller anpassning av dess terminologi med hänsyn till utvecklingen på försäkringsmarknaderna.

— Precisering, med hänsyn till tillkomsten av nya finansiella instrument, av de poster som ingår i solvensmarginalen och som uppräknas i artikel 27.

— Ändring av den minsta garantifond som föreskrivs i artikel 29.2 med hänsyn till den ekonomiska och finansiella utvecklingen.

— Ändringar, med hänsyn till tillkomsten av nya finansiella instrument, av den förteckning över tillgångar som kan godkännas som täckning för tekniska avsättningar som anges i artikel 23 samt av de regler för spridning av investeringarna som anges i artikel 24.

— Förändringar av de lättnader beträffande matchningsreglerna som fastställs i bilaga II med hänsyn till utvecklandet av nya instrument för valutasäkring eller de framsteg som gjorts mot en ekonomisk och monetär union.

— Precisering av definitionerna i syfte att säkerställa en likformig tillämpning av detta direktiv inom hela gemenskapen.

— Tekniska anpassningar nödvändiga för reglerna om bestämmande av högsta tillåtna räntesatser, i enlighet med artikel 20, särskilt med hänsyn tagen till de framsteg som gjorts mot en ekonomisk och monetär union.

Artikel 66

Kommittéförfarande

1. Kommissionen skall biträdas av Försäkringskommittén som inrättats genom direktiv 91/675/EEG.

2. När hänvisning sker till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i rådets beslut 1999/468/EG tillämpas, i enlighet med artikel 7.3 och artikel 8 i detta.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till tre månader

Artikel 67

Rättigheter förvärvade av befintliga filialer och försäkringsföretag

1. Filialer, som före den 1 juli 1994 har påbörjat sin verksamhet enligt de bestämmelser som gällde i *filial*medlemsstaten, skall anses ha följt det förfarande som föreskrivs i artikel 38.1–38.5.

Från och med den dagen skall de omfattas av artiklarna 13, 20, 36, 37 och 44.

2. Artiklarna 39 och 40 skall inte inverka på sådana rättigheter som har förvärvats av försäkringsföretag som före den 1 juli 1994 bedrev verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster.

Artikel 68

Rätt till domstolsprövning

Medlemsstaterna skall se till att beslut rörande ett försäkringsföretag som fattas enligt lagar och andra författningar som antas enligt detta direktiv skall kunna bli föremål för domstolsprövning.

Artikel 69

Omprövning av belopp som uttrycks i euro

1. Före den 15 mars 1985 skall kommissionen till rådet överlämna en rapport över verkningarna på försäkringsmarknaden i medlemssaterna av de finansiella krav som föreskrivs i detta direktiv.

2. Rådet skall på förslag av kommissionen vartannat år göra en granskning och vid behov ompröva de belopp som i detta direktiv uttrycks i euro, varvid den ekonomiska och monetära utvecklingen inom gemenskapen skall beaktas.

Artikel 70

Genomförande av nya bestämmelser

Medlemsstaterna skall anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artiklarna 1.1 m, 18.3, 27.3 a andra stycket andra meningen, 49.2 g, 49.3, 49.4, 59.2 och 67.1 senast den 31 december 2001. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

De skall tillämpa dessa bestämmelser från och med den 1 januari 2002.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 71

Information till kommissionen

Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 72

Upphävda direktiv och deras förhållande till detta direktiv

1. Direktiven i bilaga IV del A skall upphöra att gälla, utan att det påverkar medlemsstaternas förpliktelser vad gäller de tidsgränser för införlivande och tillämpning av de nämnda direktiven som anges i bilaga IV del B.

2. Hänvisningar till de upphävda direktiven skall tolkas som hänvisningar till detta direktiv och skall läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga V.

Artikel 73

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapens officiella tidning*.

Artikel 74

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA I

FÖRSÄKRINGSKLASSER

I. Försäkring som avses i artikel 2.1 a, 2.1 b och 2.1 c med undantag för dem som anges i II och III.

II. Försäkring som utfaller vid äktenskaps ingående, försäkring som utfaller vid födelsen.

III. Försäkring som avses i artikel 2.1 a och 2.1 b och som är anknuten till investeringsfonder.

IV. ”Permanent health insurance” som avses i artikel 2.1 d.

V. Tontiner som avses i artikel 2.2 a.

VI. Verksamhet avseende ”capital redemption” som avses i artikel 2.2 b.

VII. Förvaltning av pensionsfonder som avses i artikel 2.2 c och 2.2 d.

VIII. Verksamhetsformer som avses i artikel 2.2 e.

IX. Verksamhetsformer som avses i artikel 2.3.

BILAGA II

MATCHNINGSREGLER

Den valuta i vilken försäkringsgivarens åtaganden skall betalas skall bestämmas i enlighet med följande regler:

1. När försäkringssumman enligt avtalet är uttryckt i en viss valuta, skall försäkringsgivarens förpliktelser anses betalbara i samma valuta.

2. Medlemsstaterna får befria försäkringsföretagen från skyldigheten att täcka tekniska avsättningar, inklusive premieavsättning, med valutamatchande tillgångar, om en tillämpning av ovanstående regler skulle medföra att företaget för att uppfylla principen om valutamatchning skulle bli nödsakat att ha tillgångar i en valuta som inte motsvarar mer än 7 % av tillgångarna i andra valutor.

3. Medlemsstaterna får välja att inte kräva av försäkringsföretagen att de skall tillämpa principen om valutamatchning beträffande förpliktelser som är betalbara i annan valuta än valutan i någon av medlemsstaterna, om investeringarna i nämnda valutor är reglerade, om överföringsrestriktioner gäller för valutan eller om, av liknande skäl, valutan inte är lämplig för att täcka tekniska avsättningar.

4. Försäkringsföretagen behöver inte ha valutamatchande tillgångar då de belopp som skall täckas inte överstiger 20 % av deras åtaganden i en viss valuta.

   De totala tillgångarna i samtliga valutor sammantagna skall emellertid minst motsvara företagens totala åtaganden i dessa valutor sammantagna.

5. Varje medlemsstat får föreskriva att detta krav, när en åtgärd, enligt ovan beskrivna metoder, skall motsvaras av tillgångar uttryckta i en medlemsstats valuta, också skall anses uppfyllt när dessa tillgångar är uttryckta i euro.

BILAGA III

INFORMATION TILL FÖRSÄKRINGSTAGARE

Innan ett försäkringsavtal ingås (A) eller under avtalets löptid (B) skall försäkringstagaren lämnas följande skriftliga information, vilken skall vara klart och tydligt formulerad och avfattad på ett officiellt språk i den medlemsstat där åtagandet gjorts.

Informationen får dock lämnas på ett annat språk om försäkringstagaren begär det och medlemsstatens lagstiftning tillåter det eller om försäkringstagaren har frihet att välja tillämplig lag.

A. Innan försäkringsavtal ingås

Uppgifter om försäkringsföretaget	Uppgifter om åtagandet
a)1. Företagets namn och associationsform	a)4. Definition av förmåner och optioner
a)2. Medlemsstat i vilken huvudkontoret, och i tillämpliga fall den agentur eller den filial där avtalet ingås, är beläget	a)5. Avtalets löptid
	a)6. Hur avtalet kan avbrytas
a)3. Huvudkontorets adress och i tillämpliga fall adressen till den agentur eller den filial som ingår avtalet	a)7. Hur premier skall betalas och premieperioder
	a)8. Hur återbäring beräknas och fördelas
	a)9. Angivande av återköpsvärde, fribrevsvärde och i vilken omfattning dessa är garanterade
	a)10. Uppgifter om premier för varje förmån, såväl huvudförmåner som, i tillämpliga fall, tilläggsförmåner
	a)11. I fråga om fondförsäkringsavtal (unit-linked) uppgifter om de andelar till vilka förmånerna är knutna
	a)12. Uppgift om vilka slags tillgångar som fondförsäkringsavtal är baserade på
	a)13. Sättet för utövandet av uppsägningsrätten
	a)14. Allmän information om de skatteregler som gäller för aktuell försäkringstyp
	a)15. Sättet för handläggning av klagomål på försäkringsavtal från försäkringstagare, försäkrade eller förmånstagare och, i förekommande fall, förekomsten av ett särskilt organ som handlägger sådana klagomål utan inskränkning av rätten att vidta rättsliga åtgärder.
	a)16. Vilken lag som skall tillämpas på avtalet om parterna inte har fritt val eller, om parterna har frihet att välja vilken lag som skall tillämpas, den lag försäkringsgivaren föreslår

B. Under försäkringsavtalets löptid

Förutom de allmänna och särskilda försäkringsvillkoren skall följande uppgifter lämnas till försäkringstagaren under den tid avtalet gäller:

Uppgifter om försäkringsföretaget	Uppgifter om åtagandet
b)1. Varje ändring av företagets namn, associationsform, huvudkontorets adress och, i tillämpliga fall, adressen till den agentur eller den filial där avtalet ingåtts	b)2. Alla uppgifter som är upptagna i punkt a)4–a)12 i avsnitt A vid ändring av försäkringsvillkoren eller den lagstiftning som gäller för avtalet
	b)3. Årlig uppgift om återbäringssituationen

BILAGA IV

UPPHÄVDA DIREKTIV OCH TIDSGRÄNSER FÖR INFÖRLIVANDE I NATIONELL LAGSTIFTNING

DEL A

Upphävda direktiv

(hänvisningar i artikel 72)

1. Rådets direktiv 79/267/EEG, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG
2. Rådets direktiv 90/619/EEG
3. Rådets direktiv 92/96/EEG, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 95/26/EG

DEL B

Tidsgränser för införlivande i nationell lagstiftning och för tillämpning

(hänvisningar i artikel 72)

Direktiv	Tidsgräns för införlivande	Tidsgräns för tillämpning
79/267/EEG (EGT L 63, 13.3.1979, s. 1)	15 september 1980	15 september 1981
90/619/EEG (EGT L 330, 29.11.1990, s. 50)	20 november 1992	20 maj 1993
92/96/EEG (EGT L 360, 9.12.1992, s. 1)	31 december 1993	1 juli 1994
95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7)	18 juli 1996	18 juli 1996

BILAGA V

JÄMFÖRELSETABELL

Detta direktiv	Direktiv 79/267/EEG	Direktiv 90/619/EEG	Direktiv 92/96/EEG	Direktiv 95/26/EG	Andra akter	
artikel 1.1 a			artikel 1 a			
artikel 1.1 b		artikel 3	artikel 1 b			
artikel 1.1 c		artikel 2 c				
artikel 1.1 d			artikel 1 c			
artikel 1.1 e			artikel 1 d			
artikel 1.1 f			artikel 1 e			
artikel 1.1 g		artikel 2 e				
artikel 1.1 h–1.1 l			artikel 1 f–1 j			
artikel 1.1 m						Ny
artikel 1.1 n			artikel 1.1			
artikel 1.1 o, 1.1 p och 1.1 q	artikel 5 b, 5 c och 5 d					
artikel 1.1 r				artikel 2.1		
artikel 1.2	artikel 5 a andra meningen					
artikel 2	artikel 1					
artikel 3.1–3.4	artikel 2					
artikel 3.5 och 3.6.	artikel 3					
artikel 3.7	artikel 4					
artikel 3.8					Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige anpassad genom beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG	
artikel 4	artikel 6					
artikel 5	artikel 7					
artikel 6.1	artikel 8.1					
artikel 6.2	artikel 8.1 a					
artikel 6.3	artikel 8.2					
artikel 6.4	artikel 8.3					

Detta direktiv	Direktiv 79/267/EEG	Direktiv 90/619/EEG	Direktiv 92/96/EEG	Direktiv 95/26/EG	Andra akter	
artikel 6.5	artikel 8.4					
artikel 7	artikel 9					
artikel 8			artikel 7			
artikel 9	artikel 12					
artikel 10	artikel 15					
artikel 11	artikel 16					
artikel 12	artikel 22.1					
artikel 13	artikel 23					
artikel 14.1–14.5			artikel 11.2–11.6			
artikel 15			artikel 14			
artikel 16.1–16.5			artikel 15.1–15.5			
artikel 16.6			artikel 15.5a			
artikel 16.7			artikel 15.5b			
artikel 16.8			artikel 15.5c			
artikel 16.9			artikel 15.6			
artikel 17			artikel 15 a			
artikel 18.1–18.2	artikel 13.1–13.2					
artikel 18.3						Ny
artikel 18.4–18.7	artikel 13.3–13.7					
artikel 19	artikel 14					
artikel 20	artikel 17					
artikel 21			artikel 19			
artikel 22			artikel 20			
artikel 23.1			artikel 21.1 första stycket			
artikel 23.2			artikel 21.1 andra stycket			
artikel 23.3 första stycket			artikel 21.1 tredje stycket			
artikel 23.3 andra stycket			artikel 21.1 fjärde stycket			

Detta direktiv	Direktiv 79/267/EEG	Direktiv 90/619/EEG	Direktiv 92/96/EEG	Direktiv 95/26/EG	Andra akter	
artikel 23.4			artikel 21.2			
artikel 24			artikel 22			
artikel 25			artikel 23			
artikel 26			artikel 24			
artikel 27.1–27.2	artikel 18.1–18.2					
artikel 27.3 a första stycket	artikel 18.3 a					
artikel 27.3 andra stycket första meningen	Artikel 18.3 a andra stycket, första meningen					
artikel 27.3 a andra stycket, andra meningen						Ny
artikel 27.3 a tredje stycket	Artikel 18.3 a					
artikel 27.3 b–27.3 c	Artikel 18.3 b–18.3 c					
artikel 28	Artikel 19					
artikel 29	Artikel 20					
artikel 30	artikel 21					
artikel 31		artikel 4				
artikel 32			artikel 28			
artikel 33			artikel 29			
artikel 34		artikel 15				
artikel 35			artikel 31			
artikel 36	artikel 24					
artikel 37	artikel 26					
artikel 38	artikel 10					
artikel 39		artikel 11				
artikel 40		artikel 14				
artikel 41		artikel 17				
artikel 42			artikel 38			
artikel 43			artikel 39.2			
artikel 44.1–44.9			artikel 40.2–40.10			
artikel 45			artikel 41			
artikel 46			artikel 42.2			

Detta direktiv	Direktiv 79/267/EEG	Direktiv 90/619/EEG	Direktiv 92/96/EEG	Direktiv 95/26/EG	Andra akter	
artikel 47			artikel 43.2			
artikel 48.1			artikel 44.2 första stycket			
artikel 48.2			artikel 44.2 andra stycket			
artikel 48.3			artikel 44.2 tredje stycket			
artikel 49.1–49.2 f	artikel 27.1–27.2 f					
artikel 49.2 g						Ny
artikel 49.3–49.4						Ny
artikel 50	artikel 31					
artikel 51	artikel 31 a					
artikel 52	artikel 28					
artikel 53	artikel 29					
artikel 54	artikel 30					
artikel 55	artikel 32					
artikel 56	artikel 32a					
artikel 57.1	artikel 32b.1					
artikel 57.2	artikel 32b.2					
artikel 57.3	artikel 32b.3					
artikel 57.4	artikel 32b.4					
artikel 57.5	artikel 32b.5					
artikel 57.6	artikel 32b.7					
artikel 58	artikel 32b.6					
Artikel 59.1	artikel 33.4					
artikel 59.2						Ny
artikel 60	artikel 37					
artikel 61			artikel 45			

Detta direktiv	Direktiv 79/267/EEG	Direktiv 90/619/EEG	Direktiv 92/96/EEG	Direktiv 95/26/EG	Andra akter	
artikel 62					Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige anpassad genom beslut 95/1/EG, Euratom, EKSG	
artikel 63 första stycket	artikel 38	artikel 28 första stycket				
artikel 63 andra till fjärde styckena		artikel 28 andra till fjärde styckena				
artikel 64		artikel 29				
artikel 65			artikel 47			
artikel 66			artikel 47			
Artikel 67.1 första stycket						Ny
artikel 67.1 andra stycket			artikel 48.1			
artikel 67.2			artikel 48.2			
artikel 68			artikel 50			
artikel 69.1	artikel 39.1					
artikel 69.2	artikel 39.3					
artikel 70						Ny
artikel 71	artikel 41	artikel 31	artikel 51.2	95/26/EG artikel 6.2		
artikel 72						
artikel 73						
artikel 74						
bilaga I	bilaga					
bilaga II			bilaga I			
bilaga III			bilaga II			
bilaga IV						
bilaga V						

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om livsmedelshygien

(2000/C 365 E/02)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 438 slutlig — 2000/0178(COD)

(Framlagt av kommissionen den 14 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 95 och 152.4 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Skyddet av folkhälsan är av största vikt.

(2) Rådets direktiv 93/43/EEG av den 14 juni 1993 om livsmedelshygien [1] antogs för att inom ramen för den inre marknaden garantera att fritt rörliga livsmedel är säkra.

(3) I detta direktiv fastställs principerna för livsmedelshygien, särskilt när det gäller följande:

— hygiennormerna för alla stadier av beredning, bearbetning, tillverkning, förpackning, lagring, transport, distribution och hantering samt leverans eller utbjudande till försäljning till slutkonsumenten

— behovet av att basera hygiennormerna på analys av faror, riskbedömning och andra metoder för att identifiera, kontrollera och övervaka kritiska punkter

— möjligheten att fastställa mikrobiologiska kriterier och krav på temperaturkontroll för vissa typer av livsmedel i enlighet med vedertagna vetenskapliga principer

— utvecklingen av riktlinjer för god hygienisk sed avsedda för livsmedelsföretag

— nödvändigheten av att de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna säkerställer att hygienreglerna iakttas, i syfte att förhindra att slutkonsumenterna skadas av otjänliga livsmedel

— personer som driver livsmedelsföretag skall ansvara för att endast livsmedel som inte är skadliga för människors hälsa släpps ut på marknaden.

(4) Erfarenheten har visat att dessa principer utgör en god grund för livsmedelssäkerhet.

(5) Inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken har särskilda hygienregler fastställts som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av produkter som ingår i förteckningen i bilaga I till fördraget.

(6) Tack vare dessa hygienregler har hinder för handeln med de berörda produkterna avlägsnats, vilket har bidragit till förverkligandet av den inre marknaden, samtidigt som reglerna garanterar ett gott skydd av folkhälsan.

(7) Dessa särskilda regler ingår i ett stort antal direktiv.

(8) Dessa direktiv innehåller gemensamma principer för folkhälsan, till exempel de skyldigheter som gäller för tillverkare av produkter av animaliskt ursprung och för de behöriga myndigheterna, de tekniska kraven när det gäller utformning och drift av anläggningar för hantering av produkter av animaliskt ursprung, de hygienkrav som måste uppfyllas på dessa anläggningar, förfarandena för godkännande av anläggningarna, villkoren för lagring och transport samt kontrollmärkningen av produkterna.

(9) Många av dessa principer återfinns också i rådets direktiv 93/43/EEG.

(10) Principerna i direktiv 93/43/EEG kan därför ses som en gemensam bas för hygienisk framställning av alla typer av livsmedel, även produkter av animaliskt ursprung i bilaga I till fördraget.

(11) Utöver denna gemensamma grund behövs särskilda hygienregler med hänsyn till särdragen för vissa livsmedel. De särskilda hygienreglerna för animaliska produkter finns i Europaparlamentet och rådets förordning ... om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung.

[1] EGT L 175, 19.7.1993, s. 1.

(12) Huvudsyftet med de allmänna och särskilda hygienreglerna är att säkerställa ett gott konsumentskydd med avseende på livsmedelssäkerhet, särskilt med hänsyn till följande:

— principen om att det primära ansvaret för livsmedelssäkerheten ligger hos tillverkaren

— kravet på livsmedelssäkerhet i hela livsmedelskedjan, från och med primärproduktionen

— upprätthållande av kylkedjan för livsmedel som inte kan lagras säkert vid rumstemperatur

— ett allmänt genomförande av HACCP-systemet som tillsammans med iakttagandet av en god hygienisk sed bör befästa det ansvar som vilar på personer som driver livsmedelsföretag

— regler för god praxis är av stor vikt när det gäller att handleda personer som driver livsmedelsföretag på alla nivåer av livsmedelskedjan i att följa hygienreglerna för livsmedel

— kravet på att offentliga kontroller genomförs på alla stadier av produktion, tillverkning och utsläppande på marknaden

— fastställandet av mikrobiologiska kriterier och krav på temperaturkontroll på grundval av en vetenskaplig riskbedömning

— kravet att importerade livsmedel skall hålla minst samma eller en likvärdig hygienisk standard.

(13) Livsmedelssäkerhet från platsen för primärproduktionen till försäljningen till kunden kräver ett integrerat synsätt där alla personer som driver livsmedelsföretag måste se till att livsmedelssäkerheten är absolut.

(14) Faror med livsmedel i primärproduktionen måste identifieras och kontrolleras på ett riktigt sätt.

(15) Hygienen på jordbruket kan organiseras genom tillämpningen av riktlinjerna för god livsmedelshygienisk sed, vid behov kompletterade med särskilda hygienregler som skall följas vid produktionen av primärprodukter.

(16) Livsmedelssäkerheten är resultatet av flera faktorer som obligatoriska krav, genomförandet av program för livsmedelssäkerhet som upprättats och styrs av personer som driver livsmedelsföretag samt genomförandet av HACCP-systemet (Hazard Analysis Critical Control Point).

(17) HACCP-systemet i livsmedelsproduktionen skall ta hänsyn till principerna i Codex Alimentarius och samtidigt ge utrymme för den flexibilitet som kan behövas i olika situationer, särskilt när det gäller små företag.

(18) Det krävs också flexibilitet så att hänsyn tas till traditionella metoder för tillverkning av livsmedel och till leveranssvårigheter på grund av geografiska hinder. Sådan flexibilitet får dock inte äventyra livsmedelssäkerheten.

(19) För livsmedel som inte kan lagras säkert vid rumstemperatur gäller som en grundprincip för livsmedelshygien att kylkedjan skall behållas.

(20) Genomförandet av hygienreglerna kan styras genom att mål fastställs, till exempel för minskning av patogener eller genom prestationsnormer, och det måste föreskrivas förfaranden för detta ändamål.

(21) Spårning av livsmedel och livsmedelsingredienser genom livsmedelskedjan är oundgängligt för livsmedelssäkerheten.

(22) Livsmedelsföretag bör registreras hos den behöriga myndigheten så att de offentliga kontrollerna kan utföras effektivt.

(23) Personer som driver livsmedelsföretag bör ge allt stöd som krävs för att se till att de behöriga myndigheterna kan utföra sina offentliga kontroller effektivt.

(24) Livsmedel som importeras till gemenskapen bör hålla samma hygieniska standard som livsmedel som framställts i gemenskapen, eller motsvarande.

(25) För att skyddsnivån skall vara hög och för att förhindra att handeln snedvrids bör livsmedel som framställts i gemenskapen och som exporteras till tredje land hålla samma hygieniska standard som de livsmedel som tillverkas och konsumeras i gemenskapen.

(26) Gemenskapens lagstiftning om livsmedelshygien bör bygga på vetenskaplig rådgivning. Därför måste vid behov yttranden begäras från de vetenskapliga kommittéer inom områdena konsumentskydd och livsmedelssäkerhet som inrättades genom kommissionens beslut 97/579/EG av den 23 juli 1997 ([1]) och från den vetenskapliga styrkommitté som inrättades genom kommissionens beslut 97/404/EG av den 10 juni 1997 ([2]).

(27) Hänsyn måste tas till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, varför ett förfarande måste finnas för att anta vissa krav som fastställs i den här förordningen.

([1]) EGT L 237, 28.8.1997, s. 18.

([2]) EGT L 169, 27.6.1997, s. 85.

(28) Denna förordning tar hänsyn till internationella åtaganden WTO-avtalet om sanitära och fytosanitära frågor samt Codex Alimentarius.

(29) Denna omarbetning av gemenskapens gällande hygienregler innebär att dessa kan komma att upphävas. Detta uppnås genom rådets direktiv . . ./. . ./EG om upphävande av vissa direktiv om fastställande av hygienkrav för tillverkning och utsläppande på marknaden av vissa produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel och om ändring av direktiven 89/662/EEG och 91/67/EEG.

(30) De åtgärder som behövs för genomförandet av denna förordning utgör åtgärder med allmän räckvidd enligt artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [1], och de bör antas enligt det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i nämnda beslut.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Räckvidd

I denna förordning fastställs hygienregler för livsmedel på alla stadier från och med primärproduktionen till och med försäljning och leverans till slutkonsumenten av ett livsmedel. Denna förordning skall inte påverka mer detaljerade krav på livsmedelssäkerhet och omfattar inte näringsinnehåll eller sammansättning av livsmedel.

Den skall tillämpas på livsmedelsföretag, men inte på primärproduktion av livsmedel för privat användning eller beredning av livsmedel för privat konsumtion.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

— livsmedelshygien, nedan kallat ”hygien”: de åtgärder och villkor som är nödvändiga för att bekämpa faror och för att livsmedel skall vara tjänliga som livsmedel med hänsyn till deras avsedda användningsområde

— livsmedelssäkerhet: garantin att ett livsmedel inte inverkar menligt på slutkonsumentens hälsa när det bereds eller konsumeras på det sätt som avses

— livsmedelsföretag: varje privat eller offentligt företag som med eller utan vinstsyfte bedriver någon eller samtliga verksamheter från och med primärproduktion till och med försäljning eller leverans av livsmedel till slutkonsumenten

— person som driver livsmedelsföretag: den eller de personer som ansvarar för att kraven i den här förordningen uppfylls på den anläggning de driver

— primärprodukter: produkter av jorden, från boskapsuppfödning, från jakt eller fiske

— primärproduktion: produktion, uppfödning och odling av primärprodukter inklusive skörd, jakt, fiske, mjölkning och alla stadier av animalieproduktion före slakt

— behörig myndighet: den eller de centrala myndigheter i en medlemsstat som ansvarar för ändamålen och kontrollerna i denna förordning eller varje annan myndighet eller organ till vilken de centrala myndigheterna har delegerat denna befogenhet

— certifiering: det förfarande de behöriga myndigheterna använder för att ge en skriftlig eller likvärdig försäkran om att kraven uppfylls

— likvärdighet: olika systems förmåga att ge samma slutresultat

— fara: biologisk, kemisk eller fysikalisk agens som skulle kunna hota livsmedelssäkerheten

— kontaminering: förekomsten av ett ämne som oavsiktligt tillsatts i livsmedel eller livsmedelsmiljön, som skulle kunna hota säkerheten eller tjänligheten hos ett livsmedel som är avsett för konsumtion

— saluföring: förvaring eller presentation i försäljningssyfte, utbjudande till försäljning, försäljning, leverans eller utsläppande på marknaden på annat sätt inom gemenskapen

— detaljhandel: hantering, bearbetning av livsmedel och lagring av det på det ställe där produkten säljs eller levereras till slutkonsumenten, inbegripet storskalig catering, personalmatsalar, allmänna serveringsställen, restauranger eller liknande livsmedelsservice, och affärer där huvudverksamheten är försäljning till slutkonsumenten, livsmedelsaffärer, grossistaffärer som säljer förpackade livsmedel

— slutkonsument: den slutliga konsumenten av livsmedel som inte skall använda livsmedlet för verksamhet inom livsmedelsbranschen

— förpackning: åtgärd för att skydda en produkt genom att använda en innerförpackning eller innerbehållare i direkt kontakt med produkten i fråga samt själva innerförpackningen eller innerbehållaren

[1] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

— emballering/emballage: placering av en eller flera förpackade livsmedel i en ytterbehållare samt själva ytterbehållaren. En innerförpackning som anses vara tillräcklig för att garantera ett effektivt skydd kan betraktas som emballage

— produkter av animaliskt ursprung: livsmedel från djur, inklusive honung

— produkter med vegetabiliskt ursprung: livsmedel från växter

— obearbetade produkter: livsmedel som inte har genomgått någon behandling, även produkter som till exempel har delats, styckats, trancherats, benats ur, hackats, flåtts, krossats, skurits upp, rengjorts, putsats, skalats eller malts, kylts, frysts eller djupfrysts

— bearbetade produkter: livsmedel som framställs av obearbetade produkter genom en behandling som exempelvis uppvärmning, rökning, rimning, mognadslagring, inläggning, torkning, marinering, extraktion, extrudering eller en kombination av dessa behandlingar eller produkter. Ämnen som krävs för tillverkningen av produkterna eller för att ge dem särskilda egenskaper får tillsättas

— hermetiskt sluten behållare: behållare som är utformad och avsedd att förhindra att mikroorganismer kommer in

— ”vid behov”, ”i tillämpliga fall”, ”tillräcklig”: innebär att något visat sig vara nödvändigt, lämpligt eller tillräckligt efter analys av fara genom HACCP-systemet.

Artikel 3

Allmänt åtagande

De personer som driver livsmedelsföretag skall se till att alla stadier av produktionen för vilka de ansvarar, från och med primärproduktionen till och med utbjudande till försäljning och leverans av livsmedel till slutkonsumenten, genomförs på ett hygieniskt sätt i enlighet med denna förordning.

Artikel 4

Allmänna och särskilda hygienregler

1. Personer som driver livsmedelsföretag på primärproduktionsnivå skall ansvara för att de allmänna hygienreglerna i bilaga I till denna förordning uppfylls samt andra särskilda bestämmelser i förordning ... (om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung) och i eventuella andra bilagor som får läggas till i enlighet med förfarandet i artikel 15.

2. Personer som driver livsmedelsföretag, utom de som avses i punkt 1, skall ansvara för uppfyllandet av de allmänna hygienbestämmelserna i bilaga II samt andra särskilda bestämmelser i förordning ... (om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung) och i eventuella andra bilagor som får läggas till i enlighet med förfarandet i artikel 15.

3. Kommissionen får bevilja undantag från bestämmelserna i de bilagor som avses i punkterna 1 och 2 i enlighet med förfarandet i artikel 15, under förutsättning att dessa undantag inte motverkar syftet med denna förordning.

4. Medlemsstaterna får anpassa bestämmelserna i bilaga II för livsmedelsföretag som ligger i regioner med särskilda geografiska begränsningar eller försörjningssvårigheter och som betjänar den lokala marknaden, eller för att ta hänsyn till traditionella produktionsmetoder. De livsmedelhygieniska målen skall inte äventyras.

5. Medlemsstater som utnyttjar denna möjlighet skall meddela kommissionen och medlemsstaterna detta. Medlemsstaterna skall ha en månad på sig från det att anmälan mottagits för att översända skriftliga kommentarer till kommissionen. Om skriftliga kommentarer inkommer skall kommissionen fatta beslut i enlighet med förfarandet i artikel 15.2.

Artikel 5

Systemet för analys av faror och kritiska styrpunkter (HACCP)

1. Personer som driver andra livsmedelsföretag än på primärproduktionsnivå skall inrätta, genomföra och upprätthålla ett permanent förfarande som utvecklats och genomförts enligt följande principer för systemet för riskanalys och kritiska styrpunkter (HACCP):

a) Identifiera de faror som måste förebyggas, undanröjas eller reduceras till en godtagbar nivå.

b) Identifiera kritiska styrpunkter på det stadium eller de stadier då kontroll är av yttersta vikt för att förebygga eller undanröja en fara eller minska den till en godtagbar nivå.

c) Fastställa kritiska gränsvärden mellan godtagbart och icke godtagbart för de kritiska styrpunkterna i syfte att förhindra, undanröja eller reducera faror som identifierats.

d) Upprätta och genomföra effektiva förfaranden för att övervaka de kritiska styrpunkterna.

e) Fastställa vilka korrigerande åtgärder som skall göras när övervakningen visar att en kritisk styrpunkt inte följs.

2. Personer som driver livsmedelsföretag skall upprätta rutiner för att verifiera att de åtgärder som avses i 1 fungerar effektivt. Verifieringsförfarandena skall genomföras regelbundet och närhelst livsmedelsproduktionen förändras på ett sätt som skulle kunna inverka menligt på livsmedelssäkerheten.

3. För att visa att de åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 tillämpas effektivt och för att underlätta offentliga kontroller skall ansvariga för livsmedelsföretag upprätta dokumentation och register avpassade för företagets storlek och verksamhet. Denna dokumentation skall behållas av den person som driver livsmedelsföretaget under minst livsmedlets hållbarhetstid.

4. Som en del av det system som avses i punkterna 1, 2 och 3 får personer som driver livsmedelsföretag tillämpa sådana riktlinjer för god hygienisk sed tillsammans med de riktlinjer för tillämpningen av HACCP som har utvecklats i enlighet med artiklarna 7 och 8. Riktlinjerna skall lämpa sig för den verksamhet och de livsmedel på vilka den person som driver ett livsmedelsföretag tillämpar dem.

5. Kommissionen får i enlighet med förfarandet i artikel 15 anta bestämmelser för att underlätta tillämpningen av denna artikel, särskilt för små företag.

Artikel 6

Särskilda krav för livsmedelssäkerhet

Följande får göras enligt förfarandet i artikel 15 efter samråd med den behöriga vetenskapliga kommittén eller de behöriga vetenskapliga kommittéerna:

1. Mikrobiologiska kriterier och temperaturkriterier för livsmedel får antas eller ändras.

2. Mål eller prestationsnormer får fastställas för att underlätta tillämpningen av denna förordning.

Artikel 7

Nationella riktlinjer för god hygien och riktlinjer för tillämpningen av HACCP

1. Medlemsstaterna skall stödja utarbetandet av riktlinjer för god hygien som skall omfatta vägledning för hur kraven i artikel 3, 4 skall följas samt, i de fall artikel 5 gäller, hur HACCP-riktlinjerna skall tillämpas (nedan kallade nationella riktlinjer).

2. Utvecklingen av de riktlinjer för god praxis som avses i punkt 1 skall . . . enligt följande:

— Av livsmedelssektorerna och företrädare för andra berörda parter, t.ex. relevanta myndigheter och konsumentgrupper.

— I samråd med parter som berörs i stor utsträckning, inbegripet de behöriga . . . myndigheterna.

— Där detta är lämpligt, med beaktande av Recommended International Code of Practice i Codex Alimentarius.

De nationella riktlinjerna får utvecklas under ledning av ett nationellt standardiseringsorgan enligt bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG [1] av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter, ändrat genom direktiv 98/48/EG [2].

3. Medlemsstaterna skall bedöma om de nationella riktlinjerna uppfyller följande krav:

— innehållet i riktlinjerna skall vara tillämpligt för de sektorer de gäller

— riktlinjerna har utarbetats i samarbete med representanter för den berörda sektorn och andra berörda parter, såsom behöriga myndigheter och konsumentgrupper

— riktlinjerna har utarbetats med beaktande av de internationellt rekommenderade reglerna, Codex Alimentarius Recommended International Code of Practice, General Principles of Food Hygiene.

— alla berörda parter som påverkas väsentligt skall ha fått yttra sig och hänsyn skall ha tagits till relevanta synpunkter

— riktlinjerna skall vara ett lämpligt stöd för att tillse att bestämmelserna i artiklarna 3, 4 och 5 uppfylls när det gäller de sektorer eller de livsmedel som omfattas.

4. Tolv månader efter det att denna förordning har trätt i kraft, och därefter årligen, skall medlemsstaterna överlämna en rapport till kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att utarbeta de nationella riktlinjer som avses i punkt 1.

5. När medlemsstaterna har fastställt att de nationella riktlinjerna uppfyller bestämmelserna i punkt 3 i denna artikel skall de översända dessa riktlinjer till kommissionen. Kommissionen skall föra register över dessa riktlinjer och göra detta tillgängligt för medlemsstaterna.

Artikel 8

Gemenskapsriktlinjer

1. Om en medlemsstat eller kommissionen anser att det behövs enhetliga gemenskapsriktlinjer för god hygienisk sed eller gemenskapsriktlinjer för tillämpning av HACCP-principerna (nedan kallade gemenskapsriktlinjer) skall kommissionen samråda med den berörda kommittén enligt artikel 15. Syftet med samrådet skall vara att beakta inriktningen för riktlinjerna, deras räckvidd och innehåll.

---

[1] EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

[2] EGT L 217, 5.8.1998, s. 18.

2. Om gemenskapsriktlinjer utarbetas skall nödvändiga åtgärder vidtas för att detta sker i samarbete med företrädare för den berörda sektorn och andra berörda parter, till exempel berörda behöriga myndigheter och konsumentgrupper, och att hänsyn tas till Codex Alimentarius Recommended International Code of Practice, General Principles of Food Hygiene, samt till nationella riktlinjer som utvecklats enligt artikel 7.

3. Den berörda kommittén eller de berörda kommittéerna enligt artikel 15 skall ansvara för bedömningen av gemenskapsriktlinjerna. Denna kommitté eller dessa kommittéer skall vidta åtgärder för att säkerställa följande:

— riktlinjernas innehåll skall kunna tillämpas i hela gemenskapen inom de sektorer de berör

— alla berörda parter som påverkas väsentligt har fått yttra sig och hänsyn har tagits till relevanta synpunkter

— hänsyn skall ha tagits till eventuella nationella riktlinjer som har meddelats kommissionen enligt artikel 7.5

— riktlinjerna skall vara ett lämpligt stöd för att tillse att bestämmelserna i artiklarna 3, 4 och 5 uppfylls när det gäller de sektorer eller de livsmedel som omfattas.

4. I de fall de nationella riktlinjerna har utarbetats i enlighet med artikel 7 och gemenskapsriktlinjerna därefter utarbetas i enlighet med den artikeln, får de personer som driver livsmedelsföretag hänvisa till antingen de nationella riktlinjerna eller gemenskapsriktlinjerna.

5. Titlar på och hänvisningar till gemenskapsriktlinjer som har utformats i enlighet med förfarandet i punkterna 1–3 skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, C-serien. Medlemsstaterna skall ansvara för att de berörda livsmedelssektorerna och myndigheterna inom deras territorier underrättas om dessa offentliggjorda riktlinjer.

Artikel 9

Registrering eller godkännande av livsmedelsföretag

1. Personer som driver livsmedelsföretag skall se till att alla anläggningar som de ansvarar för och som omfattas av denna förordning är registrerade hos den eller de behöriga myndigheterna med en beskrivning av företaget samt namn och adress för alla de lokaler där verksamhet i livsmedelsbranschen sker. Den eller de behöriga myndigheterna skall tilldela varje livsmedelsanläggning ett registreringsnummer och hålla en uppdaterad förteckning över dessa.

2. Personer som driver livsmedelsföretag, med undantag från de i grossistledet, skall se till att de livsmedel som de tillverkar identifieras med registreringsnummer.

3. I de fall den eller de behöriga myndigheterna anser det nödvändigt, i syfte att se till att kraven i förordningen uppfylls, eller där så krävs genom mer specifika gemenskapsregler, måste livsmedelsföretagen godkännas och får inte verka utan ett sådant godkännande. Den behöriga myndigheten skall godkänna anläggningar endast om kontrollbesök av den behöriga myndighetens tjänstemän har visat att alla krav i denna förordning är uppfyllda.

Artikel 10

Indragning av produkter/spårning

1. Personer som driver livsmedelsföretag skall ansvara för att lämpliga förfaranden har upprättats för att dra in livsmedelsprodukter från marknaden om dessa utgör en allvarlig risk för konsumenternas hälsa. Om en person som driver livsmedelsföretag finner att ett livsmedel utgör en allvarlig hälsorisk skall denne omedelbart dra in livsmedlet från marknaden. Om ett livsmedel har dragits in från marknaden på grund av en risk för konsumentens hälsa skall den som driver livsmedelsföretaget omedelbart underrätta den behöriga myndigheten om detta.

2. Personer som driver livsmedelsföretag skall föra register som gör det möjligt för dem att identifiera leverantören av de ingredienser och livsmedel som används i deras verksamhet samt i tillämpliga fall ursprunget för de djur som används i livsmedelsproduktionen.

3. Om så krävs för att garantera spårning av livsmedel eller livsmedelsingredienser skall kommissionen fastställa närmare föreskrifter i enlighet med förfarandet i artikel 15.

Artikel 11

Offentlig kontroll

Personer som driver livsmedelsföretag bör ge allt stöd som behövs för att se till att de behöriga myndigheterna kan utföra sina offentliga kontroller effektivt. De skall särskilt

— upplåta alla sina byggnader, lokaler, anläggningar eller andra infrastrukturer,

— tillhandahålla alla underlag och register som föreskrivs enligt denna förordning eller som den behöriga myndigheten anser krävs för bedömning av situationen.

Artikel 12

Import/export

1. Livsmedel som importeras till gemenskapen skall vara förenliga med bestämmelserna i artiklarna 3, 4 och 5 samt alla bestämmelser som har fastställts enligt artikel 6 eller bestämmelser som är likvärdiga med dem som fastställs i denna förordning.

2. Livsmedel som skall exporteras från gemenskapen skall vara förenliga med bestämmelserna i artiklarna 3, 4, 5 och 9 och, i tillämpliga fall, alla bestämmelser som har fastställts enligt artikel 6, utom om importlandet anger något annat.

Artikel 13

Ändringar av bilagor och tillämpningsföreskrifter

1. Bestämmelserna i bilagorna till denna förordning får upphävas, anpassas, kompletteras och/eller ändras enligt förfarandet i artikel 15.

2. Tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4, 5, 9, 10 och 12 får antas enligt förfarandet i artikel 15.

Artikel 14

Hänvisningar till internationella normer

Ändringar av hänvisningar i denna förordning till internationella normer, till exempel till Codex Alimentarius, får antas enligt förfarandet i artikel 15.

Artikel 15

Förfarandet för ständiga kommittéer

1. Kommissionen skall biträdas av Ständiga veterinärkommittén som inrättades genom rådets beslut 68/361/EEG [1] och av Ständiga foderkommittén som inrättades genom Europaparlamentets och rådets beslut 69/414/EEG [2].

2. När hänvisning sker till denna punkt skall förvaltningsförfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, varvid bestämmelserna i artiklarna 7.3 och 8 i det beslutet skall iakttas.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till tre månader.

Artikel 16

Rapport till rådet och parlamentet

1. Senast sju år efter det att denna förordning har trätt i kraft skall kommissionen, på grundval av en översyn av erfarenheter av tillämpningen av denna förordning, överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet, i tillämpliga fall åtföljd av relevanta förslag.

2. För att kommissionen skall kunna sammanställa den rapport som avses i punkt 1 skall medlemsstaterna överlämna alla nödvändiga uppgifter till kommissionen 12 månader före den period som avses i punkt 1.

Artikel 17

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med 1 januari 2004.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

---

[1] EGT L 255, 18.10.1968, s. 23.

[2] EGT L 291, 19.11.1969, s. 9.

BILAGA I

ALLMÄNNA HYGIENBESTÄMMELSER FÖR PRIMÄRPRODUKTION

Förord

Denna bilaga tillämpas på produktion av primärprodukter och innefattar all verksamhet på denna nivå (jordbruksföretag, jakt osv.).

KAPITEL I

Bestämmelser för alla livsmedel

1. Eventuella faror i primärproduktionsledet och metoder för att kontrollera sådana skall, där så är möjligt, medtas i de riktlinjer för god jordbrukssed som avses i artiklarna 7 och 8. Dessa riktlinjer får kombineras med andra riktlinjer eller annan praxis som krävs inom ramen för annan tillämplig gemenskapslagstiftning.

2. Primärproduktion skall ske i enlighet med god sed och på ett sådant sätt att faror övervakas och om nödvändigt elimineras eller minskas till en godtagbar nivå med hänsyn till de bearbetningsförfaranden som normalt genomförs i leden efter primärproduktionen. Detta inbegriper i tillämpliga fall följande:

   — upprättande av rutiner som garanterar att livsmedel och livsmedelsråvaror framställs under lämpliga hygieniska förhållanden

   — antagande av bestämmelser med avseende på miljöfaror

   — kontroll av kontaminanter, skadedjur, sjukdomar och infektioner som drabbar djur och växter

   — skyldigheten att informera den behöriga myndigheten vid misstanke om ett problem som skulle kunna påverka människors hälsan.

KAPITEL II

Bestämmelser för produkter av animaliskt ursprung

1. I riktlinjer för god sed skall det ingå en beskrivning av de åtgärder som skall vidtas för att säkerställa livsmedelshygienen. Detta inbegriper i tillämpliga fall följande:

   — upprättande av lämpliga rutiner för rengöring och desinficering av bland annat djurstallar, utrustning, lokaler, transportboxar och transportfordon

   — försiktighetsåtgärder då nya djur kommer till jordbruksföretag, fiskodlingar, musselodlingar osv.

   — korrekt användning av veterinärmedicinska produkter och fodertillsatser

   — korrekt hantering av döda djur, avfall och skräp

   — genomförande av effektiva program mot skadedjur

   — isolering av sjuka djur

   — rena slaktdjur

   — skyddsåtgärder för att förhindra att smittsamma sjukdomar eller sjukdomar som kan överföras till människor införs

   — eventuella faror med foder

   — en beskrivning av de problem som kan påverka människors hälsa och som måste rapporteras till den behöriga myndigheten

   — genomförande av hygienkontrollprogram, zoonoskontrollprogram och program för övervakning av djurbesättningars hälsa.

2. Jordbrukarna skall föra register och ha underlag med information om hälsoskydd. De skall särskilt ha uppgifter om

   — fodrets sammansättning och ursprung

   — djurhälsoläget och välbefinnandet för djuren på jordbruksföretaget

— användningen av veterinärmedicinska produkter (typ av behandling och behandlingsdatum)

— förekomsten av sjukdomar som kan påverka säkerheten hos produkter av animaliskt ursprung (till exempel juverinflammation)

— resultat av eventuella analyser som utförts på prover från djur eller andra prover av betydelse för människors hälsa, särskilt när det gäller kontrollprogram för vissa zoonotiska agens

— eventuella rapporter från slakteriet om resultat av besiktningen före och efter slakt.

Jordbrukarna skall vid upprättandet av ovan nämnda underlag och register bistås av de som ansvarar för djuren på jordbruksföretaget (veterinärer, agronomer, jordbrukstekniker osv.).

Register eller handlingar kan kombineras med register som kan krävas enligt andra gemenskapsrättsakter eller nationella rättsakter. Jordbrukarna skall bevara registren eller handlingarna under en period som skall fastställas av den behöriga myndigheten och skall kunna förete dessa på begäran av denna.

Uppgifter som ingår i registren eller handlingarna och som är relevanta för livsmedelssäkerheten skall åtfölja slaktdjuren till slakteriet, eller i tillämpliga fall animaliska produkter till bearbetningsföretag, för att den behöriga myndigheten skall få kännedom om djurbesättningens hälsa.

KAPITEL III

Bestämmelser för produkter av vegetabiliskt ursprung

1. I riktlinjer för god sed skall det ingå en beskrivning av de åtgärder som skall vidtas för att säkerställa livsmedelshygienen. Detta inbegriper i tillämpliga fall följande:

   — korrekt och lämplig användning av växtskyddsprodukter och gödningsmedel

   — lämpliga metoder för produktion, hantering, lagring och transport

   — metoder och åtgärder för att undvika kontaminering med biologiska, kemiska och fysikaliska faror som mykotoxiner, tungmetaller, radioaktiva ämnen osv

   — vattenanvändning i primärproduktionen

   — användning av organiskt avfall i primärproduktionen

   — rengöring och vid behov desinficering av maskiner, utrustning och transportfordon.

2. Jordbrukarna skall föra register eller handlingar med uppgifter som är relevanta för hygienskyddet, om nödvändigt med bistånd av de som ansvarar för hygienen på jordbruksföretaget (agronomer, jordbrukstekniker osv.). Detta gäller särskilt följande:

   — korrekt och lämplig användning av växtskyddsprodukter och gödningsmedel

   — resultat av analyser som utförts på de prov som tagits på produkter eller av andra utförda analyser.

BILAGA II

ALLMÄNNA HYGIENBESTÄMMELSER FÖR ALLA LIVSMEDELSFÖRETAG (UNDANTAGET PRIMÄRPRODUKTION)

Inledning

Kapitlen V-XII i denna bilaga gäller för alla stadier efter primärproduktionen under beredning, bearbetning, tillverkning, förpackning, lagring, transport, distribution, hantering samt försäljning eller leverans till slutkonsumenten.

Bilagans övriga kapitel gäller enligt följande:

— Kapitel I gäller för alla livsmedelsanläggningar utom dem som omfattas av kapitel III

— Kapitel II gäller för alla lokaler där livsmedel bereds, behandlas eller bearbetas, utom dem som omfattas av kapitel III och med undantag för serveringsställen

— Kapitel III gäller för de lokaler som anges i kapitlets rubrik

— Kapitel IV gäller för alla transporter.

KAPITEL I

Allmänna bestämmelser för livsmedelsanläggningar och därtill hörande biutrymmen och områden (med undantag av de lokaler som anges i kapitel III)

1. Lokaler för livsmedel måste hållas rena och i gott skick.

2. Lokalernas planering, utformning, konstruktion, placering och storlek skall

   a) i tillräcklig utsträckning tillåta underhåll, rengöring och desinficering, undvika eller minimera luftburen kontaminering samt ha tillräckliga arbetsutrymmen för att alla steg som ingår i verksamheten skall kunna genomföras på ett hygieniskt sätt,

   b) vara sådan att den skyddar mot ansamling av smuts, kontakt med giftiga ämnen, spridande av partiklar till livsmedlen och bildande av kondens eller oönskat mögel på ytor,

   c) tillåta god livsmedelshygien, vilket bland annat innebär skydd mot korskontaminering mellan och under skilda arbetsmoment från livsmedel, förpackningar och emballage, utrustning, råvaror, vatten, luft, personal eller yttre källor, till exempel skadedjur och -insekter,

   d) Om det är nödvändigt för att denna förordning skall kunna följas skall lämpliga temperaturreglerade lagringsförhållanden tillhandahållas med tillräcklig kapacitet att förvara livsmedlen vid rätt temperatur och kontrollera att temperaturen hålls, samt att registrera temperaturen.

3. Det skall finnas ett tillräckligt antal lämpligt placerade tvättställ för handtvätt. Det skall finnas ett tillräckligt antal vattentoaletter, anslutna till ett effektivt avloppssystem. Toaletterna får inte vara direkt förbundna med lokaler där livsmedel hanteras.

4. Tvättställ för handtvättning måste ha varmt och kallt rinnande vatten, material för handtvättning och för hygienisk torkning. Om det är nödvändigt för att undvika oacceptabel risk för kontaminering av livsmedel skall rengöringen av livsmedel vara fysiskt åtskild från handtvättningen.

5. Det skall finnas lämplig och tillräcklig naturlig eller mekanisk ventilation. Mekanisk luftströmning från ett förorenat område till ett rent område skall förhindras. Ventilationssystem måste vara konstruerade på ett sådant sätt att filter och andra delar som måste rengöras eller bytas ut är lättillgängliga.

6. Sanitetsfaciliteter skall vara försedda med tillräcklig naturlig eller mekanisk ventilation.

7. Lokaler för livsmedel måste ha tillräckligt dagsljus eller belysning.

8. Avloppen måste vara tillräckliga för avsett ändamål. De måste vara utformade och konstruerade på ett sådant sätt att risken för förorening av livsmedel undviks. Om avloppen är helt eller delvis öppna måste de vara utformade så att avloppsvatten inte flödar från en kontaminerad yta mot och in på en ren yta eller en yta där livsmedel hanteras som kan utgöra en allvarlig risk för slutkonsumenten.

9. Om det krävs av hygieniska skäl måste lämpliga omklädningsrum finnas för personalen.

KAPITEL II

Särskilda bestämmelser för lokaler där livsmedel bereds, behandlas eller bearbetas (med undantag av matsalslokaler och de lokaler som anges i kapitel III)

1. I lokaler där livsmedel bereds, behandlas eller bearbetas (förutom serveringsställen) skall planering och utformning tillåta god livsmedelshygienisk sed, bland annat skydd mot korskontaminering mellan och under olika verksamheter, särskilt när det gäller följande:

   a) Golvytor skall hållas i gott skick och vara lätta att rengöra och, vid behov, desinficera. Detta kräver användning av ogenomträngliga, icke absorberande, tvättbara och giftfria material, såvida inte livsmedelsföretagen kan försäkra de behöriga myndigheterna om att andra material som används är lämpliga. Golven skall, där så är lämpligt, vara försedda med tillräckliga avloppsbrunnar.

   b) Väggytor skall hållas i gott skick och vara lätta att rengöra och, där så är nödvändigt, desinficera. Detta kräver användning av ogenomträngliga, icke absorberande, tvättbara och giftfria material samt att ytan är slät upp till en höjd som är lämplig för verksamheten i fråga, såvida inte livsmedelsföretagen kan försäkra de behöriga myndigheterna om att andra material som används är lämpliga.

   c) Innertak och inventarier som är fästa i taket skall vara byggda på ett sådant sätt att ansamling av smuts förhindras och att kondensbildning, uppkomst av oönskat mögel och avgivande av partiklar begränsas.

   d) Fönster och andra öppningar skall vara konstruerade på ett sådant sätt att ansamling av smuts förhindras. Fönster som kan öppnas utåt skall där så är nödvändigt vara försedda med insektsnät som enkelt kan avlägsnas för rengöring. Om öppning av fönstren kan medföra att livsmedlen kontamineras skall fönstren hållas stängda och låsta under produktionen.

   e) Dörrar skall vara lätta att rengöra och, där så är nödvändigt, desinficera. Detta kräver användning av släta och icke absorberande material, såvida inte livsmedelsföretagen kan försäkra de behöriga myndigheterna om att andra material som används är lämpliga.

   f) Ytor (även ytor på utrustning) som kommer i kontakt med livsmedel skall hållas i gott skick och vara lätta att rengöra och, där så är nödvändigt, desinficera. Detta kräver användning av släta, tvättbara och giftfria material, såvida inte livsmedelsföretagen kan försäkra de behöriga myndigheterna om att andra material som används är lämpliga.

2. Lämpliga faciliteter skall finnas för att rengöra och desinficera arbetsredskap och utrustning om detta krävs för att denna förordning skall kunna följas. Dessa faciliteter skall vara konstruerade av korrosionsbeständiga material, vara lätta att rengöra samt ha tillräcklig varm- och kallvattenförsörjning.

3. Det skall vara möjligt att genomföra all nödvändig rengöring av livsmedel där detta krävs för att denna förordning skall kunna följas. Vaskar och liknande faciliteter för rengöring av livsmedel skall ha tillräcklig försörjning av varmt och/eller kallt dricksvatten, och de skall hållas rena.

KAPITEL III

Bestämmelser för rörliga och tillfälliga lokaler (t.ex. tält, marknadsstånd och mobila försäljningsfordon), för lokaler som huvudsakligen används som privata bostäder men där livsmedel bereds för andra syften än privat konsumtion, för lokaler som ibland används för matleveranser och för försäljningsautomater

1. Lokaler och försäljningsautomater skall placeras, utformas, konstrueras, hållas rena och underhållas på ett sådant sätt att risken för att livsmedel kontamineras och att skadedjur och skadeinsekter uppträder undviks i den mån det är praktiskt möjligt.

2. I synnerhet skall följande krav uppfyllas vid behov:

   a) Det skall finnas lämpliga faciliteter för att tillräcklig personlig hygien skall kunna upprätthållas (bland annat möjligheter till hygienisk tvättning och torkning av händer, hygieniska sanitära installationer och utrymmen för ombyte).

   b) Ytor som kommer i kontakt med livsmedel skall vara i gott skick och vara lätta att rengöra och, där så är nödvändigt, desinficera. Detta kräver användning av släta, tvättbara, giftfria material, såvida inte livsmedelsföretagen kan försäkra den behöriga myndigheten om att andra material som används är lämpliga.

c) Tillräckliga rengöringsmöjligheter skall finnas och, där så är nödvändigt, möjligheter att desinficera arbetsredskap och utrustning.

d) Om rengöring av livsmedlen ingår som en del i livsmedelsföretagets verksamhet måste det finnas föreskrifter för hur detta skall ske på ett hygieniskt sätt.

e) Tillräcklig försörjning av varmt och/eller kallt dricksvatten skall finnas.

f) Det skall finnas tillräckliga möjligheter och/eller faciliteter för hygienisk förvaring och bortforsling av farliga och/eller oätliga ämnen och avfall (fast eller flytande).

g) Det skall finnas tillräckliga faciliteter och/eller möjligheter för att upprätthålla en lämplig livsmedelstemperatur och kontrollera den.

h) Livsmedlen skall vara placerade på ett sådant sätt att risken för kontaminering undviks i den mån det är praktiskt möjligt.

KAPITEL IV

Transport

1. Fordon och containrar som används för transport av livsmedel skall hållas rena och i gott skick för att skydda livsmedlen mot kontaminering och skall, där så är nödvändigt, vara utformade och konstruerade på ett sådant sätt att tillräcklig rengöring och/eller desinficering är möjlig.

2. Behållare i fordon och/eller containrar får inte användas för transport av något annat än livsmedel, om detta kan leda till att livsmedlen kontamineras.

   Bulktransport av livsmedel i flytande form eller i form av granulat eller pulver skall ske i behållare eller containrar/tankar som endast används för livsmedelstransporter. Sådana containrar skall vara märkta på ett tydligt och outplånligt sätt på ett eller flera gemenskapsspråk för att visa att de används för transport av livsmedel, eller vara märkta ”endast för livsmedel”.

3. Om fordon eller containrar används för transport av annat än livsmedel eller för transport av olika livsmedel samtidigt skall varorna hållas ordentligt åtskilda för att skydda dem mot risken för kontaminering.

4. Om fordon eller containrar har använts för transport av annat än livsmedel eller för transport av olika livsmedel skall de rengöras grundligt mellan transporterna för att undvika risken för kontaminering.

5. Livsmedel i fordon och containrar skall placeras och skyddas på ett sådant sätt att risken för kontaminering är så liten som möjligt.

6. Om det är nödvändigt för att denna förordning skall kunna följas skall det i fordon eller containrar som används för att transportera livsmedel finnas möjlighet att bevara livsmedlen vid rätt temperatur och kontrollera att temperaturen hålls.

KAPITEL V

Utrustning

Alla föremål, tillbehör och utrustning som kommer i kontakt med produkter skall hållas rena och

a) ha en sådan konstruktion, bestå av sådana material och hållas i så gott skick att risken för kontaminering av livsmedlen är så liten som möjligt,

b) med undantag för engångsbehållare och -förpackningar, ha en sådan konstruktion, bestå av sådana material och hållas i ett sådant skick att de kan hållas fullständigt rena, och där så är nödvändigt desinficerade, i den utsträckning som krävs för det ändamål för vilket de är avsedda,

c) vara installerade på ett sådant sätt att tillräcklig rengöring av det omgivande området är möjlig.

KAPITEL VI

Livsmedelsavfall

1. Livsmedelsavfall och annat avfall får inte anhopas i lokaler för livsmedel i större utsträckning än vad som är oundvikligt för att företaget skall kunna fungera tillfredsställande.

2. Livsmedelsavfall, oätliga biprodukter och annat avfall skall placeras i behållare som går att stänga, såvida inte livsmedelsföretagen kan visa den behöriga myndigheten att andra typer av behållare eller evakueringssystem som används är lämpliga. Dessa behållare skall ha en lämplig konstruktion, hållas i gott skick, vara lätta att rengöra och där så är nödvändigt vara lätta att desinficera.

3. Det skall finnas tillräckliga möjligheter för avlägsnande och förvaring av livsmedelsavfall och annat avfall. Utrymmen för avfallsförvaring skall utformas och skötas på ett sådant sätt att det är möjligt att hålla dem rena och att skydda dem mot skadedjur och skadeinsekter.

Avloppsvatten skall elimineras på ett hygieniskt och miljövänligt sätt i enlighet med tillämplig gemenskapslagstiftning, och får inte utgöra en direkt eller indirekt källa till kontaminering av livsmedel.

KAPITEL VII

Vattenförsörjning

1. Det skall finnas tillräcklig dricksvattenförsörjning enligt föreskrifterna i rådets direktiv 98/83/EG om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten ([1]). Detta dricksvatten måste användas när det är nödvändigt att säkerställa att livsmedlen inte kontamineras.

2. Om annat vatten än dricksvatten används för exempelvis brandbekämpning, framställning av ånga, kylning och andra liknande ändamål skall det ledas i särskilda ledningssystem som är tydligt märkta. System för vatten som inte är avsett att användas som dricksvatten skall inte ha någon förbindelse med dricksvattensystemen och tillbakaströmning skall inte kunna ske till dessa.

3. Vatten som återanvänds antingen för bearbetning eller som ingrediens skall utgöra någon risk för mikrobiologisk, kemisk eller fysikalisk kontaminering av livsmedlen och hålla dricksvattenkvalitet enligt direktiv 98/83/EG, såvida inte de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna anser att vattenkvaliteten inte kan påverka det färdiga livsmedlets sundhet.

4. Is som kommer i kontakt med livsmedel eller kan ge kontaminering av livsmedel skall framställas av vatten som uppfyller de krav som anges i direktiv 98/83/EG. Den skall tillverkas, hanteras och förvaras under förhållanden som skyddar den mot kontaminering.

5. Ånga som används i direkt kontakt med livsmedel får inte innehålla ämnen som utgör en hälsofara eller som kan kontaminera livsmedlen.

KAPITEL VIII

Personlig hygien

1. Alla anställda på en arbetsplats där livsmedel hanteras skall iaktta god personlig renlighet och bära passande, rena och, där så är nödvändigt för att uppnå målen i denna förordning, skyddande kläder.

2. Personer som lider av eller veterligen bär på en sjukdom som kan överföras via livsmedel eller som har till exempel infekterade sår, hudinfektioner, andra sår eller diarré skall inte tillåtas att arbeta på en arbetsplats där livsmedel hanteras om det finns risk för att livsmedlen direkt eller indirekt kontamineras med patogena mikroorganismer. Personer i denna situation som är anställda inom livsmedelsbranschen och som sannolikt kan komma i kontakt med livsmedel skall omedelbart anmäla sjukdom eller symptom till den som driver livsmedelsanläggningen.

([1]) EGT L 330, 5.12.1998, s. 32.

KAPITEL IX

Livsmedelsprodukter

1. Livsmedelsföretag får inte acceptera råvaror eller ingredienser som man vet eller rimligen kan förmoda är så kontaminerade med parasiter, patogena mikroorganismer, giftiga ämnen, ämnen som är i upplösning eller främmande ämnen att de, efter de normala hygieniska sorterings- och/eller beredningss- eller bearbetningsförfaranden som livsmedelsföretagen tillämpar, fortfarande inte är tjänliga som människoföda.

2. Råvaror och ingredienser som förvaras på ett livsmedelsföretag skall förvaras under lämpliga förhållanden som förhindrar skadlig nedbrytning och skyddar mot kontaminering.

3. Alla produkter som hanteras, förvaras, förpackas, utbjuds till försäljning och transporteras skall skyddas mot kontaminering som kan göra dem otjänliga som livsmedel, skadliga för hälsan eller kontaminerade på ett sådant sätt att de inte rimligen kan konsumeras i det skick i vilket de befinner sig. Tillräckliga åtgärder skall vidtas för bekämpning av skadedjur och skadeinsekter.

4. Råvaror, ingredienser, mellanprodukter och färdiga produkter i vilka patogena mikroorganismer kan växa eller gifter kan bildas måste förvaras vid temperaturer som inte medför att hälsofara uppstår. Kylkedjan får inte brytas. Begränsade perioder utan temperaturkontroller skall dock tillåtas av praktiska skäl vid beredning, transport, lagring, utbjudande till försäljning eller servering av livsmedel, förutsatt att detta inte medför en hälsorisk. På livsmedelsföretag där bearbetade produkter av animaliskt ursprung framställs, hanteras eller förpackas skall det finnas lämpliga lokaler som är tillräckligt stora för separat lagring av råvaror och beredda råvaror, med tillräckligt stora, separata kylrum för att förhindra kontaminering.

5. Livsmedel som skall förvaras eller serveras kylda skall så fort som möjligt efter upphettning, eller efter den slutliga beredningen om ingen värmebehandling sker, kylas ned till en temperatur som inte medför att en hälsorisk uppstår.

6. Upptining av livsmedel skall göras på ett sådant sätt att risken för tillväxt av patogena mikroorganismer eller toxinbildning i livsmedel minimeras. Vid upptining skall livsmedlen inte utsättas för temperaturer som skulle kunna innebära en hälsorisk. Om smältvätska från upptiningen kan innebära en hälsorisk måste den avlägsnas på lämpligt sätt. Efter upptining skall livsmedel behandlas så att risken för tillväxt av patogena mikroorganismer eller toxinbildning minimeras.

7. Farliga eller oätliga ämnen, även foder, skall förses med tillräcklig märkning och förvaras i särskilda säkra behållare.

8. Råvaror som används vid framställning av bearbetade produkter skall framställas och saluföras eller importeras i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

KAPITEL X

Bestämmelser om förpackning och emballering av livsmedel

1. Åtgärder skall vidtas för att säkerställa att förpacknings- och emballeringsmaterialet inte utgör en källa till kontaminering av livsmedel. Material för förpackning och emballering skall tillverkas, transporteras och levereras till livsmedelsföretagen på ett sådant sätt att de är skyddade från all kontaminering som kan utgöra en hälsorisk.

2. Förpackningsmaterialen skall lagras på ett sådant sätt att de inte utsätts för risken att kontamineras av främst livsmedel, lagermiljön, rengöringsmedel och skadedjur eller -insekter.

3. På livsmedelsföretag där förpackningen sker i närvaro av produkter skall åtgärder vidtas så att dessa produkter inte kontamineras. Den lokal där förpackningen sker skall vara tillräckligt stor och skall vara byggd och utformad så att verksamheten kan utföras på ett hygieniskt sätt. Emballagen skall resas innan de tas in till förpackningslokalen och användas utan dröjsmål. Om emballagen skall kläs på insidan med förpackningsmaterial skall detta utföras på ett hygieniskt sätt.

4. Förpackningar och emballage får endast återanvändas för livsmedel om de är tillverkade av material som är lätt att rengöra och, om det är nödvändigt för livsmedelshygienen, även desinficera.

KAPITEL XI

Särskilda villkor för vissa typer av bearbetning

1. *Bearbetning genom värmebehandling*

— Livsmedlen skall bearbetas i enlighet med en fastställd värmebehandling, eventuellt i kombination med andra metoder för bekämpning av mikrobiologiska faror. Värmebehandlingsutrustningen skall ha alla kontrollfunktioner som krävs för en korrekt värmebehandling

— om värmebehandling, eventuellt i kombination med andra metoder, inte är tillräcklig för att säkerställa produkternas stabilitet, skall en snabb nedkylning till den särskilda lagringstemperaturen ske efter upphettningen så att det kritiska temperaturintervallet för sporgroning och tillväxt passeras så snabbt som möjligt

— om värmebehandlingen görs före emballeringen skall åtgärder vidtas för att förhindra att livsmedlen kontamineras på nytt efter upphettningen och före emballeringen

— när så är lämpligt och särskilt när det gäller konserv- och glasburkar skall behållarnas konstruktion och renhet kontrolleras innan de fylls

— om värmebehandling tillämpas på livsmedel i hermetiskt tillslutna behållare skall det säkerställas att det vatten som används för att kyla behållarna efter värmebehandlingen inte är en källa till kontaminering av livsmedlen. Kemiska tillsatser för att förhindra korrosion av utrustning och behållare skall användas i enlighet med god sed

— när det gäller en kontinuerlig värmebehandling av flytande livsmedel får värmebehandlad vätska inte blandas med otillräckligt värmebehandlad vätska.

2. *Rökning*

— Rök och ångor får inte påverka annan verksamhet

— material som används för rökning skall lagras och användas på ett sådant sätt att livsmedel inte kontamineras

— trä som är målat, fernissat, limmat eller har genomgått kemisk konservering får inte användas för att framställa rök.

3. *Saltning*

Salt som används vid behandling av livsmedel skall vara rent och lagras på sådant sätt att kontaminering undviks. Salt får återanvändas efter rengöring om det med hjälp av HACCP-förfaranden har visats att ingen risk för kontaminering föreligger.

KAPITEL XII

Utbildning

Personer som driver livsmedelsföretag skall ansvara för att den personal som hanterar livsmedel övervakas och instrueras och/eller utbildas i livsmedelshygien på ett sätt som är anpassat till deras arbetsuppgifter.

Personer som driver livsmedelsföretag skall ansvara för att den personal som hanterar livsmedel övervakas och instrueras och/eller utbildas i livsmedelshygien på ett sätt som är anpassat till deras arbetsuppgifter.

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung

(2000/C 365 E/03)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 438 slutlig – 2000/0179(COD)

(Framlagt av kommissionen den 14 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 152.4 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) I Europaparlamentets och rådets förordning ... (om livsmedelshygien) fastställs de grundläggande hygienregler som de personer som driver livsmedelsföretag skall följa för att garantera livsmedelssäkerheten.

(2) För vissa livsmedel, som kan utgöra en särskild fara för människors hälsa, krävs det särskilda hygienregler för att livsmedelssäkerheten skall kunna garanteras.

(3) Detta gäller särskilt livsmedel av animaliskt ursprung, i vilka förekomsten av mikrobiologiska och kemiska faror ofta har rapporterats.

(4) Inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken har särskilda hygienregler fastställts som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av produkter som ingår i förteckningen i bilaga I till fördraget.

(5) Tack vare dessa hygienregler har hinder för handeln med de berörda produkterna avlägsnats, vilket har bidragit till förverkligandet av den inre marknaden, samtidigt som reglerna garanterar ett gott skydd av folkhälsan.

(6) Dessa särskilda regler ingår i ett stort antal direktiv, främst följande:

— Rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen ([1]), senast ändrat genom direktiv 95/23/EG ([2]).

— Rådets direktiv 71/118/EEG av den 15 februari 1971 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött av fjäderfä ([3]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG ([4]).

— Rådets direktiv 77/96/EEG av den 21 december 1976 om trikinkontroll (*Trichinella spiralis*) vid import från tredje land av färskt kött av tamsvin ([5]), senast ändrat genom direktiv 94/59/EG ([6]).

— Rådets direktiv 77/99/EEG av den 21 december 1976 om hygienfrågor som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av köttprodukter och vissa andra produkter av animaliskt ursprung ([7]), senast ändrat genom direktiv 97/76/EG ([8]).

— Rådets direktiv 89/437/EEG av den 20 juni 1989 om hygienfrågor och hälsorisker i samband med tillverkning och utsläppande på marknaden av äggprodukter ([9]), senast ändrat genom direktiv 96/23/EG.

— Rådets direktiv 91/492/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktion och utsläppande på marknaden av levande tvåskaliga mollusker ([10]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

— Rådets direktiv 91/493/EEG av den 22 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskeriprodukter ([11]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

— Rådets direktiv 91/495/EEG av den 27 november 1990 om frågor om livsmedelshygien och djurhälsa som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av kaninkött och kött från vilda djur i hägn ([12]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

([1]) EGT 121, 29.7.1964, s. 2101/64.
([2]) EGT L 243, 11.10.1995, s. 7.
([3]) EGT L 55, 8.3.1971, s. 23.
([4]) EGT L 24, 30.1.1998, s. 31.
([5]) EGT L 26, 31.1.1977, s. 8.
([6]) EGT L 315, 8.12.1994, s. 18.
([7]) EGT L 26, 31.1.1977, s. 85.
([8]) EGT L 10, 16.1.1998, s. 25.
([9]) EGT L 212, 22.7.1989, s. 87.
([10]) EGT L 168, 24.9.1991, s. 1.
([11]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 15.
([12]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 41.

— Rådets direktiv 92/45/EEG av den 16 juni 1992 om frågor om människors och djurs hälsa i samband med nedläggning av vilt och utsläppande på marknaden av viltkött ([1]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

— Rådets direktiv 92/46/EEG av den 16 juni 1992 om fastställande av hygienregler för produktion och utsläppande på marknaden av rå mjölk, värmebehandlad mjölk och mjölkbaserade produkter ([2]), senast ändrat genom direktiv 96/23/EG.

— Rådets direktiv 92/48/EEG av den 16 juni 1992 om fastställande av minimiregler för hygienen för fiskeriprodukter som fångats av vissa fartyg enligt artikel 3.1 a i i direktiv 91/493/EEG ([3]).

— Rådets direktiv 92/118/EEG om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A. I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG, samt för import till gemenskapen av sådana produkter ([4]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

— Rådets direktiv 94/65/EG av den 14 december 1994 om kraven för produktion och utsläppande på marknaden av malet kött och köttberedningar ([5]).

(7) Dessa direktiv innehåller gemensamma principer för folkhälsan, till exempel de skyldigheter som gäller för tillverkare av produkter av animaliskt ursprung och för de behöriga myndigheterna, de tekniska kraven när det gäller utformning och drift av anläggningar för hantering av produkter av animaliskt ursprung, de hygienkrav som måste uppfyllas på dessa anläggningar, förfarandena för godkännande av anläggningarna, villkoren för lagring och transport samt kontrollmärkningen av produkterna.

(8) Många av dessa principer ingår också i förordning . . . (om livsmedelshygien), som fungerar som en gemensam grund för alla livsmedel.

(9) Denna gemensamma bas gör det möjligt att förenkla ovannämnda direktiv.

(10) Dessa särskilda regler kan i sin tur förenklas genom att möjliga inkonsekvenser avlägsnas som kan ha uppstått vid antagandet.

(11) I och med att HACCP infördes måste de personer som driver livsmedelsföretag utveckla metoder för att övervaka och reducera eller eliminera biologiska, kemiska och fysikaliska faror.

(12) Allt detta har lett till en fullständig omarbetning av de särskilda hygienreglerna och till ökad insyn.

(13) Huvudsyftet med omarbetningen av de allmänna och särskilda hygienreglerna är att säkerställa ett gott konsumentskydd med avseende på livsmedelssäkerheten.

(14) De detaljerade hygienreglerna för produkter av animaliskt ursprung måste därför behållas och där konsumentskyddet så kräver förstärkas.

(15) Primärproduktionen, djurtransporterna, slakt- och bearbetningsanläggningar ända fram till försäljningen på grossistnivå, måste betraktas som delar i en helhet, där djurens hälsa, djurskyddet och folkhälsan är nära sammankopplade.

(16) Detta förutsätter en tillfredsställande kommunikation mellan de olika intressenterna längs hela livsmedelskedjan.

(17) Mikrobiologiska kriterier, mål eller funktionsstandarder får fastställas i enlighet med lämpliga förfaranden i förordning . . . (om livsmedelshygien). I väntan på nya mikrobiologiska kriterier skall de som fastställs i ovannämnda direktiv fortsätta att gälla.

(18) När det gäller anläggningar som har en begränsad produktionskapacitet för hantering av livsmedel av animaliskt ursprung och som dessutom är bundna av särskilda begränsningar eller bara betjänar den lokala marknaden, bör medlemsstaterna ges möjlighet att definiera särskilda hygienregler för dessa anläggningar, förutsatt att detta inte innebär att livsmedelssäkerheten riskeras och med hänsyn till att den lokala marknaden i vissa fall överskrider de nationella gränserna.

(19) Importerade livsmedel av animaliskt ursprung måste minst uppfylla samma eller motsvarande hygiennormer som sådana som framställs inom gemenskapen, och enhetliga förfaranden måste införas för att garantera att detta mål uppfylls.

(20) Denna omarbetning innebär att befintliga hygienregler kan upphävas. Detta uppnås genom rådets direktiv . . ./. . ./EG om upphävande av vissa direktiv om fastställande av hygienkrav för tillverkning och utsläppande på marknaden av vissa produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel och om ändring av direktiven 89/662/EEG och 91/67/EEG.

([1]) EGT L 268, 14.9.1992, s. 35.
([2]) EGT L 268, 14.9.1992, s. 1.
([3]) EGT L 187, 7.7.1992, s. 41.
([4]) EGT L 62, 15.3.1993, s. 49.
([5]) EGT L 368, 31.12.1994, s. 10.

(21) De produkter som omfattas av denna förordning finns förtecknade i bilaga I till fördraget.

(22) Gemenskapens lagstiftning om livsmedelshygien måste bygga på vetenskaplig rådgivning. Vid behov måste därför yttranden begäras från de vetenskapliga kommittéer inom områdena konsumentskydd och livsmedelssäkerhet som inrättades genom kommissionens beslut 97/579/EG av den 23 juli 1997 ([1]) och från den vetenskapliga styrkommitté som inrättades genom kommissionens beslut 97/404/EG av den 10 juni 1997 ([2]).

(23) Hänsyn måste tas till den tekniska och vetenskapliga utvecklingen, varför ett förfarande måste finnas för att anta vissa krav som fastställs i den här förordningen. Samtidigt måste ett förfarande finnas som vid behov tillåter en smidig övergång till den nödvändiga hygiennivån.

(24) De åtgärder som behövs för genomförandet av denna förordning utgör åtgärder med allmän räckvidd enligt artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([3]), och de bör enligt det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i nämnda beslut.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Räckvidd

I denna förordning fastställs de särskilda hygienregler som skall garantera hygienen hos livsmedel av animaliskt ursprung.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning skall de definitioner gälla som fastställs i förordning . . ./. . . (om livsmedelshygien). Dessutom skall de definitioner gälla som fastställs i bilaga I till den här förordningen.

Artikel 3

Allmänna förpliktelser

Förutom de krav som fastställs i förordning . . . (om livsmedelshygien) skall aktörerna inom livsmedelsbranschen se till att livsmedel av animaliskt ursprung erhålls och saluförs i enlighet med bilaga II till den här förordningen.

Artikel 4

Import från tredje land

Livsmedel av animaliskt ursprung som importeras från tredje land skall uppfylla de krav som fastställs i bilaga III till den här förordningen.

Artikel 5

Ändringar av bilagor och tillämpningsföreskrifter

Följande skall fastställas enligt det förfarande som anges i artikel 6:

1. Bestämmelserna i bilagorna till denna förordning får upphävas, ändras anpassas eller kompletteras som en följd av utvecklingen av regler för god praxis, av att aktörerna i livsmedelsbranschen genomför program för livsmedelssäkerhet, nya riskbedömningar och eventuellt fastställande av mål eller funktionsstandarder för livsmedelssäkerhet.

2. Tillämpningsföreskrifter får antas för att bilagorna skall tillämpas på ett enhetligt vis.

Artikel 6

Förfarandet med ständiga kommittéer

1. Kommissionen skall biträdas av Ständiga veterinärkommittén, som inrättats genom rådets beslut 68/361/EEG ([4]).

2. När hänvisning sker till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, varvid bestämmelserna i artikel 7.3 och i artikel 8 i det beslutet iakttas.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till tre månader.

Artikel 7

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2004.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

([1]) EGT L 237, 28.8.1997, s. 18.

([2]) EGT L 169, 27.6.1997, s. 85.

([3]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

([4]) EGT L 225, 18.10.1968, s. 23.

BILAGA I

DEFINITIONER

1. **Kött**

1.1 *kött:* alla delar av djur som är tjänliga som livsmedel.

1.1.1 *kött av tama hov- och klövdjur:* kött från nötkreatur (inklusive vattenbuffel och bison), svin, får och getter samt tama hästdjur.

1.1.2 *kött av fjäderfä:* kött från hägnat fjäderfä, inklusive fåglar som inte betraktas som tamfjäderfä men som föds upp som sådana (hägnat fjädervilt).

1.1.3 *kött av hardjur:* kött av kaniner, harar och gnagare som föds upp för livsmedelsändamål.

1.1.4 *viltkött:* kött från

— vilda landlevande däggdjur som är föremål för jakt, däribland däggdjur som lever fritt inom ett inhägnat område under liknande förhållanden som vilda djur,

— fjädervilt som är föremål för jakt.

1.1.5 *kött från hägnat vilt:* kött från hägnat klövvilt (inklusive hjort och vildsvin) och från hägnade ratiter.

1.2 *storvilt:* vilda däggdjur som tillhör ordningarna *Artiodactyla, Perissodactyla* och *Marsupialia*, samt övriga däggdjursarter som klassificeras som storvilt enligt nationell jaktlagstiftning.

1.3 *småvilt:* fjädervilt och vilda däggdjur som inte klassificeras som storvilt.

1.4 *slaktkropp (tama hov- och klövdjur):* hela kroppen av ett slaktat hov- eller klövdjur efter avblodning, urtagning och avlägsnande av gångbenen nedanför framknä och hasled, borttagning av huvud, svans och vid behov juver och dessutom, när det gäller nötkreatur, får, getter och hästdjur, efter avhudning.

1.5 *slaktkropp (fjäderfä):* hela kroppen av ett fjäderfä efter avblodning, plockning och urtagning. Avlägsnandet av hjärta, lever, lungor, muskelmage, kräva, njurar, gångbenen nedanför hasleden liksom huvudet, mat- och luftstrupen är dock frivilligt.

1.6 *fjäderfän som styckhanteras enligt "New York-metoden":* slaktkroppar av fjäderfä vars urtagning har senarelagts.

1.7 *färskt kött:* kött, även kött som är vakuumförpackat eller förpackat i modifierad atmosfär, som inte har undergått någon annan konserverande behandling än kylning, frysning eller snabbfrysning.

1.8 *slaktbiprodukter:* annat kött än slaktkroppen, även om det fortfarande är anslutet till slaktkroppen genom sina naturliga fästen.

1.9 *inälvor:* slaktbiprodukter från bröst-, buk- och bäckenhålorna, inklusive luft- och matstrupe och, när det gäller fjäderfä, kräva.

1.10 *slakteri:* anläggning för slakt av djur vars kött är avsett för försäljning som livsmedel, inklusive intilliggande utrymmen där djuren vistas i väntan på att slaktas.

1.11 *styckningsanläggning*: en anläggning för urbening och styckning av slaktkroppar, delar av slaktkroppar och andra ätliga delar av djur. Som styckningsanläggning räknas också sådana lokaler i anslutning till försäljningsställen där dessa arbetsmoment utförs för försäljning till konsument eller andra försäljningsställen.

1.12 *uppsamlingscentral för vilt:* plats där vilt som nedlagts förvaras före transporten till en viltbearbetningsanläggning.

1.13 *viltbearbetningsanläggning:* en anläggning för avhudning och vidare bearbetning av viltkött efter jakt.

1.14 *malet kött:* kött som har finfördelats eller malts i en kvarn med spiralskruv.

1.15 *maskinurbenat kött:* produkt som framställts av kött som lämnats kvar på benet efter urbening och som skiljts från benen på mekanisk väg så att köttets cellstruktur bryts sönder.

1.16 *köttberedningar:* färskt kött, inklusive malet kött, till vilket livsmedel, smakämnen eller andra tillsatser har tillförts eller vilket har undergått en behandling som inte är tillräcklig för att ändra köttets inre cellstruktur och följaktligen de egenskaper som är karakteristiska för färskt kött.

2. **Levande musslor**

2.1 *musslor:* blötdjur med lamellförgrenade gälar som livnär sig genom filtrering och, i vidare betydelse, tagghudingar, manteldjur och marina snäckor och sniglar.

2.2 *marina biotoxiner:* giftiga ämnen lagrade i musslor som livnär sig på toxinhaltig plankton.

2.3 *konditionering:* lagring av levande musslor från klass A-områden i tankar eller annan installation med rent havsvatten eller i naturliga habitat för att avlägsna sand, dy eller slem och förbättra den organoleptiska kvaliteten.

2.4 *upptagare:* varje fysisk eller juridisk person som med någon metod tar upp levande musslor från ett upptagningsområde i avsikt att bereda och saluföra dem.

2.5 *upptagningsområde:* varje område av hav, flodmynning eller lagun som utgör en naturlig fyndplats för musslor eller område som används för odling av musslor och från vilket levande musslor tas upp.

2.6 *återutläggningsområde:* varje område av hav, flodmynning eller lagun som godkänts av behörig myndighet, med klart markerade gränser, angivna med bojar, stolpar eller annan fast anordning, och som används uteslutande för naturlig rening av levande musslor.

2.7 *leveransanläggning:* varje godkänd anläggning, vid eller utanför kusten, avsedd för mottagning, konditionering, tvättning, rening, klassificering och förpackning av levande musslor avsedda att användas som livsmedel.

2.8 *reningsanläggning:* godkänd anläggning med tank, försörjd med rent havsvatten, i vilken levande musslor placeras under den tid som krävs för att avlägsna mikrobiologisk kontaminering så att musslorna blir tjänliga som livsmedel.

2.9 *återutläggning:* hantering som innebär att levande musslor under övervakning av behörig myndighet återutläggs i ett godkänt område i hav, lagun eller flodmynning under den tid som krävs för att avlägsna kontaminering. Överföring av musslor till områden som är mer lämpade för deras ytterligare tillväxt omfattas inte av denna definition.

2.10 *fekal koliform:* fakultativt aerob, gramnegativ, icke sporbildande, cytokromoxidasnegativ, stavformig bakterie som vid 44 °C ± 0,2 °C inom 24 timmar jäser laktos med gasbildning vid närvaro av gallsalter eller andra ytaktiva ämnen med samma tillväxthämmande egenskaper.

2.11 *E. coli:* fekal koliform bakterie som vid 44 °C ± 0,2 °C inom 24 timmar även bildar indol från tryptofan.

2.12 *rent havsvatten:* vatten, i form av havsvatten, bräckt vatten eller saltvatten framställt av sötvatten, som är fritt från mikrobiologisk kontamination, skadliga ämnen och/eller giftiga havsplankton i sådana mängder att det kan påverka kvaliteten på musslor och fiskeriprodukter.

3. **Fiskeriprodukter**

3.1 *fiskeriprodukter:* alla viltlevande eller uppfödda salt- och sötvattensdjur, med undantag av musslor, vattendäggdjur och grodor, eller delar av sådana djur, inklusive rom och mjölke.

3.2 *vattenbruksprodukter:* alla fiskeriprodukter som föds och föds upp under kontrollerade förhållanden till dess att de släpps ut på marknaden som livsmedel samt salt- eller sötvattensfisk eller skaldjur som fångas i sitt naturliga habitat vid späd ålder och som hålls till dess att de uppnår önskad storlek för att säljas som livsmedel. De skall däremot inte betraktas som vattenbruksprodukter om de endast hålls vid liv utan att man försöker öka deras storlek eller vikt.

3.3 *fabriksfartyg:* fiskefartyg eller annan typ av fartyg på vilket fiskeriprodukter hanteras på ett eller flera av följande sätt samt därefter förpackas: filéas, skivas, flås, mals eller bereds. Fiskefartyg på vilka endast skal- och blötdjur kokas ombord anses inte vara fabriksfartyg.

3.4 *frysfartyg:* fiskefartyg eller annan typ av fartyg på vilket frysning av fiskeriprodukter utförs, i tillämpliga fall efter förberedelser, som t. ex. avblodning, huvudskärning, rensning och borttagande av fenor. Vid behov får dessa moment följas av förpackning och/eller emballering.

3.5 *maskinrekombinerat fiskkött:* fiskkött som efter filetering avlägsnas på mekaniskt sätt från rensad helfisk eller fiskben.

3.6 *rent havsvatten:* Se definitionen i punkt 2.12.

3.7 *rent vatten från sjöar och vattendrag:* vatten från sjöar och vattendrag, fritt från mikrobiologisk kontaminering och skadliga ämnen i kvantiteter som kan inverka negativt på den hygieniska kvaliteten av fiskeriprodukter.

4. **Ägg**

4.1 *ägg:* fågelägg i skal som är lämpliga för direkt konsumtion eller för industriell användning i livsmedel, med undantag av knäckta, ruvade och kokta, stekta eller på annat sätt tillagade ägg.

4.2 *flytande ägg:* det obehandlade innehållet i ägg när skalet avlägsnats.

4.3 *äggproduktionsanläggning:* en gård för produktion av ägg avsedda att användas som livsmedel.

4.4 *knäckta ägg:* ägg med skadat men obrutet skal och oskadade hinnor.

5. **Mjölk**

5.1 *mjölk:* sekret fritt från råmjölk som utsöndras från mjölkkörtlarna.

5.2 *obehandlad mjölk (rå mjölk):* mjölk som inte har behandlats med värme över 40 °C. Behandling genom till exempel homogenisering och standardisering, som endast påverkar mjölkens kvalitet och inte dess hygieniska standard, får genomföras.

5.3 *mjölkproduktionsenhet:* anläggning som håller en eller flera mjölkproducerande kor, tackor, getter, bufflar eller hondjur av andra arter.

5.4 *mejeri:* en anläggning för bearbetning av rå mjölk eller för vidare bearbetning av mjölk.

6. **Grodlår och sniglar**

6.1 *grodlår:* bakre delarna av kroppen, avdelade på tvären bakom frambenen, benade och flådda, av arten Rana (släktet Ranida).

6.2 *sniglar:* landsnäckor av arterna Helix pomatia Linné, Helix aspersa Müller, Helix lucorum och arter som tillhör släktet Achatinidae.

7. **Bearbetade produkter**

7.1 *bearbetad produkt:* livsmedel som framställs genom att obearbetade produkter har genomgått en behandling, såsom upphettning, rökning, inläggning, torkning, marinering etc. eller en kombination av dessa processer eller produkter. Ämnen som krävs för framställningen eller för att skapa särdrag får tillsättas.

7.2 *köttprodukter:* produkter som framställs genom bearbetning av kött.

7.3 *bearbetade fiskprodukter:* fiskeriprodukter som har bearbetats.

7.4 *äggprodukter:* produkter som framställs av ägg, deras beståndsdelar eller blandningar av ägg sedan skal och hinnor avlägsnats. De får delvis blandas med andra livsmedel eller tillsatser. De kan vara flytande, koncentrerade, torkade, kristalliserade, frysta, snabbfrysta eller koagulerade.

7.5 *mjölkprodukter:* produkter beredda av rå mjölk, till exempel värmebehandlad konsumtionsmjölk, mjölkpulver, vassle, smör, ost, yoghurt (med eller utan tillsats av syra, salt, kryddor eller frukt) och rekonstituerad konsumtionsmjölk.

7.6 *utsmält djurfett:* fett som kommer från utsmältning av kött inklusive ben och är avsett att användas som livsmedel.

7.7 *fettgrevar:* proteinhaltiga rester efter utsmältning, efter partiell separation av fett och vatten.

7.8 *gelatin:* naturligt, lösligt protein, gelbildande eller icke gelbildande, som erhållits genom partiell hydrolys av kollagen som framställts av ben, hudar och skinn, ligament och senor från djur (även fisk och fjäderfän).

7.9 *behandlade magar, blåsor och tarmar:* magar, blåsor och tarmar som efter det att de har tagits ur och rengjorts har behandlats genom saltning, uppvärmning eller torkning.

8. **Andra definitioner**

8.1 *sammansatt produkt:* livsmedel med bearbetade eller obearbetade produkter av animaliskt och vegetabiliskt ursprung.

8.2 *återemballering:* det ursprungliga emballaget ersätts med ett nytt emballage, eventuellt efter det att produkten har skurits eller skivats.

8.3 *grossistmarknad:* ett livsmedelsföretag som omfattar flera separata enheter som delar gemensamma anläggningar och avdelningar och som säljer livsmedel till andra livsmedelsföretag och inte till slutkonsumenten.

BILAGA II

SÄRSKILDA KRAV

Förord

1. Denna bilaga gäller obearbetade och bearbetade produkter av animaliskt ursprung. Kraven i denna bilaga gäller inte sammansatta produkter. Möjliga faror som kan uppstå till följd av användningen av ingredienser av animaliskt ursprung måste dock identifieras och övervakas, och vid behov eliminieras eller reduceras till godtagbar nivå.

2. Om inget annat anges skall kraven i denna bilaga inte gälla försäljningsställen inom detaljhandel.

3. Om en anläggning skall godkännas enligt denna bilaga gäller följande:

   a) Godkända anläggningar skall ha ett godkännandenummer som skall byggas på med koder som anger vilken typ av produkter av animaliskt ursprung som framställs. För grossistcentraler får godkännandenumret kompletteras med ytterligare ett nummer, som anger vilka enheter eller grupper av enheter som säljer eller tillverkar produkter av animaliskt ursprung.

   b) Medlemsstaterna skall upprätthålla aktuella förteckningar över sina godkända anläggningar och deras respektive godkännandenummer.

   Utöver ovanstående krävs också godkännande av grossistmarknader där bearbetade eller obearbetade produkter av animaliskt ursprung hanteras.

4. Där det krävs enligt denna bilaga skall produkter av animaliskt ursprung bära ett ovalt kontrollmärke för vilket följande regler gäller:

   a) Kontrollmärkningen skall göras på anläggningen under eller omedelbart efter tillverkningen och på ett sådant sätt att märket inte kan återanvändas.

   b) Kontrollmärket skall vara läsligt och outplånligt och bokstäverna lätta att urskilja. Det skall vara väl synligt för kontrollmyndigheten.

   c) Kontrollmärket skall innehålla följande uppgifter:

      — Avsändarlandets namn, antingen fullt utskrivet eller förkortat enligt följande:

        A, B, DK, D, EL, E, F, FIN, IRL, I, L, NL, P, S, UK

      — Anläggningens godkännandenummmer.

   d) Beroende på hur de olika produkterna av animaliskt ursprung presenteras får kontrollmärket fästas på själva produkten, innerförpackningen eller emballaget eller tryckas på en etikett som fästs på själva produkten, innerförpackningen eller emballaget. Kontrollmärket kan även bestå av en platta av tåligt material som inte kan avlägsnas.

      När det gäller produkter av animaliskt ursprung som transporteras i transportcontainrar eller större förpackningar och är avsedda för vidare hantering, bearbetning eller förpackning på en annan anläggning får kontrollmärket fästas på transportcontainerns eller emballagets utsida. Den mottagande anläggningen måste registerföra kvantitet, typ, ursprung och destination för produkter av animaliskt ursprung.

   e) Kontrollmärkning på enskilda produkter av animaliskt ursprung som vid försäljning i detaljhandeln är placerade i en disk eller hylla krävs inte om kontrollmärket har placerats på utsidan av disken eller hyllan.

   f) Om kontrollmärket fästs direkt på produkter av animaliskt ursprung skall de färger som används vara godkända enligt gemenskapsreglerna för färgämnen i livsmedel.

   g) Om produkter av animaliskt ursprung packas upp och därefter återemballeras, hanteras eller bearbetas vidare på en annan anläggning skall denna vara godkänd och dess eget kontrollmärke skall fästas på produkterna.

   Produkter för vilka ovannämnda kontrollmärkning inte gäller skall ha en märkning som gör det möjligt att spåra produktens ursprung och som klart skiljer sig från det ovala kontrollmärket.

5. Alla ämnen utom dricksvatten som används för att reducera faror hos produkter, samt villkoren för deras användning, skall godkännas enligt förfarandet i artikel 6, efter yttrande från Vetenskapliga kommittén. Genomförandet av detta stycke skall inte påverka det korrekta genomförandet av kraven i denna förordning.

6. Vid behov får särskilda villkor beviljas av den behöriga myndigheten med hänsyn till traditionella produktionsmetoder.

7. Denna bilaga skall tillämpas utan att det påverkar relevanta djurhälsoregler och strängare bestämmelser som har fastställts för att förhindra och kontrollera vissa transmissibla spongiforma encefalopatier.

AVSNITT I

Kött av tama klöv- och hovdjur

Djur eller, i tillämpliga fall, varje sändning djur som skickas till slakt måste identifieras på ett sådant sätt att ursprunget kan spåras.

Djuren får inte komma från en anläggning eller ett område som omfattas av förflyttningsförbud utfärdade av djurhälsoskäl, förutom om behörig myndighet har tillåtit detta.

KAPITEL I

BESTÄMMELSER FÖR SLAKTERIER

Slakterier skall vara utformade och utrustade i enlighet med följande villkor:

1. De skall ha lämpliga och hygieniska uppställningsbås eller, om klimatet tillåter, väntboxar som är lätta att rengöra och desinficera. Dessa måste vara utrustade så att djuren vid behov kan få vatten och foder. Avrinning av avloppsvatten får inte äventyra livsmedelssäkerheten.

   Om behörig myndighet anser det nödvändigt skall de också ha särskilda låsbara lokaler eller, om klimatet tillåter, bås med separat avlopp för djur som man vet är eller misstänker vara sjuka. Båsen skall vara placerade så att smittspridning till andra djur undviks.

   Uppställningsutrymmena måste vara tillräckligt stora för att uppfylla djurskyddskraven. De måste vara utformade så att besiktning före slakt, inklusive identifiering av djuren eller grupperna av djur, underlättas.

2. De skall ha en slaktlokal och vid behov tillräckligt många lämpliga lokaler för att arbetsmomenten skall kunna utföras. De skall också vara utformade så att kontaminering av köttet undviks enligt följande:

   a) Det skall finnas ett helt avskilt utrymme för bedövning och avblodning.

   b) Skållning, avhårning, skrapning och svedning av svin vid svinslakt skall utföras på en plats som är avskild från annan verksamhet.

   c) Lokalerna skall vara utformade så att köttet aldrig kommer i kontakt med golv, väggar eller utrustning.

   d) Slaktbanden skall vara utformade så att slaktförfarandet kan pågå utan avbrott och så att korskontaminering undviks mellan de olika momenten.

      Om flera slaktband körs i samma lokaler skall de vara avskilda på ett sådant sätt att ingen kontaminering sker mellan dem.

   e) Följande arbetsmoment skall utföras avskilt från moment under vilka kött erhålls:

      — Tömning av magar och tarmar. På slakterier med begränsad genomströmning får behörig myndighet tillåta att magar och tarmar rengörs i slaktlokalen vid tidpunkter då slakt inte sker.

      — Behandling av tarmar och komagar, om detta utförs på slakteriet.

      — Beredning och rengöring av andra slaktbiprodukter. Om arbetsmoment som rör avhudade huvuden sker på slakteriet men inte vid slaktbandet skall dessa utföras på tillräckligt avstånd från kött och andra slaktbiprodukter.

   f) Det skall finnas en separat plats för emballering av slaktbiprodukter om detta görs på slakteriet.

   g) Det skall finnas ett väl skyddat område som lämpar sig för avsändning av kött.

3. Det måste finnas utrustning för att desinficera verktyg med hett vatten som håller en tappningstemperatur av minst 82 °C, eller med ett annat system som ger samma verkan.

4. Den utrustning personal som hanterar oskyddat kött använder för handtvätt skall ha kranar som inte manövreras med händerna.

5. Låsbara utrymmen för kyllagring av kött som hålls kvar samt för lagring av kött som förklarats otjänligt som livsmedel skall finnas tillgängliga.

6. Det skall finnas ett separat område med lämpliga faciliteter för rengöring och desinficering av transportmedel som används för boskap. Dessa områden och faciliteter är inte obligatoriska om officiellt godkända områden och faciliteter finns i närheten.

7. Det skall finnas låsbara utrymmen som avsätts för slakt av djur som man vet är eller som misstänks vara sjuka. Detta är inte nödvändigt om sådan slakt sker på andra anläggningar som godkänts av behörig myndighet för ändamålet eller i slutet av en normal slaktperiod. Lokalerna skall rengöras och desinficeras under officiell tillsyn innan de på nytt får användas för slakt.

8. Om spillning och mag- eller tarminnehåll lagras i slakteriets lokaler skall ett separat område eller en separat plats finnas för detta ändamål.

KAPITEL II

BESTÄMMELSER FÖR STYCKNINGSANLÄGGNINGAR

Följande skall gälla för styckningsanläggningar:

1. De skall vara byggda så att verksamheten kan pågå utan avbrott eller så att olika partier kan behandlas åtskilda.

2. Förpackat och oförpackat kött skall antingen lagras i olika lokaler eller vid olika tidpunkter.

3. Styckningslokalerna skall vara utrustade så att kylkedjan inte bryts under styckningen.

4. Den utrustning personal som hanterar oskyddat kött använder för handtvätt skall ha kranar som inte manövreras med händerna.

5. Det måste finnas utrustning för att desinficera verktyg med hett vatten som håller en tappningstemperatur av minst 82 °C, eller med ett annat system som ger samma verkan.

KAPITEL III

SLAKTHYGIEN

1. Det skall inte finnas några onödiga dröjsmål mellan det ögonblick då djuren anländer till slakteriet och själva slakten. Djuren skall dock få vila före slakten om det är nödvändigt för deras välbefinnande. Endast levande djur avsedda för slakt får föras in i slakteriets lokaler, med undantag för djur som har nödslaktats på annan plats, hägnat vilt som har slaktats på produktionsanläggningen och ohägnat vilt.

   Djur som har dött under transport eller i uppställningsbås får inte användas som livsmedel.

2. Djuren måste vara tillräckligt rena för att ingen onödig risk för kontaminering av köttet under slakten skall föreligga.

3. Innan djuren slaktas skall de uppvisas för den behöriga myndigheten för en besiktning före slakt. Den som ansvarar för driften på ett slakteri skall följa behörig myndighets instruktioner för att säkerställa att besiktningen före slakt genomförs under lämpliga betingelser.

4. Slaktdjur som förs in i slaktlokalen skall slaktas utan dröjsmål.

5. Bedövning, avblodning, avhudning, putsning och urtagning skall göras utan dröjsmål och på ett sådant sätt att varje kontaminering av köttet undviks. Man skall särskilt säkerställa att

   — luft- och matstrupe inte skadas vid avblodningen, utom vid rituell slakt,

   — all kontakt mellan skinnets utsida och slaktkroppen förhindras då hudar och skinn avlägsnas, och att personal och utrustning som kommer i kontakt med utsidan av hudar och skinn inte vidrör köttet,

   — åtgärder vidtas för att förhindra att tarminnehållet spills ut vid urtagning och att urtagningen görs så snabbt som möjligt efter bedövningen,

   — juvret tas bort på ett sådant sätt att ingen mjölk hamnar på slaktkroppen.

6. Avhudningen skall vara fullständig. Dock behöver huvudet inte avhudas.

   — när det gäller kalv- och fårhuvuden, under förutsättning att huvudena hanteras på ett sådant sätt att all kontaminering av köttet undviks,

— när det gäller huvuden, inklusive tungan och hjärnan, som inte är avsedda att användas som livsmedel.

När grisar inte avhudas skall borsten avlägsnas genast. Risken för kontaminering av köttet med skållningsvatten måste minimeras. Vid skållning får godkända tillsatser användas, förutsatt att slaktkropparna efter behandlingen sköljs ordentligt med vatten av dricksvattenkvalitet.

7. Ingen synlig fekal kontaminering får finnas på slaktkropparna. All synlig kontaminering skall avlägsnas genom putsning.

8. Slaktkroppar och slaktbiprodukter får inte komma i kontakt med golv, väggar eller arbetsbänkar.

9. Innan djuren slaktas skall de uppvisas för den behöriga myndigheten för en besiktning före slakt. Den som ansvarar för driften på ett slakteri skall följa behörig myndighets instruktioner för att säkerställa att besiktningen efter slakt genomförs under lämpliga betingelser.

Delar som har avlägsnats från slaktkroppen före besiktningen efter slakt skall kunna identifieras som härrörande från en viss slaktkropp. Förutsatt att penisen inte uppvisar patologiska förändringar eller skador kan den dock kasseras omedelbart.

Båda njurarnas fettmantel och njurkapsel skall avlägsnas.

Om blod eller slaktbiprodukter från flera djur samlas i samma behållare innan besiktningen efter slakt har avslutats skall hela innehållet förklaras otjänligt som livsmedel om slaktkroppen av ett av djuren i partiet förklarats otjänlig som livsmedel.

Slaktkroppar och slaktbiprodukter får inte komma i kontakt med varandra innan besiktningen efter slakt har slutförts.

10. Följande gäller för besiktning efter slakt:

— Tonsillerna på nötkreatur som är under sex veckor och på svin måste avlägsnas på ett hygieniskt sätt.

— Delar som är otjänliga som livsmedel skall omedelbart avlägsnas från den rena delen av anläggningen.

— Kött som tagits i beslag eller förklarats otjänligt som livsmedel och oätliga biprodukter får inte komma i kontakt med kött som förklarats tjänligt som livsmedel.

— Inälvor eller delar av dessa som inte har avlägsnats från slaktkroppen före besiktningen efter slakt skall, med undantag av njurar eller om inte annat föreskrivs, om möjligt avlägsnas helt, och detta skall ske snarast möjligt.

11. När slakten och besiktningen efter slakt är slutförda skall köttet lagras enligt bestämmelserna i kapitel IX i detta avsnitt.

12. Om anläggningar är godkända för slakt av olika djurarter eller för att hantera slaktkroppar av hägnat och ohägnat vilt skall försiktighetsåtgärder vidtas för att genom åtskillnad antingen i tid eller rum av de arbetsmoment som utförs på de olika arterna förhindra korskontaminering mellan dessa. Det skall finnas separata faciliteter för att ta emot och lagra slaktkroppar såväl av hägnat vilt som slaktats på jordbruksföretaget som av ohägnat vilt.

KAPITEL IV

HYGIEN VID STYCKNING OCH URBENING

1. På godkända slakterier får slaktkroppar av tama hov- och klövdjur dock styckas till halva slaktkroppar och halva slaktkroppar till högst tre styckdelar eller kvartsparter. Ytterligare styckning och urbening skall utföras på en styckningsanläggning.

2. Arbetet med köttet skall organiseras så att tillväxt av patogena mikroorganismer och bildning av toxiner eller andra patogena ämnen förhindras. Särskilt gäller följande:

a) Kött avsett för styckning skall föras in till arbetsplatsen efter hand som det behövs.

b) Vid styckning, urbening, skivning, tärning, förpackning och emballering får köttets kylkurva aldrig brytas.

Om kött benas ur och styckas innan den temperatur har uppnåtts som föreskrivs i kapitel IX i detta avsnitt för lagring och transport skall köttet föras antingen direkt från slaktlokalen till styckningslokalen i ett enda moment eller efter att först ha förvarats i kylrum. Så snart köttet är styckat, och i tillämpliga fall förpackat, skall kött från slaktkroppar kylas till 7 °C och slaktbiprodukter till 3 °C.

c) Om lokalerna är godkända för styckning av kött av olika djurslag skall försiktighetsåtgärder vidtas för att undvika korskontaminering mellan djurarterna, om så krävs genom att de arbetsmoment som rör olika arter skiljs åt i rum eller tid.

KAPITEL V

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER

Medlemsstaterna får anpassa bestämmelserna i kapitlen I och II för anläggningar som ligger i regioner med särskilda geografiska begränsningar eller försörjningssvårigheter, eller som betjänar den lokala marknaden. Hygiennivån får inte riskeras. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sådana särskilda bestämmelser.

Anläggningar som betjänar den lokala marknaden skall innebära slakterier och styckningsanläggningar som saluför sitt kött i sitt närområde.

KAPITEL VI

NÖDSLAKT

1. Kött av djur som har nödslaktats på grund av allvarliga fysiologiska eller funktionella problem får inte förklaras tjänligt som livsmedel.

2. Kött av djur som har nödslaktats på annan plats än slakteriet efter en olycka får förklaras tjänligt som livsmedel avsett för den lokala marknaden om följande krav uppfylls:

   — Djuret skall ha undersökts av en veterinär före slakt. Djuret får dock av djurskyddsskäl slaktas innan det har genomgått veterinärundersökning.

   — Djuret skall ha slaktats efter bedövning samt ha avblodats och om möjligt tagits ur på platsen. Veterinären får i särskilda fall tillåta skjutning.

   — Efter slakten skall det slaktade och avblodade djuret snarast möjligt och under godtagbara hygieniska förhållanden transporteras till ett godkänt slakteri. Om det slaktade djuret inte kan föras till ett sådant slakteri inom en timme skall det transporteras i en container eller ett transportmedel där temperaturen hålls mellan 0 °C och 4 °C. Urtagning skall genomföras så snart som möjligt. Om perioden mellan slakt och urtagning är alltför lång får den officielle veterinären kräva att särskilda kontroller genomförs i samband med besiktningen efter slakt. Om urtagning genomförs på plats skall inälvorna åtfölja slaktkroppen till slakteriet.

   — Det slaktade djuret och i tillämpliga fall dess inälvor skall transporteras på ett hygieniskt sätt till slakteriet och skall under transporten åtföljas av ett intyg utfärdat av den veterinär som har beordrat slakten. Intyget skall visa resultatet av besiktningen före slakt, tidpunkten för slakten, varje behandling djuret har genomgått samt, vid behov, resultatet av besiktningen av inälvorna.

   — Det slaktade djuret skall efter en noggrann besiktning efter slakt, vid behov kompletterad med en bakteriologisk kontroll och en restsubstansanalys, ha förklarats vara helt eller delvis tjänligt som livsmedel.

   — Köttet skall inte förses med kontrollmärkning men med en identifieringsmärkning som är godkänd av behörig myndighet.

3. Kött från djur som har nödslaktats efter en olycka på slakteriet får saluföras om djuret har undersökts före slakt, om inga andra allvarliga skador har hittats än de som uppstod omedelbart före slakt och om köttet efter en noggrann besiktning efter slakt har förklarats helt eller delvis tjänligt som livsmedel.

KAPITEL VII

GODKÄNNANDE OCH REGISTRERING AV ANLÄGGNINGAR

Slakterier, styckningsanläggningar och kylhus måste godkännas av behörig myndighet och få ett godkännandenummer. Anläggningar med begränsad kapacitet som distribuerar sina produkter endast på den lokala marknaden får dock registreras. Sådana anläggningar skall inte märka sina produkter med den kontrollmärkning som avses i kapitel VIII.

KAPITEL VIII

KONTROLLMÄRKNING

1. Den officielle veterinären skall ansvara för märkningen av kött, genom att övervaka märkningen och ha hand om den stämpel som skall användas på köttet och som skall lämnas över till medhjälpande personal eller särskilt utsedda anställda på anläggningen vid den tidpunkt då märkningen skall göras och under den tidrymd som krävs för detta moment.

Kontrollmärkena får avlägsnas endast om köttet skall behandlas ytterligare på en annan skild, godkänd anläggning där ursprungsmärket skall ersättas med den anläggningens nummer.

2. När besiktningen efter slakt är klar skall slaktkroppar, halva slaktkroppar, kvartsparter och slaktkroppar som delas i tre delar märkas med bläck- eller brännstämpel på ytan så att det går lätt att identifiera det slakteri där de har sitt ursprung.

3. Levrar skall märkas med brännstämpel, såvida de inte är förpackade eller emballerade.

4. Om styckat kött och emballerade och styckade slaktbiprodukter erhålls från en styckningsanläggning skall kontrollmärket fästas eller vara tryckt på emballaget. Om styckat kött eller slaktbiprodukter förpackas får etiketten dock fästas på förpackningen på ett sådant sätt att den förstörs när förpackningen bryts.

5. På kontrollmärket får det anges vilken officiell veterinär som besiktigade köttet.

KAPITEL IX

LAGRING, TRANSPORT OCH MOGNADSLAGRING

1. Förutom när styckning och urbening sker medan köttet är varmt skall det efter besiktningen efter slakt kylas till en inre temperatur av högst 7 °C för kött av slaktkroppar och högst 3 °C för slaktbiprodukter på ett sådant sätt att kylkurvan ger en jämn sänkning av temperaturen. Under kylningen skall ventilationen vara tillräcklig för att förhindra kondensbildning på köttets yta. Av tekniska skäl i samband med köttets mognadslagring får undantag beviljas från fall till fall när det gäller transport av kött till styckningsanläggningar eller slakteributiker som ligger i omedelbar närhet av slakteriet, under förutsättning att transporten inte tar mer än en timme.

2. Kött avsett för infrysning skall frysas utan onödigt dröjsmål, vid behov med iakttagande av en stabiliseringsperiod före infrysningen.

3. Oskyddat och emballerat kött får inte lagras i samma lokal, utom då lagringen sker vid olika tidpunkter.

4. Slaktkroppar, halva slaktkroppar, halva slaktkroppar som styckats i högst tre styckdelar för partihandel samt kvartsparter får transporteras vid högre temperaturer än de som anges i punkt 1 under betingelser som efter samråd med vetenskapliga kommittén skall fastställas enligt förfarandet i artikel 6.

5. Kött får inte komma i kontakt med golvet. Transportlådor får inte placeras direkt på golvet.

6. Emballerat kött får inte transporteras tillsammans med oförpackat kött såvida det inte på lämpligt sätt är fysiskt åtskilt. Magar får inte transporteras om de inte har skållats eller rengjorts, inte heller huvuden och fötter om de inte har avhudats eller skållats och avhårats.

KAPITEL X

YTTERLIGARE GARANTIER

Med avseende på salmonella skall följande regler tillämpas på nötkött, kalvkött och griskött avsett för Sverige och Finland:

a) Sändningarna skall ha genomgått mikrobiologisk provtagning på ursprungsanläggningen.

b) Den provtagning som föreskrivs i punkt a skall inte genomföras för sändningar av kött av nöt och svin på väg till en anläggning för pastörisering, sterilisering eller annan behandling med motsvarande effekt.

c) Den provtagning som föreskrivs i punkt a får inte genomföras för kött som härrör från en anläggning som omfattas av ett operativt program som kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 har godkänt som likvärdigt med det som har godkänts för Sverige och Finland.

Kommissionen får ändra och uppdatera medlemsstaternas operativa program enligt förfarandet i artikel 6.

AVSNITT II

Fjäderfäkött

Kraven i detta avsnitt gäller även kött av hardjur.

Ratiter skall behandlas enligt reglerna nedan, men med lämplig anpassning till storlek så att hygienbestämmelserna följs.

KAPITEL I

TRANSPORT AV FJÄDERFÄN TILL SLAKTERIET

1. Fjäderfäna skall vid uppsamlingen på uppfödningsanläggningen och under transporten behandlas varsamt och så att onödigt lidande undviks. Endast fjäderfän som inte visar tecken på sjukdom eller andra defekter får transporteras. Fjäderfä som uppvisar sjukdomssymtom eller har sitt ursprung i en besättning som är kontaminerad med agens som kan påverka folkhälsan skall transporteras under den behöriga myndighetens kontroll.

2. Utrustning som används för att samla upp levande fjäderfän skall rengöras och desinficeras innan den används på nytt. Transportlådor för leverans av fjäderfä till slakteriet skall vara av korrosionsbeständigt material samt vara lätta att rengöra och desinficera.

3. Vid ankomsten till slakteriet skall fjäderfäna få vila före slakt.

KAPITEL II

BESTÄMMELSER FÖR SLAKTERIER

Följande skall gälla för slakterier:

1. En lokal eller ett täckt utrymme skall finnas för mottagning och besiktning av djuren före slakt.

2. För att undvika kontaminering av produkter av köttet skall slakterier vara byggda på följande sätt:

   — En slaktlokal skall finnas där dels bedövning och avblodning, dels plockning och eventuell skållning skall kunna utföras vid skilda arbetsplatser.

   — Det skall finnas en lokal för urtagning och vidare slakthantering som är så stor att urtagningen kan utföras på en plats som är tillräckligt avskild från övriga arbetsplatser, eller avskild från dessa med hjälp av en mellanvägg, så att all kontaminering förhindras.

   — Slaktbanden skall vara utformade så att slaktförfarandet kan pågå utan avbrott och så att både korskontaminering mellan slaktbandets olika momenten och kontakt mellan slaktkropparna och väggar, utrustning etc. undviks.

   — Det skall finnas ett väl skyddat område som lämpar sig för utleverans av kött.

3. Det skall finnas tillräcklig kylkapacitet i förhållande till produktionsvolymen.

4. De skall ha låsbara lokaler för kylförvaring av beslagtaget kött.

5. Det måste finnas utrustning för att desinficera verktyg med hett vatten som håller en tappningstemperatur av minst 82 °C, eller med ett annat system som ger samma verkan.

6. Den utrustning personal som hanterar oskyddat kött använder för handtvätt skall ha kranar som inte manövreras med händerna.

7. Det skall finnas ett separat område med lämpliga faciliteter för rengöring och desinficering av transportmedel och, i tillämpliga fall, av transportutrustning, till exempel lådor. Dessa områden och faciliteter är inte obligatoriska om officiellt godkända områden och faciliteter finns i närheten.

KAPITEL III

BESTÄMMELSER FÖR STYCKNINGSANLÄGGNINGAR

Följande skall gälla för styckningsanläggningar:

1. De skall vara byggda så att verksamheten kan pågå utan avbrott eller så att olika partier kan behandlas åtskilda.

2. Förpackat och oförpackat kött skall antingen lagras i olika lokaler eller vid olika tidpunkter.

3. Styckningslokalerna skall vara utrustade så att kylkedjan inte bryts under styckningen.

4. Den utrustning personal som hanterar oskyddat kött använder för handtvätt skall ha kranar som inte manövreras med händerna.

5. Det måste finnas utrustning för att desinficera verktyg med hett vatten som håller en tappningstemperatur av minst 82 °C, eller med ett annat system som ger samma verkan.

Om följande moment utförs på styckningsanläggningen skall denna ha separata lokaler för detta:

— Urtagning av gäss och änder som uppföds för framställning av gås- eller ankleverpastej (”foie gras”) och som har bedövats, avblodats och plockats på uppfödningsanläggningen.

— Urtagning av fjäderfä som styckhanterats enligt ”New York-metoden”.

Detta skall inte gälla om momenten i god tid hålls åtskilda från styckningen och under förutsättning att det tillämpas förfaranden för rengöring och desinfektion.

KAPITEL IV

SLAKTHYGIEN

1. Transportlådor för leverans av levande fjäderfän skall rengöras och desinficeras varje gång de töms.

2. Endast levande fjäderfän avsedda för slakt får föras in i slaktlokalerna, med undantag för hägnade ratiter som slaktats på uppfödningsanläggningen, fjäderfän som styckhanterats enligt ”New York-metoden” och slaktats på uppfödningsanläggningen, småvilt samt gäss och ankor som fötts upp för produktion av ”foie gras” och som har bedövats, avblodats och plockats på uppfödningsanläggningen.

   Djur som har dött under transport eller i uppställningsbås får inte användas som livsmedel.

3. Om detta föreskrivs i gemenskapens lagstiftning skall djuren innan de slaktas uppvisas för den behöriga myndigheten för en besiktning före slakt. Den som ansvarar för driften på ett slakteri skall följa behörig myndighets instruktioner för att säkerställa att besiktningen före slakt genomförs under lämpliga betingelser.

4. Om anläggningar är godkända för slakt av olika djurarter eller för att hantera slaktkroppar av hägnat och ohägnat vilt skall försiktighetsåtgärder vidtas för att genom åtskillnad antingen i tid eller rum av de arbetsmoment som utförs på de olika arterna förhindra korskontaminering mellan dessa. Det skall finnas separata faciliteter för att ta emot och lagra slaktkroppar av hägnade ratiter som slaktats på jordbruksföretaget och av småvilt.

5. Fjäderfän som förs in i slaktlokalen skall slaktas omedelbart efter bedövning, förutom om slakten utförs enligt en religiös ritual.

6. Bedövning, avblodning, avhudning eller plockning, putsning och urtagning skall göras utan dröjsmål och på ett sådant sätt att varje kontaminering av köttet undviks. Under urtagning skall lämpliga åtgärder vidtas för att förhindra att tarminnehållet spills ut.

7. Slaktade djur skall genomgå en besiktning efter slakt under den behöriga myndighetens kontroll. Den som ansvarar för driften på ett slakteri skall följa behörig myndighets instruktioner för att säkerställa att besiktningen efter slakt genomförs under lämpliga betingelser, så att de slaktade fjäderfäna kan inspekteras korrekt.

8. Inälvor eller delar av dessa som inte har avlägsnats från slaktkroppen före besiktningen efter slakt skall, med undantag av njurar, om möjligt avlägsnas helt och snarast möjligt efter besiktningen efter slakt.

9. Efter besiktning och urtagning skall slaktade fjäderfän utan dröjsmål rengöras och kylas till en temperatur av högst 4 °C, förutom då köttet styckas när det är varmt. Fjäderfän som styckhanteras enligt ”New York-metoden” får förvaras vid en temperatur av högst 4 °C i upp till 15 dagar. Senast efter denna periods slut skall fjäderfäna tas ur på ett slakteri eller en styckningsanläggning. Sådana fjäderfän skall åtföljas av ett intyg underskrivet av den behöriga myndigheten som visar att de icke urtagna slaktkropparna härrör från fåglar som besiktigades före slakt på ursprungsanläggningen och befanns vara friska.

10. När slaktkroppar av fjäderfä vattenkyls skall följande beaktas:

    a) Alla försiktighetsåtgärder skall vidtas för att undvika korskontaminering av slaktkropparna, varvid hänsyn skall tas till slaktkroppens vikt, vattnets temperatur, vattenflödets volym och riktning samt kyltiden.

    b) Utrustningen skall tömmas helt, rengöras och vid behov desinficeras.

    c) Följande skall registreras kontinuerligt med kalibrerad kontrollapparatur:

    — Vattenförbrukning vid spraytvättning före vattenkylning.

    — Vattnets temperatur på de platser i behållaren eller behållarna där slaktkropparna förs in eller tas ut.

    — Vattenförbrukningen under kylningsförfarandet.

    — De kylda slaktkropparnas sammanlagda vikt.

11. Fjäderfän som är eller misstänks vara sjuka eller fjäderfän som slaktats inom ramen för program för sjukdomsbekämpning eller kontrollprogram får slaktas på anläggningen endast med tillstånd av behörig myndighet. Slakten skall då utföras under den behöriga myndighetens tillsyn och åtgärder vidtas för att förhindra kontaminering. Lokalerna skall rengöras och desinficeras innan de får användas på nytt.

KAPITEL V

HYGIEN VID STYCKNING OCH URBENING

Arbetet med köttet skall organiseras så att tillväxt av patogena mikroorganismer och bildning av toxiner eller andra patogena ämnen förhindras. Särskilt gäller följande:

1. Kött avsett för styckning skall föras in till arbetsplatsen efter hand som det behövs.

2. Vid styckning, urbening, skivning, tärning, förpackning och emballering får köttets kylkurva aldrig brytas.

   Om kött benas ur och styckas innan det har nått en temperatur av 4 °C skall köttet föras antingen direkt från slaktlokalen till styckningslokalen i ett enda moment eller efter att först ha förvarats i kylrum. Styckningen skall genomföras omedelbart efter överföringen.

3. Så snart köttet är styckat och vid behov inslaget och emballerat skall det kylas till 4 °C.

4. Om lokalerna är godkända för styckning av kött av olika djurslag, eller för hantering av fjäderfän som styckhanterats enligt ”New York-metoden” och småvilt, skall försiktighetsåtgärder vidtas för att undvika korskontaminering mellan djurarterna, om så krävs genom att de arbetsmoment som rör olika arter skiljs åt i rum eller tid.

KAPITEL VI

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER

1. Medlemsstaterna får anpassa bestämmelserna i kapitlen II och III för anläggningar som ligger i regioner med särskilda geografiska begränsningar eller försörjningssvårigheter, eller som betjänar den lokala marknaden. Hygiennivån får inte riskeras. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sådana särskilda bestämmelser.

   Anläggningar som betjänar den lokala marknaden skall innebära jordbruksföretag med en årlig produktion på högst 10 000 fjäderfän och som levererar egenproducerat färskt fjäderfäkött i små kvantiteter

   — antingen direkt till slutkonsumenten på företaget eller till matmarknader som hålls en gång i veckan i närområdet, eller

   — till återförsäljare som säljer direkt till slutkonsumenten, förutsatt att denne återförsäljare bedriver sin verksamhet i producentens närområde.

2. Medlemsstaterna får

   — tillåta vidare hantering på för ändamålet godkända anläggningar av hägnat fjädervilt och hägnat småvilt som slaktas och avblodas på jordbruksföretaget,

   — bevilja undantag från bestämmelserna för slakt och urtagning vid produktion av ofullständigt urtaget eller icke urtaget hägnat fjädervilt.

3. Slakt, avblodning och plockning av fjäderfän som fötts upp och slaktats för framställning av gås- eller ankleverpastej (”foie gras”) får utföras på jordbruksföretaget, förutsatt att detta sker i en separat lokal som helt uppfyller hygienreglerna. De icke urtagna slaktkropparna skall omedelbart och utan att kylkedjan bryts transporteras till ett slakteri eller en styckningsanläggning med en särskild lokal där slaktkropparna skall tas ur inom 24 timmar under den behöriga myndighetens tillsyn. Vid transport måste sådana slaktkroppar av fjäderfä åtföljas av ett intyg underskrivet av den officielle veterinären med uppgifter om ursprungsflockens hälsotillstånd och hygienen på uppfödningsanläggningen.

4. Om behörig myndighet tillåter slakt av djur på jordbruksföretaget enligt punkt 3 skall följande regler gälla:

— Jordbruksföretaget skall regelbundet genomgå veterinärbesiktning och skall inte vara föremål för några restriktioner av djur- eller folkhälsoskäl.

— Behörig myndighet skall i förväg underrättas om vilken dag fjäderfäna kommer att slaktas.

— Anläggningen skall ha en plats där den grupp fjäderfän som skall slaktas kan föras samman för att besiktigas före slakt.

— Anläggningen skall ha lämpliga lokaler för hygienisk slakt och vidare hantering av fjäderfäna.

— Djurskyddsbestämmelserna skall följas.

KAPITEL VII

GODKÄNNANDE OCH REGISTRERING AV ANLÄGGNINGAR

Slakterier, styckningsanläggningar och kylhus måste godkännas av behörig myndighet och få ett godkännandenummer. Anläggningar med begränsad kapacitet enligt kapitel VI, som distribuerar sina produkter endast på den lokala marknaden, får dock registreras.

KAPITEL VIII

YTTERLIGARE GARANTIER

Med avseende på salmonella skall följande regler tillämpas på tamhöns, kalkon, pärlhöns, ankor och gäss avsedda för Sverige och Finland:

a) Sändningarna skall ha genomgått mikrobiologisk provtagning på ursprungsanläggningen.

b) Den provtagning som föreskrivs i punkt a får inte genomföras för kött som härrör från en anläggning som omfattas av ett operativt program som kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 har godkänt som likvärdigt med det som har godkänts för Sverige och Finland.

Kommissionen får ändra och uppdatera medlemsstaternas operativa program enligt förfarandet i artikel 6.

AVSNITT III

Kött av hägnat vilt

1. Bestämmelserna för kött av tama hov- och klövdjur skall gälla för produktion och saluföring av kött av hägnat klövvilt (hjort och vildsvin).

2. Bestämmelserna för fjäderfäkött skall gälla för produktion och saluföring av ratitkött.

3. Om viltet inte kan transporteras får den behöriga myndigheten utan hinder av punkterna 1 och 2 tillåta slakt av hägnat vilt på ursprungsanläggningen för att undvika all risk för den som hanterar djuren eller för att skydda dessa. Detta tillstånd får ges under förutsättning av följande:

— Hjorden skall regelbundet genomgå veterinärbesiktning och skall inte vara föremål för några restriktioner av djur- eller folkhälsoskäl.

— En begäran skall göras av djurägaren.

— Behörig myndighet skall i förväg underrättas om vilken dag djuren kommer att slaktas.

— Anläggningen skall ha en plats där den grupp djur som skall slaktas kan föras samman för att besiktigas före slakt.

— Anläggningen skall ha lämpliga lokaler för slakt, stickning och avblodning av djuren och om ratiteter skall plockas, för plockning av dessa.

— Slakt genom stickning och avblodning skall ske efter bedövning i enlighet med direktiv 93/119/EG. Slakt genom skjutning får tillåtas.

— De slaktade och avblodade djuren skall hängas upp efter slakt och snarast möjligt och under tillfredsställande hygieniska förhållanden transporteras till en godkänd anläggning. Om djur som slaktas på uppfödningsanläggningen inte kan föras till en godkänd anläggning inom en timme skall de transporteras i en container eller ett transportmedel där temperaturen hålls mellan 0 °C och 4 °C. Urtagning skall genomföras så snart som möjligt efter bedövning och avblodning.

— De slaktade djuren skall under transport till den godkända anläggningen åtföljas av ett intyg utfärdat och undertecknat av den officielle veterinären vilket visar att besiktningen före slakt givit ett gynnsamt resultat och att slakt och avblodning genomförts korrekt samt anger när slakten ägt rum.

4. Alla arbetsmoment i slakten av renar avsedda för handel inom gemenskapen får utföras i mobila slaktenheter i enlighet med bestämmelserna för kött av tama hov- och klövdjur. Villkoren för användning av mobila slaktenheter för andra arter skall efter yttrande från Vetenskapliga kommittén fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 6.

AVSNITT IV

Kött av vilt

Detta avsnitt gäller inte jaktbyten eller nedlagt vilt som transporteras av resenärer, förutsatt att det handlar om ringa kvantiteter småvilt eller enbart ett enda större vilt djur samt att det framgår av omständigheterna att villebrådet inte är avsett för kommersiella ändamål och under förutsättning att det inte härrör från ett område eller en region där särskilda restriktioner gäller i fråga om djurhälsa eller på grund av förekomsten av restsubstanser,

KAPITEL I

UTBILDNING AV JÄGARE I HÄLSA OCH HYGIEN

1. Personer som ansvarar för viltjakt och för utsläppande på marknaden av viltkött avsett att användas som livsmedel skall ha tillräckliga kunskaper i vilthygien och -patologi för att kunna göra en första undersökning av viltköttet på plats.

   Medlemsstaterna skall för det ändamålet inrätta utbildnings- och informationsprogram för bland annat jägare, jägmästare och viltvårdare där minst följande skall behandlas:

   — Normal anatomi, fysiologi och normalt beteende för vilt.

   — Onormalt beteende och sjukliga förändringar hos vilt på grund av sjukdomar, miljöföroreningar eller andra faktorer som kan påverka människors hälsa efter konsumtion av köttet.

   — Hygienregler och korrekta metoder för att bland annat hantera, transportera och ta ur döda vilda djur.

   — Lagar och andra författningar som gäller hälso- och hygienregler för utsläppande på marknaden av viltkött.

   Sådana program skall om möjligt införas och bedrivas i samarbete med officiellt erkända jägarorganisationer för att säkra att jägare kontinuerligt utbildas och informeras om möjliga folkhälsorisker med kött av vilt.

2. Enskilda jägare, eller minst en person i jaktlaget, skall ha tillräcklig kompetens enligt ovanstående för att kunna genomföra en hälsokontroll av de nedlagda djuren.

KAPITEL II

NEDLÄGGNING, URTAGNING OCH TRANSPORT AV VILT TILL GODKÄND ANLÄGGNING

1. Efter avlivning skall storvilt öppnas och magar och inälvor tas ut. Småvilt får tas ur helt eller delvis på plats eller på en viltbearbetningsanläggning.

2. Nedlagda djur skall undersökas av jägaren, en utbildad person enligt kapitel I.2 eller vid behov en veterinär så snart som möjligt efter nedläggningen och passningen för en bedömning om det finns tecken på att köttet utgör en hälsorisk.

a) Finns det inga symptom eller tecken på detta eller på någon miljömässig kontaminering får viltet antingen släppas för direkt privat konsumtion eller snarast möjligt transporteras till en uppsamlingscentral eller viltbearbetningsanläggning. Viltet får inte bearbetas på något sätt på uppsamlingscentralen. På bearbetningsanläggningen skall viltet uppvisas för behörig myndighet för inspektion. Såvida inte slaktkroppen åtföljs av ett intyg från en utbildad jägare eller person enligt kapitel I.2, som säger att viltet inte uppvisade onormala symptom eller tecken på miljömässig kontaminering skall bröstkorgens inälvor på storvilt, även om de skilts från kroppen, tillsammans med njurar och vid behov lever och mjälte, medfölja kroppen och identifieras på ett sådant sätt att besiktning kan ske av inälvorna samtidigt med slaktkroppen i övrigt. Huvudet får ha avlägsnats som trofé.

b) Om onormalt beteende före fångsten eller patologiska förändringar upptäcks vid undersökningen eller om det finns misstanke om miljömässig kontaminering skall slaktkroppen tillsammans med inälvorna transporteras till viltbearbetningsanläggningen för en fullständig besiktning efter slakt och behörig myndighet skall se till att jägaren underrättar den officielle veterinären om sin upptäckt. Den officielle veterinären skall genomföra de tester som krävs för att ställa diagnos på grundval av defekterna. Efter att ha ställt diagnos skall den officielle veterinären avgöra om slaktkroppen är tjänlig som livsmedel.

Det skall säkerställas att arter som kan vara kontaminerade med *trichinella spiralis* sänds till ett officiellt erkänt laboratorium för trikinkontroll innan köttet får frisläppas för konsumtion som livsmedel.

Jägare, eller en utbildad person enligt kapitel I.2 skall hållas ansvariga för beslut som de själva fattar när det gäller undersökning av vilt för att upptäcka eventuella hälsorisker.

Om det inte finns någon jägare eller någon person i ett jaktlag som har erhållit erforderlig utbildning enligt kapitel I.2 skall det nedlagda djuret och dess inälvor lämnas in för inspektion av den behöriga myndigheten på en viltbearbetningsanläggning.

3. Slaktkroppar och inälvor måste flyttas inom 12 timmar efter nedläggningen till en viltbearbetningsanläggning eller uppsamlingscentral, där de skall kylas ned till föreskriven temperatur. Om viltet först tas till en uppsamlingscentral skall det inom 12 timmar efter ankomsten till uppsamlingscentralen tas till en viltbearbetningsanläggning eller i fråga om avlägsna regioner där klimatförhållandena så tillåter, inom en period som skall fastställas av den behöriga myndigheten. Vid transport till uppsamlingscentral och viltbearbetningsanläggning får viltet inte staplas eller travas.

4. Slaktkroppar av vilt skall kylas ner till en temperatur av högst 7 °C för storvilt och högst 4 °C för småvilt.

5. Vid saluföring av oavhudat storvilt skall följande gälla:

a) Besiktning efter slakt måste ha gjorts av inälvorna på en viltbearbetningsanläggning.

b) Viltet måste åtföljas av ett sundhetsintyg underskrivet av den officielle veterinären som intygar att besiktningen efter slakt gav ett tillfredsställande resultat.

c) Slaktkroppen måste ha kylts ner till en temperatur på högst

— + 7 °C och ha hållits vid högst den temperaturen under högst 7 dagar efter besiktningen efter slakt eller

— + 1 C och ha hållits vid högst den temperaturen under högst 15 dagar från besiktningen efter slakt.

d) Det måste lagras och hanteras åtskilt från andra livsmedel.

Kött från oavhudat vilt får kontrollmärkas endast om det efter avhudning på en viltbearbetningsanläggning genomgår besiktning efter slakt och godkänns som livsmedel.

KAPITEL III

HYGIENBESTÄMMELSER FÖR VILTBEARBETNINGSANLÄGGNINGAR

1. Viltkött skall beredas på en godkänd viltbearbetningsanläggning.

2. Om inälvorna inte har tagits ur på platsen måste detta ske utan onödigt dröjsmål vid ankomsten till viltbearbetningsanläggningen. Lungorna, hjärtat, njurarna, och mediastinum och vid behov levern och mjälten får antingen avskiljas eller lämnas anslutna till kroppen genom de naturliga fästena.

3. Under styckning, urbening, förpackning och emballering skall viltköttets inre temperatur hållas konstant vid högst + 7 °C i fråga om storvilt och vid högst + 4 °C i fråga om småvilt.

KAPITEL IV

GODKÄNNANDE OCH REGISTRERING AV ANLÄGGNINGAR

1. Uppsamlingscentralerna för vilt skall registreras.

2. Viltbearbetningsanläggningarna skall godkännas.

AVSNITT V

Malet kött, köttberedningar samt maskinurbenat och maskinrekombinerat kött

Detta avsnitt skall inte tillämpas på produktion och saluföring av malet kött avsett för bearbetningsindustrin, utan sådant kött omfattas av kraven för färskt kött.

KAPITEL I

PRODUKTIONSANLÄGGNINGAR

1. Produktionslokalerna skall vara utrustade så att kylkedjan inte bryts under verksamheten.

2. Det skall säkerställas att produkterna är säkra ur mikrobiologiskt hänseende.

3. Anläggningarna skall godkännas av den behöriga myndigheten.

KAPITEL II

MALET KÖTT

1. Krav på råvaror:

   a) Malet kött skall ha beretts av skelettmuskulatur (inbegripet vidhängande fettvävnader).

   b) Fryst eller djupfryst kött som använts för beredning av malet kött skall ha urbenats före frysningen och ha lagrats under en begränsad tid efter urbeningen.

   c) Den behöriga myndigheten får tillåta att kött benas ur på platsen omedelbart före malning under förutsättning att detta arbetsmoment utförs under hygieniska och kvalitetsmässigt godtagbara förhållanden.

   d) Det skall, om det har beretts av kylt kött, användas

      — inom högst 6 dagar efter slakten, eller

      — inom högst 15 dagar efter slakten när det gäller urbenat och vakuumförpackat nötkött.

   e) I vilket fall som helst skall kött med organoleptiska brister inte användas vid produktion av malet kött.

   f) Malet kött får inte framställas av följande:

      — Avfall från styckning eller putsning eller avskrap från ben annat än hela muskelstycken och inte heller av maskinurbenat kött.

— Kött från följande delar av nötkreatur, svin, får och getter: skallkött förutom tuggmuskler, den icke-muskulära delen av linea alba, området kring framknä och hasled, benskrap. Mellangärdets muskler, efter avlägsnande av den serösa hinnan, och tuggmuskler får användas först efter undersökning med avseende på dynt.

— Kött som innehåller benfragment eller hud.

Griskött eller hästkött som används för produktion av malet kött skall ha erhållits i enlighet med kraven för trikinkontroll.

2. Malningen skall utföras inom en timme efter det att köttet kommit till beredningslokalen. En längre tidsperiod får beviljas i enskilda fall om tillsats av salt av tekniska skäl motiverar detta, eller om en riskanalys visar att ingen ökad risk för människors hälsa föreligger.

Om dessa arbetsmoment pågår längre än den tid som anges ovan får det färska köttet inte användas innan dess inre temperatur har sänkts till högst 4 °C.

3. Genast efter tillverkningen skall malet kött förpackas eller emballeras på ett hygieniskt sätt samt kylas till och förvaras vid en temperatur på högst 2 °C.

4. Malet kött får djupfrysas endast en gång.

5. Samma krav skall gälla för malet kött till vilket högst 1 % salt har tillsatts. Om mer än 1 % salt har tillsatts betraktas produkten som en köttberedning.

6. För att ta hänsyn till särskilda konsumtionsvanor, och under förutsättning att produkterna av animaliskt ursprung inte utgör någon fara för människors hälsa, får medlemsstaterna bevilja undantag från punkterna 1–5. Malet kött får då inte märkas med gemenskapens kontrollmärke.

KAPITEL III

KÖTTBEREDNINGAR

1. Köttberedningar som framställs av malet kött skall uppfylla de villkor som fastställs för malet kött.

2. Tillsats av smakämnen till hela fjäderfäkroppar får ske i en särskild lokal som är tydligt avskild från slaktlokalerna.

3. Om köttet har varit fryst eller djupfryst skall det användas inom tillräckligt kort tid efter slakten.

4. Köttet får benas ur på platsen omedelbart före beredning under förutsättning att detta arbetsmoment utförs under hygieniska förhållanden.

5. Köttberedningar får djupfrysas endast en gång.

6. Efter produktion skall köttberedningar förpackas och emballeras samt snarast möjligt kylas till en inre temperaturer på högst 4 °C.

I fryst form skall den inre temperaturen gå ner under – 18 °C i enlighet med artikel 1.2 i direktiv 89/108/EEG.

KAPITEL IV

MASKINURBENAT KÖTT

Vid produktion av maskinurbenat kött skall följande villkor uppfyllas:

1. Råvaror:

a) De råvaror som används för framställning av maskinurbenat kött skall uppfylla kraven för färskt kött.

b) Följande får inte användas för framställning av maskinurbenat kött:

— Av fjäderfän: fötter, halshud, halskotor och huvud.

— Av övriga djur: huvudets ben, fötter, svans (förutom från nötkreatur), femur, tibia, fibula, humerus, radius och ulna, ryggraden från nötkreatur, får och getter.

c) Kylda råvaror för urbening från slakteriet på plats får vara högst 7 dagar gamla.

Kylda råvaror för urbening från ett annat slakteri får vara högst 5 dagar gamla.

Köttben från frysta slaktkroppar får användas.

2. Villkor för produktion av maskinurbenat kött:

a) Maskinurbening skall ske utan onödigt dröjsmål efter urbening. I annat fall skall köttbenen efter urbening

— antingen kylas till 2 °C och lagras vid en rumstemperatur av högst 2 °C,

— eller inom 24 timmar efter urbening frysas till – 18 °C. Sådana ben skall användas inom tre månader efter det att de har frysts in. Köttben från frysta slaktkroppar får dock inte frysas om.

b) Vid maskinurbening får rumstemperaturen vara högst 12 °C.

c) Om det maskinurbenade köttet inte skall används inom en timme efter det att det har framställts skall det omedelbart kylas till en temperatur av högst 2 °C.

Efter kylning skall det bearbetas inom 24 timmar. I annat fall skall det frysas inom 12 timmar efter framställningen.

Om det maskinurbenade köttet är fryst skall frysskiktens kärntemperatur ha gått ner till – 18 °C eller lägre inom sex timmar. Fryst maskinurbenat kött skall lagras i högst tre månader. Fryst maskinurbenat kött skall transporteras och lagras vid en temperatur lägre än – 18 °C.

Maskinurbenat kött får transporteras från framställningsenheten till en bearbetningsanläggning. Kylkedjan får inte brytas under transport och produktens temperatur skall hållas på högst 2 °C.

3. Användning av maskinurbenat kött

Maskinurbenat kött får endast användas i värmebehandlade köttprodukter vars temperatur höjs till + 70 °C under 30 minuter eller som har behandlats med någon annan kombination av tid och temperatur som ger samma säkerhet.

AVSNITT VI

Köttprodukter

KAPITEL I

BESTÄMMELSER FÖR RÅVAROR

Följande delar får inte användas vid beredning av bearbetade köttprodukter:

a) Könsorgan från både han- och hondjur, med undantag av testiklar.

b) Urinorgan, med undantag av njurar och urinblåsa.

c) Brosk i struphuvud, luftstrupe och extralobularbronker.

d) Ögon och ögonlock.

e) Yttre hörselgången.

f) Hornvävnad.

g) Hos fjäderfä: huvud – med undantag av kam och öron, skäggtömmar och slör – foderstrupe, kräva, tarmar och könsorgan.

KAPITEL II

GODKÄNNANDE AV ANLÄGGNINGAR

Anläggningar för framställning av köttprodukter skall godkännas av den behöriga myndigheten. Anläggningar med begränsad kapacitet som distribuerar sina produkter endast på den lokala marknaden får dock registreras.

AVSNITT VII

Levande musslor

Bestämmelserna om rening skall inte gälla tagghudingar, manteldjur och marina snäckor och sniglar.

Det skall säkerställas att levande musslor som tas upp i vilt tillstånd och som är avsedda att användas som livsmedel uppfyller kraven i kapitel IV i detta avsnitt.

KAPITEL I

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR ODLING OCH UPPTAGNING AV LEVANDE MUSSLOR

A. *Villkor för produktionsområden*

1. Levande musslor skall endast tas upp från områden vars läge och gränser har fastställts och klassificerats av den behöriga myndigheten enligt följande:

   a) *Kategori A-områden:* områden från vilka levande musslor avsedda att användas som livsmedel får tas upp. Levande musslor från dessa områden skall uppfylla de villkor som fastställs i kapitel IV i detta avsnitt.

   b) *Kategori B-områden:* områden från vilka levande musslor får tas upp men endast släppas ut på marknaden som livsmedel efter behandling i en reningsanläggning eller efter återutläggning.

   c) *Kategori C-områden:* områden från vilka levande musslor får tas upp men släppas ut på marknaden först efter återutläggning under en längre period (minst två månader).

   Kriterierna för klassificering av kategori B- och C-områden kommer att fastställas av kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 och efter yttrande från den berörda vetenskapliga kommittén.

   Blötdjur från kategori B- och C-områden skall efter rening eller återutläggning uppfylla de villkor som fastställs i kapitel IV i detta avsnitt.

   Levande musslor som härrör från sådana områden och som inte har genomgått rening eller återutläggning får dock sändas till en bearbetningsanläggning där de skall undergå en behandling för att förhindra att patogena mikroorganismer utvecklas. En sådan behandling skall godkännas av kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 och efter yttrande från den berörda vetenskapliga kommittén.

2. Varje hantering och upptagning av musslor i områden som av hälsoskäl anses otjänliga för denna verksamhet eller i områden som inte tillhör någon av kategorierna enligt punkt 3 skall vara förbjuden. Aktörerna skall kontakta den behöriga myndigheten för upplysningar om vilka områden som lämpar sig för produktion och upptagning.

3. När det gäller kammusslor skall de bestämmelser som fastställs i punkt 1 endast gälla vattenbruksprodukter, eller, om uppgifter finns tillgängliga som möjliggör klassificering av fiskevattnen, vilda kammusslor. Om det är omöjligt att klassificera fiskevattnen skall bestämmelserna i kapitel IV dock gälla för kammusslor som tas upp i vilt tillstånd.

B. *Bestämmelser för upptagning och transport av levande musslor till leverans- eller reningsanläggning, återutläggningsområde eller beredningsanläggning*

1. Upptagningsmetoder och ytterligare hantering får inte förorsaka ytterligare kontamination eller svåra skador på levande musslors skal eller vävnad, och får inte leda till förändringar som avsevärt påverkar deras lämplighet för behandling genom rening, beredning eller återutläggning. Musslorna skall särskilt

   — skyddas på lämpligt sätt från att krossas, skrapas eller utsättas för vibrationer,

   — inte utsättas för extrem värme eller kyla,

   — inte stå under vatten som skulle kunna kontaminera dem ytterligare.

2. Transportmedlet skall tillåta lämplig avrinning, vara utrustat för att ge bästa möjliga överlevnadsvillkor och ett effektivt skydd mot kontamination.

3. En registreringshandling för identifikation av partier av levande musslor under transport från upptagningsområdet till en leveransanläggning, en reningsanläggning, ett återutläggningsområde eller en beredningsanläggning skall utfärdas av den behöriga myndigheten på begäran av upptagaren. För varje parti skall upptagaren läsligt och outplånligt fylla i relevanta delar av registreringshandlingen. En förlaga till denna skall fastställas enligt förfarandet i artikel 6. Denna handling skall vara avfattad på minst ett av bestämmelselandets språk.

Registreringshandlingen skall ha ett löpnummer. Den behöriga myndigheten skall föra register över registreringshandlingarnas nummer tillsammans med namnen på de personer som tar upp de levande musslor för vilka handlingarna har utfärdats. Registreringshandlingen för varje parti levande musslor skall datumstämplas vid leverans till en leveransanläggning, en reningsanläggning, ett återutläggningsområde eller en beredningsanläggning. Handlingen skall bevaras av den driftspersonal som ansvarar för sådana anläggningar eller områden i minst 12 månader eller på begäran av den behöriga myndigheten under en längre period. Dessutom är även upptagaren skyldig att bevara den under samma tidsperiod.

Om upptagningen utförs av samma personal som driver mottagande leveransanläggning, reningsanläggning, återutläggningsområde eller beredningsanläggning får registreringshandlingen ersättas av ett permanent transporttillstånd beviljat av den behöriga myndigheten.

4. Om ett upptagning- eller återutläggningsområde är tillfälligt stängt får den behöriga myndigheten inte längre utfärda registreringshandlingar för detta område och omgående upphäva giltigheten av alla redan utfärdade registreringshandlingar.

C. *Bestämmelser för återutläggning av levande musslor*

Följande bestämmelser skall följas vid återutläggning av levande musslor:

1. Endast områden för återutläggning av levande musslor som godkänts av den behöriga myndigheten får användas. Gränsen mellan lotterna skall tydligt fastställas med bojar, stolpar eller andra fasta hjälpmedel. Det skall vara ett minsta avstånd mellan återutläggningsområdena och mellan återutläggnings- och upptagningsområden för att säkra att vattenkvaliteten inte försämras.

2. Genom villkoren för återutläggning skall bästa möjliga villkor för rening säkerställas. Särskilt följande skall iakttas:

   — Metoderna för hantering av levande musslor avsedda för återutläggning skall innebära att musslornas förmåga att filtrera näring återställs efter utläggning i naturliga vatten.

   — Levande musslor får inte återutläggas så tätt att reningen hindras.

   — Levande musslor skall vara nedsänkta i havsvatten i återutläggningsområdet under en tidsperiod som skall fastställas på grundval av vattentemperaturen. Denna period skall överskrida den tid det tar för halten av fekala bakterier att sjunka till de halter som är tillåtna enligt kapitel IV i detta avsnitt.

   — Den lägsta vattentemperaturen för effektiv återutläggning skall vid behov fastställas och offentliggöras av den behöriga myndigheten för varje art av levande musslor och för varje godkänt återutläggningsområde.

   — Lotterna inom återutläggningsområden skall vara väl åtskilda för att förhindra att partierna sammanblandas.

3. Driftschefen för återutläggningsområden skall vid den behöriga myndighetens inspektion alltid kunna dokumentera de levande musslornas ursprung, återutläggningsperioderna, återutläggningsområdena samt partiets destination efter återutläggning.

4. Efter upptagning från återutläggningsområden skall partier under transport från återutläggningsområde till den godkända leverans-, renings- eller beredningsanläggningen åtföljas av en registreringshandling i form av den blankett som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 6, förutom då återutläggningsområdet och leverans-, renings- eller beredningsanläggningen leds av samma personal. Denna handling skall vara avfattad på minst ett av bestämmelselandets språk.

KAPITEL II

GODKÄNNANDE AV LEVERANS- OCH RENINGSANLÄGGNINGAR

A. *Lokaler*

1. Platsen för lokalerna får inte översvämmas vid normalt högt tidvatten eller genom avrinning från omgivande områden.

2. Om havsvatten används skall anläggningar för tillgång till rent havsvatten finnas tillgängliga.

B. *Särskilda bestämmelser för reningsanläggningar*

Utöver bestämmelserna i A skall reningsanläggningar uppfylla följande villkor:

— Innerväggarna i reningstankar och vattenbehållare skall ha en jämn, hård och ogenomtränglig yta som är lätt att rengöra genom skrubbning eller högtrycksspolning.

— Reningstanken skall vara konstruerad så att vattnet skall kunna rinna av helt.

— Reningstankarna skall tillföras ett tillräckligt flöde av rent havsvatten och vara försedda med avlopp dimensionerat efter tankens produktionsvolym.

— Om reningsanläggningen inte har tillgång till direktpumpat rent havsvatten skall den ha utrustning för rening av havsvatten.

KAPITEL III

HYGIENBESTÄMMELSER I LEVERANS- OCH RENINGSANLÄGGNINGAR

A. *Hygienbestämmelser för reningsanläggningar*

1. Före rening skall levande musslor spolas rena från dy och ansamlad smuts med rent havsvatten eller dricksvatten under tryck.

2. Reningstankarna skall tillföras ett tillräckligt flöde av havsvatten per timme och ton behandlade levande blötdjur. Avståndet mellan platserna för intag av havsvatten och utsläpp av avloppsvatten skall vara tillräckligt för att förhindra kontaminering.

3. Reningssystemet skall fungera på ett sådant sätt att levande musslor snabbt återfår förmågan att filtrera näring och skyddas från kontaminering via avfallsvatten samt på ett sådant sätt att återkontaminering förhindras. Efter rening skall musslorna kunna leva vidare i lämplig kondition för förpackning, lagring och transport innan de släpps ut på marknaden.

4. Kvantiteten levande musslor som renas får inte överstiga reningsanläggningens kapacitet. De levande musslorna skall renas kontinuerligt tillräckligt länge för att de skall uppfylla de mikrobiologiska normer som anges i kapitel IV i detta avsnitt.

5. Om en reningstank innehåller musslor av olika arter skall behandlingens längd anpassas efter den art som kräver längst reningsperiod.

6. Behållare som används för att hålla kvar de levande musslorna i reningssystemet skall vara konstruerade så att genomströmning av havsvatten kan ske. Lagren av levande musslor får inte vara så tjocka att skalen inte kan öppna sig under reningen.

7. När reningen är klar skall de levande musslornas skal tvättas noggrant genom spolning med dricksvatten eller rent havsvatten.

8. Skaldjur, fisk och andra marina arter får inte hållas i reningstankar där levande musslor renas.

9. Reningsanläggningar får endast ta emot partier av levande musslor som åtföljs av en registreringshandling i form av den blankett som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 6.

10. Reningsanläggningar som levererar partier av levande musslor till leveransanläggningar skall sända med en registreringshandling som följer den förlaga som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 6.

11. Varje kolli med renade levande musslor som sänds till en leveransanläggning skall förses med en etikett som intygar att samtliga blötdjur är renade.

B. *Hygienbestämmelser för leveransanläggningar*

1. Hantering av blötdjur som förpackning eller sortering får inte orsaka ytterligare kontaminering av produkten eller påverka blötdjurens livsduglighet.

2. All tvättning eller rengöring av levande musslor skall utföras med rent havsvatten eller dricksvatten under tryck. Tvättvattnet får inte återanvändas.

3. Leveransanläggningar får endast motta partier av levande musslor som åtföljs av den registreringshandling som avses i I.B.4 och som härrör från ett godkänt upptagnings- (kategori A) eller återutläggningsområde eller en godkänd reningsanläggning.

4. Blötdjuren skall förvaras åtskilda från platser där det finns husdjur.

5. Leveransanläggningar ombord på fartyg skall omfattas av bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 4. Blötdjuren skall komma från ett godkänt produktionsområde (klass A). De bestämmelser som fastställs i kapitel II.A skall i tillämpliga delar också gälla för dessa leveransanläggningar. Särskilda bestämmelser får dock fastställas av kommissionen enligt förfarandet i artikel 6.

KAPITEL IV

HÄLSONORMER FÖR LEVANDE MUSSLOR

Levande musslor som släpps ut på marknaden för att användas som livsmedel skall uppfylla följande villkor:

1. De skall ha de organoleptiska egenskaper som färska och livskraftiga musslor normalt uppvisar, ha skal fria från smuts, reagera normalt på slag och, med undantag av kammusslor, ha intravalvulär vätska i normal mängd.

2. De skall uppfylla de mikrobiologiska krav eller produceras i enlighet med de mikrobiologiska riktlinjer som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 6 i denna förordning.

3. Musslorna får inte innehålla så höga halter av toxiska eller skadliga ämnen, naturligt förekommande eller som tillförts miljön, att det tolerabla dagliga intaget (TDI) överskrids.

4. Halten radioaktiva ämnen får inte överskrida den av gemenskapen fastställda övre gränsen för livsmedel.

5. Gränsvärden för marina biotoxiner:

   a) Den totala halten PSP (paralytiskt skaldjursgift) i blötdjurets ätbara del (hela kroppen eller varje ätbar del separat) får inte överstiga 80 mikrogram per 100 g blötdjurskött enligt en metod som godkänts av kommissionen efter beslut enligt förfarandet i artikel 6.

   b) Den totala halten ASP (amnesiframkallande skaldjursgift) i blötdjurets ätbara del (hela kroppen eller varje ätbar del separat) får inte överstiga 20 mikrogram domorinsyra per gram mätt med HPLC (vätskekromatografi).

   c) Gängse biologiska testmetoder för DSP (diarréframkallande skaldjursgift) får inte visa närvaro av giftet i ätbara delar av blötdjuren (hela kroppen eller varje ätbar del separat).

Kommissionen skall i samarbete med berört referenslaboratorium i gemenskapen och enligt förfarandet i artikel 6 samt efter yttrande från den berörda vetenskapliga kommittén fastställa följande:

— Gränsvärden och analysmetoder för andra marina biotoxiner vid behov.

— Virologiska standarder och testmetoder för virus.

— Provtagningsplaner samt metoder och analystolerans för kontroll av att hygiennormerna följs. I avvaktan på beslut om detta skall vetenskapligt erkända metoder användas för att kontrollera att hygiennormerna följs.

— Andra hygiennormer eller kontroller skall införas om vetenskapliga rön tyder på att detta bör göras för att skydda folkhälsan.

KAPITEL V

FÖRPACKNING AV LEVANDE MUSSLOR

1. Ostron skall förpackas med det konkava skalet nedåt.

2. Förpackningar som innehåller levande musslor, även vakuumförpackningar i havsvatten, skall vara förseglade under leverans från leveransanläggning till konsument eller detaljhandlare. Förpackningarna får dock öppnas och blötdjuren ompaketeras på en godkänd leverans- eller reningsanläggning.

KAPITEL VI

GODKÄNNANDE AV ANLÄGGNINGAR

Leverans- och reningsanläggningar skall vara godkända av behörig myndighet.

KAPITEL VII

HÄLSOMÄRKNING OCH ETIKETTERING

1. Kontrollmärkningen skall vara vattenbeständig.

2. Utöver vad som sägs i bestämmelserna om kontrollmärkning skall etiketten innehålla följande information:

   — Arten av mussla (gängse och vetenskapligt namn).

— Förpackningsdatum, med uppgift om åtminstone dag och månad.

Utan hinder av direktiv 79/112/EEG får hållbarhetsdatum ersättas av uppgiften ”dessa djur skall vara levande vid försäljning”.

3. Den etikett som fästs på en förpackning levande musslor som inte är förpackade i kvantiteter avsedda för enskilda konsumenter skall av detaljhandlaren förvaras i minst 60 dagar efter det att innehållet i förpackningen har delats upp.

KAPITEL VIII

LAGRING OCH TRANSPORT AV LEVANDE MUSSLOR

1. Levande musslor skall förvaras i en lokal vars temperatur inte inverkar menligt på deras säkerhet som livsmedel och deras livsduglighet.

2. Levande musslor får inte nedsänkas i eller sprayas med vatten sedan de förpackats och lämnat leveransanläggningen annat än om leverantören säljer direkt till detaljhandeln.

AVSNITT VIII

Fiskeriprodukter

KAPITEL I

BESTÄMMELSER FÖR FISKEFARTYG

Vildfångade fiskeriprodukter skall ha fångats och vid behov genomgått avblodning, huvudskärning, rensning och borttagande av fenor, kylts, frysts eller beretts och/eller förpackats/emballerats ombord på fartyg i enlighet med de bestämmelser som fastställs i detta kapitel.

I. **Bestämmelser för utrustning på fiskefartyg**

A. *Bestämmelser för alla fartyg*

1. Fiskefartyg skall vara utformade och byggda så att produkterna inte kontamineras med slagvatten, avloppsvatten, rök, drivmedel, olja, fett eller andra skadliga ämnen.

2. Ytor som fisken kommer i kontakt med skall bestå av korrosionsbeständiga material samt vara jämna och lätta att rengöra. Eventuella ytbeläggningar skall vara hållbara och får inte vara giftiga.

3. Utrustning som används för att arbeta med fisk skall vara korrosionsbeständig och lätt att rengöra.

B. *Fabriksfartyg*

1. Minst följande skall finnas:

a) Ett särskilt mottagningsområde där fiskeriprodukterna tas ombord, med utrymmen som är så stora att varje fångst kan hållas åtskild. Detta område skall vara lätt att rengöra och utformat så att produkterna skyddas mot väder och vind och mot all smuts eller förorening.

b) Ett system för transport av fiskeriprodukter från mottagningsområdet till arbetsområdet som uppfyller hygienkraven.

c) Arbetsplatser som är tillräckligt stora för behandling och beredning av fiskeriprodukter under goda hygieniska förhållanden, lätta att rengöra och utformade så att all kontaminering av produkterna undviks.

d) Lagringsutrymmen för färdiga produkter som är tillräckligt stora och utformade så att de är lätta att rengöra. Om ett system för avfallshantering är i drift ombord skall ett särskilt lastrum finnas för lagring av avfallsprodukterna.

e) Ett utrymme för förvaring av emballage som är avskilt från de utrymmen där produkter bearbetas och bereds.

f) Särskild utrustning för att pumpa ut avfall och fiskeriprodukter som är otjänliga som livsmedel, antingen direkt i havet eller, om omständigheterna så kräver, i en vattentät tank som är avsedd endast för detta ändamål. Om avfallet lagras och bearbetas ombord med desinfektionsmedel skall särskilda utrymmen finnas för detta.

g) Utrustning för försörjning med vatten av dricksvattenkvalitet i enlighet med rådets direktiv 98/83/EG eller med rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag under tryck. Intaget för havsvatten skall vara placerat så att det vatten som pumpas in inte påverkas av spillvatten eller av avlopps- eller motorkylvatten.

h) Anordningar för handrengöring och -desinficering med kranar som inte är handmanövrerade, såvida det inte kan visas att ett annat förfarande ger samma garantier för hygienisk handtorkning.

2. Fabriksfartyg där fiskerivaror fryses in skall ha följande:

a) En frysanläggning som är tillräckligt kraftig för att snabbt sänka temperaturen till en kärntemperatur på – 18 °C eller lägre.

b) En kylanläggning med tillräcklig kapacitet för att hålla fiskeriprodukterna i lagerlokalerna vid en temperatur på – 18 °C eller lägre. Lagerutrymmen skall ha utrustning för temperaturregistrering placerad så att den lätt kan avläsas. Utrustningens sensor skall placeras i den del av lagerlokalen där temperaturen är högst.

Fryst hel fisk i saltlake avsedd för framställning av konserver får förvaras vid en temperatur på – 9 °C eller lägre.

C. *Frysfartyg och fartyg avsedda och utrustade för att bevara fiskeriprodukter i mer än 24 timmar*

1. Dessa fartyg skall vara utrustade med lastrum, tankar eller behållare för förvaring av kylda eller frysta fiskeriprodukter vid de temperaturer som fastställs i detta avsnitt. Lastrummen skall vara åtskilda från maskinrum och besättningens utrymmen genom skiljeväggar som skall skydda de förvarade fiskeriprodukterna från all kontaminering. Frys- och kylutrustningen skall uppfylla de villkor som fastställs för fabriksfartyg enligt B.3.

2. Lastrummen skall vara utformade på sådant sätt att smältvatten inte kan ligga kvar i beröring med fiskeriprodukterna.

3. Behållare för förvaring av produkterna skall vara utformade så att dessa bevaras på ett hygieniskt tillfredsställande sätt. Det är särskilt viktigt att behållarna hålls rena och att smältvattnet kan rinna av.

4. Fartyg som är utrustade för kylning av fiskeriprodukter i kylt havsvatten skall ha tankar som är försedda med anordningar som gör det möjligt att hålla en jämn temperatur i hela tanken. Kylningen skall vara så effektiv att blandningen av fisk och havsvatten med säkerhet når en temperatur av högst 3 °C senast sex timmar och högst 0 °C senast sexton timmar efter lastningen.

II. **Hygien ombord på fiskefartyg**

Följande hygienbestämmelser skall gälla för fiskeriprodukter på fiskefartyg:

1. Vid användning skall de utrymmen på fartyget eller de behållare som avsatts för förvaring av fiskeriprodukter vara absolut rena och får framförallt inte kunna kontamineras av fartygets drivmedel eller av slagvatten.

2. Så snart fiskeriprodukter har tagits ombord skall de skyddas från kontaminering och från all påverkan från solen eller andra värmekällor. När de sköljs skall antingen färskvatten användas enligt de parametrar som anges i direktiv 98/83/EG eller i tillämpliga fall rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag.

3. Fiskeriprodukterna skall hanteras och förvaras på sådant sätt att de inte skadas. Under förutsättning att fiskköttet inte skadas får spetsiga redskap tillåtas vid flyttning av stora fiskar eller av sådana fiskar som kan skada den som arbetar med dem.

4. Alla fiskeriprodukter utom sådana som förvaras levande skall kylas snarast möjligt efter lastningen. Om kylning inte är möjlig skall fiskeriprodukterna i stället landas så snabbt som möjligt.

5. Om is används för kylning av produkterna skall den vara framställd av dricksvatten eller rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag. Före användningen skall isen förvaras på sådant sätt att den inte kan kontamineras.

6. Om huvudena skärs bort och/eller fisken rensas ombord skall detta arbete utföras på ett hygieniskt sätt snarast möjligt efter fångsten, och produkten skall omedelbart sköljas grundligt med dricksvatten eller rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag. I sådana fall skall inälvorna och sådana delar som kan utgöra en risk för människors hälsa avlägsnas snarast möjligt och hållas åtskilda från produkter som är avsedda att användas som livsmedel. Lever och rom som skall användas som livsmedel skall hållas på is, kylas till temperaturen hos smältande is eller frysas.

7. Vid frysning i saltlake av hel fisk avsedd för produktion av konserver skall produktens temperatur vara – 9 °C. Saltlaken får inte kunna kontaminera fisken.

8. Kokning ombord av skaldjur och blötdjur skall ske enligt de bestämmelser som fastställs i kapitel III punkt VI.

KAPITEL II

HYGIEN UNDER OCH EFTER LANDNING AV FÅNGSTEN

1. Utrustningen för lossning och landning skall vara av material som är lätta att rengöra och desinficera, och den skall hållas ren och i gott skick.

2. Under lossning och landning skall förorening av fiskprodukter undvikas. Särskilt följande skall iakttas:

   — Lossning och landning skall ske snabbt.

   — Fiskeriprodukterna skall utan dröjsmål placeras skyddat vid den temperatur som krävs.

   — Utrustning och hanteringsrutiner som orsakar onödig skada på ätliga delar av fiskeriprodukter skall inte tillåtas.

3. Auktionshallar och grossistcentraler eller delar av dessa där fiskeriprodukter bjuds ut till försäljning skall uppfylla följande krav:

   a) När de används för utbjudande till försäljning eller lagring av fiskeriprodukter skall lokalerna inte samtidigt användas för andra ändamål. Fordon som avger avgaser som kan försämra fiskeriprodukternas kvalitet får inte tillåtas komma in på marknader. Personer som har tillträde till lokalerna får inte införa djur i dessa.

   b) Om havsvatten används skall det finnas anläggningar som ger tillgång till rent havsvatten.

4. Efter landning eller, när det är motiverat, efter första försäljningen, skall fiskeriprodukterna utan dröjsmål transporteras till sin destination eller lagras i kylrum innan de utbjuds till försäljning eller efter försäljning i avvaktan på transport till destinationen. Fiskeriprodukterna skall i så fall lagras vid temperaturen hos smältande is.

KAPITEL III

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER

I. **Bestämmelser för färska produkter**

1. Om kylda oemballerade varor inte distribueras, sänds iväg, behandlas eller bereds omedelbart efter det att de anlänt till en anläggning, skall de lagras eller förvaras i is i anläggningens kylrum. Ny is skall läggas på så ofta det behövs. Den is som används, med eller utan salt, skall tillverkas av vatten av dricksvattenkvalitet eller rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag och lagras under hygieniska förhållanden i behållare avsedda för detta ändamål. Färdigpackade färska produkter skall kylas med is eller genom mekanisk kylning som ger liknande temperaturförhållanden.

2. Arbetsmoment som huvudskärning och rensning skall utföras under hygieniska förhållanden. Produkterna skall tvättas noggrant med vatten av dricksvattenkvalitet eller rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag omedelbart efter dessa moment.

3. Moment som filetering och skivning skall utföras så att filéer eller skivor inte kontamineras eller förstörs och på annan plats än där huvudskärning och rensning sker. Filéer och skivor får inte bli kvar på arbetsborden längre än nödvändigt och skall skyddas från kontaminering genom lämplig förpackning. Filéer och skivor skall kylas ned så snabbt som möjligt efter beredning.

4. Behållare som används för sändning eller lagring av färska fiskeriprodukter skall utformas så att de har lämpligt avlopp för smältvatten.

II. **Bestämmelser för frysta produkter**

Anläggningar där fiskeriprodukter fryses skall ha frys- och lagringsutrustning som uppfyller samma krav som de som gäller för fabriksfartyg där fiskeriprodukter fryses.

III. **Bestämmelser för maskinurbenat fiskkött**

1. Maskinurbening av rensad fisk skall utföras utan dröjsmål efter filetering. Råvarorna skall vara fria från inälvor. Om hel fisk används skall den vara rensad och tvättad i förväg.

2. Efter urbening skall maskinurbenat fiskkött frysas så snabbt som möjligt eller blandas i en produkt som är avsedd för frys- eller stabiliseringsbehandling.

IV. **Bestämmelser om hälsovådliga endoparasiter**

1. Nedan angivna fiskeriprodukter skall frysas vid en temperatur av högst – 20 °C i hela produkten under minst 24 timmar. De produkter som genomgår denna frysningsprocess skall antingen vara råa eller beredda.

   a) Fisk som skall förtäras rå eller nästan rå, t.ex. rå sill (maatjes).

   b) Följande arter om de skall kallrökas och fiskens kärntemperatur då är lägre än 60 °C:

      — sill,

      — makrill,

      — skarpsill,

      — (vildfångad) Atlant- eller Stillahavslax.

   c) Sill som är inlagd eller saltad om denna process är otillräcklig för att förstöra nematodlarver.

2. Om tillgängliga epidemiologiska data visar att de fiskevatten där produkterna har sitt ursprung inte utgör en hälsofara med avseende på närvaron av parasiter får medlemsstaterna bevilja undantag från ovannämnda behandling. Medlemsstater som beviljar ett sådant undantag skall meddela kommissionen och medlemsstaterna detta.

3. Ovannämnda fiskeriprodukter skall när de släpps ut på marknaden åtföljas av en handling från tillverkaren som anger vilken typ av behandling de har genomgått.

4. Innan de saluförs skall fisk och fiskprodukter okulärbesiktigas för att man skall upptäcka synliga endoparasiter. Fisk eller delar därav som är tydligt angripna av parasiter skall avlägsnas och får inte användas som livsmedel.

V. **Kokta skaldjur och blötdjur**

Följande bestämmelser gäller vid kokning av skaldjur och blötdjur:

a) Kokning skall alltid följas av snabb kylning. Vattnet som används skall vara av dricksvattenkvalitet i enlighet med rådets direktiv 98/83/EG eller rent havsvatten, vatten från sjöar eller från vattendrag. Om inga andra konserveringsmetoder används skall kylningen fortsätta till dess att temperaturen hos smältande is har nåtts.

b) Skalning och urtagning av kött skall utföras under hygieniska förhållanden så att kontaminering av produkterna undviks. Om detta moment utförs för hand skall personalen vara extra noga med att tvätta händerna och alla arbetsytor skall vara noggrant rengjorda. Om maskiner används skall de rengöras med täta mellanrum och desinficeras enligt ett schema som fastställs enligt HACCP-förfarandena.

c) Efter skalning och urtagning av köttet skall de kokta produkterna omedelbart frysas eller hållas nedkylda vid en temperatur som förhindrar tillväxt av patogener, och de skall lagras i ändamålsenliga lokaler där lämplig temperatur kan bibehållas.

KAPITEL IV

HÄLSONORMER FÖR FISKERIPRODUKTER

1. Fiskeriprodukters organoleptiska egenskaper

Syftet med den organoleptiska undersökningen av fiskeriprodukterna skall vara att kontrollera produkternas hygieniska kvalitet. Kriterier för färskhet skall vid behov fastställas av kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 och efter yttrande från Vetenskapliga kommittén.

2. Histamin

Histaminhalten i vissa fiskeriprodukter får inte överstiga följande gränsvärden i nio prover från ett parti:

— Medelvärdet får inte överstiga 100 ppm.

— Två prover får ha ett värde på mer än 100 ppm men högst 200 ppm.

— Inget prov få ha ett värde som överstiger 200 ppm.

Dessa gränser gäller endast för fiskarter av följande släkten: Scombridae, Clupeidae, Engraulidae, Coryfenidae, Pomatomidae och Scombraesosidae. Ansjovis som genomgått enzymmognadsbehandling i saltlake får dock innehålla högre histaminhalter, men inte mer än två gånger de ovanstående värdena. Undersökningarna skall göras med tillförlitliga och vetenskapligt erkända metoder såsom HPLC (vätskekromatografi).

3. Total mängd flyktigt kväve (Total Volatile Nitrogen, TVB-N)

Obearbetade fiskeriprodukter skall anses som otjänliga som livsmedel om den organoleptiska bedömningen har gett upphov till tvivel om produkternas färskhet eller om kemiska tester visar att de gränsvärden för TVB-N som skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 6 har överskridits.

4. Hälsovådliga toxiner

Utsläppande på marknaden av följande produkter skall förbjudas:

— Giftiga fiskar av följande släkten: Tetraodontidae, Molidae, Diodontidae och Canthigasteridae.

— Fiskeriprodukter som innehåller biotoxiner, till exempel ciguateratoxiner eller muskelförlamande toxiner.

KAPITEL V

FÖRPACKNING OCH EMBALLERING AV FISKERIPRODUKTER

Behållare som används för att förvara fiskeriprodukter på is skall vara vattentäta och ha lämplig avrinning för smältvatten.

Frysta block som bereds ombord på fiskefartyg skall förpackas på ett lämpligt sätt före landning.

KAPITEL VI

LAGRING AV FISKERIPRODUKTER

1. Färska eller upptinade fiskeriprodukter samt kokta och kylda produkter av skaldjur och blötdjur skall hållas vid temperaturen hos smältande is.

2. Frysta fiskeriprodukter skall hållas vid en temperatur på – 18 °C eller lägre i hela produkten. Hel, fryst fisk i saltlake avsedd för konserver får dock förvaras vid – 9 °C eller lägre.

KAPITEL VII

TRANSPORT AV FISKERIPRODUKTER

1. Fiskeriprodukter skall under transport hållas vid de föreskrivna temperaturerna. I synnerhet följande krav skall uppfyllas:

   a) Färska eller upptinade fiskeriprodukter samt kokta och kylda produkter av skaldjur och blötdjur skall hållas vid temperaturen hos smältande is.

b) Frysta fiskeriprodukter, med undantag för fryst fisk i saltlake avsedd för produktion av konserver, skall under transport hållas vid en jämn temperatur på – 18 °C eller lägre i alla delar av produkten, med möjlighet till kortvariga variationer uppåt på högst 3 °C.

2. När frysta fiskeriprodukter transporteras från ett fryslager till en godkänd anläggning och tinas när de kommer fram för att behandlas eller beredas och om avståndet är kort, får behörig myndighet medge undantag från de krav som fastställs i punkt 1 b.

3. Om is används för att kyla produkterna skall lämplig avrinning för vatten finnas så att vatten från smältande is inte kommer i kontakt med produkterna.

4. Fiskeriprodukter som skall släppas ut på marknaden levande skall transporteras på ett sätt som innebär att produkternas hygieniska nivå bibehålls.

KAPITEL VIII

GODKÄNNANDE OCH REGISTRERING AV ANLÄGGNINGAR

Fabriksfartyg, frysfartyg och anläggningar på land skall godkännas av den behöriga myndigheten. Anläggningar på land som saluför sina produkter endast på den lokala marknaden får dock registreras.

Grossistcentraler där fiskeriprodukter inte bearbetas utan endast bjuds ut till försäljning och auktionshallar skall registreras.

AVSNITT IX

Mjölk och mjölkprodukter

KAPITEL I

OBEHANDLAD MJÖLK – PRIMÄRPRODUKTION

I. **Hygienbestämmelser för produktion av mjölk**

1. Obehandlad mjölk skall ha följande ursprung:

a) Kor eller bufflar

i) som tillhör en besättning som i enlighet med punkterna I och II i bilaga A till direktiv 64/432/EEG är officiellt fri från tuberkulos och fri eller officiellt fri från brucellos,

ii) som inte uppvisar några som helst symtom på smittsamma sjukdomar som genom mjölk kan överföras till människor,

iii) vilkas allmänna hälsotillstånd är gott och som inte uppvisar någon synlig åkomma,

iv) som inte lider av någon infektion i könsorganen med flytningar, enterit med diarré och feber, eller någon synlig juverinflammation,

v) som inte uppvisar något sår på juvret som kan tänkas påverka mjölken,

vi) som inte har behandlats med farliga ämnen eller ämnen som kan tänkas utgöra en fara för människors hälsa och som kan överföras till mjölken, såvida mjölkning inte har förbjudits under en period som fastställs i gemenskapsbestämmelser eller, om sådana saknas, i nationella bestämmelser.

b) Får eller getter

i) som kommer från en anläggning som är officiellt fri eller fri från brucellos (Brucella melitensis), i enlighet med artikel 2.4 och artikel 2.5 i direktiv 91/68/EEG,

ii) som uppfyller kraven i a, med undantag av led a i.

c) Hondjur av andra arter

i) som, om de är mottagliga för brucellos eller tuberkulos, tillhör besättningar som regelbundet kontrolleras beträffande dessa sjukdomar i enlighet med en plan som godkänts av den behöriga myndigheten,

ii) som uppfyller kraven i a, med undantag av led a i.

2. Obehandlad mjölk

a) från djur som inte visar någon positiv reaktion på tuberkulos- eller brucellostest eller några symtom på dessa sjukdomar men som tillhör en besättning som inte uppfyller kraven i punkt 1 a i får endast användas efter att ha värmebehandlats och sedan visat negativ reaktion i ett fosfatastest under den behöriga myndighetens tillsyn,

b) från djur som inte visar någon positiv reaktion på brucellostest eller några symtom på denna sjukdom men som tillhör en besättning som inte uppfyller kraven i punkt 1 b i får användas

i) endast för framställning av ost med en mognadsperiod på minst två månader, eller

ii) endast efter att ha värmebehandlats på plats och sedan visat negativ reaktion i ett fosfatastest under den behöriga myndighetens tillsyn,

c) från djur som inte visar någon positiv reaktion på tuberkulos- eller brucellostest eller några symtom på dessa sjukdomar, men som tillhör en besättning där brucellos eller tuberkulos har detekterats efter de kontroller som krävs enligt punkt 1 c i skall under den behöriga myndighetens tillsyn behandlas på ett sätt som garanterar mjölkens säkerhet,

d) från enskilda djur som visar en positiv reaktion på profylaktiska tester för tuberkulos eller brucellos enligt direktiven 64/432/EEG och 91/68/EEG får inte användas som livsmedel.

3. Om getter hålls tillsammans med kor skall de genomgå en tuberkuloskontroll.

4. Isolering av djur som är smittade eller som misstänks vara smittade av någon av de sjukdomar som anges i 1 skall kunna genomföras på ett effektivt sätt för att undvika negativa effekter på andra djurs mjölk.

II. **Hygien på mjölkproduktionsanläggningar**

A. *Hygien på mjölkproduktionsanläggningarna*

1. Flyttbar mjölkningsutrustning samt lokaler där mjölk förvaras, hanteras eller kyls skall vara så belägna och utformade att risken för att mjölken kontamineras begränsas.

2. Lokaler för förvaring av mjölk skall i tillämpliga fall ha lämplig utrustning för kylning av mjölken samt vara skyddade mot skadedjur och tillräckligt avskilda från de lokaler där djuren hålls.

B. *Hygien vid mjölkning, uppsamling och transport av obehandlad mjölk*

1. Mjölkning skall utföras hygieniskt varvid särskilt följande skall säkerställas:

— Innan mjölkningen påbörjas skall spenar, juver och, om så krävs, de närliggande delarna vara rena.

— Mjölken skall kontrolleras. Onormal mjölk får inte levereras.

— Mjölk från djur som uppvisar kliniska symptom på juversjukdom får inte levereras.

— Djur som har genomgått en behandling som sannolikt innebär att resthalter av medicinska produkter överförs till mjölken skall kunna identifieras och mjölk från dessa djur får inte levereras.

— Beståndsdelar av tvättvätska eller spraymedel som används får inte återfinnas som restsubstanser i mjölken.

2. Omedelbart efter mjölkning skall mjölken förvaras i ett rent utrymme utformat för att undvika negativa effekter. Om mjölken inte bearbetas eller vägs in inom två timmar efter mjölkning, skall den kylas till en temperatur på högst 8 °C, om den vägs in dagligen, och till högst 6 °C om invägning inte sker dagligen.

3. Kylkedjan får inte brytas under transporten till mejeriet och vid ankomsten får mjölkens temperatur inte överstiga + 10 °C, såvida mjölken inte har vägts in inom två timmar efter mjölkningen.

4. Medlemsstaterna får på tekniska grunder som gäller framställningen av vissa mjölkprodukter bevilja undantag från de temperaturer som fastställs i 2 och 3, förutsatt att slutprodukten följer de normer som fastställs i denna förordning.

C. *Hygien beträffande lokaler, utrustning och verktyg*

1. Utrustning och verktyg eller deras ytor som är avsedda att komma i kontakt med mjölken (till exempel redskap, behållare och tankar avsedda för mjölkning, invägning eller transport) skall vara lätta att rengöra och desinficera samt hållas i gott skick. Detta innebär att släta, tvättbara och giftfria material måste användas.

2. Efter användningen skall mjölkningsredskapen, den mekaniska mjölkningsutrustningen och de behållare som kommer i kontakt med mjölken rengöras och desinficeras. Efter varje transport, eller efter varje serie av transporter om det endast är ett kort mellanrum mellan lossningen och följande lastning, men åtminstone en gång om dagen, skall behållare och tankar som används för transport av obehandlad mjölk till mejeriet rengöras och desinficeras innan de används på nytt.

D. *Personalhygien*

1. Personer som utför mjölkning eller hanterar obehandlad mjölk skall vara iförda rena mjölkningskläder.

2. Mjölkaren skall tvätta händerna omedelbart före mjölkningens början och hålla dem så rena som möjligt under hela mjölkningen. Därför skall det i närheten av mjölkningsplatsen finnas lämpliga anordningar så att personer som mjölkar eller hanterar mjölk kan tvätta händer och armar.

III. **Normer för obehandlad mjölk**

I väntan på att normer skall upprättas inom ramen för en mer specifik lagstiftning om kvaliteten på mjölk och mjölkprodukter skall följande normer gälla och kontroll av att de följs skall ske genom ett representativt antal stickprov:

Antal bakterier och somatiskt celltal.

Obehandlad mjölk från kor skall uppfylla följande normer:

Antal bakterier vid 30 °C (per ml)	≤ 100 000 (1)
Somatiskt celltal (per ml)	≤ 400 000 (2)

(1) Geometriskt genomsnitt under två månader med minst ett prov per månad.

(2) Geometriskt genomsnitt under tre månader med minst ett prov per månad. Om produktionsnivåerna varierar avsevärt efter årstid får kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 tillåta att en medlemsstat tillämpar en annan metod för beräkning av resultaten under perioder av låg laktation.

Andra vetenskapligt validerade metoder får användas.

För tillverkning av ost med en lagrings- eller mognadstid av minst 60 dagar, får medlemsstaterna bevilja individuella eller allmänna undantag.

När de gränsvärden som fastställts för obehandlad mjölk överskrids skall åtgärder vidtas för att avhjälpa situationen. Om dessa gränsvärden överskrids alltför mycket eller vid upprepade tillfällen skall den behöriga myndigheten informeras och se till att lämpliga åtgärder vidtas.

IV. **Mikrobiologiska kriterier för obehandlad mjölk**

Medlemsstaterna skall se till att obehandlad mjölk som är avsedd att användas som livsmedel eller för tillverkning av produkter för vilka tillverkningsprocessen inte innefattar någon behandling som kan eliminera patogena mikroorganismer, testas för kontroll av produkternas säkerhet ur mikrobiologiskt hänseende.

KAPITEL II

MJÖLKPRODUKTER

I. **Bestämmelser för anläggningar**

Vid behov får särskilda bestämmelser antas av den behöriga myndigheten, särskilt med hänsyn till traditionella produktionsmetoder.

II. **Krav för värmebehandlad konsumtionsmjölk**

1. Efter mottagandet på mejerianläggningen skall mjölken kylas till en temperatur av högst 6 °C och hållas vid denna temperatur till dess att den värmebehandlas, såvida den inte behandlas inom 4 timmar efter mottagandet.
2. I väntan på att normer upprättas inom ramen för en mer specifik lagstiftning om kvaliteten på mjölk och mjölkprodukter skall följande normer gälla:
   a) Pastöriserad mjölk skall
      — framställas genom behandling vid hög temperatur under kort tid (minst 71,7 °C i 15 sekunder) eller en pastöriseringsprocess med andra kombinationer av tid och temperatur med likvärdig verkan,

— reagera negativt på fosfatastest,

— omedelbart efter pastörisering så fort som möjligt kylas till en temperatur på + 6 °C eller lägre,

— när det gäller komjölk, framställas av obehandlad mjölk som enligt platträkning vid 30 °C före värmebehandlingen innehåller färre än 300 000 bakterier per ml, eller termiserad mjölk som anges i III.2 a och som, när det gäller komjölk, enligt platträkning vid 30 °C från före värmebehandlingen innehåller färre än 100 000 bakterier per ml.

b) UHT-mjölk skall

— framställas genom att obehandlad mjölk behandlas med ett kontinuerligt flöde av värme som ger hög temperatur under kort tid (minst 135 °C i minst en sekund eller en process med andra kombinationer av tid och temperatur med likvärdig verkan) i syfte att förstöra alla kvarvarande nedbrytande mikroorganismer och deras sporer och förpackas i aseptiska ogenomskinliga behållare eller behållare som gjorts ogenomskinliga med hjälp av emballaget på ett sådant sätt att kemiska, fysikaliska och sensoriska förändringar begränsas till ett minimum,

— vara så hållbar att ingen försämring kan konstateras sedan mjölken förvarats i 15 dagar i försluten behållare vid en temperatur av 30 °C; vid behov får detta i stället ske i sju dagar i en försluten behållare vid en temperatur av + 55 °C,

— när det gäller komjölk, framställas av obehandlad mjölk som enligt platträkning vid 30 °C före värmebehandlingen innehåller färre än 300 000 bakterier per ml eller av termiserad eller pastöriserad mjölk som enligt platträkning vid 30 °C före värmebehandlingen innehåller färre än 100 000 bakterier per ml.

— Om UHT-mjölkbehandlingen sker genom direkt kontakt mellan mjölk och ånga skall ångan komma från vatten av dricksvattenkvalitet och inte lämna avlagringar av främmande ämnen i mjölken eller inverka negativt på dess kvalitet.

c) Steriliserad mjölk skall

— värmas och steriliseras i hermetiskt slutna behållare och förslutningen får inte brytas,

— vara så hållbar att ingen försämring kan konstateras sedan mjölken förvarats i 15 dagar i försluten behållare vid en temperatur av 30 °C; vid behov får detta i stället ske i sju dagar i en försluten behållare vid en temperatur av + 55 °C,

— när det gäller komjölk, framställas av obehandlad mjölk som enligt platträkning vid 30 °C före värmebehandlingen innehåller färre än 300 000 bakterier per ml eller av termiserad eller pastöriserad mjölk som enligt platträkning vid 30 °C före värmebehandlingen innehåller färre än 100 000 bakterier per ml.

III. **Krav för andra mjölkprodukter**

1. Efter mottagandet på mejeriet skall mjölken kylas till en temperatur av högst 6 °C och hållas vid denna temperatur till dess att den bearbetas. När det gäller framställning av mjölkprodukter av obehandlad mjölk skall driftsledaren eller chefen för mejerianläggningen vidta alla nödvändiga åtgärder för att den obehandlade mjölken skall kunna förvaras vid en temperatur på + 6 °C eller lägre före bearbetningen eller för att den skall kunna bearbetas omedelbart efter mjölkning. Av tekniska skäl, som har att göra med framställningen av vissa mjölkprodukter, får den behöriga myndigheten dock bevilja att ovannämnda temperaturer överskrids.

2. I väntan på att normer upprättas inom ramen för en mer specifik lagstiftning om kvaliteten på mjölk och mjölkprodukter skall mjölk som skall genomgå en behandling som innefattar upphettning och som är avsedd för framställning av mjölkprodukter uppfylla följande villkor:

a) Termiserad mjölk skall

— när det gäller komjölk, framställas av obehandlad mjölk som enligt platträkning vid 30 °C före värmebehandlingen innehåller färre än 300 000 bakterier per ml,

— framställas av obehandlad mjölk som har hållits uppvärmd i minst 15 sekunder vid en temperatur på mellan 57 °C och 68 °C och som efter denna behandling reagerar positivt på fosfatastestet,

— om den används för framställning av pastöriserad, UHT-behandlad eller steriliserad mjölk avsedd för framställning av mjölkprodukter, före behandlingen uppfylla följande normer: enligt platträkning vid 30 °C skall den innehålla färre än 100 000 bakterier per ml.

b) Pastöriserad mjölk skall

— framställas genom behandling vid hög temperatur under kort tid (minst 71,7 °C i 15 sekunder) eller en pastöriseringsprocess med andra kombinationer av tid och temperatur med likvärdig verkan,

— reagera negativt på fosfatastest,

c) UHT-mjölk skall framställas genom att obehandlad mjölk behandlas med ett kontinuerligt flöde av värme som ger hög temperatur under kort tid (minst + 135 °C i minst en sekund eller en process med andra kombinationer av tid och temperatur med likvärdig verkan) i syfte att förstöra alla mikroorganismer och deras sporer och förpackas i aseptiska ogenomskinliga behållare eller behållare som gjorts ogenomskinliga med hjälp av emballaget på ett sådant sätt att kemiska, fysikaliska och organoleptiska förändringar begränsas till ett minimum.

KAPITEL III

EMBALLAGE OCH FÖRPACKNING

Förslutningen skall ske i den behandlingsanläggning där den sista värmebehandlingen av konsumtionsmjölk och mjölkprodukter i flytande form har ägt rum, omedelbart efter tappningen och med hjälp av förslutningsanordningar som skyddar mjölkens egenskaper från all skadlig inverkan utifrån. Förslutningen skall vara utformad så att det tydligt framgår om förpackningen har öppnats.

KAPITEL IV

MÄRKNING

Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i direktiv 79/112/EEG skall märkningen för kontrolländamål tydligt visa följande:

1. ”obehandlad mjölk”, i fråga om obehandlad mjölk för direkt konsumtion som livsmedel.

2. I fråga om värmebehandlad mjölk och värmebehandlade mjölkprodukter i flytande form:

— Den typ av värmebehandling som mjölken genomgått, dvs. termisering, pastörisering, UHT-behandling eller sterilisering.

— En uppgift, i klartext eller i kodad form, som gör det möjligt att fastställa datum för den sista värmebehandlingen.

— Förvaringstemperatur för pastöriserad mjölk.

3. För mjölkprodukter:

— Orden ”tillverkad av obehandlad mjölk” eller ”tillverkad av termiserad mjölk”, i fråga om mjölkprodukter som är tillverkade av ej värmebehandlad mjölk eller termiserad mjölk där tillverkningsprocessen inte omfattar någon värmebehandling,

— För mjölkprodukter som har värmebehandlats i slutet av tillverkningsprocessen, typen av värmebehandling.

— För pastöriserade flytande mjölkprodukter, förvaringstemperaturen.

KAPITEL V

KONTROLLMÄRKNING

Genom undantag från kraven på kontrollmärkning i förordet till denna bilaga får godkännandenumret i kontrollmärkningen ersättas med en hänvisning till var godkännandenumret för anläggningen anges.

KAPITEL VI

GODKÄNNANDE OCH REGISTRERING AV ANLÄGGNINGAR

Mejerianläggningar skall godkännas av den behöriga myndigheten i enlighet med förordet till denna bilaga.

Mejerianläggningar som levererar till den lokala marknaden får registreras.

AVSNITT X

Ägg och äggprodukter

KAPITEL I

ÄGG

1. På producentens anläggning och under tiden fram till försäljning till konsumenten skall äggen förvaras rent, torrt och fritt från främmande lukter samt skyddas effektivt mot stötar och direkt solljus. De skall förvaras och transporteras vid den temperatur som bäst bevarar deras hygieniska egenskaper.

2. Ägg skall levereras till konsumenten inom högst 21 dagar från värpning.

3. För salmonella skall följande regler tillämpas på ägg avsedda för Sverige och Finland:

   a) Sändningar av ägg skall ha sitt ursprung i besättningar som har genomgått mikrobiologiska provtagningar i enlighet med förfarandet i artikel 6.

   b) Den provtagning som föreskrivs i a krävs inte för sändningar av ägg avsedda för tillverkning av äggprodukter i en anläggning för äggprodukter.

   c) De garantier som föreskrivs i a krävs inte för ägg med ursprung på en anläggning som är föremål för ett operativt program som kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 har godkänt som likvärdigt med det som godkänts för Sverige och Finland. Kommissionen får ändra och uppdatera medlemsstaternas operativa program enligt samma förfarande.

KAPITEL II

ÄGGPRODUKTER

I. Bestämmelser för anläggningar

Anläggningar för tillverkning av äggprodukter skall minst ha:

1. Lämpliga lokaler med utrustning avpassad för

   a) eventuell rengöring och desinficering av smutsiga ägg,

   b) att knäcka ägg, samla upp ägginnehållet och ta bort skal och hinnor.

2. En separat lokal för andra arbetsmoment än de som anges i 1.

Om äggprodukter pastöriseras får detta göras i den lokal som avses i 1 b, förutsatt att anläggningen har ett slutet system för pastörisering. Alla åtgärder skall vidtas för att förhindra att ägg kontamineras efter det att de har pastöriserats.

II. Råvaror avsedda för framställning av äggprodukter

Endast oruvade ägg som är tjänliga som livsmedel får användas vid framställning av äggprodukter. Skalet skall vara fullt utvecklat och utan sprickor. Knäckta ägg får dock användas för framställning av äggprodukter, under förutsättning att de levereras direkt från förpackningscentral eller produktionsanläggning till en godkänd anläggning där de skall knäckas så snart som möjligt.

Flytande ägg som framställts i en anläggning som godkänts för detta ändamål får användas som råvara. Vid produktion av flytande ägg skall följande villkor uppfyllas:

1. Villkoren enligt III punkterna 1–4 skall uppfyllas.

2. Äggprodukterna skall omedelbart efter framställningen antingen ha djupfrysts eller kylts till en temperatur av högst 4 °C. I det senare fallet skall de behandlas på den mottagande anläggningen inom 48 timmar från det att de ägg knäcktes från vilka produkterna framställts, förutom då ingredienser skall avsockras.

3. Varans beskaffenhet skall anges på följande sätt: ”opastöriserade äggprodukter skall behandlas på den mottagande anläggningen datum och tid för knäckning”.

III. Särskilda hygienbestämmelser för framställning av äggprodukter

All verksamhet skall bedrivas på ett sådant sätt att all kontaminering under produktion, hantering och förvaring av äggprodukter undviks. Särskilt skall följande iakttas:

1. Smutsiga ägg skall tvättas innan de knäcks.

2. Äggen skall knäckas i det utrymme som är avsett för detta. Knäckta ägg skall behandlas utan dröjsmål.

3. Andra ägg än hönsägg, kalkonägg eller pärlhönsägg skall hanteras och behandlas för sig. All utrustning skall rengöras och desinficeras när bearbetning av hönsägg, kalkonägg eller pärlhönsägg återupptas.

4. Äggens innehåll får inte utvinnas genom centrifugering eller krossning och det är inte heller tillåtet att utvinna äggviterester avsedda att användas som livsmedel genom att centrifugera tomma äggskal.

5. Efter knäckningen skall varje del av en äggprodukt så snart som möjligt genomgå en behandling för att eliminera mikrobiologiska faror eller reducera dem till godtagbara nivåer. Ett parti som har blivit otillräckligt behandlat får omedelbart genomgå en ny behandling på samma anläggning, förutsatt att denna behandling gör partiet tjänligt som livsmedel. Om ett parti skulle visa sig vara otjänligt som livsmedel skall det först denatureras.

   Det krävs ingen behandling för äggvita avsedd för framställning av torkat eller kristalliserat albumin som senare skall pastöriseras.

6. Om behandling inte sker omedelbart efter knäckning skall ägginnehållet lagras antingen fryst eller vid en temperatur av högst 4 °C. Lagringsperioden vid 4 °C får inte överstiga 48 timmar, förutom för hållbarhetsbehandlade produkter (dvs. produkter som innehåller salt eller socker) och för äggprodukter som skall avsockras.

7. Produkter som inte har hållbarhetsbehandlats för att kunna hålla sig i rumstemperatur skall kylas till en temperatur av högst 4 °C. Produkter avsedda för infrysning skall frysas omedelbart efter behandling.

IV. **Analysspecifikationer**

1. Koncentrationen av 3 OH-smörsyra får inte vara större än 10 mg per kg torrsubstans av den icke-modifierade äggprodukten.

2. Mjölksyrahalten får inte överstiga 1 000 mg per kg torrsubstans av äggprodukten (gäller endast den obehandlade produkten).

   I jästa produkter bör dessa halter dock vara de som konstaterats före jäsningsprocessen.

3. Mängden äggskalsrester, ägghinnor och andra partiklar i äggprodukten får inte överstiga 100 mg per kg äggprodukt.

V. **Märkning av äggprodukter**

Varje sändning av äggprodukter som lämnar en anläggning skall utöver de allmänna kraven för kontrollmärkning förses med en etikett med uppgift om förvaringstemperatur och garanterad hållbarhetstid för äggprodukterna.

VI. **Godkännande och registrering av anläggningar**

Lokalerna i uppsamlings- och förpackningscentraler för ägg skall registreras. Anläggningar för framställning av äggprodukter skall godkännas och ges ett godkännandenummer i enlighet med förordet till denna bilaga.

AVSNITT XI

Grodlår

1. Grodor får endast avlivas med humana slaktmetoder på anläggningar godkända för detta ändamål. Självdöda grodor får inte beredas till livsmedel.

2. En särskild lokal skall avsättas för förvaring och tvättning av levande grodor samt för avlivning och blodtappning av dessa. Denna lokal skall vara fysiskt skild från övriga behandlingsutrymmen.

3. Omedelbart efter behandlingen skall grodlåren sköljas i rikligt med rinnande dricksvatten i enlighet med definitionen i rådets direktiv 98/83/EG och utan dröjsmål kylas till temperaturen hos smältande is, frysas till en temperatur på – 18 °C eller lägre eller beredas.

4. Grodlåren får i sina ätliga delar inte innehålla kontaminanter, till exempel tungmetaller och organohalogena ämnen, i sådana mängder att det beräknade intaget överskrider det för människan tolerabla dags- eller veckointaget.

AVSNITT XII

Sniglar

1. Sniglar får endast avlivas med humana metoder på anläggningar godkända för detta ändamål. Självdöda sniglar får inte beredas till livsmedel.

2. Lever och bukspottkörtel skall avlägsnas och får inte användas till livsmedel.

3. Sniglar får i sina ätliga delar inte innehålla kontaminanter, till exempel tungmetaller och organohalogena ämnen, i sådana mängder att det beräknade intaget överskrider det för människan tolerabla dags- eller veckointaget.

AVSNITT XIII

Utsmält djurfett och fettgrevar

A. *Normer för anläggningar där råvaror samlas upp eller bearbetas*

1. Anläggningar för uppsamling av råvaror och vidare transport till bearbetningsanläggningar skall vara utrustade med ett kyllager för lagring av råvaror vid en temperatur av högst 7 °C, om inte råvarorna samlas upp och smälts ut inom 12 timmar efter det att de utvunnits.

2. Bearbetningsanläggningen skall vara godkänd och skall som minimikrav ha

   a) ett kyllager, såvida inte råvarorna samlas in och smälts ut senast 12 timmar efter det att de utvanns,

   b) en leveranslokal, såvida anläggningen inte distribuerar utsmält djurfett endast i tankar,

   c) vid behov lämplig utrustning för beredning av produkter som består av utsmält djurfett blandat med andra råvaror eller kryddor.

B. *Hygien för utsmält djurfett, fettgrevar och biprodukter*

1. Råvarorna skall komma från djur som efter besiktning före och efter slakt har bedömts vara tjänliga som livsmedel.

2. Råvarorna skall bestå av fettvävnad eller ben som är så fria som möjligt från blod och orena beståndsdelar.

3. a) För beredning av utsmält djurfett skall endast fettvävnad eller ben som samlats upp på slakterier, styckningsanläggningar eller anläggningar för bearbetning av köttprodukter användas. Råvarorna skall transporteras och lagras under hygieniska förhållanden och vid en kärntemperatur av högst 7 °C.

   b) Genom undantag från punkt a

   — får råvaror lagras och transporteras okylda, under förutsättning att de smälts ut inom tolv timmar efter det att de utvunnits.

   — är det vid beredning av utsmält djurfett tillåtet att använda råvaror som samlas upp i försäljningsställen där köttet styckas och lagras uteslutande i syfte att direkt kunna erbjudas till konsumenten, under förutsättning att råvarorna är i tillfredsställande hygieniskt skick och är ordentligt emballerade. Om råvaror inte samlas upp dagligen, skall de kylas ned omedelbart efter det att de samlats upp.

4. Råvarorna skall smältas ut genom värme, tryck eller annan lämplig metod varefter fettet skall separeras genom dekantering, centrifugering, filtrering eller annan lämplig metod. Det är förbjudet att använda lösningsmedel.

5. Utsmält djurfett som beretts i enlighet med punkterna 1–4 får raffineras på samma anläggning eller på någon annan anläggning för att dess fysikalisk-kemiska kvalitet skall förbättras, förutsatt att det fett som skall raffineras uppfyller de krav som fastställs i punkt 6.

6. Utsmält djurfett skall beroende på typ uppfylla följande krav:

	Fett av idisslare			Svinfett			Annat animaliskt fett	
	Ätbar talg		Talg för raffinering	Ätbart svinfett		Ister och annat svinfett för raffinering	Ätbart fett	Fett för raffinering
	Premier jus (1)	Övriga		Ister (2)	Övriga			
Högsta tillåtna halt fria fettsyror (viktprocent oljesyra)	0,75	1,25	3,0	0,75	1,25	2,0	1,25	3,0
Högsta tillåtna peroxidtal	4 mekv/kg	4 mekv/kg	6 mekv/kg	4 mekv/kg	4 mekv/kg	6 mekv/kg	4 mekv/kg	10 mekv/kg
Total andel olösliga orenheter	Högst 0,15 %			Högst 0,5 %				
Lukt, smak, färg	Normal							

(1) Utsmält djurfett som framställts genom utsmältning vid låg temperatur av färskt fett från hjärta, fosterhinnor, njurar och tarmkäx av nötkreatur och fett från styckningslokaler.

(2) Färskt fett framställt genom utsmältning av fettvävnad från svin.

7. Fettgrevar avsedda att användas som livsmedel skall lagras på följande sätt:

   i) Fettgrevar utsmälta vid högst 70 °C skall lagras vid en temperatur på under 7 °C i högst 24 timmar eller vid en temperatur på – 18 °C eller lägre.

   ii) Fettgrevar utsmälta vid en temperatur som är högre än 70 °C och har en vattenhalt på 10 % (m/m) eller mer skall lagras

   — vid en temperatur som är lägre än 7 °C under högst 48 timmar eller vid en temperatur som i förhållande till tiden ger likvärdiga garantier,

   — vid – 18 °C eller lägre,

   iii) Fettgrevar utsmälta vid en temperatur som är högre än 70 °C och har en vattenhalt på mindre än 10 % (m/m) skall lagras utan några speciella krav.

AVSNITT XIV

Behandlade magar, urinblåsor och tarmar

1. Anläggningar där magar, urinblåsor och tarmar behandlas skall ha särskilda lokaler där produkter som dessa, som inte kan förvaras i rumstemperatur, kan lagras till dess att de skall levereras. Framför allt skall produkter som inte är saltade eller torkade förvaras vid högst 3 °C.

2. Tarmar, urinblåsor och magar från djur får endast släppas ut på marknaden om

   a) tarmarna, blåsorna och magarna kommer från djur som har slaktats på ett slakteri under den behöriga myndighetens tillsyn och har genomgått besiktning före och efter slakt,

   b) tarmarna, blåsorna och magarna kommer från anläggningar som är godkända av behörig myndighet,

   c) tarmarna, blåsorna och magarna har tvättats och skrapats och därefter saltats, upphettats eller torkats,

   d) effektiva åtgärder har vidtagits för att förhindra att tarmarna, blåsorna och magarna kontamineras på nytt efter den behandling som avses i c.

   Tarmar, urinblåsor och magar från djur får importeras från tredje land endast om de åtföljs av ett intyg utfärdat och undertecknat av en officiell veterinär som intygar ovanstående.

AVSNITT XV

Gelatin

KAPITEL I

BESTÄMMELSER FÖR RÅVAROR

1. För framställning av gelatin avsett att användas som livsmedel får endast följande råvaror användas:

   — ben

   — hudar och skinn av idisslare inom jordbruket

   — svinhudar

   — hud av fjäderfä

   — ligament och senor

   — hudar och skinn av vilt

   — skinn och ben av fisk.

2. Det är förbjudet att använda ben från idisslare som fötts upp eller slaktats i länder eller regioner som klassificerats som högriskområde när det gäller BSE i enlighet med gemenskapens lagstiftning.

3. Det är förbjudet att använda hudar och skinn som lämnats för garvning.

4. De råvaror som förtecknas i de första fem strecksatserna i punkt 1 skall komma från djur som har slaktats på ett slakteri och vars slaktkroppar har befunnits tjänliga som livsmedel efter besiktning före och efter slakt, eller, när det gäller hudar och skinn från vilt, som befunnits tjänliga som livsmedel.

5. Råvarorna skall komma från livsmedelsanläggningar som är godkända eller registrerade enligt denna förordning.

   Uppsamlingscentraler och garverier som avser att leverera råvaror för framställning av gelatin avsett att användas som livsmedel skall godkännas och registreras särskilt för detta ändamål av de behöriga myndigheterna samt uppfylla följande krav:

   a) De skall ha lagerlokaler med hårt golv och släta väggar som är lätta att rengöra och desinficera samt vid behov ha kylanläggningar.

   b) Lagerlokalerna skall hållas rena och i gott skick för att inte utgöra en kontaminationskälla för råvarorna.

   c) Om råvaror som inte uppfyller kraven i denna del lagras eller bearbetas på dessa anläggningar skall de hållas åtskilda från råvaror som uppfyller kraven under hela loppet av mottagning, lagring, bearbetning och leverans.

6. Vid import till gemenskapen av råvaror för framställning av gelatin avsett att användas som livsmedel skall följande bestämmelser gälla:

   — Medlemsstaterna får endast godkänna import av denna råvara från de tredje länder som finns med i den förteckning som upprättats i detta syfte.

   — Varje sändning skall åtföljas av ett intyg som följer den förlaga som fastställts enligt förfarandet i artikel 6.

KAPITEL II

TRANSPORT OCH LAGRING AV RÅVAROR

1. Under transporten och vid tidpunkten för leverans till uppsamlingscentralen, garveriet eller anläggningen för gelatinframställning skall råvarorna åtföljas av en handling där deras ursprung anges.

2. Såvida de inte bearbetas inom 24 timmar efter avsändningen skall råvarorna transporteras och lagras i kylt eller fryst skick.

   Avfettade och torkade ben och ossein, saltade, torkade och kalkade hudar samt hudar och skinn som behandlats med alkali eller syra får dock transporteras och lagras vid rumstemperatur.

KAPITEL III

BESTÄMMELSER FÖR GELATINFRAMSTÄLLNING

1. Gelatiner måste framställas i en process där följande säkerställs:

   — Allt benmaterial från idisslare som härrör från djur som fötts, fötts upp och slaktats i länder eller regioner som klassificerats som lågriskområde när det gäller BSE i enlighet med gemenskapslagstiftningen skall genomgå en process som garanterar att allt benmaterial behandlas antingen på ett sätt som gör att det finfördelas och avfettas med hett vatten och behandlas med utspädd saltsyra (med en minsta koncentration på 4 % och pH < 1,5) under minst två dagar, och därefter behandlas med kalk under minst 20 dagar med mättad kalklösning (pH > 12,5) och sterilisering vid 138–140 °C under 4 sekunder, eller på ett motsvarande sätt som har godkänts av kommissionen efter samråd med lämplig vetenskaplig kommitté.

   — Annat råmaterial behandlas med syra eller alkali, och därefter genomgår en eller flera sköljningar. pH-värdet måste därefter justeras. Extraktion av gelatin skall ske genom flera på varandra följande kokningar följda av en reningsprocess genom filtrering och sterilisering.

2. Endast svaveldioxid och väteperoxid får användas som konserveringsmedel.

3. Förutsatt att kraven på gelatin som inte är avsett att användas som livsmedel är lika höga som på gelatin som är avsett att användas som livsmedel får framställning och lagring av båda ske inom samma anläggning.

KAPITEL IV

KRAV FÖR SLUTPRODUKTER

Gränsvärden för restsubstanser

Ämne	Gränsvärde
As	1 ppm
Pb	5 ppm
Cd	0,5 ppm
Hg	0,15 ppm
Cr	10 ppm
Cu	30 ppm
Zn	50 ppm
Fukt (105 °C)	15 %
Aska (550 °C)	2 %
SO_2 (Reith Williams)	50 ppm
H_2O_2 (European Pharmacopia 1986 (V_2O_2))	10 ppm

BILAGA III

IMPORT FRÅN TREDJE LAND AV PRODUKTER AV ANIMALISKT URSPRUNG

Bestämmelserna i denna bilaga skall gälla utan att det påverkar de djurhälsoregler vid import av produkter av animaliskt ursprung som föreskrivs i rådets förordning .../... om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel.

I. **Bestämmelser för upprättande av förteckningar över tredje länder från vilka import tillåts av produkter av animaliskt ursprung**

För att säkerställa efterlevnaden av de allmänna bestämmelser som avses i artikel 12 i förordning ... (om livsmedelshygien) skall följande gälla:

I enlighet med förfarandet i artikel 6 skall kommissionen göra följande:

a) Upprätta förteckningar över tredje länder eller delar av tredje länder från vilka import av produkter av animaliskt ursprung tillåts. Dessa förteckningar skall upprättas efter en gemenskapskontroll vid en inspektionsresa.

   Vid upprättandet av dessa förteckningar skall särskilt beaktas

   i) lagstiftningen i tredje land,

   ii) hur den behöriga myndigheten och kontrollorganen i det berörda tredje landet är organiserade, deras befogenheter och vilken övervakning de är föremål för samt vilka möjligheter de har att effektivt kontrollera att landets lagstiftning tillämpas,

   iii) de hygienkrav som faktiskt tillämpas för produktion, tillverkning, hantering, lagring och leverans av produkter av animaliskt ursprung avsedda för gemenskapen,

   iv) de garantier det berörda tredje landet kan ge att de relevanta hygienkraven eller likvärdiga krav uppfylls,

   v) erfarenheter av saluföring av produkten från det berörda tredje landet och resultaten av genomförda importkontroller,

   vi) resultaten av gemenskapskontroller och/eller -revisioner som har genomförts i det tredje landet, särskilt resultaten av bedömning av de behöriga myndigheterna,

   vii) hälsotillståndet för husdjursbeståndet, andra tamdjur och vilt i det berörda tredje landet samt i vilken utsträckning det allmänna hälsoläget i landet kan utgöra en risk för folkhälsan i gemenskapen,

   viii) hur regelbundet och snabbt uppgifter lämnas av det tredje landet om förekomsten av biologiska faror, bland annat marina biotoxiner i fiskodlings- eller vattenbruksområden,

   ix) förekomsten av, genomförandet av och meddelande om ett program för bekämpning av zoonoser,

   x) det tredje landets lagstiftning om användning av kemiska ämnen och veterinärmedicinska produkter, bland annat lagstiftningen om förbud, godkännande, distribution och saluföring samt regler för administration och kontroll,

   xi) förekomsten av, genomförandet av och meddelande om ett kontrollprogram för restsubstanser,

   xii) det tredje landets lagstiftning om beredning och användning av foder, såväl i fråga om förfarandena för användning av fodertillsatser och av foder med medicinska tillsatser som beträffande den hygieniska kvaliteten på de råvaror som används för att bereda fodret och på själva slutprodukten.

b) För varje produkt eller grupp av produkter, fastställa särskilda importkrav för varje tredje land eller grupp av tredje länder med avseende på hälsoläget i det berörda landet eller länderna.

   De särskilda importkraven skall omfatta följande:

   i) Identifiering av den behöriga myndighet som ansvarar för de offentliga kontrollerna av de berörda produkterna och för undertecknande av sundhetsintyg.

   ii) Uppgifter om det sundhetsintyg som skall åtföljа sändningar avsedda för gemenskapen. Dessa intyg skall

      — vara upprättade på minst ett av avsändarlandets och bestämmelselandets språk samt på ett av språken i den medlemsstat där sändningen passerar en gränskontrollstation,

      — åtföljа leveransen i original,

— bestå av ett enda blad,

— upprättas för en enda mottagare.

Sundhetsintyg skall vara utfärdade den dag då produkterna lastas för avsändning till bestämmelselandet.

iii) Bibringande av ett kontrollmärke som visar att produkterna är av animaliskt ursprung, särskilt med uppgift om det avsändande tredje landet (fullständigt landsnamn eller ISO-förkortning) och ursprungsanläggningens godkännandenummer, namn och adress.

c) Där det är motiverat, fastställa allmänna importbestämmelser för en viss produkt.

II. **Bestämmelser för upprättande och ajourhållande av förteckningar över anläggningar, även fabriksfartyg och frysfartyg**

Endast om de förekommer på en förteckning skall anläggningar, fabriksfartyg eller frysfartyg i fråga om levande musslor, produktions- och upptagningsområde leverera produkter av animaliskt ursprung till gemenskapen. Förteckningen skall upprättas och ajourhållas enligt följande förfaranden:

1. Likvärdighetsavtal

Upprättande och ajourhållande av förteckningar över anläggningar skall ske i enlighet med bestämmelserna i det berörda likvärdighetsavtalet.

2. Genom kommissionens försorg

Om de gemenskapskontroller som anges under I ger godkänt resultat skall följande gälla:

a) Förteckningarna skall antas av kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 på grundval av ett meddelande till kommissionen från den behöriga myndigheten i det tredje landet.

i) En anläggning får endast upptas i förteckningen om den är officiellt godkänd av behörig myndighet i det tredje land som exporterar till gemenskapen. Godkännandet skall kräva

— att gemenskapskraven uppfylls,

— tillsyn genom ett officiellt kontrollorgan i det tredje landet.

ii) Produktions- och upptagningsområden för levande musslor skall vara förenliga med tillämplig gemenskapslagstiftning.

iii) Godkännande av fabriks- och frysfartyg skall handhas

— av behörig myndighet i det tredje land vars flagg fartyget för,

— eller av behörig myndighet i ett annat tredje land, förutsatt att detta ingår i gemenskapens förteckning över tredje länder från vilka import av fiskeriprodukter till gemenskapen tillåts samt att fiskeriprodukter regelbundet landas på dess territorium och besiktigas av dess behöriga myndighet, vilken också skall fästa kontrollmärken på produkterna och utfärda sundhetsintyg,

— eller av en medlemsstat.

b) Godkända förteckningar skall ändras enligt följande:

— Kommissionen skall underrätta medlemsstaterna om de ändringar som det berörda tredje landet har föreslagit för förteckningarna över anläggningar inom fem arbetsdagar efter det att de föreslagna ändringarna har mottagits.

— Medlemsstaterna skall ha sju arbetsdagar på sig efter det att de har mottagit ovan nämnda ändringar för att översända skriftliga kommentarer till kommissionen.

— Om minst en medlemsstat översänder skriftliga kommentarer skall kommissionen underrätta medlemsstaterna inom fem arbetsdagar och införa en punkt på dagordningen för Ständiga veterinärkommitténs nästa möte för beslut i enlighet med förfarandet i artikel 6.

— Om medlemsstaterna inte översänder några kommentarer inom den tid som anges i andra strecksatsen skall ändringarna av förteckningen anses som godkända av medlemsstaterna. Kommissionen skall underrätta medlemsstaterna inom fem arbetsdagar och import skall tillåtas från dessa anläggningar fem arbetsdagar efter det att medlemsstaterna mottagit informationen.

— Kommissionen skall offentliggöra förteckningarna i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

3. Tillstånd från gemenskapen för ett tredje land att upprätta och ajourhålla förteckningarna över anläggningar

Efter en gemenskapskontroll och/eller -revision på plats av de kriterier som anges i punkt I får behörig myndighet i ett tredje land beviljas rätten att upprätta och ajourhålla förteckningar till gemenskapen, förutsatt att följande villkor uppfylls:

a) En anläggning får endast upptas i förteckningen om den är officiellt godkänd av behörig myndighet i det tredje land som exporterar till gemenskapen. Godkännandet skall kräva

— att gemenskapskraven uppfylls,

— tillsyn genom ett officiellt kontrollorgan i det tredje landet.

Varje anläggningen skall tilldelas ett godkännandenummer.

b) Behörig myndighet i det tredje land vars flagg fartygen för skall godkänna fabriks- och frysfartyg.

c) Produktions- och upptagningsområden för levande musslor skall godkännas endast om dessa uppfyller gemenskapskraven.

d) Om gemenskapskraven inte uppfylls skall behörig myndighet ha faktisk befogenhet att

— kräva korrigering inom en lämplig tidsfrist av brister och

— kräva att exporten till gemenskapen avbryts eller att godkännandet upphävs för anläggningar, fabriks- och frysfartyg samt produktions- och upptagningsområden för levande musslor för vilka den ansvarar om det inte är möjligt att korrigera brister inom en rimlig tidsfrist eller om en risk för folkhälsan har visats föreligga.

e) En aktuell förteckning skall överlämnas till kommissionen av behörig myndighet i tredje land. Kommissionen skall göra förteckningarna tillgängliga för alla intresserade på en särskild webbplats på Internet.

Endast anläggningar som finns upptagna i förteckningen får leverera produkter av animaliskt ursprung till gemenskapen.

4. Beslut i enskilda fall

Under särskilda omständigheter och enligt förfarandet i artikel 6 får import tillåtas direkt från en anläggning i ett tredje land om landet inte kan tillhandahålla de garantier som avses i I. Anläggningen i fråga skall beviljas ett särskilt tillstånd efter en gemenskapskontroll. I tillståndet skall de särskilda importkrav fastställas som skall uppfyllas för produkter som kommer från den anläggningen.

III. **Övriga bestämmelser**

1. Endast följande produkter från tredje land får importeras till gemenskapen:

— Produkter som framställs i det avsändande tredje landet eller, när det gäller fiskeriprodukter, som har framställts på fabriks- eller frysfartyg tillhörande det avsändande tredje landet.

— Produkter som utvinns eller framställs i ett annat tredje land än det avsändande förutsatt att produkten kommer från en godkänd anläggning ett i tredje land som är upptagen i en av gemenskapens förteckningar.

— I förekommande fall, produkter som framställs i gemenskapen eller har tillverkats där.

2. Vid behov får kommissionen enligt förfarandet i artikel 6 fastställa särskilda importkrav för produkter avsedda för särskilda ändamål.

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av offentliga kontroller av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel

(2000/C 365 E/04)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 438 slutlig — 2000/0180(COD)

(Framlagt av kommissionen den 14 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 152.4 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) I gemenskapens lagstiftning fastställs allmänna regler för genomförande av offentliga kontroller av livsmedel.

(2) Utöver dessa allmänna regler måste det fastställas närmare bestämmelser för offentlig kontroll av produkter av animaliskt ursprung för att hänsyn skall tas till särskilda faror för djur- och folkhälsan som sådana produkter kan medföra.

(3) Dessa närmare bestämmelser för offentliga kontroller av produkter av animaliskt ursprung måste innefatta alla aspekter som skulle kunna påverka säkerheten för sådana produkter när det gäller djur- och folkhälsan, särskilt krav under primärproduktionen och efterföljande hantering, framställning, bearbetning samt lagring och transport av djur och produkter, besiktningarna före slakt av slaktdjur, djurskyddet, besiktningarna efter slakt av slaktkroppar, iakttagandet av hygienvillkor på anläggningar, behandlingen av produkter av animaliskt ursprung för att undanröja djurhälsorisker och andra åtgärder för att skydda djur- och folkhälsan.

(4) De offentliga kontrollerna måste omfatta de aspekter som har störst betydelse för skyddet av djur- och folkhälsan och de måste bygga på de mest aktuella uppgifter som finns tillgängliga om problem som kan innebära en fara för människors hälsa.

(5) Syftet med offentliga kontroller skall vara att analysera och identifiera potentiella hälsorisker för personer som hanterar eller konsumerar produkter av animaliskt ursprung.

(6) De närmare föreskrifterna för organisationen av de offentliga kontrollerna måste bygga på en korrekt riskanalys samt yttrandet från Vetenskapliga kommittén. För det ändamålet är det nödvändigt att genomföra en riskbedömning av de besiktningar före och efter slakt som för närvarande görs. I väntan på resultatet av denna bedömning skall de nuvarande förfarandena för besiktning fortsätta att tillämpas.

(7) Det måste säkerställas att reglerna för djurs välbefinnande följs, särskilt när det gäller en human slakt av djuren.

(8) I rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden [1], senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige, fastställs att det i syfte att säkra den fria rörligheten för varor inom gemenskapen skall genomföras offentliga kontroller av produkter av animaliskt ursprung på avsändningsstället och att stickprovskontroller kan utföras i destinationsmedlemsstaten. Om det finns allvarliga skäl att misstänka oegentligheter kan en kontroll dock utföras under transiteringen av varorna.

(9) Gemenskapens lagstiftning om livsmedelssäkerhet måste vila på en gedigen vetenskaplig grund. Därför måste samråd vid behov ske med de vetenskapliga kommittéer för konsumenters hälsa och livsmedelssäkerhet som inrättades genom kommissionens beslut 97/579/EG [2].

(10) De åtgärder som behövs för genomförandet av denna förordning utgör åtgärder med allmän räckvidd enligt artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [3], och de bör antas enligt det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i nämnda beslut.

---

[1] EGT L 395, 30.12.1989, s. 13.

[2] EGT L 237, 28.8.1997, s. 18.

[3] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I denna förordning fastställs närmare bestämmelser för genomförandet av offentliga kontroller när det gäller djur- och folkhälsa av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel.

Artikel 2

I denna förordning skall de definitioner gälla som fastställs i

— rådets direktiv 89/662/EEG om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden,

— rådets förordning . . ./. . . om fastställande av djurhälsoregler för framställning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel,

— Europaparlamentets och rådets förordning . . ./. . . om livsmedelshygien.

Artikel 3

Utöver de mer allmänna krav om offentlig kontroll av livsmedel som fastställs i gemenskapens lagstiftning skall medlemsstaterna se till att produkter av animaliskt ursprung omfattas av offentliga kontroller enligt denna förordning.

Artikel 4

Enligt förfarandet i artikel 5 och vid behov efter yttrande från den berörda vetenskapliga kommittén skall kommissionen göra följande:

a) Ändringar eller tillägg till bilagorna till denna förordning med hänsyn till vetenskapliga och tekniska framsteg, särskilt när det gäller rutinerna för besiktningar före och efter slakt.

b) Anta de tillämpningsföreskrifter som behövs för att denna förordning skall genomföras på ett enhetligt sätt.

Artikel 5

1. Kommissionen skall biträdas av Ständiga veterinärkommittén, som inrättats genom rådets beslut 68/361/EEG [1].

2. När hänvisning sker till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, varvid bestämmelserna i artikel 7.3 och i artikel 8 i det beslutet skall iakttas.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till tre månader.

Artikel 6

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2004.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

[1] EGT L 225, 18.10.1968, s. 23.

BILAGA I

KONTROLLBESTÄMMELSER SOM GÄLLER ALLA PRODUKTER

1. Offentliga kontroller av produkter av animaliskt ursprung skall genomföras på alla produktionsstadier, från primärproduktion till saluföring, särskilt med avseende på följande:

   a) Syftet med kontrollerna på jordbruksföretagen skall vara att verifiera att hygien- och djurhälsoregler följs. Dessa kontroller skall kombineras med kontroller av att gemenskapens lagstiftning om djurs välbefinnande, restprodukter och foder följs.

      Om regler om hygien, djurs välbefinnande eller restprodukter inte följs, eller om diagnos ställs om sjukdomar som kan smitta människor eller djur, skall lämpliga åtgärder vidtas.

      Vid slakt skall den offentliga tjänst som ansvarar för att genomföra besiktning före och efter slakt på slakteriet underrättas om eventuella problem på jordbruksföretaget som kan inverka på livsmedelssäkerheten.

   b) Kontroller av anläggningar, för att verifiera eller undersöka om de särskilda hygienregler som fastställs i förordning . . . (om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung) följs, särskilt kontroll

      — vid behov, av om villkoren för godkännande uppfylls,

      — av om kontrollmärkningen och registreringsnumren används korrekt,

      — av produkternas hygieniska standard,

      — av om temperaturkraven, och i tillämpliga fall de mikrobiologiska kraven, uppfylls.

   c) Utan att det påverkar bestämmelserna i rådets direktiv 89/662/EEG skall kontroller genomföras vid saluföring av produkter för att verifiera eller undersöka

      — om reglerna för kontrollmärkning följs,

      — om kylkedjan är obruten,

      — vid behov de dokument som åtföljer sändningen.

   d) Alla ytterligare kontroller som krävs för att verifiera att gemenskapslagstiftningen följs.

2. Vid offentliga kontroller skall följande gälla:

   a) Den som driver anläggningen, ägaren eller dennes företrädare samt personer som ansvarar för produkterna under saluföringen skall underlätta genomförandet av kontroller, se till att lämpliga förutsättningar föreligger samt tillhandahålla det utrymme och den utrustning som eventuellt krävs.

   b) Den behöriga myndigheten skall ha fritt tillträde till anläggningar och infrastrukturer, till exempel jordbruksföretag, fartyg, transportmedel och auktionshallar.

BILAGA II

BESIKTNING AV KÖTT

KAPITEL I

BESTÄMMELSER SOM GÄLLER FÖR ALLT KÖTT

De offentliga kontrollerna skall omfatta besiktning före och efter slakt av djur avsedda för livsmedelsproduktion. Besiktningarna före och efter slakt skall genomföras enligt förfarandena i denna bilaga, i väntan på ett yttrande från den berörda vetenskapliga kommittén om en översyn av bestämmelserna för denna kontroll.

I. **Kontrollfrekvens och ansvar**

1. De offentliga kontrollerna skall utföras under den officielle veterinärens överinseende och på dennes ansvar. Den officielle veterinären får biträdas av assistenter som under hans ledning och på hans ansvar skall utföra följande arbetsmoment:

   a) Vid besiktning före slakt på jordbruksföretaget: insamling av de uppgifter som behörs för att den officielle veterinaren skall kunna bedöma ursprungsbesättningens hälsotillstånd och ställa diagnos.

   b) Besiktning före slakt på slakteriet, förutsatt att den officiella veterinären faktiskt kan övervaka assistenternas arbete direkt på platsen. I detta fall skall assistenten göra en första kontroll av djuren och hjälpa till med rent praktiska arbetsmoment.

   c) Besiktning efter slakt, förutsatt att den officielle veterinären faktiskt kan övervaka assistenternas arbete direkt på platsen.

   d) Hälsokontroll av styckat och lagrat kött.

   e) Inspektion och övervakning av till exempel godkända anläggningar och transportmedel.

2. För att kunna ge det bistånd som avses ovan skall assistenterna ingå i en besiktningsgrupp under den officiella veterinärens överinseende och ansvar. Assistenterna får inte vara knutna till den anläggning som kontrolleras. Den behöriga myndigheten i medlemsstaten i fråga skall avgöra besiktningsgruppens sammansättning på ett sådant sätt att den officiella veterinären har möjlighet att övervaka den ovan beskrivna verksamheten.

3. Kontrollfrekvensen skall fastställas på grundval av en bedömning av hälsoriskerna. Särskilt följande skall säkerställas:

   a) Minst en officiell veterinär är närvarande såväl under besiktningen före slakt på slakteriet som vid besiktningen efter slakt. Medlemsstaterna får begära undantag från detta krav för att ta hänsyn till små och medelstora slakterier. För det ändamålet skall de till kommissionen översända dokumentation som underlag till sin begäran. Denna dokumentation skall innefatta information om kvalifikationerna för de inspektörer som ersätter den officielle veterinären, den typ av slakterier som de kommer att verka på och de förutsättningar under vilka de kommer att utföra sina inspektioner. Kommissionen skall gå igenom dokumentationen och vid behov godkänna begäran i enlighet med förfarandet i artikel 5. Detta godkännande kan komma att innefatta villkor för undantaget.

   b) En medlem av besiktningsgruppen är närvarande minst en gång per dag på styckningsanläggningar när köttet hanteras.

   c) Alla godkända kylhus och återemballeringsanläggningar med jämna mellanrum besöks av en medlem av besiktningsgruppen.

4. Närmare bestämmelser om det bistånd som avses ovan skall vid behov antas i enlighet med förfarandet i artikel 5.

II. **Besiktning före slakt**

1. Före slakt skall djur genomgå en besiktning. Belysningen måste vara tillräcklig där besiktningen genomförs.

2. Där så anges i denna förordning skall besiktningen före slakt utföras på den anläggning där djuren kommer ifrån.

3. Av besiktningsresultatet skall främst följande framgå:

   a) Djuren är korrekt identifierade och kommer inte från en anläggning eller ett område som omfattas av förflyttningsförbud utfärdade av djurhälsoskäl, förutom om detta är tillåtet enligt gemenskapslagstiftningen.

b) Om djuren lider av en sjukdom som kan smitta människor eller djur, uppvisar symtom på en sådan sjukdom eller om deras allmänna tillstånd tyder på att en sådan sjukdom skulle kunna bryta ut.

c) Om djuren visar symtom på en sjukdom eller på nedsatt allmäntillstånd som kan göra köttet otjänligt som livsmedel.

d) Att djurskyddsreglerna har följts.

e) Om de djur som skall slaktas är rena. Om de inte är rena skall den officielle veterinären utfärda instruktioner för att se till att djuren görs rena eller för att på annat sätt hindra att köttet smittas under slakt.

f) Om djuren kommer från en anläggning eller ett område som omfattas av restriktioner utfärdade av djur- eller folkhälsoskäl.

g) Om andra omständigheter föreligger som kan inverka menligt på djurs eller människors hälsa.

h) Om de regler som gäller användningen av veterinärmedicinska produkter har följts.

4. Djur

— som lider av en anmälningspliktig djursjukdom eller en sjukdom som kan överföras till djur eller människor,

— som visar tecken på att ha tillförts eller intagit ämnen som kan göra deras kött skadligt för människors hälsa,

får inte slaktas för att användas som livsmedel. Sådana djur måste avlivas separat och deras kött kasseras på ett hygieniskt sätt.

5. Slakt av djur som misstänks lida av en sjukdom eller visar tecken på ett tillstånd som kan inverka menligt på djurs eller människors hälsa skall uppskjutas. Dessa djur skall vid behov undersökas grundligt så att en diagnos kan ställas. Om en besiktning efter slakt är nödvändig för att ställa en diagnos får veterinären besluta att djuren skall slaktas separat eller efter övriga djur. Djuren skall därefter besiktigas efter slakt, vid behov skall besiktningen kompletteras med provtagning och laboratorietester.

6. Slakt av djur som faller under ett särskilt utrotnings- eller bekämpningsprogram för en särskild sjukdom som brucellos eller tuberkulos eller andra zoonotiska agens som salmonellos, skall utföras under den officielle veterinärens direkta överinseende och på de villkor denne fastställer.

III. **Besiktning efter slakt**

1. Slaktade djur skall utan dröjsmål genomgå besiktning efter slakt enligt vetenskapliga principer. Inom ramen för besiktningen skall särskilt följande genomföras:

a) En okulär besiktning av det slaktade djuret och tillhörande organ för att upptäcka synlig kontaminering eller andra defekter.

b) Palpation och, om den officielle veterinären bedömer det nödvändigt, snitt i de delar av djurkroppen som på något sätt uppvisar förändringar eller som väcker misstanke av andra skäl.

c) Organoleptisk undersökning.

d) Vid behov laboratorietester, särskilt för att påvisa förekomsten av smittämnen för zoonotiska sjukdomar.

e) Alla åtgärder som bedöms nödvändiga för att fastställa huruvida gemenskapsbestämmelserna iakttas med avseende på veterinärmedicinska produkter och andra kemiska ämnen som används inom jordbruket samt med avseende på restsubstanser.

2. Om det är nödvändigt för att ställa en diagnos eller för att göra ytterligare undersökningar får den officielle veterinären begära ett uppehåll i slaktprocessen.

3. Om ett tillstånd som kan inverka på människors eller djurs hälsa upptäcks vid besiktningen före eller efter slakt får den officielle veterinären begära att de laboratorietester utförs som han anser nödvändiga för att bekräfta diagnosen eller spåra farmakologiskt aktiva ämnen som sannolikt finns närvarande med tanke på sjukdomstillståndets natur.

Om tvivel kvarstår skall ytterligare styckningar och besiktningar göras till dess en definitiv diagnos kan ställas.

4. Lymfknutor som måste skäras av skall undersökas systematiskt genom snitt och okulär besiktning.

5. Vid besiktningen måste försiktighetsåtgärder vidtas så att köttet inte kontamineras genom moment som palpation, avskärning och snittning.

IV. **Nödslakt**

Kött från djur som nödslaktats skall, förutom det vanliga besiktningsförfarandet efter slakt, genomgå ett provtagningsförfarande för vidare undersökning eller genomgå varje ytterligare undersökning som bedöms vara nödvändig.

V. **Beslut efter besiktning**

När en besiktning före eller efter slakt ägt rum skall den officielle veterinären förklara följande otjänligt som livsmedel:

a) Kött från

— djur som har någon av de sjukdomar som är föremål för restriktioner av djurhälsoskäl, utom om förfaranden har införts enligt gemenskapens regler för att eliminera eventuell djurhälsofara,

— kakektiska djur,

— djur som har slaktats alltför unga.

b) Kött med

— kakexi,

— allmänt utbredd infektionssjukdom,

— sepsis, pyemi, toxemi eller viremi,

— resthalter av förbjudna substanser eller resthalter som överstiger de högsta tillåtna nivåerna i gemenskapen,

— elakartade eller flertaliga tumörer,

— multipla bölder,

— allvarliga skador på olika ställen på slaktkroppen eller i olika inre organ,

— otillräcklig avblodning,

— omfattande infiltrationer av blod eller serum,

— utbredd subkutan eller muskulär parasitinfektion,

— blodutgjutningar,

— i tillämpliga fall, organoleptiska avvikelser,

— avvikelser i fråga om konsistens, särskilt på grund av ödem eller allvarlig utmärgling,

— utbredd sårskada, förorening eller kontaminering.

c) Delar av slaktade djur med begränsade skador eller begränsad kontaminering eller inflammation som inte påverkar det övriga köttets kvalitet.

d) Blod av djur vars kött förklarats otjänligt som livsmedel enligt ovan angivna punkter och blod som förorenats av mag- eller tarminnehållet eller av andra substanser.

e) Slaktkroppar vars slaktbiprodukter inte har genomgått besiktning efter slakt, om inget annat anges i denna förordning.

f) Slaktkroppar av djur som lider av varje annat tillstånd som enligt den officielle veterinärens yrkesmässiga bedömning kan utgöra en fara för folkhälsan.

Den officielle veterinären kan ge instruktioner om att kött endast får användas för ett särskilt ändamål som bearbetning.

VI. **Förmedling av besiktningsresultat**

Resultaten av besiktningarna före och efter slakt skall antecknas av den officielle veterinären. Om en sjukdom som kan påverka folk- eller djurhälsan upptäcks eller om förekomst av resthalter konstateras skall detta meddelas till den behöriga myndighet som ansvarar för övervakningen av djurens ursprungsanläggning, liksom till den person som ansvarar för djuren i fråga. Ett sådant meddelande innebär att åtgärder omedelbart måste vidtas för att råda bot på situationen.

VII. **Assistenternas yrkeskvalifikationer**

1. Endast personer som har klarat ett prov anordnat av den behöriga myndigheten i medlemsstaten får utses till assistenter.

2. Endast de kandidater som kan visa att de

   a) har följt en teoretisk utbildning på minst 400 timmar, med laborationer och

   b) har fått en praktisk utbildning på minst 200 timmar,

   skall ha rätt att genomgå ovannämnda prov. Den praktiska utbildningen skall äga rum på slakterier, styckningsanläggningar, kyl- och fryshus och kontrollplatser för kött eller, när det gäller besiktning före slakt, på ett jordbruksföretag.

3. Assistentprovet skall bestå av en teoretisk del och en praktisk del och skall omfatta följande ämnesområden:

   a) Beträffande besiktning på jordbruksföretag:

      i) Teoretisk del:

         — Kännedom om jordbruksnäringen, bland annat organisation, ekonomisk betydelse, produktionsmetoder och internationella handelsförbindelser.

         — Anatomi och sjukdomslära.

         — Grundläggande kunskaper om sjukdomar, bland annat om virus, bakterier och parasiter.

         — Övervakning av sjukdomar, användning av mediciner och vacciner, testning avseende resthalter.

         — Hygien- och hälsokontroller.

         — Djurskyddet på jordbruksföretagen, under transport och på slakterierna.

         — Miljökraven i byggnader, på jordbruksföretag och allmänt.

         — Nationella och internationella bestämmelser.

         — Konsumentattityder och kvalitetskontroll.

      ii) Praktisk del:

         — Besök på olika typer av jordbruksföretag där olika uppfödningsmetoder tillämpas.

         — Besök på produktionsanläggningar.

         — Lastning och lossning av olika typer av fordon.

         — Besök på laboratorier.

         — Veterinärkontroller.

         — Dokumentation.

         — Praktisk erfarenhet.

   b) Beträffande besiktning på slakterier:

      i) Teoretisk del:

         — Grundläggande kunskaper i slaktdjurens anatomi och fysiologi.

         — Grundläggande kunskaper i slaktdjurens patologi.

         — Grundläggande kunskaper i de slaktade djurens patologiska anatomi.

         — Grundläggande kunskaper i hygien, särskilt industrihygien, slakt, styckning-, lagrings- och arbetshygien samt kontroller i samband med kontroller genom HACCP-systemet.

         — Kännedom om metoder och förfaranden vid slakt, besiktning, beredning, förpackning, emballering och transport av färskt kött.

         — Kännedom om de lagar, förordningar och administrativa bestämmelser som är av betydelse för deras arbete,

         — Provtagningsmetodik.

ii) Praktisk del:

— Identifiering av djuren.

— Besiktning och bedömning av slaktade djur.

— Identifiering av olika djurarter genom undersökning av typiska delar av djuren.

— Identifiering av ett antal delar av slaktade djur i vilka förändringar har ägt rum samt kommentarer till detta.

— Besiktning efter slakt på ett slakteri.

— Hygienkontroll, bland annat avseende kontroll genom HACCP-systemet.

— Provtagning.

— Identifiering av kött.

VIII. **Övriga skyldigheter under besiktningar**

Ägaren eller den person som fått i uppdrag att ta hand om djuren skall samarbeta med de tjänstemän som utför besiktningar före och efter slakt. De skall ge tillträde till djur, kött och relevanta dokument som alla skall befinna sig i ett tillstånd som lämpar sig för besiktning. De skall tillhandahålla ytterligare assistans om den officielle veterinären eller hans assistent begär detta. Om de inte samarbetar skall besiktningen skjutas upp till dess att de går med på att göra det i den utsträckning som krävs för besiktningen.

KAPITEL II

KÖTT AV TAMA HOVDJUR

Förutom de allmänna bestämmelserna skall följande gälla:

I. **Besiktning före slakt**

Om besiktningen före slakt utförs på slakteriet skall detta ske inom 24 timmar från det att djuren har anlänt till slakteriet och inom 24 timmar före slakt. Den officielle veterinären får dessutom när som helst begära att få utföra ytterligare besiktningar.

II. **Besiktning efter slakt**

1. Om så krävs skall besiktningen efter slakt omfatta följande:

— Snitt i vissa organ och lymfknutor samt, beroende på vilka slutsatser som dras under besiktningen, även i livmodern.

— Okulär besiktning eller palpation. Om en sådan tyder på att djuret har skador som skulle kunna kontaminera slaktkropparna, utrustningen, personalen eller arbetslokalerna får de berörda organen inte snittas i slaktlokalen eller någon annan del av anläggningen där färskt kött skulle kunna kontamineras.

2. Besiktningen skall gå till på följande sätt:

A. *Nötkreatur äldre än sex veckor*

a) Okulär besiktning av skalle och strupe. Anskärning och undersökning av mandibular-, retrofaryngeal- och parotideallymfknutorna (lnn. retropharyngiales, mandibulares et parotidei). Undersökning av de yttre tuggmusklerna, i vilka två snitt skall läggas parallellt med underkäken, och de inre tuggmusklerna, som skall anskäras längs med ett enda plan. Tungan skall lossas så mycket att munhålan och svalget kan undersökas i detalj, och därefter besiktigas okulärt och palperas.

b) Undersökning av luftstrupe. Okulär besiktning och palpation av lungor och matstrupe. Anskärning och undersökning av bronkial- och mediastinallymfknutor (lnn. bifurcationes, eparteriales et mediastinales). Luftstrupen och huvudbronkerna skall öppnas med ett längssnitt och lungorna skall anskäras vinkelrätt över diafragmalobernas bakre tredjedel. Dessa snitt är endast nödvändiga om lungorna skall användas som livsmedel.

c) Okulär besiktning av hjärtsäck och hjärta. Hjärtkamrarna skall öppnas med ett längssnitt varefter skiljeväggen mellan kamrarna genomskärs.

d) Okulär besiktning av mellangärde.

e) Okulär besiktning och palpation av lever och portallymfknutor (lnn. portales). Anskärning av leverns yta mot löpmagen för att undersöka gallgångarna.

f) Okulär besiktning av mag-tarmkanal, krös, mag- och kröslymfknutor (lnn. gastrici, mesenterici, craniales and caudales). Palpation och vid behov anskärning av mag- och kröslymfknutor.

g) Okulär besiktning och vid behov palpation av mjälte.

h) Okulär besiktning av njurar och vid behov anskärning av njurar och njurlymfknutor (lnn. renales).

i) Okulär besiktning av lungsäck och bukhinna.

j) Okulär besiktning av könsorgan.

k) Okulär besiktning och vid behov palpation och anskärning av juver med lymfknutor (lnn. supramammarii). Hos kor skall vardera halvan av juvret öppnas med ett långt snitt ända ned till mjölkcisternerna (sinus lactiferes) och juvrets lymfknutor skall anskäras, utom när juvret inte skall användas som livsmedel.

B. *Nötkreatur yngre än sex veckor*

a) Okulär besiktning av skalle och strupe. Anskärning och undersökning av retrofaryngeallymfknutorna (lnn. retropharyngiales). Besiktning av munhåla och svalg. Palpation av tungan. Tonsillerna skall avlägsnas.

b) Okulär besiktning av lungor, luftstrupe och foderstrupe. Palpation av lungor. Anskärning och undersökning av bronkial- och mediastinallymfknutor (lnn. bifurcationes, eparteriales et mediastinales). Luftstrupen och huvudbronkerna skall öppnas med ett längssnitt och lungorna skall anskäras vinkelrätt över diafragmalobernas bakre tredjedel. Dessa snitt är endast nödvändiga om lungorna skall användas som livsmedel.

c) Okulär besiktning av hjärtsäck och hjärta. Hjärtkamrarna skall öppnas med ett längssnitt varefter skiljeväggen mellan kamrarna genomskärs.

d) Okulär besiktning av mellangärde.

e) Okulär besiktning av lever samt lever- och portallymfknutor (lnn. portales). Palpation och vid behov anskärning av dessa lymfknutor.

f) Okulär besiktning av mag-tarmkanal, krös, mag- och kröslymfknutor (lnn. gastrici, mesenterici, craniales and caudales). Palpation och vid behov anskärning av mag- och kröslymfknutor.

g) Okulär besiktning och vid behov palpation av mjälte.

h) Okulär besiktning av njurarna. Vid behov anskärning av njurar och njurlymfknutor (lnn. renales).

i) Okulär besiktning av lungsäck och bukhinna.

j) Okulär besiktning och palpation av navelregion och leder. I tveksamma fall skall navelregionen anskäras och lederna öppnas. Ledvätskan skall undersökas.

C. *Svin*

a) Okulär besiktning av skalle och strupe. Anskärning och undersökning av mandibularlymfknutorna (lnn. mandibulares). Okulär besiktning av munhåla, svalg och tunga.

b) Okulär besiktning av lungor, luftstrupe och foderstrupe. Palpation av lungor och bronkial- och mediastinallymfknutor (lnn. bifurcationes, eparteriales et mediastinales). Luftstrupen och huvudbronkerna skall öppnas med ett längssnitt och lungorna skall anskäras vinkelrätt över diafragmalobernas bakre tredjedel. Dessa snitt är endast nödvändiga om lungorna skall användas som livsmedel.

c) Okulär besiktning av hjärtsäck och hjärta. Hjärtkamrarna skall öppnas med ett längssnitt varefter skiljeväggen mellan kamrarna genomskärs.

d) Okulär besiktning av mellangärde.

e) Okulär besiktning av lever samt lever- och portallymfknutor (lnn. portales). Palpation av lever med lymfknutor.

f) Okulär besiktning av mag-tarmkanal, krös, mag- och kröslymfknutor (lnn. gastrici, mesenterici, craniales et caudales). Palpation och vid behov anskärning av mag- och kröslymfknutor.

g) Okulär besiktning och vid behov palpation av mjälte.

h) Okulär besiktning av njurarna. Vid behov anskärning av njurar och njurlymfknutor (lnn. renales).

i) Okulär besiktning av lungsäck och bukhinna.

j) Okulär besiktning av könsorgan.

k) Okulär besiktning av juver med lymfknutor (lnn. supramammarii). Anskärning av juverlymfknutorna hos suggor.

l) Okulär besiktning och palpation av navelregion och leder hos unga djur. I tveksamma fall skall navelregionen anskäras och lederna öppnas.

D. *Får och getter*

a) Okulär besiktning av skallen efter avhudning och i tveksamma fall undersökning av strupe, munhåla, tunga samt retrofaryngeal- och parotideallymfknutor. Utan att det påverkar djurhälsobestämmelserna är dessa undersökningar inte nödvändiga om den behöriga myndigheten kan garantera att skallen inklusive tungan och hjärnan inte kommer att användas som livsmedel.

b) Okulär besiktning av lungor, luftstrupe och foderstrupe. Palpation av lungor och bronkial- och mediastinallymfknutor (lnn. bifurcationes, eparteriales et mediastinales). I tveksamma fall skall dessa organ och lymfknutor anskäras och undersökas.

c) Okulär besiktning av hjärtsäck och hjärta. I tveksamma fall skall hjärtat anskäras och undersökas.

d) Okulär besiktning av mellangärde.

e) Okulär besiktning av lever samt lever- och portallymfknutor (lnn. portales). Palpation av lever med lymfknutor. Anskärning av leverns yta mot löpmagen för att undersöka gallgångarna.

f) Okulär besiktning av mag-tarmkanal, krös, mag- och kröslymfknutor (lnn. gastrici, mesenterici, craniales et caudales).

g) Okulär besiktning och vid behov palpation av mjälte.

h) Okulär besiktning av njurarna. Vid behov anskärning av njurar och njurlymfknutor (lnn. renales).

i) Okulär besiktning av lungsäck och bukhinna.

j) Okulär besiktning av juver med lymfknutor.

k) Okulär besiktning och palpation av navelregion och leder hos unga djur. I tveksamma fall skall navelregionen anskäras och lederna öppnas.

E. *Tama hovdjur*

a) Okulär besiktning av skalle och, efter det att tungan frigjorts, av strupe. Palpation och vid behov anskärning av mandibular-, retrofaryngeal- och parotideallymfknutorna (lnn. mandibulares, retropharyngiales et parotidei). Tungan skall lossas så mycket att munhålan och svalget kan undersökas i detalj, och därefter undersökas okulärt och palperas. Tonsillerna skall avlägsnas.

b) Okulär besiktning av lungor, luftstrupe och foderstrupe. Palpation av lungor. Palpation och vid behov anskärning av bronkial- och mediastinallymfknutor (lnn. bifurcationes, eparteriales et mediastinales). Luftstrupen och huvudbronkerna skall öppnas med ett längssnitt och lungorna skall anskäras vinkelrätt över diafragmalobernas bakre tredjedel. Dessa snitt är endast nödvändiga om lungorna skall användas som livsmedel.

c) Okulär besiktning av hjärtsäck och hjärta. Hjärtkamrarna skall öppnas med ett längssnitt varefter skiljeväggen mellan kamrarna genomskärs.

d) Okulär besiktning av mellangärde.

e) Okulär besiktning, palpation och vid behov anskärning av lever och portallymfknutor (lnn. portales).

f) Okulär besiktning av mag-tarmkanal, krös, mag- och kröslymfknutor (lnn. gastrici, mesenterici, craniales et caudales). Vid behov anskärning av mag- och kröslymfknutor.

g) Okulär besiktning och vid behov palpation av mjälte.

h) Okulär besiktning och palpation av njurarna. Vid behov anskärning av njurar och njurlymfknutor (lnn. renales).

i) Okulär besiktning av lungsäck och bukhinna.

j) Okulär besiktning av könsorgan hos hingstar och ston.

k) Okulär besiktning av juver med lymfknutor (lnn. supramammarii) och vid behov anskärning av juverlymfknutor.

l) Okulär besiktning och palpation av navelregion och leder hos unga djur. I tveksamma fall skall navelregionen anskäras och lederna öppnas.

m) Alla grå och vita hästar skall undersökas avseende melanos och melanomatos i bogmuskler och boglymfknutor (lnn. subrhomboidei) under skulderbladsbrosket efter det att ena bogen lossats. Njurarna skall friläggas och undersökas efter klyvning.

III. **Särskilda kontroller**

A. *Trikinos*

Kött från svindjur (tama, hägnat vilt och vilt) och hovdjur skall antingen undersökas med avseende på närvaron av trikiner (Trichinella spp) eller genomgå kylbehandling.

B. *Dynt hos svin och nötkreatur*

En undersökning avseende Cysticercus bovis och Cysticercus cellulosae skall omfatta undersökning av de delar av djuret som sannolikt är infekterade.

När de delar som är otjänliga som livsmedel har avlägsnats skall kött från djur som inte varit angripna av en allmänt utbredd infektion genomgå kylbehandling.

C. *Rots hos hovdjur*

En undersökning av rots skall hos hovdjur omfatta en noggrann undersökning av slemhinnorna i luftröret, svalget, näshålan och dess bihålor efter det att huvudet delats i medianplanet och näsans skiljevägg tagits bort.

Följande skall fastställas enligt förfarandet för Ständiga veterinärkommittén och efter yttrande från Vetenskapliga kommittén:

a) De metoder som skall användas vid undersökning avseende de åkommor som behandlas under denna rubrik.

b) Den kylbehandling som kött med trikinos och dynt skall genomgå.

c) De villkor som skall uppfyllas för att undantag skall kunna beviljas för de delar av gemenskapen där epidemiologiska studier har visat att trikinos och rots inte förekommer.

IV. **Beslut om att förklara kött otjänligt som livsmedel efter besiktning före och efter slakt**

1. Förutom fallen i kapitel I.V skall följande produkter anses vara otjänliga som livsmedel:

a) Kött från djur

i) på vilka en eller flera av följande diagnoser har ställts:

— Generell aktinobacillos eller aktinomykos,

— stjälkbakterios och mjältbrand,

— allmänt utbredd tuberkulos,

— allmänt utbredd lymfkörtelinflammation,

— rots,

— rabies,

— stelkramp,

— akut salmonellos,

— akut brucellos,

— svinros,

— botulism.

ii) som uppvisar akuta förändringar till följd av bronkopneumoni, lungsäcksinflammation, bukhinneinflammation, livmoderinflammation, bröstkörtelinflammation, ledinflammation, hjärtsäcksinflammation, tarmkatarr eller meningo-encefalomyelit som har bekräftats genom en närmare besiktning, eventuellt kompletterad med en bakteriologisk analys och en undersökning av förekomsten av restsubstanser med farmakologisk verkan. Om resultaten av dessa särskilda undersökningar är negativa skall slaktkropparna förklaras tjänliga som livsmedel efter avlägsnande av delar som inte är det.

iii) som har följande parasitsjukdomar: allmän sarkocystos, allmänt utbredd dynt, trikinos,

iv) som har dött av annan orsak än slakt, är dödfödda eller ofödda,

v) som var för unga för att slaktas och vars kött visar ödem,

vi) som visar tecken på utmärgling eller långt framskriden anemi,

vii) som reagerar positivt eller oklart på ett tuberkulinprov och hos vilka besiktningen efter slakt påvisat begränsade tuberkulosskador som finns på ett antal organ eller områden på slaktkroppen, Om det visar sig att tuberkulosskadan är begränsad till lymfknutorna i det aktuella organet eller området av slaktkroppen skall dock endast det angripna organet eller området av slaktkroppen förklaras otjänligt som livsmedel.

viii) som reagerar positivt eller tveksamt på brucellos och hos vilka sjukliga förändringar konstaterats som tyder på akut infektion. Även om dessa sjukliga förändringar inte konstaterats skall juver, könsorgan och blod förklaras otjänliga som livsmedel.

b) Delar av slaktkroppar som visar tecken på större blod- eller seruminfiltrationer, bölder eller kontamineringar som är lokalt begränsade.

c) Slaktbiprodukter och inälvor som uppvisar sjukliga förändringar av infektiöst, parasitiskt eller traumatiskt ursprung.

d) Om en slaktkropp eller slaktbiprodukter uppvisar kaseös lymfkörtelinflammation eller någon annan form av varbildning som dock inte är allmänt utbredd eller förenad med utmärgling:

i) Varje organ och tillhörande lymfknuta, om nyss nämnda inflammation eller varbildning uppträder på ytan av eller inuti detta organ eller denna lymfknuta.

ii) I de fall som inte omfattas av led i, själva skadan och området omkring den, i den omfattning som anses vara lämplig med hänsyn till skadans stadium och fortsatta utveckling, varvid det kan antas att en gammal hårt inkapslad skada får anses ha slutat utveckla sig.

e) Kött från renskärning av området kring stickkanalen.

f) Lever och njurar av djur som är äldre än två år och härrör från områden där planer genomförda enligt artikel 5 i direktiv 96/23/EG påvisat allmänt utbredd förekomst av tungmetaller i miljön.

g) Kött med stark könslukt.

2. Följande skall ha särskild märkning och bearbetas:

i) Kött från avelsgaltar.

ii) Kött från icke kastrerade galtar eller svin med kryptorkism eller hermafroditism med en slaktkroppsvikt över 80 kg, utom när anläggningen genom en metod som godkänts enligt förfarandet för Ständiga veterinärkommittén, eller i annat fall genom en metod som godkänts av den berörda behöriga myndigheten, kan garantera att slaktkroppar med en uttalad galtsmitta kan spåras.

V. **Särskilda villkor för slakterier med begränsad kapacitet**

a) För att veterinärmyndigheten skall kunna genomföra besiktningen före slakt, antingen på jordbruksföretaget eller omedelbart före slakt på slakteriet, skall slakterier som är belägna i regioner med särskilda geografiska begränsningar eller med leveranssvårigheter samt slakterier som levererar kött lokalt meddela veterinärmyndigheten tidpunkten för slakten samt djurens antal och härkomst.

b) Den officielle veterinären eller en assistent skall utföra besiktningen av köttet efter slakt. Om köttet uppvisar skador eller förändringar skall besiktningen efter slakt utföras av den officielle veterinären. Den officielle veterinären eller en assistent under hans ansvar skall regelbundet övervaka att hygienbestämmelserna i denna förordning följs.

KAPITEL III

KÖTT AV FJÄDERFÄ

Förutom de allmänna bestämmelserna skall följande gälla:

I. **Besiktning före slakt**

1. Slakt av ett parti fjäderfä från en anläggning får endast godkännas om

   a) de fåglar som är avsedda för slakt har genomgått en besiktning före slakt på anläggningen och åtföljs av det hälsointyg som avses i punkt V,

   b) eller om den officielle veterinären 24–72 timmar före partiets ankomst till slakteriet har fått ett dokument som skall upprättas av den behöriga myndigheten med

      — relevant aktuell information om ursprungsbesättningen, framför allt uppgifter från anläggningens register, som gäller det slag av fjäderfä som skall slaktas,

      — bevis för att ursprungsanläggningen står under tillsyn av en veterinär som ansvarar för hälsoläget på jordbruksföretaget.

   Denna information skall bedömas innan beslut fattas om vilka åtgärder som skall vidtas för fåglar från den berörda anläggningen, särskilt med avseende på besiktning före slakt.

   Om de villkor som anges i a eller b inte är uppfyllda får beslut fattas om att

   — uppskjuta slakten till dess att ursprungsanläggningen har besiktigats med avseende på de uppgifter som saknas, eller

   — tillåta slakt efter utförande av de prover som avses i 2 b.

   Eventuella kostnader för tillämpningen av bestämmelserna i denna punkt skall betalas av jordbrukaren enligt regler som den behöriga myndigheten skall fatta beslut om.

   När det gäller anläggningar med en årsproduktion av högst 20 000 tamhöns, 15 000 änder, 10 000 kalkoner eller 10 000 gäss eller motsvarande antal fjäderfän av annat slag får besiktningen före slakt utföras på slakteriet. I detta fall måste jordbrukaren lämna en skriftlig försäkran att hans årsproduktion inte överstiger ovan nämnda antal.

2. Besiktningen före slakt på ursprungsgården skall omfatta följande:

   a) Kontroll av jordbrukarens register och dokumentation.

   b) Övriga undersökningar som behövs för att ställa diagnos om fjäderfäna

      i) lider av en sjukdom som kan överföras till människor eller djur eller om enskilda djur eller grupper av djur uppvisar symtom som tyder på att en sådan sjukdom kan finnas,

      ii) uppvisar symtom på rubbningar som påverkar allmäntillståndet eller symtom på sjukdom som kan göra köttet otjänligt som livsmedel.

   c) Provtagningar vid jämna mellanrum av vatten och foder för att kontrollera att korrekta uppgifter lämnas för de perioder under vilka fodertillsatser eller medicin inte används.

   d) Undersökningar beträffande zoonotiska agens.

3. Om en sändning fjäderfän inte med säkerhet kan identifieras och djuren skall genomgå besiktning före slakt på slakteriet skall den officielle veterinären om fjäderfäna uppvisar något av de symptom som anges i 2 b i detta kapitel besiktiga varje transportlåda.

4. Om fjäderfäna inte slaktas inom tre dagar efter utfärdandet av det sundhetsintyg som avses i 1 a gäller att

   — ett nytt sundhetsintyg skall utfärdas om fjäderfäna inte har lämnat ursprungsanläggningen, eller

   — om fjäderfäna redan finns på slakteriet får slakt av fjäderfäna tillåtas efter bedömning av skälen till fördröjningen, under förutsättning att ett nytt sundhetsintyg har utfärdats, eller efter en ny besiktning av fjäderfäna.

5. För kliniskt friska fjäderfän från en flock som skall slaktas enligt ett program för bekämpning av infektionssjukdomar eller en zoonotisk sjukdom skall slakten ske sist under arbetsdagen eller under sådana förhållanden att andra djur inte kontamineras.

Slakt för livsmedelsändamål skall vara förbjuden om kliniska symtom för följande sjukdomar har fastställts hos djur i en sådan besättning:

a) Ornithos,

b) salmonella.

Slakt är tillåten i slutet av den normala slaktprocessen förutsatt att försiktighetsåtgärder vidtas för att minimera risken att bakterier sprids och för att rengöra och desinficera anläggningarna efter slakt. Kött från sådana fjäderfän måste hanteras som om det hade förklarats otjänligt som livsmedel.

6. På slakterier som är belägna i regioner med särskilda geografiska begränsningar, som har leveranssvårigheter eller som betjänar den lokala marknaden skall följande regler följas:

a) Slakteriet skall meddela veterinärmyndigheten tidpunkten för slakten samt fjäderfänas antal och ursprung.

b) Den officielle veterinären eller en assistent skall vara närvarande vid slakten. Om detta inte är möjligt får köttet inte lämna anläggningen innan besiktningen efter slakt har utförts. Den officielle veterinären eller en assistent för vilken han ansvarar skall regelbundet övervaka att hygienreglerna följs.

c) Den behöriga myndigheten skall övervaka köttets distributionskedja från anläggningen och se till att produkter som förklarats otjänliga som livsmedel märks, används och kasseras på lämpligt sätt.

II. **Besiktning efter slakt**

1. Den officielle veterinären skall vid besiktning efter slakt göra följande:

a) Undersöka inälvorna och kroppskaviteterna hos ett representativt urval av fjäderfän från varje parti med samma ursprung.

b) Detaljbesiktiga ett slumpmässigt urval av de fjäderfän vars kött vid besiktning efter slakt har bedömts vara otjänligt som livsmedel.

c) Genomföra ytterligare undersökningar som bedöms vara nödvändiga om det finns anledning att misstänka att köttet från fjäderfäna i fråga skulle kunna vara otjänligt som livsmedel.

2. För delvis urtagna fjäderfän vars tarmar avlägsnats omedelbart (effilé) gäller att inälvor och kroppskaviteter skall besiktigas på ett representativt urval av fjäderfän från varje parti efter urtagning. Om avvikelser iakttas på ett antal djur vid denna besiktning skall alla djur som ingår i sändningen besiktigas enligt punkt 1.

3. Vid senarelagd urtagning:

a) Den besiktning efter slakt som avses i punkt 1 skall genomföras senast femton dagar efter slakt, och under denna period skall djuren lagras vid en temperatur av högst 4 °C.

b) Senast i slutet av denna period skall urtagning göras på en godkänd anläggning. Slaktkropparna skall då åtföljas av det sundhetsintyg som avses i punkt VI.

c) Fjäderfäköttet får inte kontrollmärkas förrän den urtagning som avses i punkt b har genomförts.

III. **Beslut om att förklara kött otjänligt som livsmedel efter besiktning efter slakt**

Förutom de fall som beskrivs i kapitel I.V skall fjäderfäkött anses vara otjänligt som livsmedel om besiktning efter slakt visar något av följande:

— Systematisk mykos och lokala förändringar i organ som misstänks vara orsakade av sjukdomsframkallande smittämnen som kan överföras till människor eller av toxiner från dessa.

— Kakexi.

— Omfattande mekaniska skador, däribland sådana som förorsakats av omfattande skållning.

— Askites.

— Utbredda subkutana eller muskulära parasitangrepp och allmänt utbrett parasitangrepp.

IV. **Tekniskt bistånd**

Den behöriga myndigheten får ge personalen på företaget tillstånd att genomföra tekniska moment i samband med besiktningen under den officielle veterinärens direkta överinseende förutsatt att de har fått särskild utbildning av den officielle veterinären. De allmänna kriterierna för sådan utbildning skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 5.

V. **Förlaga till sundhetsintyg**

SUNDHETSINTYG [1]

för fjäderfä som transporteras från anläggningen till slakteriet

Behörig myndighet: ..... Nr [2]: .....

I. **Identifiering av fjäderfä**

Arter: .....

Antal fåglar: .....

II. **Fåglarnas härkomst**

Ursprungsanläggningens adress: .....

Identifiering av fjäderfästall: .....

III. **Fåglarnas destination**

Fåglarna sänds till följande slakteri: .....

.....

Transportmedel: .....

IV. **Förklaring**

Jag förklarar härmed att de fåglar som beskrivs ovan besiktigades före slakt på ovanstående anläggning den ..... (datum) kl. ..... (tid) och då befanns vara friska.

Utfärdat i ..... den .....
(Ort) (Datum)

Stämpel

.....
(Veterinärens underskrift)

[1] Intyget är giltigt under 72 timmar.
[2] Frivillig uppgift.

VI. **Förlaga till sundhetsintyg**

SUNDHETSINTYG

för fjäderfä avsedda för produktion av ank- eller gåsleverpastej (”foie gras”) och som bedövats, avblodats och plockats på uppfödningsanläggningen och transporteras till en styckningsanläggning som är utrustad med särskild lokal för urtagning

Behörig myndighet: ..... Nr ([1]): .....

I. **De icke urtagna slaktkropparnas identitet**

Arter: .....

Antal: .....

II. **De icke urtagna slaktkropparnas härkomst**

Uppfödningsanläggningens adress: .....

III. **Destination för de icke urtagna slaktkroppar**

De icke urtagna slaktkropparna skall transporteras till följande styckningsanläggning: .....

.....

IV. **Förklaring**

Jag förklarar härmed att de icke urtagna slaktkroppar som beskrivs ovan tillhör fåglar som besiktats före slakt på ovanstående anläggning den ..... (datum) kl. ..... (tid) och befunnits vara friska.

Utfärdat i ..... (Ort) den ..... (Datum)

Stämpel

..... (Veterinärens underskrift)

([1]) Frivillig uppgift.

KAPITEL IV

KÖTT AV HARDJUR I HÄGN

I allmänhet skall bestämmelserna för kött av fjäderfän tillämpas i tillämpliga delar. Om besiktningen före slakt inte utförs på ursprungsanläggningen, skall djuren besiktigas inom 24 timmar efter ankomsten till slakteriet. Om det har gått mer än 24 timmar mellan besiktningen före slakt och slakten skall besiktningen upprepas omedelbart före slakt.

KAPITEL V

KÖTT FRÅN HÄGNAT VILT

Förutom de allmänna bestämmelserna skall följande gälla:

I. **Besiktning före slakt**

1. Besiktningen före slakt skall utföras på slakteriet eller på den anläggning varifrån djuren kommer före slakt på anläggningen eller före transport av djuren till slakteriet. I det senare fallet får besiktningen före slakt på slakteriet begränsas till att upptäcka skador som uppkommit under transporten. Dessutom skall djurens identitet kontrolleras.

Om en besiktning före slakt har utförts på ursprungsanläggningen skall ett sundhetsintyg enligt förlagan i punkt III åtfölja djuren. Intyget skall visa att djuren besiktigades på ursprungsanläggningen och befanns vara friska.

2. Om besiktningen före slakt inte utförs på den anläggning varifrån djuren kommer, skall djuren besiktigas inom 24 timmar efter ankomsten till slakteriet. Besiktningen skall upprepas omedelbart före slakt om det har gått mer än 24 timmar mellan besiktningen före slakt och slakten.

Varje djur eller parti djur som skickas till slakt skall identifieras på ett sådant sätt att dess härkomst kan fastställas.

II. **Besiktning efter slakt**

Kött från arter som är mottagliga för trikinos skall genomgå en undersökning avseende förekomsten av trikiner.

III. **Förlaga till sundhetsintyg**

SUNDHETSINTYG

för levande hägnat vilt som transporteras från uppfödningsanläggningen till slakteriet

Behörig myndighet: ..... Nr ([1]): .....

I. **Identifiering**

Djurart: .....

Antal djur: .....

Identifikationsmärkning: .....

II. **Djurens härkomst**

Ursprungsanläggningens adress: .....

III. **Djurens destination**

Djuren skall sändas till följande slakteri: .....

.....

Transportmedel: .....

.....

IV. **Förklaring**

Jag förklarar härmed att de djur som beskrivs ovan besiktigades före slakt på ovan nämnda anläggningen den ..... (datum) kl. ..... (tid) och då befanns vara friska.

Utfärdat i ..... den .....
(Ort) (Datum)

Stämpel

.....
(Veterinärens underskrift)

([1]) Frivillig uppgift.

KAPITEL VI

KÖTT AV VILT

Förutom de allmänna bestämmelserna skall följande gälla:

I. **Besiktning efter slakt**

1. Kött av vilt skall besiktigas så snart som möjligt efter ankomsten till bearbetningsanläggningen.

2. Vid besiktning efter slakt skall den officielle veterinären utföra följande:

   a) Okulär besiktning av slaktkroppen, dess kroppskaviteter och vid behov tillhörande organ i följande syfte:

      — Upptäcka avvikelser från det normala. För detta ändamål får diagnosen grundas på uppgifter från jägaren om djurets beteende före nedläggning.

      — Kontrollera att djuret inte har dött av någon annan orsak än jakt.

      Om resultatet av den okulära besiktningen inte möjliggör någon bedömning skall en mera omfattande besiktning utföras i ett laboratorium.

   b) En undersökning avseende organoleptiska avvikelser.

   c) Palpation av organ, om detta är nödvändigt.

   d) Provtagning för analys av förekomst av restsubstanser och miljömässig kontaminering, om det finns starka skäl att anta att restsubstanser eller kontaminanter förekommer. Om en mera omfattande besiktning utförs på grundval av sådana misstankar skall veterinären vänta till dess att besiktningen är avslutad innan en bedömning görs av alla djur som har nedlagts under en viss jakt, eller en del av djuren, som misstänks uppvisa samma avvikelser.

   e) Undersökning av egenskaper som tyder på att köttet utgör en hälsorisk. Detta gäller särskilt följande:

      i) Onormalt beteende eller störning i det levande djurets allmäntillstånd enligt jägarens rapport.

      ii) Allmänt förekommande tumörer eller varbölder som påverkar olika inre organ eller muskler.

      iii) Ledinflammation, orkit, förändringar i lever eller mjälte, inflammation i tarmarna eller umbilikalregionen.

      iv) Förekomst av främmande kroppar i kroppskaviteterna, särskilt i buken, tarmarna eller urinen, när lungsäcken eller bukhinnan är missfärgad.

      v) Betydande gasbildning i mag- och tarmkanal i samband med missfärgning av de inre organen.

      vi) Betydande avvikelser i muskelvävnadernas eller organens färg, konsistens eller lukt.

      vii) Gamla öppna frakturer.

      viii) Avmagring eller allmänt eller lokalt ödem.

      ix) Tecken på att organ nyligen har klibbat samman med lungsäcken eller bukhinnan.

      x) Andra tydliga och omfattande förändringar, t.ex. förruttnelse.

3. Om den officielle veterinären så begär skall ryggraden och skallen klyvas på längden.

4. När det gäller småvilt som inte omedelbart efter nedläggningen har blivit urtagna skall den officielle veterinären besiktiga ett representativt urval från samma parti. Om man vid undersökningen finner en sjukdom som kan överföras till människor, eller sådana defekter som avses i punkt 2, skall veterinären genomföra fler kontroller på hela partiet för att fastställa om det måste förklaras otjänligt som livsmedel eller om varje slaktkropp måste undersökas individuellt.

5. I tveksamma fall får den officielle veterinären utföra de ytterligare styckningar och besiktningar av relevanta delar av djurkroppen som kan behövas för en slutgiltig diagnos.

6. När det gäller vildsvin eller andra arter som är mottagliga för trikinos, skall flera prover av kött från varje djur analyseras. Prover skall tas från åtminstone käken och mellangärdets muskulatur, från musklerna i nedre delen av frambenet samt från interkostalmusklerna och tungmusklerna. Proverva skall analyseras med hjälp av metoder som har godkänts i enlighet med förfarandet i artikel 5 och på grundval av ett yttrande från Vetenskapliga veterinärkommittén.

II. **Beslut om att förklara kött otjänligt som livsmedel efter besiktning**

Förutom fallen i kapitel I.V skall följande viltkött anses vara otjänligt som livsmedel:

— Kött som uppvisar sjukliga förändringar, bortsett från sådana som har direkt samband med nedläggningen, och lokala missbildningar eller avvikelser, om dessa gör köttet otjänligt som livsmedel eller farligt för människors hälsa,

— Kött som vid besiktning efter slakt uppvisar de egenskaper som förtecknas i punkt I.2 e i detta kapitel.

— Kött med trikinos.

— Kött som uppvisar avvikelser som skulle kunna göra köttet otjänligt som livsmedel.

BILAGA III

LEVANDE MUSSLOR

1. Den behöriga myndigheten skall fastställa positionen och gränserna för upptagningsområden för musslor. Myndigheten skall klassificera godkända upptagningsområden för musslor i tre kategorier efter halten av fekal kontaminering enligt följande:

   a) *Kategori A-områden:* områden från vilka levande musslor avsedda att användas som livsmedel får tas upp. Levande musslor från dessa områden skall uppfylla de villkor som fastställs i punkt IV i detta avsnitt.

   b) *Kategori B-områden:* områden från vilka levande musslor får tas upp men endast släppas ut på marknaden som livsmedel efter behandling i en reningsanläggning eller efter återutläggning.

   c) *Kategori C-områden:* områden från vilka levande musslor får tas upp men släppas ut på marknaden först efter återutläggning under en längre period (minst två månader)

2. Den behöriga myndigheten skall fastställa ett områdes halt av fekal kontaminering på följande sätt:

   — En inventering skall göras av de källor till förorening från människor eller djur som kan påverka upptagningsområdet.

   — Mängden organiska föroreningar som släpps ut under olika tider på året skall undersökas och relateras till bland annat säsongsvariationerna i fråga om folkmängd och antal djur i omgivningen, regnmängden och reningen av avfallsvatten.

   — Föroreningarnas rörelser skall bestämmas genom batymetri samt genom kartläggning av strömmarna och tidvattencykeln i upptagningsområdet.

   — Ett provtagningsprogram för musslor skall upprättas i upptagningsområdet. Programmet skall bygga på granskning av insamlade data och av ett antal prover, med en geografisk spridning av provtagningpunkterna och en provtagningsfrekvens som ger ett så representativt urval som möjligt för analysen av upptagningsområdet.

3. De offentliga bestämmelserna för hygienkontroll skall omfatta periodisk kontroll av återutläggnings- och upptagningsområden för levande musslor i syfte att

   a) förhindra alla oegentligheter beträffande de levande musslornas ursprung, härkomst och destination,

   b) kontrollera de levande musslornas mikrobiologiska status i relation till upptagnings- och återutläggningsområden,

   c) kontrollera eventuell förekomst av toxinproducerande plankton i vattnet i upptagnings- och återutläggningsområden och av biotoxiner i levande musslor,

   d) kontrollera eventuell förekomst av kemisk förorening vars högsta tillåtna halt skall fastställas enligt förfarandet i artikel 5.

   För att utföra de kontroller som avses i b, c och d ovan skall planer för provtagning upprättas som i händelse av oregelbundna upptagningsperioder skall tillämpas med jämna mellanrum eller från fall till fall.

4. I provtagningsplaner för upptagnings- och återutläggningsområden måste framför allt följande beaktas:

   a) Sannolika variationer av halterna av fekal förorening.

   b) Möjliga variationer beträffande förekomsten av plankton som innehåller marina biotoxiner. Provtagning skall ske på följande sätt:

      i) Kontroll av plankton: periodisk provtagning för att påvisa förändringar i sammansättning och geografisk fördelning av toxinhaltig plankton. Resultat som ger anledning att misstänka att toxin ansamlas i blötdjurskött skall leda till intensiv provtagning, genom en ökning av antalet provtagningsställen och antalet prov i tillväxt- och fiskevatten.

      ii) Regelbundna toxicitetskontroller av de blötdjur från det angripna området som är mest mottagliga för kontaminering.

      Blötdjur från området i fråga får inte släppas ut på marknaden förrän ytterligare provtagning har givit tillfredsställande toxicitetsvärden.

   c) Möjlig kontaminering av blötdjur.

      Om en provtagning visar att utsläppande på marknaden av levande musslor kan utgöra en fara för människors hälsa skall den behöriga myndigheten stänga av upptagningsområdet för de berörda blötdjuren till dess att situationen har åtgärdats.

5. Den behöriga myndigheten skall övervaka de upptagningsområden där upptagning av musslor är förbjuden eller underkastad särskilda villkor, för att se till att hälsovådliga produkter inte släpps ut på marknaden.

6. Ett kontrollsystem skall upprättas med laboratorietester för kontroll av att kraven för slutprodukten uppfylls, särskilt kontroll av att halterna av marina biotoxiner och kontaminanter inte överstiger gränsvärdena och att blötdjurens mikrobiologiska kvalitet inte är hälsovådlig.

7. Den behöriga myndigheten skall göra följande:

   a) Fastställa och ajourhålla en förteckning över godkända upptagnings- och återutläggningsområden, med uppgifter om deras position och gränser samt klassificering, från vilka levande musslor får tas upp enligt bestämmelserna i detta avsnitt.

      Delge personer som berörs av bestämmelserna i detta avsnitt, till exempel producenter samt upptagare och driftspersonal vid renings- och leveransanläggningar, denna förteckning.

   b) Omedelbart underrätta parter som berörs av bestämmelserna i detta avsnitt, särskilt producenter samt upptagare och driftspersonal vid renings- och leveransanläggningar, om ett upptagningsområdes position, gränser eller klassificering ändras eller om området stängs av tillfälligt eller definitivt.

BILAGA IV

FISKERIPRODUKTER

Förutom de allmänna kontrollbestämmelserna skall följande gälla:

1. Offentliga kontroller av fiskeriprodukter skall genomföras vid landning eller före första försäljning i en auktionshall eller på en grossistcentral.

2. De offentliga kontrollerna skall omfatta följande:

   a) Kontroller för organoleptisk övervakning.

      Stickprover skall göras för kontroll av att produkterna uppfyller de krav på färskhet som fastställs i gemenskapslagstiftningen. Om det råder tvivel om produkternas färskhet skall den organoleptiska undersökningen upprepas.

   b) Kemisk analys.

      Om den organoleptiska undersökningen visar att det råder tvivel om fiskeriprodukterna är färska får prover tas för laboratorietester för bestämning av den totala mängden flyktiga kvävebaser (TVB-N, Total Volatile Basic Nitrogen).

      TVB-N-halterna skall specificeras för varje artkategori enligt förfarandet i artikel 5.

      Om den organoleptiska undersökningen ger anledning att misstänka andra tillstånd som skulle kunna påverka människors hälsa, får prover tas för att kontrollera detta.

   c) Provtagning för övervakning av histaminhalten för att verifiera att de tillåtna halter som fastställs i gemenskapslagstiftningen inte överskrids.

d) Provtagning för övervakning av kontaminanter.

Fiskeriprodukternas halter av kontaminanter skall övervakas, till exempel tungmetaller och organoklorinerade substanser i vattenmiljön.

e) Vid behov, mikrobiologiska kontroller.

f) Provtagning för att kontrollera att gemenskapens lagstiftning om endoparasiter efterlevs.

Vid behov skall följande fastställas enligt förfarandet i artikel 5 och efter yttrande från Vetenskapliga kommittén:

— Färskhetskriterier för den organoleptiska utvärderingen av fiskeriprodukter, särskilt om sådana kriterier inte fastställts genom gällande gemenskapslagstiftning.

— Analysgränser, analysmetoder och de provtagningsplaner som skall användas för att genomföra ovannämnda offentliga kontroller.

3. Följande skall förklaras otjänligt som livsmedel:

a) Fiskeriprodukter som efter organoleptisk, kemisk, fysisk eller mikrobiologisk undersökning visar sig vara otjänliga som livsmedel.

b) Fisk eller fiskdelar som inte har genomgått den fullständiga undersökning avseende förekomsten av endoparasiter som föreskrivs i gemenskapslagstiftningen.

c) Fiskeriprodukter vars ätliga delar innehåller kontaminanter som förekommer i vattenmiljön, till exempel tungmetaller och organiska klorföreningar i sådana mängder att det beräknade intaget överstiger det för människan tolerabla dags- eller veckointaget.

d) Giftiga fiskar och fiskeriprodukter som innehåller biotoxiner.

e) Övriga fiskeriprodukter eller delar därav som anses vara farliga för människors hälsa.

BILAGA V

MJÖLK OCH MJÖLKPRODUKTER

Förutom de allmänna kontrollbestämmelserna skall följande gälla:

Besiktning av anläggningar

Rå mjölk skall komma från anläggningar där de behöriga myndigheterna i medlemsstaten kontrollerar att djur- och folkhälsobestämmelserna för mjölkproduktion följs. Kontrollfrekvensen skall stå i proportion till risken. Dessa besiktningar får kombineras med kontroller som utförs enligt andra gemenskapsbestämmelser.

Förslag till rådets förordning om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel

(2000/C 365 E/05)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 438 slutlig — 2000/0181(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 14 juli 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 37 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

(1) Inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken har särskilda djurhälsoregler fastställts för handel inom gemenskapen och för import från tredje land av de produkter av animaliskt ursprung som förtecknas i bilaga II till fördraget.

(2) Dessa regler har undanröjt handelshinder för de berörda produkterna, vilket har bidragit både till förverkligandet av den inre marknaden, och ett gott djurhälsoskydd.

(3) Dessa särskilda regler ingår i följande direktiv:

— Rådets direktiv 72/461/EEG av den 12 december 1972 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen ([1]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

— Rådets direktiv 80/215/EEG av den 22 januari 1980 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med köttprodukter inom gemenskapen ([2]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

— Rådets direktiv 91/67/EEG av den 28 januari 1991 om djurhälsovillkor för utsläppande på marknaden av djur och produkter från vattenbruk ([3]), senast ändrat genom direktiv 98/45/EG ([4]).

— Rådets direktiv 91/494/EEG av den 26 juni 1991 om djurhälsovillkor för handel med färskt kött av fjäderfä inom gemenskapen och import av sådant kött från tredje land ([5]), senast ändrat genom direktiv 93/121/EG ([6]).

— Rådets direktiv 91/495/EEG av den 27 november 1990 om frågor om livsmedelshygien och djurhälsa som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av kaninkött och kött från vilda djur i hägn ([7]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

— Rådets direktiv 92/45/EEG av den 16 juni 1992 om frågor om människors och djurs hälsa i samband med nedläggning av vilt och utsläppande på marknaden av viltkött ([8]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG ([9]).

— Rådets direktiv 92/46/EEG av den 16 juni 1992 om fastställande av hygienregler för produktion och utsläppande på marknaden av rå mjölk, värmebehandlad mjölk och mjölkbaserade produkter ([10]), senast ändrat genom direktiv 96/23/EG ([11]).

— Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A.I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG, samt för import till gemenskapen av sådana produkter ([12]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

(4) Syftet med dessa direktiv är att förhindra att djursjukdomar sprids genom att produkter av animaliskt ursprung släpps ut på marknaden.

(5) Dessa direktiv innehåller gemensamma bestämmelser, till exempel begränsningar för utsläppande på marknaden av produkter från anläggningar eller områden infekterade av epizootiska sjukdomar och krav på att låta produkter från områden där begränsningar gäller undergå behandling som förstör sjukdomsagenset.

([1]) EGT L 302, 31.12.1972, s. 24.
([2]) EGT L 47, 21.2.1980, s. 4.
([3]) EGT L 46, 19.2.1991, s. 1.
([4]) EGT L 189, 3.7.1998, s. 12.
([5]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 35.
([6]) EGT L 340, 31.12.1993, s. 39.
([7]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 41.
([8]) EGT L 268, 14.9.1992, s. 35.
([9]) EGT L 24, 30.1.1998, s. 31.
([10]) EGT L 268, 14.9.1992, s. 1.
([11]) EGT L 125, 23.5.1996, s. 10.
([12]) EGT L 62, 15.3.1993, s. 49.

(6) Dessa gemensamma bestämmelser kan harmoniseras varigenom eventuella inkonsekvenser som kan ha uppstått i samband med antagandet av de särskilda djurhälsoreglerna tas bort. En sådan harmonisering innebär också att djurhälsoreglerna tillämpas på ett enhetligt sätt i hela gemenskapen och medger större insyn i gemenskapslagstiftningens struktur.

(7) Veterinärkontroller av produkter av animaliskt ursprung avsedda för handel måste utföras enligt rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden ([1]), senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG. I direktiv 89/662/EEG föreskrivs skyddsåtgärder som kan vidtas vid allvarlig fara för djurhälsan.

(8) Produkter som importeras från tredje land får inte utgöra en fara för djurhälsan i gemenskapens besättningar.

(9) För detta ändamål måste förfaranden införas för att hindra att epizootiska sjukdomar införs till gemenskapen. Sådana förfaranden inbegriper en utvärdering av djurhälsoläget i berörda tredje länder.

(10) Förfaranden måste införas för att fastställa allmänna eller särskilda regler eller kriterier som skall tillämpas vid import av produkter av animaliskt ursprung.

(11) Regler för import av kött av tama hovdjur och köttprodukter beredda av eller med sådant kött finns redan i rådets direktiv 72/462/EEG av den 12 december 1972 om hälsoproblem och problem som rör veterinärbesiktning vid import från tredje land av nötkreatur, får, getter och svin samt av färskt kött eller färska köttvaror ([2]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

(12) De förfaranden som tillämpas vid import av kött och köttprodukter kan användas som förebild för import av andra produkter av animaliskt ursprung.

(13) Veterinärkontroller av produkter av animaliskt ursprung som importeras från tredje land till gemenskapen måste utföras enligt rådets direktiv 97/78/EG av den 18 december 1997 om principerna för organisering av veterinärkontroller av produkter från tredje land som förs in i gemenskapen ([3]) I direktiv 97/78/EG föreskrivs skyddsåtgärder som kan vidtas vid allvarlig fara för djurhälsan.

(14) När bestämmelser för internationell handel antas måste hänsyn tas till de regler som fastställts av Internationella byrån för epizootiska sjukdomar (OIE).

(15) Föreskrifter måste utformas för organisationen av gemenskapens revisioner och kontroller så att djurskyddsbestämmelserna tillämpas på ett enhetligt sätt.

(16) De produkter som omfattas av denna förordning finns förtecknade i bilaga I till fördraget.

(17) Eftersom de åtgärder som krävs för genomförande av denna förordning är åtgärder med allmän räckvidd enligt artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([4]), bör de antas genom det föreskrivande förfarandet enligt artikel 5 i det beslutet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I denna förordning fastställs djurhälsoregler för utsläppande på marknaden och import från tredje land av produkter av animaliskt ursprung.

Artikel 2

I denna förordning skall de definitioner gälla som fastställs dels i de direktiv som anges i bilaga I och dels, i tillämpliga fall, i rådets förordning . . ./. . . om livsmedelshygien.

KAPITEL I

DJURHÄLSOBESTÄMMELSER FÖR PRODUKTION OCH UTSLÄPPANDE PÅ MARKNADEN AV GEMENSKAPSPRODUKTER

Artikel 3

Saluföring av produkter av animaliskt ursprung får inte leda till spridning av sjukdomar som kan överföras till djur. Följande skall därför gälla:

1. Produkter av animaliskt ursprung skall framställas av djur som följer de djurhälsobestämmelser som fastställs i relevanta gemenskapsbestämmelser.

2. Produkter av animaliskt ursprung skall framställas av följande:

   a) Djur från en anläggning, ett område eller en del av ett område, eller när det gäller vattenbruksprodukter, en odling, en zon eller en del av en zon, som inte är föremål för restriktioner av djurhälsoskäl som gäller dessa djur och produkter, särskilt restriktioner enligt de regler som avses i bilaga I eller andra åtgärder för sjukdomsbekämpning enligt gemenskapslagstiftningen.

([1]) EGT L 395, 30.12.1989, s. 13.

([2]) EGT L 302, 31.12.1972, s. 28.

([3]) EGT L 24, 30.1.1998, s. 9.

([4]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

b) Djur som inte slaktats på en anläggning där det vid tidpunkten för avlivningen fanns djur som var smittade eller misstänktes vara smittade av en av de sjukdomar som omfattas av de regler som avses i a ovan eller slaktkroppar av sådana djur.

3. Följande gäller utan att det påverkar del 2 och med förbehåll för att åtgärderna för sjukdomsbekämpning i bilaga I följs:

a) Saluföring av produkter av animaliskt ursprung från ett område eller en del av ett område som är föremål för restriktioner av djurhälsoskäl och som inte är smittade eller misstänks vara smittade, skall tillåtas under förutsättning att

— produkterna, innan de skickas till den behandling som avses nedan, framställs, hanteras, transporteras och lagras avskilda från eller vid andra tidpunkter än produkter som följer alla djurhälsobestämmelser,

— produkterna har genomgått en behandling som är tillräcklig för att eliminera djurhälsoproblemen,

— behandlingen har genomförts på en anläggning som har godkänts för detta syfte av den medlemsstat där djurhälsoproblemet förelåg,

— de produkter som måste skickas till behandling är identifierade på rätt sätt.

Denna punkt skall tillämpas i enlighet med bilagorna II, III.1 och III.2 till denna förordning, eller med närmare föreskrifter som skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 11.

b) Saluföring av vattenbruksprodukter som inte uppfyller kraven i punkt 2 skall vara tillåten på de villkor som fastställs i punkt 3 i bilaga III till denna förordning och vid behov enligt villkor som skall fastställas enligt förfarandet i artikel 11.

4. Undantag från punkt 2 får beviljas i särskilda situationer, i enlighet med förfarandet i artikel 11. Särskild hänsyn skall då tas till följande:

a) De åtgärder eller prover som de berörda djuren skall underkastas.

b) De sjukdomssymptom som är kännetecknande för arten i fråga.

Om sådana undantag beviljas skall alla nödvändiga åtgärder vidtas för att garantera djurhälsoskyddet inom gemenskapen, i enlighet med samma förfarande.

5. Om

— det enligt bestämmelser som har antagits av djurhälsoskäl enligt artikel 9 i direktiv 89/662/EEG krävs att produkter av animaliskt ursprung från en medlemsstat skall åtföljas av ett sundhetsintyg, eller

— produkter måste åtföljas av ett tyg på grund av det särskilda djurhälsoläget i en medlemsstat eller en del av en medlemsstat,

skall intyget följa en förlaga som upprättats i enlighet med förfarandet i artikel 11. Intyget skall utfärdas på den utfärdande tjänstemannens språk och på språket i destinationslandet. Produkterna skall åtföljas av originalintyget, som skall bestå av ett enda blad och utfärdas för en enda mottagare.

Artikel 4

Offentliga kontroller

De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna skall genomföra offentliga kontroller av att bestämmelserna i denna förordning och tillämpningsföreskrifterna till den följs samt av att eventuella skyddsåtgärder som beslutats för produkter av animaliskt ursprung vidtas.

Närmare föreskrifter om dessa kontroller, deras resultat och beslut som skall fattas på grundval av dessa resultat skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 11.

Artikel 5

Uppföljning av offentliga kontroller samt rätten att överklaga

Om överträdelser av djurhälsoreglerna konstateras skall åtgärder vidtas för att avhjälpa situationen.

Om juridiska eller fysiska personer som är inblandade i överträdelsen inte har avhjälpt bristerna inom den tid som har fastställts av den behöriga myndigheten, eller om en allvarlig djurhälsofara upptäcks, skall restriktioner införas för produktion och utsläppande på marknaden av de berörda produkterna. Sådana restriktioner kan leda till ett förbud mot produktion och utsläppande på marknaden av produkter av animaliskt ursprung och återtagande, samt vid behov destruktion, av produkter som redan har släppts ut på marknaden.

Överträdelser av denna förordning, dess tillämpningsföreskrifter eller eventuella skyddsåtgärder för produkter av animalilskt ursprung, samt bristande samarbete med den behöriga myndigheten skall leda till lämpliga straffrättsliga eller administrativa påföljder från de behöriga nationella myndigheternas sida.

Medlemsstaterna skall ta hänsyn till resultaten från gemenskapskontrollerna när de vidtar åtgärder för att avhjälpa bristerna eller beslutar om straffrättsliga eller administrativa påföljder.

Rätten att överklaga beslut som fattats av de behöriga myndigheterna enligt medlemsstatens gällande lagstiftning skall inte påverkas av denna förordning.

Artikel 6

Gemenskapens revisioner och inspektioner

1. Experter från kommissionen får i samarbete med de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna göra revisioner eller kontroller på alla produktions- och saluföringsstadier av produkter av animaliskt ursprung samt av de behöriga myndigheternas organisation och funktion i medlemsstaterna för att se till att denna förordning, dess tillämpningsföreskrifter och eventuella skyddsåtgärder tillämpas på ett enhetligt sätt. Vid revisioner och kontroller får kommissionens experter åtföljas av företrädare för medlemsstatens behöriga myndighet samt av eventuella experter som utsetts av kommissionen.

2. Kommissionen skall regelbundet underrätta medlemsstaterna om det allmänna programmet för och resultaten av revisioner och kontroller.

3. Förfarandet för de inspektioner eller revisioner som avses i punkt 1 får fastställas och ändras enligt förfarandet i artikel 11.

4. För att revisionerna och inspektionerna skall kunna genomföras effektivt skall den medlemsstat på vars territorium revisionen eller kontrollen genomförs ge allt nödvändigt bistånd och tillhandahålla alla handlingar som kommissionens experter begär i samband med revisionen.

5. Kommissionen skall se till att de experter som avses i punkt 1 har fått lämplig utbildning i livsmedelshygien och livsmedelssäkerhet, revisionsmetoder och vid behov tillämpningen av HACCP-systemet så att de kan genomföra sina uppgifter på ett kompetent sätt.

6. Medlemsstaterna skall se till att de experter som avses i punkt 1 i den utsträckning som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter enligt denna förordning får tillgång till såväl lokaler eller delar av lokaler som till alla relevanta uppgifter.

Om ett allvarligt hot mot djurhälsan upptäcks under kommissionens revision eller inspektion skall den berörda medlemsstaten omedelbart vidta alla nödvändiga åtgärder för att skydda djurens hälsa. Om några sådana åtgärder inte vidtas, eller om de anses otillräckliga, skall kommissionen vidta nödvändiga åtgärder för att skydda djurhälsan och underrätta medlemsstaterna om detta.

KAPITEL II

IMPORT FRÅN TREDJE LAND

Artikel 7

Allmänna bestämmelser

De bestämmelser som tillämpas för import från tredje land av produkter av animaliskt ursprung skall följa, eller vara likvärdiga med, dem som tillämpas för produktion och saluföring av gemenskapsprodukter.

Artikel 8

Efterlevnad av gemenskapsbestämmelserna

För att de allmänna bestämmelserna i artikel 7 skall efterlevas skall följande föreskrifter upprättas i enlighet med förfarandet i artikel 11:

1. Förteckningar över tredje länder eller delar av tredje länder från vilka import av specificerade produkter av animaliskt ursprung tillåts.

   Vid upprättandet av dessa förteckningar skall särskilt beaktas

   — det tredje landets lagstiftning,

   — organisationen av behörig myndighet och kontrollorgan i tredje land, deras befogenheter och vilken tillsyn de utövar och vilka möjligheter de har att effektivt kontrollera att gällande lagstiftning tillämpas,

   — de djurhälsobestämmelser som faktiskt tillämpas för produktion, tillverkning, hantering, lagring och leverans av produkter av animaliskt ursprung avsedda för gemenskapen,

   — de garantier det tredje landet kan ge för att djurhälsobestämmelserna följs,

   — erfarenheter av saluföring av produkten från det berörda tredje landet och resultaten av genomförda importkontroller,

   — resultaten av gemenskapskontroller i det berörda tredje landet,

   — hälsotillståndet för boskap, husdjur och vilt i det tredje landet, med särskild uppmärksamhet på exotiska djursjukdomar och i vad mån den allmänna hälsosituationen i det tredje landet kan utgöra en hälsorisk för människor eller djur i gemenskapen,

   — hur regelbundet och hur snabbt det berörda tredje landet tillhandahåller uppgifter om förekomsten av infektiösa eller smittsamma djursjukdomar inom dess territorium, i synnerhet när det gäller de sjukdomar som omnämns i A- och B-listan från Internationella byrån för epizootiska sjukdomar (OIE) och, när det gäller sjukdomar hos vattenbruksdjur, de anmälningspliktiga sjukdomar som förtecknas i OIE:s internationella hälsokodex för vattenlevande djur,

— det berörda tredje landets regler om förebyggande och bekämpning av infektiösa eller smittsamma djursjukdomar, bland annat reglerna för import från andra länder, samt tillämpningen av dessa regler.

Den förteckning som upprättas enligt denna punkt får kombineras med eventuella förteckningar som har upprättats av folkhälsoskäl.

2. Särskilda importbestämmelser för varje tredje land eller grupp av tredje länder med avseende på hälsoläget i det berörda landet eller de berörda länderna. Bestämmelserna skall bland annat omfatta uppgifter om det sundhetsintyg som skall åtfölja sändningar avsedda för gemenskapen. Dessa intyg skall

— vara avfattade på bestämmelselandets språk och språken i den medlemsstat där sändningen passerar en gränskontrollstation; den medlemsstat som är bestämmelseland eller där gränskontroll sker får tillåta att ett annat gemenskapsspråk än dess eget används,

— åtfölja leveransen i original,

— bestå av ett enda pappersark,

— utfärdas för en enda mottagare.

Sundhetsintyget skall vara utfärdat den dag då produkterna lastas för avsändning till bestämmelselandet och skall undertecknas av en företrädare för den behöriga myndigheten. Intyget får kombineras med det intyg som skall tillhandahållas enligt folkhälsoreglerna.

3. Vid behov skall följande antas:

— Närmare bestämmelser för tillämpningen av denna artikel.

— Kriterier för att klassificera tredje länder och delar därav med avseende på djursjukdomar.

Artikel 9

Gemenskapens inspektioner och revisioner

1. Revisioner och inspektioner får genomföras på alla stadier som omfattas av denna förordning i tredje land av kommissionens experter för att verifiera att gemenskapens djurhälsoregler eller likvärdiga regler följs. Vid revisionen eller inspektionen får kommissionens experter åtföljas av andra experter utsedda av kommissionen för detta syfte.

2. De revisioner och inspektioner i tredje land som avses i punkt 1 skall genomföras på kommissionens vägnar och uppkomna utgifter skall bekostas av denna.

3. Förfarandet för de revisioner och kontroller i tredje land som avses i punkt 1 får fastställas eller ändras enligt förfarandet i artikel 11.

4. Om en allvarlig risk för djurhälsan identifieras vid en revision eller kontroll skall kommissionen omedelbart vidta nödvändiga åtgärder för att skydda djurhälsan och omedelbart underrätta medlemsstaterna om detta.

5. Kommissionen skall se till att dess experter eller andra experter som avses i punkt 1 ha fått lämplig utbildning när det gäller djurhälsa och revisionsmetoder så att de kan genomföra sina uppgifter på ett kompetent sätt.

KAPITEL III

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 10

Bilagorna till denna förordning får ändras eller kompletteras i enlighet med förfarandet i artikel 11. Detta förfarande skall tillämpas särskilt för att fastställa kriterierna för att klassificera tredje länder och delar därav med avseende på specifika sjukdomar.

Artikel 11

Förfarandet för Ständiga veterinärkommittén

1. Kommissionen skall biträdas av Ständiga veterinärkommittén, som inrättades genom rådets beslut 68/361/EEG [1].

2. När hänvisning görs till denna punkt skall det föreskrivande förfarande som föreskrivs i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, i enlighet med artiklarna 7.3 och 8 i samma beslut.

3. Den period som föreskrivs i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

Artikel 12

Medlemsstaterna skall meddela kommissionen vilka bestämmelser som antas särskilt för tillämpningen av denna förordning samt alla rättsliga instrument som används och åtgärder som vidtas för dess tillämpning och för att kontrollera att den efterlevs.

Artikel 13

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2004.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

---

[1] EGT L 225, 18.10.1968, s. 23.

BILAGA I

SJUKDOMAR AV BETYDELSE FÖR HANDELN MED PRODUKTER AV ANIMALISKT URSPRUNG

I. **Sjukdomar för vilka kontrollåtgärder har införts enligt gemenskapslagstiftningen**

Sjukdom	Direktiv
Klassisk svinpest (CSF)	Rådets direktiv 80/217/EEG om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av klassisk svinpest
Mul- och klövsjuka	Rådets direktiv 85/511/EEG om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av mul- och klövsjuka
Aviär influensa	Rådets direktiv 92/40/EEG om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av aviär influensa
Newcastlesjuka	Rådets direktiv 92/66/EEG om införande av gemenskapsåtgärder för bekämpning av Newcastlesjukan
BoskapspestPeste des petits ruminants (PPR) Swine vesicular disease (SVD)	Rådets direktiv 92/119/EEG om införande av allmänna gemenskapsåtgärder för bekämpning av vissa djursjukdomar och särskilda åtgärder mot vesikulär svinsjuka
Infektiös laxanemi (ISA) Infektiös hematopoetisk nekros (IHN) Viral hemorragisk septikemi (VHS)	Rådets direktiv 93/53/EEG om gemenskapens minimiåtgärder för bekämpning av vissa fisksjukdomar
Sjukdomar hos blötdjur	Rådets direktiv 95/70/EEG om gemenskapens minimiåtgärder för kontroll av vissa sjukdomar hos musslor

II. **Bestämmelser avseende afrikansk svinpest**

I väntan på att särskilda bestämmelser för bekämpning av afrikansk svinpest skall antas skall direktiv 80/217/EEG gälla i tillämpliga delar vid utbrott av afrikansk svinpest. Utan hinder av det direktivet skall beslut om att återkalla de restriktioner som tillämpas enligt denna punkt fattas enligt förfarandet i artikel 11.

1. *Kött*

En medlemsstat på vars territorium afrikansk svinpest har registrerats skall införa ett omedelbart förbud mot förflyttning av färskt griskött från den del av territoriet där sjukdomsutbrottet har skett till andra medlemsstaters territorium.

När de delar av ett territorium som avses ovan fastställs, skall särskilt beaktas

— vilka metoder som används för att bekämpa sjukdomen, i synnerhet avlivning av grisar från anläggningar som är infekterade eller nedsmittade eller som misstänks vara infekterade eller nedsmittade,

— ytan av de berörda delarna av territoriet och deras administrativa och geografiska gränser,

— sjukdomens frekvens och spridningstendens,

— vilka åtgärder som vidtagits för att hindra att sjukdomen sprids,

— vilka åtgärder som vidtagits för att begränsa och kontrollera förflyttning av svin såväl inom som utom den berörda delen av territoriet.

2. *Köttprodukter*

En medlemsstat på vars territorium afrikansk svinpest har registrerats skall införa ett omedelbart förbud mot förflyttning av köttprodukter från den del av territoriet där sjukdomsutbrottet har skett till andra medlemsstaters territorium. Dock skall det undantag som föreskrivs i artikel 3.3 gälla för köttprodukter som har genomgått någon av de behandlingar som avses i punkt 1 a och 1 e i bilaga III.

BILAGA II

Särskild identifieringsmärkning av färskt kött från ett område eller en del av ett område som inte uppfyller alla relevanta djurhälsobestämmelser

Färskt kött av djur från en anläggning som ligger i ett område där restriktioner av djurhälsoskäl i samband med en eller flera av de sjukdomar som avses i bilaga I och som skall genomgå en behandling för att eliminera djurhälsoproblemet i fråga skall identifieras på följande sätt:

1. Kontrollmärket för färskt kött skall täckas av ett kors bestående av två raka linjer som korsar varandra i rät vinkel med skärningspunkten mitt i märket. Övriga uppgifter på kontrollmärket skall fortfarande vara läsliga.

2. Märkningen får också göras med en enda stämpel. Följande uppgifter skall framgå med fullt läsliga tecken:

   — I övre delen avsändarlandets namn med versaler.

   — I mitten slakteriets godkännandenummer.

   — I nedre delen en av följande förkortningar: CE, EF, EK, EC, EY eller EG.

   — Två raka linjer som korsar stämpeln och skär varandra i rät vinkel mitt i stämpeln på ett sådant sätt att uppgifterna inte skyms.

   — Uppgifter som identifierar den veterinär som besiktigade köttet.

   Märkningen skall göras av den officielle veterinär som ansvarar för att djurhälsobestämmelserna följs, eller på hans ansvar.

BILAGA III

1. **Behandlingar för att eliminera djurhälsorisker i kött**

Behandling (*)	Sjukdom							
	Mul- och klövsjuka	Klassisk svinpest (CSF)	Swine vesicular disease	Afrikansk svinpest (ASF)	Boskapspest	Newcastlesjukan	Aviär influensa	Peste des petits ruminants (PPR)
a) Värmebehandling i hermetiskt sluten behållare med ett F_o-värde av minst 3,00	+	+	+	+	+	+	+	+
b) Värmebehandling vid minst 70 °C i hela det behandlade köttet	+	+	+	—	+	+	+	+
c) Värmebehandling vid minst 80 °C i hela det behandlade köttet	+	+	+	+	+	+	+	+
d) Värmebehandling i en hermetiskt sluten behållare vid minst 60 °C i minst 4 timmar. Kärntemperaturen skall under denna tid vara minst 70 °C i 30 minuter	+	+	+	+	+	+	+	+
e) För benfritt kött, behandling genom naturlig jäsning och mognadslagring i minst 9 månader som ger följande egenskaper: ett aw-värde på högst 0,93 och ett pH-värde på högst 6,0	+	+	—	+	+	+	—	—
f) Som i e) ovan men köttet får innehålla ben. Alla nödvändiga åtgärder skall vidtas för att förhindra korskontaminering	+	—	—	—	—	—	—	—
g) Bearbetning av salami enligt kriterier som skall fastställas enligt förfarandet för Ständiga veterinärkommittén och efter yttrande av den berörda vetenskapliga kommittén	+	+	—	+	+	—	—	—
h) Skinka och länder som har behandlats genom naturlig jäsning och mognadslagring i minst 190 dagar för skinka och 140 dagar för länder	—	—	—	+	—	—	—	—
i) Värmebehandling som ger en kärntemperatur av minst 65 °C tillräckligt länge för att ett pastöriseringsvärde (pv) på minst 40 skall uppnås	+	—	—	—	—	—	—	+

"+": erkänt effektiv.

(*) Alla nödvändiga åtgärder skall vidtas för att förhindra korskontaminering.

2. **Behandlingar för att eliminera djurhälsorisker i mjölk**

Mjölk från djurarter som är mottagliga för mul- och klövsjuka och mjölkprodukter som tillverkas helt eller delvis av sådan mjölk får inte ha sitt ursprung i en övervakningszon i den mening som avses i direktiv 85/811/EEG, såvida inte mjölken eller mjölkprodukten under den behöriga myndighetens kontroll har undergått

a) sterilisering till ett F_o värde på minst 3, eller

b) en UHT-behandling vid 130 °C under 2–3 sekunder,

c) en initial värmebehandling med en upphettningseffekt som är minst lika stor som pastörisering vid en temperatur av minst 72 °C i minst 15 sekunder och tillräcklig för att mjölken efter värmebehandlingen skall reagera negativt på fosfatastestet, följd av

   i) ytterligare en värmebehandling som resulterar i en negativ reaktion på peroxidastestet, eller

ii) för mjölkpulver eller produkter som innehåller mjölkpulver, ytterligare en värmebehandling med en effekt som är minst likvärdig med den som uppnås med den initiala värmebehandlingen och tillräcklig för att resultera i en negativ reaktion på fosfatastestet, följd av en torkprocess, eller

iii) en försurningsprocess där pH-värdet sänks till högst 6 och blir kvar på denna nivå i minst en timme.

iv) en andra värmebehandling med en effekt som motsvarar minst den som erhålls genom den första värmebehandlingen; båda värmebehandlingarna skall göras på mjölk med ett pH på minst 7,0 (denna behandling är inte tillåten för mjölk från en skydds- och övervakningszon).

d) Den initiala behandling som avses i punkt c, skall göras på mjölk med ett pH på högst 7,0 (denna behandling är inte tillåten för mjölk från en skydds- och övervakningszon).

3. **Behandling för att minska djurhälsorisker i vattenbruksprodukter**

a) Odlad fisk som är mottaglig för infektiös hematopoietisk nekros och viral hemorragisk septikemi och härrör från en zon som inte är godkänd med avseende på dessa sjukdomar får endast införas i en godkänd zon om den före leverans har avlivats, huvudet har skurits av och inälvorna tagits ur. Detta skall inte krävas för fisk från en godkänd anläggning i en icke godkänd zon.

b) Levande blötdjur som är mottagliga för Bonomia ostreæ Marteilia sp. och härrör från en zon som inte är godkänd med avseende på dessa sjukdomar får endast föras in i en godkänd zon om de är avsedda för direkt konsumtion eller till konserveringsindustrin. De får endast återutläggas om

— de härrör från en godkänd anläggning i en icke godkänd zon,

— de släppts ut i en förvaringsdamm eller en reningscentral som är speciellt utrustad och godkänd för detta ändamål av den behöriga myndigheten och innefattar i synnerhet ett system för behandling och desinfektion av spillvatten.

Eventuella tillämpningsföreskrifter för dessa bestämmelser skall fastställas i enlighet med förfarandet i artikel 11.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om upphävande av vissa direktiv om livsmedelshygien och hygienkrav för tillverkning och utsläppande på marknaden av vissa produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel och om ändring av direktiven 89/662/EEG och 91/67/EEG

(2000/C 365 E/06)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 438 slutlig — 2000/0182(COD)

(Framlagt av kommissionen den 14 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 37, 95 och 152.4 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) I rådets direktiv 93/43/EEG av den 14 juni 1993 om livsmedelshygien [1] fastställs de allmänna bestämmelserna för produktion av säkra livsmedel.

(2) Djur- och folkhälsobestämmelser för produktion och utsläppande på marknaden av produkter av animaliskt ursprung fastställs i ett antal olika rådsdirektiv.

(3) Dessa bestämmelser gäller särskilt produkter som färskt kött, fjäderfäkött, köttprodukter, äggprodukter, levande musslor, fiskeriprodukter, kanin- och viltkött, mjölk och mjölkprodukter, malet kött och vissa andra produkter avsedda att användas som livsmedel.

(4) Bestämmelserna i dessa direktiv har omarbetats och antagits som

— Europaparlamentets och rådets förordning .../... om livsmedelshygien,

— Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung,

— Europaparlamentets och rådets förordning .../... om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av offentliga kontroller för skydd av djur- och folkhälsan av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel,

— Rådets förordning .../... om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel.

(5) De berörda direktiven bör därför upphävas.

(6) Rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden [2], senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG [3], och rådets direktiv 91/67/EEG av den 28 januari 1991 om djurhälsovillkor för utsläppande på marknaden av djur och produkter från vattenbruk [4], senast ändrat genom direktiv 98/45/EG [5], bör också ändras med hänsyn till omarbetningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Följande direktiv skall upphöra att gälla:

1. Rådets direktiv 93/43/EEG av den 14 juni 1993 om livsmedelshygien.

2. Rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen [6], senast ändrat genom direktiv 95/23/EG [7].

3. Rådets direktiv 71/118/EEG av den 15 februari 1971 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött av fjäderfä [8], senast ändrat genom direktiv 97/79/EG [9].

[1] EGT L 157, 19.7.1993, s. 1.

[2] EGT L 395, 30.12.1989, s. 13.

[3] EGT L 62, 15.3.1993, s. 49.

[4] EGT L 46, 19.2.1991, s. 1.

[5] EGT L 189, 3.7.1998, s. 12.

[6] EGT 121, 29.7.1964, s. 2012/64.

[7] EGT L 243, 11.10.1995, s. 7.

[8] EGT L 55, 8.3.1971, s. 23.

[9] EGT L 24, 30.1.1998, s. 31.

4. Rådets direktiv 72/461/EEG av den 12 december 1972 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen ([1]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

5. Rådets direktiv 77/96/EEG av den 21 december 1976 om trikinkontroll (Trichinella spiralis) vid import från tredje land av färskt kött av tamsvin ([2]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

6. Rådets direktiv 77/99/EEG av den 21 december 1976 om hygienfrågor som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av köttprodukter och vissa andra produkter av animaliskt ursprung ([3]), senast ändrat genom direktiv 97/76/EG ([4]).

7. Rådets direktiv 80/215 av den 22 januari 1980 om djurhälsoproblem som påverkar handeln med köttprodukter inom gemenskapen ([5]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

8. Rådets direktiv 89/362/EEG av den 26 maj 1989 om allmänna hygienvillkor vid mjölkproducerande anläggningar ([6]).

9. Rådets direktiv 89/437/EEG av den 20 juni 1989 om hygienfrågor och hälsorisker i samband med tillverkning och utsläppande på marknaden av äggprodukter ([7]), senast ändrat genom direktiv 96/23/EG ([8]).

10. Rådets direktiv 91/492/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktion och utsläppande på marknaden av levande tvåskaliga mollusker ([9]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

11. Rådets direktiv 91/493/EEG av den 22 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskeriprodukter ([10]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

12. Rådets direktiv 91/494/EEG av den 26 juni 1991 om djurhälsovillkor för handel med färskt kött av fjäderfä inom gemenskapen och import av sådant kött från tredje land ([11]), senast ändrat genom direktiv 93/121/EG ([12]).

13. Rådets direktiv 91/495/EEG av den 27 november 1990 om frågor om livsmedelshygien och djurhälsa som påverkar produktion och utsläppande på marknaden av kaninkött och kött från vilda djur i hägn ([13]), senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

14. Rådets direktiv 92/45/EEG av den 16 juni 1992 om frågor om människors och djurs hälsa i samband med nedläggning av vilt och utsläppande på marknaden av viltkött ([14]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG.

15. Rådets direktiv 92/46/EEG av den 16 juni 1992 om fastställande av hygienregler för produktion och utsläppande på marknaden av rå mjölk, värmebehandlad mjölk och mjölkbaserade produkter ([15]), senast ändrat genom direktiv 96/23/EG.

16. Rådets direktiv 92/48/EEG av den 16 juni 1992 om fastställande av minimiregler för hygienen för fiskeriprodukter som fångats av vissa fartyg enligt artikel 3.1 a i i direktiv 91/493/EEG ([16]).

17. Rådets direktiv 94/65/EG av den 14 december 1994 om kraven för produktion och utsläppande på marknaden av malet kött och köttberedningar ([17]).

Artikel 2

Bilaga II till rådets direktiv 92/118/EEG av 17 december 1999 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A, kapitel I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG, samt för import till gemenskapen av sådana produkter ([18]), senast ändrat genom direktiv 97/79/EG ([19]), skall upphöra att gälla.

Artikel 3

Utan hinder av artikel 1 skall följande gälla:

1. Till dess att temperaturkrav har fastställts för lagring och transport av produkter av animaliskt ursprung, och till dess att mikrobiologiska normer har fastställts för dessa produkter enligt förfarandet i artikel 6 i Europaparlamentets och rådets förordning . . ./. . . om livsmedelshygien, skall de bestämmelser och normer som fastställs i de direktiv som anges i artiklarna 1 och 2 eller tillämpningsföreskrifter för dem fortsätta att gälla.

([1]) EGT L 302, 31.12.1972, s. 24.
([2]) EGT L 26, 31.1.1977, s. 67.
([3]) EGT L 26, 31.1.1977, s. 85.
([4]) EGT L 10, 16.1.1998, s. 25.
([5]) EGT L 47, 21.2.1980, s. 4.
([6]) EGT L 156, 8.6.1989, s. 30.
([7]) EGT L 212, 22.7.1989, s. 87.
([8]) EGT L 125, 23.5.1996, s. 10.
([9]) EGT L 168, 24.9.1991, s. 1.
([10]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 15.
([11]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 35.
([12]) EGT L 340, 31.12.1993, s. 39.
([13]) EGT L 268, 24.9.1991, s. 41.
([14]) EGT L 268, 14.9.1992, s. 35.
([15]) EGT L 268, 14.9.1992, s. 1.
([16]) EGT L 187, 7.7.1992, s. 41.
([17]) EGT L 368, 31.12.1994, s. 10.
([18]) EGT L 62, 15.3.1993, s. 49.
([19]) EGT L 24, 30.1.1998, s. 31.

2. Tillämpningsföreskrifter som har antagits på grundval av de direktiv som anges i artiklarna 1 och 2 skall fortsätta att gälla till dess att de har ersatts av regler med samma verkan som har antagits på grundval av

   — Europaparlamentets och rådets förordning .../... om livsmedelshygien,

   — Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung,

   — Europaparlamentets och rådets förordning .../... om fastställande av närmare bestämmelser för genomförandet av offentliga kontroller för skydd av djur- och folkhälsan av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel,

   — rådets förordning .../... om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel.

3. När den kontrollmärkning som föreskrivs i de direktiv som anges i artikel 1 skiljer sig från den som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets förordning .../... om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung skall medlemsstaterna se till att den förstnämnda kontrollmärkningen ersätts av den senare senast fem år efter det att nämnda förordning har trätt i kraft.

Artikel 4

Bilaga A till rådets direktiv 89/662/EEG skall ersättas med följande:

"*BILAGA A*

KAPITEL I

— Rådets förordning .../..., av den ... om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel.

— De produkter av animaliskt ursprung som avses i Europaparlamentets och rådets förordning .../... om livsmedelshygien.

KAPITEL II

Rådets direktiv 92/118/EEG av den 17 december 1992 om djurhälso- och hygienkrav för handel inom gemenskapen med produkter som inte omfattas av sådana krav i de särskilda gemenskapsbestämmelser som avses i bilaga A. I till direktiv 89/662/EEG och, i fråga om patogener, i direktiv 90/425/EEG (med undantag av patogener)."

Artikel 5

I direktiv 91/67/EEG skall artikel 9 ersättas med följande:

"*Artikel 9*

Utsläppandet på marknaden i en godkänd zon av vattenbruksprodukter och blötdjur som är avsedda att användas som livsmedel och som härrör från en icke godkänd zon skall omfattas av tillämpliga bestämmelser i rådets förordning .../... (om fastställande av djurhälsoregler för tillverkning, utsläppande på marknaden och import av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel)."

Artikel 6

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som behövs för att följa detta direktiv senast den 1 januari 2004. De skall underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 7

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 8

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om förlängning av vissa åtgärdsprogram för gemenskapen inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet antagna genom beslut nr 645/96/EG, nr 646/96/EG, nr 647/96/EG, nr 102/97/EG, nr 1400/97/EG och nr 1296/1999/EG och om ändring av de besluten

(2000/C 365 E/07)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 448 slutlig — 2000/0192(COD)

(Framlagt av kommissionen den 25 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 152 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Ett antal åtgärdsprogram för gemenskapen inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet löper snart ut.

(2) Följande löper ut i slutet av 2000:

— Åtgärdsprogrammet för gemenskapen för främjande av och upplysning, undervisning och utbildning om hälsa, som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 645/96/EG [1].

— Handlingsplanen för kampen mot cancer, som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 646/96/EG [2].

— Åtgärdsprogrammet för gemenskapen för att förebygga aids och vissa andra överförbara sjukdomar, som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 647/96/EG [3].

— Åtgärdsprogrammet för gemenskapen för att förebygga narkotikamissbruk, som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 102/97/EG [4].

(3) Följande löper ut i slutet av 2001:

— Åtgärdsprogrammet för gemenskapen för hälsoövervakning, som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1400/97/EG [5].

— Åtgärdsprogrammet för gemenskapen avseende miljörelaterade sjukdomar, som antogs genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1296/1999 [6].

(4) Rådet underströk i sin resolution av den 8 juni 1999 om framtida gemenskapsinsatser på folkhälsoområdet [7] behovet av kontinuitet i gemenskapsåtgärderna på folkhälsoområdet mot bakgrund av att de befintliga programmen löper ut.

(5) Kommissionen angav i sitt meddelande av den 15 april 1998 till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om utvecklingen av folkhälsopolitiken i Europeiska gemenskapen [8] att de nuvarande folkhälsoprogrammen kommer att avslutas från och med år 2000 och därefter samt betonade att det finns ett behov av att se till att det inte uppstår ett vakuum i gemenskapens politik på detta viktiga område. Den debatt som följde på detta meddelande mynnade ut i enighet bland gemenskapens institutioner om att utveckla en ny hälsovårdsstrategi med ett övergripande åtgärdsprogram på folkhälsoområdet.

(6) Under tiden som en ny strategi med förslag till ett nytt övergripande folkhälsoprogram håller på att tas fram, bör de befintliga programmen på folkhälsoområdet förlängas till slutet av 2002 för att undvika avbrott i gemenskapens nuvarande åtgärder.

(7) I avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) föreskrivs utökat samarbete på folkhälsoområdet mellan gemenskapen och dess medlemsstater å ena sidan och de länder i Europeiska frihandelssammanslutningen som deltar i EES (Efta/EES-länderna) å den andra.

[1] EGT L 95, 16.4.1996, s. 1.
[2] EGT L 95, 16.4.1996, s. 9.
[3] EGT L 95, 16.4.1996, s. 16.
[4] EGT L 19, 22.1.1997, s. 25.
[5] EGT L 193, 22.7.1997, s. 1.
[6] EGT L 155, 22.6.1999, s. 7.
[7] EGT C 200, 15.7.1999, s. 1.
[8] KOM(1998) 230 slutlig.

Åtgärder bör även vidtas för att öppna programmen på folkhälsoområdet för deltagande av de associerade länderna i Central- och Österuropa i enlighet med de villkor som fastställs i Europaavtalen, i tilläggsprotokollen till dessa och i de beslut som fattas av respektive associeringsråd, av Cypern, genom finansiering via extra anslag i enlighet med förfaranden som skall fastställas i samråd med detta land, samt av Malta och Turkiet, genom finansiering via extraanslag, i enlighet med fördragets bestämmelser.

(8) När programmen förlängs bör hänsyn tas till kommissionens meddelande av den 15 juni 2000 till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om hälsovårdsstrategin i Europeiska gemenskapen ([1]), rådets slutsatser av den 26 november 1998 om den framtida ramen för gemenskapens insatser på folkhälsoområdet ([2]), rådets resolution av den 8 juni 1999 om framtida gemenskapsinsatser på folkhälsoområdet, Europaparlamentets resolution av den 12 mars 1999 ([3]), yttrandet från Ekonomiska och sociala kommittén av den 9 september 1998 ([4]) och yttrandet från Regionkommittén av den 19 november 1998 ([5]). Hänsyn bör även tas till delrapporten från kommissionen av den 14 oktober 1999 till Europaparlamentet, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om genomförandet av gemenskapens åtgärdsprogram för att förebygga cancer, aids och vissa andra överförbara sjukdomar samt narkotikamissbruk inom ramen för verksamheten på folkhälsoområdet ([6]) samt delrapporten från kommissionen av den 22 mars 2000 till Europaparlamentet, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om genomförandet av åtgärdsprogrammet för gemenskapen för främjande av och upplysning, undervisning och utbildning om hälsa ([7]).

(9) I detta beslut fastställs för den tidsperiod som åtgärdsprogrammen förlängs en finansieringsram, som utgör den särskilda referensen för budgetmyndigheten under det årliga budgetförfarandet i den mening som avses i punkt 33 i det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin och förbättring av budgetförfarandet ([8]).

(10) Beslut nr 645/96/EG, nr 646/96/EG, nr 647/96/EG, nr 102/97/EG, nr 1400/97/EG och nr 1296/1999/EG bör ändras så att de beaktar rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([9]).

([1]) KOM(2000) 285 slutlig.
([2]) EGT C 390, 15.12.1998, s. 1.
([3]) EGT C 175, 21.6.1999, s. 135.
([4]) EGT C 407, 28.12.1998, s. 21.
([5]) EGT C 51, 22.2.1999, s. 53.
([6]) KOM(1999) 463 slutlig.
([7]) KOM(2000) 165 slutlig.
([8]) EGT C 172, 18.6.1999, s. 1.
([9]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

(11) Åtgärdsprogrammen bör övervakas och utvärderas med jämna mellanrum av kommissionen i samarbete med medlemsstaterna,

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förlängning

1. Följande program och handlingsplan skall förlängas från och med den 1 januari 2001 till och med den 31 december 2002:

a) Gemenskapens åtgärdsprogram för främjande av och upplysning, undervisning och utbildning om hälsa som antagits genom beslut nr 645/96/EG.

b) Handlingsplanen för kampen mot cancer som antagits genom beslut nr 646/96/EG.

c) Åtgärdsprogrammet för att förebygga aids och vissa andra överförbara sjukdomar som antagits genom beslut nr 647/96/EG.

d) Åtgärdsprogrammet för att förebygga narkotikamissbruk som antagits genom beslut nr 102/97/EG.

2. Följande program skall förlängas från och med den 1 januari 2002 till och med den 31 december 2002:

a) Åtgärdsprogrammet för hälsoövervakning som antagits genom beslut nr 1400/97/EG.

b) Åtgärdsprogrammet avseende miljörelaterade sjukdomar som antagits genom beslut nr 1296/1999/EG.

Artikel 2

Budget

1. Den totala finansieringsramen för genomförandet av de program och den handlingsplan som avses i artikel 1 under perioden från den 1 januari 2001 till den 31 december 2002 fastställs till 79,1 miljoner euro.

2. Finansieringsramen för genomförandet under perioden från den 1 januari 2001 till den 31 december 2002 av åtgärdsprogrammet för främjande av och upplysning, undervisning och utbildning om hälsa fastställs till 8,5 miljoner euro, för handlingsplanen mot cancer till 31,142 miljoner euro, för åtgärdsprogram för att förebygga narkotikamissbruk till 11,434 miljoner euro och för åtgärdsprogram för att förebygga aids och vissa andra överförbara sjukdomar till 22,324 miljoner euro.

3. Finansieringsramen för genomförandet under perioden från den 1 januari 2002 till den 31 december 2002 av åtgärdsprogrammet för hälsoövervakning fastställs till 4,4 miljoner euro samt för åtgärdsprogrammet avseende miljörelaterade sjukdomar till 1,3 miljoner euro.

4. De årliga anslagen skall godkännas av den budgetansvariga myndigheten inom ramen för budgetplanen.

Artikel 3

Anpassning av kommittéförfarandet

1. Artikel 5 i beslut nr 645/96/EG, nr 646/96/EG, nr 647/96/EG, nr 102/97/EG och nr 1400/97/EG skall ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 skall ersättas med följande:

"1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté bestående av företrädare för medlemsstaterna och med en företrädare för kommissionen som ordförande."

b) I punkt 2 skall andra och tredje styckena ersättas med följande:

"Det förvaltningsförfarande som fastställs i artikel 4 i beslut 1999/468/EG skall tillämpas för antagandet av de åtgärder som avses i första stycket i denna punkt, i enlighet med artiklarna 7 och 8 i beslut 1999/468/EG. Den period som föreskrivs i artikel 4.3 i beslut 1999/468/EG skall vara två månader."

c) Punkt 3 skall ersättas med följande:

"3. Vidare kan kommissionen samråda med kommittén i alla frågor som rör genomförandet av detta beslut. I sådana fall skall det rådgivande förfarande som fastställs i artikel 3 i beslut 1999/468/EG tillämpas, i enlighet med artiklarna 7 och 8 i samma beslut."

2. Artikel 5 i beslut nr 1296/1999/EG skall ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 skall ersättas med följande:

"1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté bestående av företrädare för medlemsstaterna och med en företrädare för kommissionen som ordförande."

b) I punkt 2 skall andra, tredje och fjärde styckena ersättas med följande:

"Det rådgivande förfarande som fastställs i artikel 3 i beslut 1999/468/EG skall tillämpas för antagandet av de åtgärder som avses i första stycket i denna punkt, i enlighet med artiklarna 7 och 8 i beslut 1999/468/EG."

Artikel 4

Deltagande av Efta/EES-länderna, de associerade länderna i Central- och Östeuropa, Cypern, Malta och Turkiet

De program som avses i artikel 1 skall vara öppna för deltagande av följande länder:

a) Efta/EES-länderna i enlighet med de villkor som fastställs i EES-avtalet.

b) De associerade länderna i Central- och Östeuropa, i enlighet med de villkor som fastställs i Europaavtalen, tilläggsprotokollen till dessa och i de beslut som fattas av respektive associeringsråd.

c) Cypern, genom finansiering av extra anslag enligt förfaranden som skall fastställas tillsammans med detta land.

d) Malta och Turkiet, genom finansiering av extra anslag enligt fördragets bestämmelser.

Artikel 5

Uppföljning och utvärdering

1. Kommissionen skall inom ramen för genomförandet av detta beslut i samarbete med medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa uppföljning och utvärdering av verksamheten i de program och den handlingsplan som anges i artikel 1.

2. Kommissionen skall för Europaparlamentet och rådet lägga fram en rapport för de program och den handlingsplan som anges i artikel 1. Denna rapport skall innehålla resultaten från den utvärdering som nämns i artikel 3.1. Kommissionen skall också sända denna rapport till Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén.

Artikel 6

Ikraftträdande

Detta beslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Det skall gälla med verkan från och med den 1 januari 2001.

Ändrat förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 82/714/EEG av den 4 oktober 1982 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart [1]

(2000/C 365 E/08)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 419 slutlig — 97/0335(COD)

(Framlagt av kommissionen den 19 juli 2000 enligt artikel 250.2 i EG-fördraget)

[1] EGT C 105, 6.4.1998, s. 1.

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV	EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV
med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 75.1 i detta,	med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 71.1 i detta,
med beaktande av kommissionens förslag,	Oförändrat
med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,	med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [1],
i enlighet med det förfarande som avses i artikel 189c i fördraget, i samarbete med Europaparlamentet, och	i enlighet med det förfarande som avses i artikel 251 i fördraget, och
med beaktande av följande	av följande skäl:
Genom rådets direktiv 82/714/EEG av den 4 oktober 1982 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart [1] infördes harmoniserade villkor för utfärdande av tekniska certifikat för fartyg i inlandssjöfart i samtliga medlemsstater. Det är av säkerhetsskäl nödvändigt att dessa villkor anpassas till den tekniska utvecklingen, varvid hänsyn också bör tas till förändringar i gemenskapens vattenvägsnät.	(1) Genom rådets direktiv 82/714/EEG av den 4 oktober 1982 om tekniska föreskrifter för fartyg i inlandssjöfart [2] infördes harmoniserade villkor för utfärdande av tekniska certifikat för fartyg i inlandssjöfart i samtliga medlemsstater, som dock uteslöt sjöfart på Rhen. För fartyg i inlandssjöfart gäller fortfarande olika tekniska föreskrifter i Europa. Ansträngningarna för ömsesidigt erkännande av nationella certifikat för navigering utan ytterligare inspektioner av utländska fartyg försvåras av att olika internationella och nationella bestämmelser existerar jämte varandra. Dessutom överensstämmer kraven i direktiv 82/714/EEG inte med den tekniska utvecklingen.

[1] EGT L 301, 28.10.1982, s. 1.

[1] EGT C 157, 25.5.1998, s. 17.

[2] EGT L 301, 28.10.1982, s. 1.

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
Villkoren och de tekniska kraven för utfärdande av certifikat för inlandssjöfart enligt artikel 22 i den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen reviderades den 1 januari 1995. Det är önskvärt ur konkurrens- och säkerhetssynpunkt att räckvidden för och innehållet i sådana tekniska krav fastställs för alla vattenvägar inom gemenskapen.	(2) I de tekniska föreskrifter som finns i bilagorna till direktiv 82/714/EEG övertas i stor utsträckning bestämmelserna i den version av reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen som antogs av Centralkommissionen för Rhensjöfarten (CCNR) 1982. Villkoren och de tekniska kraven för utfärdande av certifikat för inlandssjöfart enligt artikel 22 i den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen reviderades den 1 januari 1995. De anses motsvara den senaste tekniska utvecklingen och gäller sedan den 1 januari 1995. Det är önskvärt ur konkurrens- och säkerhetssynpunkt samt för att uppnå en harmonisering över hela Europa att räckvidden för och innehållet i sådana tekniska krav fastställs för alla vattenvägar inom gemenskapen. Härvid måste även förändringar av gemenskapens vattenvägsnät beaktas.
Det är lämpligt att fartcertifikat för gemenskapens inre vattenvägar som intygar att fartygen helt uppfyller de ovannämnda ändrade tekniska kraven är giltiga på alla vattenvägar inom gemenskapen.	(3) Det är lämpligt att fartcertifikat för gemenskapens inre vattenvägar som intygar att fartygen helt uppfyller de ovannämnda ändrade tekniska kraven är giltiga på alla vattenvägar inom gemenskapen.
Det är önskvärt att tillse en högre grad av harmonisering mellan de villkor som medlemsstaterna uppställer för utfärdande av kompletterande gemenskapscertifikat för trafik på vattenvägar i zonerna 1 och 2 (flodmynningar) och på vattenvägar i zon 4.	(4) Det är önskvärt att tillse en högre grad av harmonisering mellan de villkor som medlemsstaterna uppställer för utfärdande av kompletterande gemenskapscertifikat för trafik på vattenvägar i zonerna 1 och 2 (flodmynningar) och på vattenvägar i zon 4.
	(5) Med hänsyn till säkerheten när det gäller passagerartransporter är det lämpligt att utvidga direktivets tillämpningsområde så att det även omfattar passagerarfartyg för transport av fler än tolv passagerare, i överensstämmelse med konventionen för inspektion av fartyg i inlandssjöfart på Rhen.
Det är lämpligt att tillhandahålla övergångsbestämmelser för fartyg i trafik som fortfarande saknar fartcertifikat för gemenskapens inre vattenvägar när det genomgår en första teknisk inspektion enligt de reviderade tekniska kraven som uppställs av detta direktiv.	(6) Det är lämpligt att tillhandahålla övergångsbestämmelser för fartyg i trafik som fortfarande saknar fartcertifikat för gemenskapens inre vattenvägar när det genomgår en första teknisk inspektion enligt de reviderade tekniska kraven som uppställs av detta direktiv.
Det är lämpligt att fastställa giltighetsperioden för gemenskapscertifikat i varje enskilt fall, inom vissa gränser och alltefter det aktuella fartygets slag.	(7) Det är lämpligt att fastställa giltighetsperioden för gemenskapscertifikat i varje enskilt fall, inom vissa gränser och alltefter det aktuella fartygets slag.
För att bilagorna till detta direktiv snabbare skall kunna anpassas till den tekniska utvecklingen är det nödvändigt att införa förfaranden som inrättats för detta ändamål på grundval av rådets beslut 87/373/EEG.	(8) Enligt artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [1] bör de åtgärder som behövs för genomförandet av detta direktiv antas enligt det rådgivande förfarandet i artikel 3 i nämnda beslut.

[1] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
Det är nödvändigt att rådets direktiv 76/135/EEG av den 20 januari 1976 om ömsesidigt erkännande av fartcertifikat för fartyg i inlandssjöfart [1] fortsätter att gälla för de fartyg som omfattas av det direktivet men som faller utanför det här direktivet.	(9) Det är nödvändigt att rådets direktiv 76/135/EEG av den 20 januari 1976 om ömsesidigt erkännande av fartcertifikat för fartyg i inlandssjöfart [1] fortsätter att gälla för de fartyg som faller utanför det här direktivet.
HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.	Oförändrat
Artikel 1	
Direktiv 82/714/EEG ändras på följande sätt:	
1. I artikel 1 skall den tredje strecksatsen ersättas av följande:	
”— Zon 4: övriga vattenvägar i gemenskapen som är upptagna i kapitel III i bilaga I.”	
2. Artikel 2 skall ersättas med följande:	
”1. Detta direktiv skall gälla	
— fartyg med en längd på 20 meter eller mer,	
— fartyg där produkten av L × B × T enligt definitionen i artikel 1.01 i bilaga II är 100 m^3 eller mer, och	
— bogserfartyg och skjutbogserare, även sådana som har en längd på mindre än 20 meter och sådana där produkten av L × B × T enligt definitionen i artikel 1.01 i bilaga II är mindre än 100 m^3, förutsatt att de är byggda för att bogsera, framdriva genom påskjutning eller bogsera från sidan sådana fartyg som avses i första strecksatsen.	
2. Följande fartyg omfattas inte av detta direktiv:	
— Passagerarfartyg för upp till tolv personer, besättningen oräknad.	
— Färjor	
— Fritidsfartyg på upp till 24 meter.	
— Tillsynsmyndigheters tjänstefartyg och brandbekämpningsfartyg.	
— Militärfartyg	

[1] EGT L 21, 29.1.1976, s. 10.

[1] EGT L 21, 29.1.1976, s. 10.

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
— Havsgående fartyg, inklusive havsgående bogserfartyg och påskjutare som är beroende av tidvattnet för sin trafik eller tillfälligtvis trafikerar inre vattenvägar och som antingen har giltiga fart- och säkerhetscertifikat som intygar	
— att fartyget uppfyller kraven i den internationella konventionen från 1974 om säkerhet för människoliv till sjöss (SOLAS-konventionen) i dess ändrade lydelse eller likvärdiga krav,	
— att fartyget uppfyller kraven i den internationella lastlinjekonventionen från 1966 i dess ändrade lydelse eller likvärdiga krav, och att fartyget uppfyller kraven i den internationella konventionen från 1973 rörande förhindrande av havsföroreningar från fartyg (MARPOL-konventionen) i dess ändrade lydelse (IOPP-certifikat),	
eller	
— beträffande passagerarfartyg som inte omfattas av samtliga dessa konventioner, har ett certifikat som utfärdats i enlighet med rådets direktiv 98/. . ./EG om säkerhetsregler och säkerhetsstandarder för passagerarfartyg.	— beträffande passagerarfartyg som inte omfattas av samtliga dessa konventioner, har ett certifikat som utfärdats i enlighet med rådets direktiv 98/18/EG om säkerhetsregler och säkerhetsstandarder för passagerarfartyg.
3. I artikel 3 skall första och andra strecksatsen ersättas av följande:	Oförändrat
”— ett certifikat som utfärdats i enlighet med artikel 22 i den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen eller ett fartcertifikat för gemenskapens inre vattenvägar som utfärdats efter den 1 juli 1998 i enlighet med artikel 8 för fartyg som uppfyller de tekniska föreskrifterna i bilaga II, då de trafikerar en vattenväg i zon R,	
— ett fartcertifikat för gemenskapens inre vattenvägar som utfärdats för fartyg i enlighet med detta direktiv och de tekniska föreskrifterna i bilaga II, då de trafikerar de inre vattenvägarna i andra zoner.”	
4. Artikel 5 skall ersättas med följande:	
”1. Varje medlemsstat får, om inte annat följer av föreskrifterna i den reviderade konventionen för sjöfarten på Rhen och efter kommissionens godkännande enligt det förfarande som anges i artikel 19.3, anta ytterligare tekniska föreskrifter utöver dem som finns i bilaga II för fartyg som trafikerar vattenvägarna i zonerna 1 och 2 inom dess territorium.	

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
Sådana ytterligare tekniska föreskrifter skall vara begränsade till de ämnesområden som anges i bilaga Va och utarbetas i enlighet med bestämmelserna i den bilagan.	
2. Om fartygen uppfyller de ytterligare föreskrifterna skall detta anges antingen i det gemenskapscertifikat som åsyftas i artikel 3 eller, om artikel 4.2 tillämpas, i det kompletterande gemenskapscertifikatet. Intyg på att dessa krav är uppfyllda skall erkännas på gemenskapens vattenvägar i den aktuella zonen.	
3. Varje medlemsstat får, efter godkännande från kommissionen i enlighet med det förfarande som anges i artikel 19.3, tillåta sänkta krav vad gäller de tekniska föreskrifterna i bilaga II för fartyg som uteslutande trafikerar vattenvägar i zon 4 inom dess territorium. Sådana sänkta krav skall vara begränsade till de aspekter som anges i bilaga Vb. Om ett fartygs tekniska egenskaper motsvarar dessa sänkta tekniska krav, skall det anges på gemenskapscertifikatet eller, i fall då artikel 4.2 tillämpas, i det kompletterande gemenskapscertifikatet, att dess giltighet är begränsad till de aktuella vattenvägarna i zon 4.”	
5. I artikel 8.2 skall följande läggas till:	
”I fall den första tekniska inspektionen äger rum efter den 1 juli 1998, skall eventuella ej uppfyllda krav enligt bilaga II anges i gemenskapscertifikatet. Förutsatt att de behöriga myndigheterna anser att dessa tillkortakommanden inte utgör en uttrycklig fara får de aktuella fartygen fortsätta att användas fram till dess att de komponenter eller de fartygsutrymmen som har befunnits inte motsvara kraven byts ut eller byggs om, efter vilket komponenterna eller utrymmena skall uppfylla kraven i bilaga II.	
Utbyte av existerande delar med identiska delar eller delar av likvärdig teknik och utformning under löpande reparationer och rutinunderhåll skall för tillämpningen av denna punkt inte betraktas som ett utbyte.”	

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
6. Följande punkt skall läggas till artikel 8:	
”4. Gemenskapscertifikatet skall utfärdas till fartyg som ursprungligen föll utanför detta direktivs räckvidd och som nu omfattas av det som följd av de ändringar av artikel 2.1 och 2.2 som införts genom direktiv 98/. . ./EG, efter en teknisk inspektion som skall utföras när fartygets aktuella certifikat löper ut, dock senast den 30 juni 2008, för kontroll av att fartyget uppfyller de tekniska föreskrifterna i bilaga II. Eventuella ej uppfyllda krav skall anges på gemenskapscertifikatet. Förutsatt att de behöriga myndigheterna anser att dessa tillkortakommanden inte utgör en uttrycklig fara får de aktuella fartygen fortsätta att användas fram till dess att de komponenter eller de fartygsdelar som har befunnits inte motsvara kraven byts ut eller byggs om, efter vilket komponenterna eller utrymmena skall uppfylla kraven i bilaga II.	
Utbyte av existerande delar med identiska delar eller delar av likvärdig teknik och utformning under löpande reparationer och rutinunderhåll skall för tillämpningen av denna punkt inte betraktas som ett utbyte.”	
7. Artikel 11 skall ersättas med följande:	
”1. Giltighetstiden för gemenskapscertifikatet skall i varje särskilt fall fastställas av den myndighet som är behörig att utfärda sådana certifikat. Perioden får emellertid inte överstiga fem år för passagerarfartyg och tio år för övriga fartyg.	
2. Varje medlemsstat får, i de fall som anges i artiklarna 12 och 16 i detta direktiv och i kapitel 2.05 i bilaga II, utfärda tillfälliga gemenskapscertifikat med en giltighetstid som inte skall överstiga sex månader.”	
8. Följande mening skall läggas till artikel 13:	
”För förnyelse av gemenskapscertifikat som utfärdats före den 1 juli 1998 skall emellertid övergångsbestämmelserna i kapitel 24 i bilaga II gälla.”	
9. Första meningen i andra stycket i artikel 15 skall ha följande lydelse:	
”Efter denna inspektion skall ett nytt certifikat utfärdas med uppgifter om fartygets tekniska egenskaper eller också skall det befintliga certifikatet ändras på motsvarande sätt.”	

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
10. Artikel 19 skall ersättas med följande:	
”1. Kommissionen skall, i enlighet med det förfarande som anges i punkterna 2 och 3 i denna artikel, anta de ändringar som behövs för att anpassa bilagorna till detta direktiv till den tekniska utvecklingen och till utvecklingar på detta område som följd av arbetet i andra internationella organisationer, i synnerhet i Centralkommissionen för Rhensjöfarten, för att tillse att de båda certifikat som avses i första strecksatsen i artikel 3 utfärdas på grundval av tekniska krav som garanterar en likvärdig säkerhetsnivå, eller för att ta hänsyn till de fall som avses i artikel 5.	
2. Kommissionen skall biträdas av den kommitté som inrättades genom artikel 7 i rådets direktiv 91/672/EEG ([1]), nedan kallad kommittén.	2. Kommissionen skall biträdas av den kommitté som inrättades genom artikel 7 i rådets direktiv 91/672/EEG ([1]), som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande.
3. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden får bestämma med hänsyn till hur brådskande frågan är, om nödvändigt genom omröstning. Yttrandet skall protokollföras, och dessutom har varje medlemsstat rätt att få sin uppfattning tagen till protokollet. Kommissionen skall ta största hänsyn till det yttrande som kommittén avgett. Den skall underrätta kommittén om det sätt på vilket dess yttrande beaktats.”	3. När hänvisning sker till denna punkt skall det rådgivande förfarandet i artikel 3 i beslut 1999/468/EG tillämpas, varvid bestämmelserna i artikel 7.3 och i artikel 8 i det beslutet skall iakttas.”
11. Artikel 20 skall ersättas av följande:	Oförändrat
”För fartyg som inte omfattas av artikel 2.1 men som omfattas av artikel 1a i direktiv 76/135/EEG skall bestämmelserna i det senare direktivet gälla.”	
12. Bilagorna I, II och III skall ersättas av de nya versioner som finns i bilagan till detta direktiv. Bilagorna Va, Vb och VI, som finns i bilagan till detta direktiv, skall läggas till direktivet.	
([1]) EGT L 373, 31.12.1991.	([1]) EGT L 373, 31.12.1991.

URSPRUNGLIGT FÖRSLAG	ÄNDRAT FÖRSLAG
Artikel 2	
1. Medlemsstaterna skall samtidigt sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 juli 1998 och genast underrätta kommissionen om detta. De skall tillämpa dessa lagar och andra författningar från och med den 1 juli 1998.	1. Medlemsstaterna skall samtidigt sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast ett år efter det att det har trätt i kraft och genast underrätta kommissionen om detta.
2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning vid offentliggörandet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.	Oförändrat
3. Medlemsstaterna skall fastställa ett system för straffpåföljd vid brott mot de nationella bestämmelserna som antagits i enlighet med detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att tillse att dessa straff utdöms. De fastställda straffen skall vara effektiva, proportionerliga till förseelsen och ha avskräckande verkan.	
4. Medlemsstaterna skall omedelbart underrätta kommissionen om alla bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv. Kommissionen skall meddela medlemsstaterna om detta.	
Artikel 3	
Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.	

BILAGA I

FÖRTECKNING ÖVER GEMENSKAPENS INRE VATTENVÄGAR, UPPDELADE GEOGRAFISKT I ZON 1, 2, 3 OCH 4

KAPITEL I

Zon 1

Tyskland

Ems: från en linje som förbinder Delfzijl kyrktorn och Knocks fyrtorn mot öppet hav till latitud 53°30' nordlig och longitud 6°45' östlig (dvs. något utanför omlastningszonen för torrlastfartyg på Alte Ems, med beaktande av Ems – Dollart-samarbetsfördraget).

Zon 2

Tyskland

Ems: från en linje som går från infarten till hamnen mot Papenburg över Ems och förbinder Diemens pumpstation (Diemer Schöpfwerk) och öppningen i fördämningen vid Halte till en linje som förbinder Delfzijl och Knocks kyrktorn, med beaktande av Ems – Dollart-samarbetsfördraget.

Jade: inom en linje som förbinder Schillings övre ljus och Langwardens kyrktorn.

Weser: från järnvägsbron i Bremen till en linje som förbinder Langwardens och Kappels kyrktorn med bifloderna Westergate, Rekumer Loch, Rechter Nebenarm och Schweiburg.

Elbe: från nedre gränsen för Hamburgs hamn till en linje som förbinder sjömärket i Döse och den nordvästra spetsen av Hohe Ufer (Dieksand) med tillflödena Este, Lühe, Schwinge, Oste, Pinnau, Krückau och Stör (i samtliga fall från fördämningen till mynningen) inklusive Nebenelbe.

Meldorfer Bucht: inom en linje som förbinder Hohe Ufers nordvästra spets (Dieksand) och yttersta punkten på Büsums västra pir.

Flensburger Förde: inom en linje som förbinder Kegnæs fyrtorn och Birknack.

Eckernförder Bucht: inom en linje som förbinder Boknis-Eck med den nordvästra spetsen av fastlandet vid Dänish Nienhof.

Kieler Förde: inom en linje som förbinder Bülks fyrtorn med marinens krigsmonument i Laboe.

Leda: från yttre hamnens vid havsslussen i Leer infart till mynningen.

Hunte: från Oldenburgs hamn och från 140 m nedströms från Amalienbrücke i Oldenburg till mynningen.

Lesum: från järnvägsbron i Bremen-Burg till mynningen.

Este: från dammluckan i Buxtehude till Este-fördämningen.

Lühe: från kvarnen 250 m uppströms från vägbron vid Marschdamm-Horneburg till Lühe-fördämningen.

Schwinge: från gångbron nedströms från Güldenstern-bastionen i Stade till Schwinge-fördämningen.

Freiburger-Hafenpriel: från slussarna vid Freiburg/Elbe till mynningen.

Oste: från Bremervörde kvarndamm till Oste-fördämningen.

Pinnau: från järnvägsbron i Pinneberg till Pinnau-fördämningen.

Krückau: från vattenkvarnen i Elmshorn till Krückau-fördämningen.

Stör: från Pegel Rensing till Stör-fördämningen.

Eider: från Gieselau-kanalen till Eider-fördämningen.

Nord-Ostsee-Kanal (Kielkanalen): från en linje som förbinder de yttersta punkterna på Brunsbüttels vågbrytare till en linje som förbinder infartsljusen i Kiel-Holtenau med Enge, Audorfer See, Bergstedter See, Schirnauer See, Flemhuder See och Achterwehrer-kanalen.

Trave: från järnvägsbron och Holsten-bron (Stadttrave) i Lübeck till en linje som förbinder de två yttersta punkterna på Travemündes vågbrytare med Pötenitzer Wiek och Dassower See.

Schlei: inom en linje som förbinder de yttersta punkterna på Schleimündes vågbrytare.

Wismarbucht, Kirchsee.

Breitling, Salzhaff och hamnen i Wismar: fram till havet från en linje som förbinder Hohen Wieschendorf Huk och Timmendorfs fyr och från en linje som förbinder Gollwitzs fyr på ön Poel och Wustrow-halvöns södra spets.

Unterwarnow och Breitling: fram till havet från en linje som förbinder de norra punkterna av Warnemündes västra, mellersta och östra pirarmar.

Vatten som omges av fastlandet och halvöarna Darß och Zingst och öarna Hiddensee och Rügen (inklusive hamnen i Stralsund): mot öppna havet fram till

— latitud 54°27' nordlig mellan halvön Zingst och ön Bock,

— en linje som förbinder den nordligaste spetsen av ön Bock med den sydligaste spetsen av ön Hiddensee, och

— på öarna Hiddensee och Rügen (Bug), en linje som förbinder den sydvästra spetsen av Neubessin med Buger Haken.

Greifswald Bodden och hamnen i Greifswald (med Ryck): mot öppna havet fram till en linje som förbinder den östliga spetsen av Thiessower Haken (Südperd) med den östra spetsen av ön Ruden och slutar vid den norra spetsen av ön Usedom (latitud 54°10' 37" nordlig, longitud 13°47' 51" östlig).

Vatten som omges av fastlandet och öarna Usedom (floden Peene inklusive hamnen, bakvatten och Stettin-lagunen i Wolgast): mot öster fram till där gränsen mellan Tyskland och Polen korsar Stettin-lagunen.

Frankrike

Seine: nedströms från Jeanne d'Arc-bron i Rouen.

Garonne och Gironde: nedströms från stenbron i Bordeaux.

Rhône: nedströms från Trinquetaille-bron i Arles och därifrån mot Marseille.

Dordogne: nedströms från stenbron i Libourne.

Loire: nedströms från Haudaudine-bron över flodarmen Madeleine och nedströms från Pirmil-bron över flodarmen Pirmil.

Nederländerna

Dollard.

Eems.

Waddenzee: inklusive förbindelselederna till Nordsjön.

IJsselmeer: inklusive Markermeer och IJmer men med undantag för Gouwzee.

Nieuwe Waterweg och Scheur.

Caland-kanalen väster om Benelux-hamnen.

Hollandsch Diep.

Breediep, Beer-kanalen och de hamnar som är förbundna med den.

Haringvliet och Vuile Gat: inklusive vattenvägarna mellan Goeree-Overflakkee, å ena sidan och Voorne-Putten och Hoekse Waard, å andra sidan.

Hellegat.

Volkerak.

Krammer.

Grevelingenmeer och Brouwershavense Gat: inklusive alla vattenvägar mellan Schouwen-Duiveland och Goeree-Overflakkee.

Keten, Mastgat, Zijpe, Krabbenkreek, Oosterschelde och Roompot: inklusive vattenvägarna mellan Walcheren, Noord-Beveland och Zuid-Beveland, å ena sidan och Schouwen-Duiveland och Tholen, å andra sidan, med undantag för Schelde-Rhen-kanalen.

Schelde och Westerschelde och dess mynning mot havet: inklusive vattenvägarna mellan Zeeuwsch-Vlaanderen, å ena sidan och Walcheren och Zuid-Beveland, å andra sidan, med undantag för Schelde-Rhen-kanalen.

KAPITEL II

Zon 3

Österrike

Donau: från gränsen med Tyskland till gränsen med Slovakien.

Inn: från mynningen till Passau-Inglings kraftverk.

Traun: från mynningen till 1,80 km.

Enns: från mynningen till 2,70 km.

March: till 6,00 km.

Belgien

Maritima Schelde (nedströms från redden i Antwerpen).

Tyskland

Donau: från Kelheim (2414,72) till gränsen mellan Tyskland och Österrike.

Rhen: från gränsen mellan Tyskland och Schweiz till gränsen mellan Tyskland och Nederländerna.

Elbe: från mynningen av Elbe – Seiten-kanalen till nedre gränsen för Hamburgs hamn.

Müritz.

Frankrike

Rijn.

Nederländerna

Rijn.

Sneekermeer, Koevordermeer, Heegermeer, Fluessen, Slotermeer, Tjeukemeer, Beulakkerwijde, Belterwijde, Ramsdiep, Ketelmeer, Zwartemeer, Veluwemeer, Eemmeer, Gooimeer, Alkmaardermeer, Gouwzee, Buiten IJ, Afgesloten IJ, Noordzeekanaal, Ijmuidens hamn, Rotterdams hamnområde, Europoort, Caland-kanalen (öster om Benelux-hamnen) och Hartel-kanalen, Nieuwe Maas, Noord, Oude Maas, Beneden Merwede, Nieuwe Merwede, Dordtsche Kil, Boven Merwede, Waal, Bijlandsch-kanalen, Boven Rijn, Pannersdensch-kanalen, Neder Rijn, Lek, Geldersche Ijssel, Amsterdam-Rhen-kanalen, Veerse meer, Schelde-Rhenkanalen till mynningen i Volkerak, Amer, Bergsche Maas, Maas nedom Venlo.

KAPITEL III

Zon 4

Österrike

Thaya: upp till Bernhardsthal.

March: ovan 6,00 km.

Belgien

Hela kanalsystemet i Belgien med undantag för vattenvägarna i zon 3.

Tyskland

Alla vattenvägar i Förbundsrepubliken, med undantag för vattenvägarna i zonerna 1, 2 och 3.

Frankrike

Hela kanalsystemet i Frankrike, med undantag för vattenvägarna i zonerna 1, 2 och 3.

Nederländerna

Alla övriga floder, kanaler och innanhav som inte finns upptagna i zonerna 1, 2 och 3.

Italien

Po: från Piacenza till mynningen.

Kanalen mellan Milano och Cremona, Po: den sista sträckningen om 15 km till Po.

Mincio: från Mantua, Governolo till Po.

Ferrara vattenväg: från Po (Pontelagoscuro), Ferrara till Porto Garibaldi.

Brondolo- och Valle-kanalerna: från östra Po till Venedig-lagunen.

Canale Fissero-Tartaro-Canalbianco: från Adria till Po di Levante.

Venetianska kustlinjen: från lagunen i Venedig till Grado.

Luxemburg

Mosel.

BILAGA II

Tekniska föreskrifter, minimikrav, för fartyg som trafikerar vattenvägar i zonerna 1, 2, 3 och 4

DEL I

KAPITEL 1

ALLMÄNT

Artikel 1.01

Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som anges här:

Typer av farkost

1. ”Farkost”: Fartyg eller flytande utrustning.

2. ”Fartyg”: Fartyg i inlandssjöfart eller havsgående fartyg.

3. ”Fartyg i inlandssjöfart”: Fartyg som är avsett uteslutande eller huvudsakligen för trafik på inre vattenvägar.

4. ”Havsgående fartyg”: Fartyg som är godkänt och avsett huvudsakligen för kustfart eller vidsträcktare fart.

5. ”Maskindrivet fartyg”: Vanligt maskindrivet fartyg eller maskindrivet tankfartyg.

6. ”Maskindrivet tankfartyg”: Fartyg som är arrangerat med fasta tankar för transport av last och som är försett med eget framdrivningsmaskineri.

7. ”Vanligt maskindrivet fartyg”: Fartyg annat än tankfartyg, arrangerat för transport av last, och försett med eget framdrivningsmaskineri.

8. ”Kanalpråm”: Fartyg med en längd som inte överstiger 38,5 m och en bredd som inte överstiger 5,05 m, avsett för trafik på inre vattenvägar.

9. ”Bogserfartyg”: Fartyg konstruerat för att utföra bogsering.

10. ”Påskjutare”: Fartyg konstruerat särskilt för att säkerställa framdrivning av en påskjuten konvoj.

11. ”Pråm”: Vanlig pråm eller tankpråm.

12. ”Tankpråm”: Fartyg som är avsett för godstransport i fasta tankar, byggt för att kunna bogseras, och som antingen saknar eget framdrivningsmaskineri eller endast har framdrivningsmaskineri för kortare förflyttningar.

13. ”Vanlig pråm”: Fartyg, annat än en tankpråm, avsett för transport av last, byggt för att kunna bogseras, och som antingen saknar egen framdrivningsmaskineri eller endast har framdrivningsmaskineri för kortare förflyttningar.

14. ”Läktare”: Vanlig läktare, tankläktare eller skeppsburen läktare.

15. ”Tankläktare”: Fartyg avsett för transport av last i fasta tankar, byggt eller särskilt ombyggt för att kunna skjutas framåt, och som antigen saknar eget framdrivningsmaskineri eller endast har framdrivningsmaskineri för kortare förflyttningar när det inte ingår i en påskjuten konvoj.

16. ”Vanlig läktare”: Fartyg, annat än en tankläktare, avsett för transport av last, byggt eller särskilt ombyggt för att kunna skjutas framåt, och som antigen saknar eget framdrivningsmaskineri eller endast har framdrivningsmaskineri för kortare förflyttningar när det inte ingår i en påskjuten konvoj.

17. ”Skeppsburen läktare”: Påskjuten läktare byggd för att kunna transporteras ombord på havsgående fartyg och för trafik på inre vattenvägar.

18. ”Passagerarfartyg”: Fartyg som är byggt och utrustat för att kunna transportera fler än tolv passagerare.

19. ”Dagtursfartyg”: Passagerarfartyg utan övernattningshytter för passagerare.

19. a. ”Segelfartyg för passagerartransport”: Ett passagerarfartyg som är byggt och inrett för att huvudsakligen framdrivas medelst segling.

20. ”Passagerarfartyg med hytter”: Passagerarfartyg med hytter: Passagerarfartyg utrustat med övernattningshytter för passagerare.

21. ”Flytande utrustning”: Flytande anordningar som bär arbetsredskap som kranar, mudderverk, pålkranar eller elevatorer.

22. ”Arbetsfartyg”: Fartyg byggt och utrustat för användning vid arbetsanläggning, t.ex. med sandsugare, bottentippningspråm eller däckslastpråm, ponton eller blockläggare.

23. ”Fritidsfartyg”: Fartyg annat än passagerarfartyg som är avsett för sport- och fritidsändamål.

24. ”Flytande anläggning”: Flytande installation som i normala fall inte är avsedd att flyttas såsom simbad, docka, brygga eller båtskjul.

25. ”Flytande materiel”: Flotte eller någon annat typ av konstruktion, sammankoppling eller föremål, som kan framföras, annat än ett fartyg, flytande utrustning eller flytande anläggning.

Sammankopplade fartyg

26. ”Konvoj”: Fast formerad konvoj eller bogserad konvoj.

27. ”Formering”: Sätt på vilket konvojen är sammankopplad.

28. ”Fast sidoformerad konvoj”: Påskjuten konvoj eller fast sidoformerad konvoj.

29. ”Påskjuten konvoj”: Fast sammankoppling av farkoster där åtminstone den första enheten är placerad före den motordrivna farkost eller de båda motordrivna farkoster som driver konvojen framåt, och som kallas påskjutare; med fast sammankopplad avses även en konvoj bestående av en påskjutande farkost och en påskjuten farkost som är sammankopplade på ett sådant sätt att kontrollerad rörelse är möjlig.

30. ”Fast sidoformering”: Sammankoppling av farkoster fast kopplade sida vid sida, i vilken ingen enhet är kopplad framför den framdrivande enheten.

31. ”Släpkonvoj”: Sammankoppling bestående av en eller flera farkoster, flytande anläggningar eller flytande materiel, och som bogseras av en eller flera motordrivna farkoster som ingår i konvojen.

Utrymmen på fartyg

32. ”Huvudmaskinrum”: Utrymme där framdrivningsmaskineriet är installerat.

33. ”Maskinrum”: Utrymme där förbränningsmotorerna är installerade.

34. ”Pannrum”: Utrymme i vilket ånga eller förvärmd olja produceras med hjälp av oljebrännare.

35. ”Sluten överbyggnad”: Genomgående konstruktion som är fast och vattentät och som har fasta väggar anslutna till däck på ett stadigvarande och vattentätt sätt.

36. ”Styrhytt”: Utrymme där styr- och kontrollutrustning som är nödvändig för att manövrera fartyget finns installerad.

37. ”Bostadsutrymme”: Utrymme avsett att användas av personer som normalt bor ombord, vilket inbegriper kök, proviantförråd, toaletter och badrum, tvätteri, korridorer och trappavsatser, dock ej styrhytt.

38. ”Lastrum”: Del av fartyget avgränsad för och akter av skott som öppnas och stängs med lastluckor och som är avsedd antingen för transport av förpackat gods eller bulklast, eller för att rymma tankar fristående från skrovet.

39. ”Fast tank”: Tank som är fast monterad i fartyget och vars sidor antingen utgörs av själva skrovet eller av en inneslutning som är fristående från skrovet.

40. ”Arbetsutrymme”: Område där besättningen skall utföra sitt arbete, inbegripet landgång, lyftbom och arbetsbåt.

41. ”Transportväg”: Passage som vanligen används för person- eller varutransport.

Sjötekniska termer

42. ”Flytvattenlinje vid största tillåtna djupgående”: Flytvattenlinjeplan som motsvarar farkostens största tillåtna djupgående.

43. ”Flödningsavstånd”: Avståndet mellan vattenytan och lägsta flödningspunkt vid största tillåtna djupgående.

44. ”Fribord (F)”: Avståndet mellan flytvattenlinjeplanet vid största tillåtna djupgående och ett parallellt plan som går genom den lägsta punkten på skarndäck, eller om skarndäck saknas, lägsta punkten på bordläggningens övre kant.

45. ”Marginallinje”: Tänkt linje dragen på bordläggningen inte mindre än tio cm nedanför skottdäck och tio cm nedanför bordläggningens lägsta icke vattentäta punkt; i de fall då det inte finns något skottdäck används en linje dragen minst tio cm nedanför den lägsta linje upp till vilken den yttre bordläggningen är vattentät.

46. ”Volymsdeplacement (V)”: Volymen av fartygets undervattenskropp, i m^3.

47. ”Viktsdeplacement (D)”: Fartygets totala vikt, inklusive last, i ton.

48. ”Blockkoefficient (d)”: Förhållandet mellan fartygets volymsdeplacementet och produktens s längd × bredd × mallat djupgående av längden, bredden och mallat djupgående T.

49. ”Sidovy (S)”: Projicerande sidoarea ovanför vattenlinjen i m^2.

50. ”Skottdäck”: Däck till vilket de föreskrivna vattentäta skotten går och från vilket fribord mätts.

51. ”Skott”: Vägg, vanligtvis vertikal, med bestämd höjd, avsedd för indelning av fartyget, avgränsad av fartygets botten, bordläggning eller andra skott.

52. ”Tvärskeppsskott”: Skott som når från ena sidan av fartyget till den andra.

53. ”Vägg”: Avgränsande yta, vanligtvis vertikal.

54. ”Partiell vägg”: Vägg som inte är vattentät.

55. ”Längd (L)”: Största längden av skrovet, i meter, med undantag för roder och bogspröt.

56. ”Längd överallt”: Största längden av farkosten, mätt i meter, inbegripet alla fasta anordningar, såsom delar av styrinrättningen eller framdrivningsanordningen, av de mekaniska anordningarna eller liknande.

57. ”Längd (L_F)”: Skrovets längd i meter mätt vid linjen för största tillåtna djupgående.

58. ”Bredd (B)”: Största bredden av skrovet, i meter, mätt på utsidan av bordläggningen (skovelhjul, avbärarlist osv. exkluderade).

59. ”Bredd överallt”: Största bredden av farkosten, i meter, inbegripet alla fasta installationer såsom skovelhjul, plintar, mekaniska inrättningar eller liknande.

60. ”Bredd (B_F)”: Största bredden av skrovet mätt i meter till bordläggningens utsida vid vattenlinjen vid största tillåtna djupgående.

61. ”Malldjup (H)”: Minsta avstånd vertikalt mellan kölens överkant och däckets lägsta punkt på fartygssidan.

62. ”Mallat djupgående (T)”: Vertikalt avstånd mellan den längsta mallade punkten på skrovet eller kölen, och flytvattenlinjeplanet vid största tillåtna djupgående.

63. ”Förlig perpendikel”: Vertikal linje mellan den förliga skärningspunkten mellan skrovet och flytvattenlinjeplanet vid största tillåtna djupgående.

64. ”Skarndäcksbredd”: Avståndet mellan den vertikala linje som går genom den mest framskjutande delen av skarndäck vid skärstocken och den vertikala linje som går genom innerkanten av fallskydden (räcken, fotlister) på utsidan av skarndäck.

Styrinrättning

65. ”Styrinrättning”: Utrustning som är nödvändig för att styra fartyget och som krävs för att uppnå den manöverförmåga som föreskrivs i kapitel 5.

66. ”Roder”: Ett eller flera roder med hjärtstock, inbegripet kvadrant och delar som förbinder roder med styrapparat.

67. ”Styrapparat”: Del av styrinrättning som genererar rodrets rörelse.

68. ”Styrkontrollsystem”: Styrapparatens kontrollsystem, mellan kraftkällan och styrapparaten.

69. ”Kraftkälla”: System för energiförsörjning till styrkontrollsystem och styranordning från nätet ombord, batterier eller förbränningsmotorer.

70. ”Manöveranordning”: Komponenter och kretssystem för styrning av ett motordrivet styrkontrollsystem.

71. ”Kontrollenhet för styrapparat”: Kontrollsystem för styrapparat, dess drivenhet och dess kraftkälla.

72. ”Handstyrinrättning”: Styrinrättning, genom vilken rodret aktiveras vid manuell manövrering av ratten, via en mekanisk eller hydraulisk överföring, utan ytterligare kraftkälla.

73. ”Manuell hydraulisk styrinrättning”: Manuell styrinrättning med hydraulisk överföring.

74. ”Girhastighetsregulator”: Utrustning som ställer in och automatiskt upprätthåller en viss girhastighet åt fartyget i enlighet med förinställda värden.

75. ”Styrhytt anordnad för radarstyrning utförd av en person”: Styrhytt anordnad så att fartyget vid radarnavigering kan styras av en person.

Egenskaper hos byggnadsdelar och material

76. ”Vattentät”: Konstruktionsdel eller anordning som är så beskaffad att den hindrar inträngning av vatten.

77. ”Spoltät och vattentät”: Konstruktionsdel eller anordning som är så inrättad att den under normala förhållanden släpper igenom endast en obetydlig mängd vatten.

78. ”Gastät”: En konstruktionsdel eller anordning som är så inrättad att inträngning av gaser och ångor förhindras.

79. ”Obrännbar”: Material som varken brinner eller avger antändbara ångor i sådan mängd att det kan fatta eld när det uppnår en temperatur av omkring 750° C.

80. ”Brandsäker”: Material som är svårantändligt eller vars yta är svårantändlig, och som på lämpligt sätt hindrar spridning av elden.

81. ”Flamsäker”: Konstruktionsdel eller anordning som uppfyller vissa krav på brandsäkerhet.

Övriga begrepp

82. ”Godkända klassificeringssällskap”: Germanischer Lloyd, Bureau Veritas och Lloyd's Register of Shipping.

83a. ”Gemenskapscertifikat”: Certifikat som, i enlighet med artikel 3 i direktivet, utfärdas av en medlemsstats ansvariga myndigheter för fartyg som följer de tekniska föreskrifter som anges i denna bilaga.

83b. ”Kompletterande certifikat”: I enlighet med artikel 4.2 i detta direktiv krävs utöver Rhencertifikatet också ett kompletterande gemenskapscertifikat för att trafikera vattenvägar i zonerna 1 och 2, samt i zonerna 3 och 4 om fartygen vill dra fördel av de mindre omfattande tekniska föreskrifterna för dessa två sistnämnda zoner.

84. ”Inspektionsorgan”: Ansvariga myndigheter, utsedda av medlemsstaterna, som företar inspektion av fartygen på grundval av de föreskrifter som anges i denna bilaga och som utfärdar certifikatet eller certifikaten.

Artikel 1.02

(Utan innehåll)

Artikel 1.03

(Utan innehåll)

Artikel 1.04

(Utan innehåll)

Artikel 1.05

(Utan innehåll)

Artikel 1.06

Föreskrifter av tillfällig natur

Den behöriga myndigheten kan, efter att ha följt förfarandet enligt artikel 19 i direktivet, utfärda föreskrifter av tillfällig natur, om så verkar nödvändigt, för att tillåta provningar utan att säkerheten eller trafiken äventyras. Dessa föreskrifter skall gälla i högst tre år.

Artikel 1.07

Administrativa anvisningar för inspektionsorgan

För att underlätta och standardisera tillämpningen av detta direktiv kan administrativa anvisningar för inspektionsorgan antas, sedan förfarandet enligt artikel 19 i direktivet har följts.

Dessa administrativa anvisningar skall meddelas inspektionsorganen av de behöriga myndigheterna.

Inspektionsorganen skall rätta sig efter dessa administrativa anvisningar.

DEL II

KAPITEL 15

SÄRSKILDA BESTÄMMELSER FÖR PASSAGERARFARTYG

Artikel 15.01

Allmänt

1. Artiklarna 4.01–4.04 och 8.06.7 gäller inte.

2. Fartyg som inte har egen framdrivning får inte användas för passagerartrafik.

3. För fartyg med en längd på minst 25 m skall det bestyrkas att bärigheten vid läckande fartyg överensstämmer med artikel 15.02 under alla förutsedda lastförhållanden.

4. På samtliga däck skall passagerarutrymmena befinna sig akter om kollisionsskottet.

5. Personalens bostadsutrymmen där skall analogt uppfylla kraven i artikel 15.07 och 15.09.

6. a) Med avvikkelse från artikel 3.02.1 b skall den minsta tillåtna tjockleken tmind för botten-, slag- och bordläggningsplåten för passagerarfartyg bestämmas enligt det största värdet som erhålls ur följande formler:

$$t_{1mind} = 0{,}006 \cdot a \cdot \sqrt{T}\ [mm];$$

$$t_{2mind} = f \cdot 0{,}55 \cdot \sqrt{L_F}\ [mm].$$

där:

f = 1 + 0,0013 · (a – 500), om a är större än eller lika med 400 mm,

a = avståndet mellan de längsgående eller tvärgående spanten i mm. Om avståndet mellan spanten är mindre än 400 mm används värdet 400 mm för a.

Det större av dessa båda värden skall tas som minimitjockleken. När de minimivärden som erhålls med ovannämnda metod inte längre uppnås i botten- eller bordläggningsplåten måste plåtarna ifråga bytas ut.

b) De minimivärden för plåttjockleken som erhålls med denna metod får underskridas om det tillåtna värdet har fastställts genom ett beräkningsprov som bestyrker att skrovet har tillräcklig styrka och provet har certifierats.

c) Dock får minimitjockleken aldrig understiga 3 mm på någon del av skrovet.

Artikel 15.01a

Segelfartyg för passagerartransport

De särskilda bestämmelserna för passagerarfartyg skall inte tillämpas på segelfartyg för passagerartransport. Särskilda bestämmelser anpassade för segelfartyg för passagerartransport skall fastställas i enlighet med det förfarande som gäller för den kommitté som avses i artikel 19 i direktivet, och upptas i föreliggande bilaga.

Artikel 15.02

Grundläggande föreskrifter beträffande indelningen av fartyget

1. Skotten skall vara så fördelade att skrovet inte sjunker under marginallinjen om någon av de vattentäta avdelningarna skulle vattenfyllas, och att kraven i artikel 15.04.7 är uppfyllda.

2. Vattentäta ljusventiler kan vara belägna under marginallinjen under förutsättning att de inte kan öppnas, att de är tillräckligt starka och att kraven i artikel 15.07.7 är uppfyllda.

3. Vid beräkning av stabiliteten vid läckande fartyg skall hänsyn tas till fartygets byggnadsmässiga egenskaper.

Som regel kan en permeabilitet på 95 % användas.

Om man genom beräkning kan bestyrka att medelpermeabiliteten i en viss avdelning är lägre än 95 %, kan den beräknade permeabiliteten användas i stället för detta värde. Dock skall följande minimivärden användas i en sådan beräkning:

Passagerarutrymmen och besättningsutrymmen	95 %
Maskinrum (inklusive pannrum)	85 %
Bunkertankar för last, bagage och förråd	75 %
Dubbla durkar, bränsletankar och andra bunkertankar, beroende på om dessa skall anses fyllda respektive tömda, alltefter ändamålet, när fartygets vattenlinje överensstämmer med högsta lastlinjen för avdelningen	0 eller 95 %.

4. Avdelningarna mellan kollisionsskottet och akterskottet skall endast anses som vattentäta i betydelsen enligt punkt 1 om de har en längd på minst 0,10 L_F dock minst på 4 m. Inspektionsorganet kan tillåta smärre undantag härvidlag.

   Om en vattentät avdelning är längre än vad som krävs ovan och är ytterligare uppdelad i vattentäta utrymmen som likaledes uppfyller längdkraven, kan dessa värden användas vid beräkningen av stabiliteten vid läckande fartyg.

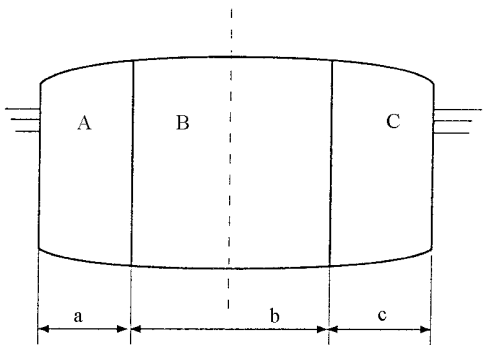
   Den första avdelningen akter om kollisionsskottet kan vara mindre än 0,10 L_F eller 4 m. I så fall kan förpiken och den intilliggande avdelningen i stabilitetsberäkningen betraktas som en enda enhet som kan vattenfyllas. Dock skall avståndet mellan förliga perpendikeln och det aktre tvärskeppsskottet som avgränsar denna avdelning inte understiga 0,10 L_F eller 4 m.

   Avståndet mellan kollisionsskottet och förliga perpendikeln skall minst vara 0,04 L_F men inte mer än 0,04 L_F + 2 m.

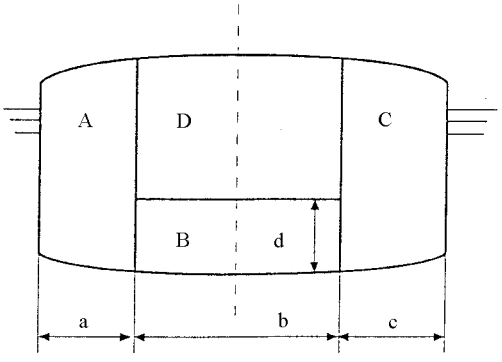
5. Vid passagerarfartyg med en vattentät längsgående uppdelning skall hänsyn till asymmetrin mellan kollisionsskottet och akterskottet tas på följande sätt:

   a) Under förutsättning att avståndet mellan de längsgående skotten och bordet är minst $^1/_5$ B_F vid linjen för största djupgående, och avståndet mellan dem minst $^1/_6$ B_F dock minst 1,50 m, skall man vid beräkningen av stabiliteten anta att avdelningarna A, B och C separat fylls med vatten och att A + B och B + C fylls med vatten samtidigt (se ritning nr 1).

   b) Om midskeppsskottet B omfattar ett vattentätt däck på ett avstånd på mer än 0,50 m från fartygets botten, behöver hänsyn inte tas till möjligheten att avdelning D belägen ovan däck kan vattenfyllas (se ritning nr 2). De villkor som avses ovan beträffande längsgående skott gäller.

Ritning nr 1

Ritning nr 2

a = minst $^1/_5$ B_F

b = minst $^1/_6$ B_F, dock ej mer än 1,50 m

c = minst $^1/_5$ B_F

d = minst 0,50 m

Artikel 15.03

Tvärskeppsskott

1. Förutom de skott som avses i artikel 3.03.1 är de tvärskeppsskott som erhålls vid beräkningen av uppdelningen av fartyget obligatoriska.

   De föreskrivna tvärskeppsskotten skall vara vattentäta och komma upp till skottdäck. Om skottdäck saknas skall skotten komma upp till minst 20 cm över marginallinjen. Kraven i artikel 15.04.8 skall vara uppfyllda.

   Passagerarutrymmen och personalutrymmen skall vara skilda från maskinrum och värmepannor av gastäta skott.

2. Antalet öppningar i tvärskeppets vattentäta skott enligt punkt 1 skall vara så litet som fartygets konstruktionstyp och normala användning tillåter. Öppningarna och genomföringarna skall inte ha menlig inverkan på skottens täta funktion.

   I kollisionsskott får inte finnas några öppningar eller dörrar.

   I de skott som skiljer maskinrum från passagerarutrymmen och personalutrymmen får inte finnas några dörrar.

3. Handmanövrerade dörrar utan fjärrstyrning i vattentäta skott tillåts endast i områden där passagerare inte har tillträde. De skall alltid vara stängda och får endast öppnas tillfälligt för genomgång. Det skall finnas lämpliga anordningar som ser till att de stängs på ett snabbt och säkert sätt. På båda sidorna av dörren skall finnas påskriften ”Stäng dörren omedelbart efter genomgång”.

   Med avvikelse från första meningen tillåts handmanövrerade dörrar i vattentäta skott i passagerarutrymmen under följande förhållanden:

   a) Fartygets längd L_F överstiger inte 40 m.

   b) Antalet passagerare överstiger inte L_F.

   c) Fartyget har endast ett däck.

   d) Dörrarna kan nås direkt från däck och är inte belägna mer än 10 m från utgången till däck.

   e) Dörrens nedre kant är minst 30 cm över durken i passagerarzonen.

   f) Samtliga avdelningar är försedda med ett larmsystem för slagvattennivån.

4. Dörrar i skott som står öppna en längre tid skall kunna stängas på plats från båda hållen och också från en lätt åtkomlig plats över skottdäck. Om en dörr har stängts genom fjärrstyrning skall den kunna öppnas och stängas stadigt igen på plats. Stängningen skall inte kunna hindras märkbart av mattor eller lister.

   Vid fjärrstyrning skall stängningen ta minst 30 sekunder men inte mer än 60 sekunder. Under stängningen skall ett automatiskt akustiskt larm ljuda i närheten av dörren. Vid platsen för fjärrstyrningen skall finnas en anordning som anger om dörren är öppen eller stängd.

5. Skottdörrar och öppnings- och stängningsanordningar för dessa skall vara belägna i en zon som är begränsad utåt av ett vertikalt plan på ett avstånd som är $^1/_5$ av bredden B_F parallellt med den yttre bordläggningen vid nivån för största djupgående. Styrhytten skall vara utrustad med ett optiskt larmsystem som fungerar som övervakningsanordning och som tänds när skottporten öppnas.

6. Genomföringar med ej igensatta öppningar och ventilationskanaler skall vara så utformade att de inte kan orsaka att andra utrymmen eller tankar vattenfylls vid läckande fartyg. Om flera avdelningar är förbundna med genomföringar eller ventilationskanaler skall dessa mynna ut på lämpligt ställe ovanför vattenlinjen vid mest ogynnsam vattenfyllningsnivå. Om så inte är fallet för genomföringar, skall det i tvärskeppsskotten finnas tillslutningsanordningar som fjärrstyrs ovan skottdäck.

   Om ett genomföringssystem inte omfattar någon ej tillsatt öppning i ett skott, skall genomföringen anses som intakt vid skada i avdelningen om den befinner sig inuti den säkerhetszon som avses i punkt 5 och på ett avstånd på mer än 0,50 m från slaget.

7. Om sådana öppningar och dörrar som avses i punkt 2–6 är tillåtna, skall följande anteckning göras på certifikatet:

"Det skall garanteras att fartygets personal är instruerad att vid fara omedelbart lufttätt försluta alla öppningar och dörrar i de vattentäta skotten."

8. Det får finnas en nisch eller alkov i ett tvärskeppsskott om samtliga punkter i nischen eller alkoven är belägna inom den säkerhetszon som avses i punkt 5.

Artikel 15.04

Stabilitet vid intakt fartyg och vid läckande fartyg

1. Den sökande skall bestyrka att fartygets intakta stabilitet är tillräcklig med hjälp av en beräkning på grundval av resultaten från ett prov av tvärstabiliteten och, om inspektionsorganet så begär, ett girprov.

2. Stabiliteten vid intakt fartyg skall anses vara bestyrkt genom beräkning om det fullt utrustade fartyget med bränsletankarna och vattentankarna halvfulla har ett restfribord och restflödningsavstånd enligt punkt 7, och om det intar en slagsida som inte överstiger 12° när det samtidigt utsätts för följande påverkningar:

a) De ombordvarande förflyttar sig sidledes enligt förhållanden som beskrivs i punkt 4.

b) Vinden utövar ett tryck som beskrivs i punkt 5.

c) Fartygets girrörelse ger upphov till en centrifugalkraft som beskrivs i punkt 6.

Om den enda inverkande kraften är de ombordvarandes sidledes förflyttning, får vinkeln inte överstiga 10°.

Inspektionsorganet kan kräva att beräkning även skall göras med andra fyllningsgrader av bunkertankarna och de övriga tankarna.

3. För fartyg med en längd L_F på under 25 m kan styrkandet av fartygets tillräckliga stabilitet genom beräkning enligt punkt 2 ersättas av ett lastprov som utförs med en vikt motsvarande halva tillåtna personantalet och den mest ogynnsamma lastgraden av bränsletankarna och vattentankarna. Denna vikt skall placeras ut från bordläggningen på den fria ytan på passagerardäck enligt $3^3/_4$ personer per m^2. Under provet skall slagsidan inte överstiga 7°, och restfribordet och restflödningsavståndet skall inte understiga 0,05 B + 0,20 m respektive 0,05 B + 0,10 m.

4. Momentet från en sidledes förflyttning av ombordvarande (Mp) är summan av momenten för alla däck dit passagerare har tillgång. Denna beräknas på följande sätt:

a) För fria däck:

$$Mp_n = c_p \cdot b \cdot P \text{ [kNm]}$$

där

c_p koefficient (cp = 1,5) [m/s^2];

b däckets största effektiva bredd uppmätt vid en höjd på 0,50 m,

P den sammanlagda massan av alla personer som har tillträde till det däck som avses i t.

b) För däck som upptas av fasta föremål:

För beräkning av den sidledes förflyttningen av personer som befinner sig på däck som delvis upptas av fasta föremål såsom bänkar, bord, båtar, små vindskydd etc., skall en last på $3^3/_4$ personer per m^2 fri däcksyta användas. För bänkar skall beräknas en bredd på 0,50 m och ett djup på 0,75 m per passagerare.

Beräkningen skall göras både för en förflyttning åt styrbord och åt babord.

Vid fler än ett däck skall fördelningen på de olika däcken göras på det ur stabilitetssynpunkt minst gynnsamma sättet. För passagerarfartyg med hytter skall vid beräkningen av sidledes förflyttning av personer antas att hytterna är obesatta.

En persons tyngdpunkt skall antas ligga en meter över däckets lägsta punkt vid $^1/_2$ L_F utan hänsyn till språnget och däckets böjning. En massa på 75 kg per person skall antas.

5. Momentet från vindens tryck Mv skall beräknas med hjälp av följande formel:

$$M_v = p_v \cdot S \, (l_v + \tfrac{T}{2}) \, [kNm]$$

där

p_v det specifika vindtrycket, 0,1 kN/m^2,

S Fartygets sidovy över flytvattenlinjeplanet vid största tillåtna djupgående i m^2,

l_v avståndet från tyngdpunktsläget för fartygets sidvy S till linjen för största djupgående i m.

6. Det moment som uppstår på grund av centrifugalkraften från fartygets girning, skall beräknas med hjälp av följande formel:

$$M_{gi} = C_{gi} \cdot \tfrac{D}{L_F} \, (\overline{H_g} - \tfrac{T}{2}) \, [kNm]$$

där

C_{gi} en koefficient (C_{gi} = 5) [m^2/s^2];

$\overline{H_g}$ avståndet mellan tyngdpunktsläget och köllinjen i m.

Om slagsidan under girningen fastställs med ett prov, kan det erhållna värdet användas i en beräkning. Provet skall utföras vid halva fartygets maximihastighet, vid full last och med minsta girningsradie som förhållandena medger.

7. När fartyget har en slagsida som uppstått genom de påverkningar som avses i punkt 2 a–c, skall det ha ett fribord på minst 0,20 m.

Fartyg vars ljusventiler på sidorna kan öppnas eller där det finns andra öppningar i bordläggningen som inte är säkra mot inträngande vatten skall ha ett flödningsavstånd på minst 0,10 m.

8. Kravet på beräkningsbaserat styrkande av tillräcklig stabilitet vid läckande fartyg skall anses vara uppfyllt om återföringsmomentet M_R uttryckt som

$$M_R = C_R \cdot \overline{M_{grés}} \cdot \sin\varphi \cdot D \, [kNm]$$

vid alla mellanstadier och vid det slutliga vattenfyllnadsstadiet är större än krängningsmomentet

$$M_g = 0{,}2 \, M_p \, [kNm].$$

I dessa formler gäller följande definitioner:

C_R koefficient (C_R = 10) [m/s^2];

$\overline{Mg_{rés}}$ metacentrum vid vattenfyllnadsstadiet i m.

φ den minsta av antingen den vinkel vid vilken den första öppningen i en ej vattenfylld avdelning börjar ta in vatten eller den vinkel vid vilken friborddäck börjar vattenfyllas.

M_p moment som uppstår vid den förflyttning av personer som avses i punkt 4.

Artikel 15.05

Beräkning av passagerarantal för fri däcksyta

1. Om kraven i artiklarna 15.04 och 15.06 är uppfyllda skall inspektionsorganet fastställa högsta tillåtna antalet passagerare på följande sätt:

   a) Summan av de fria däcksytor som normalt är reserverade för passagerare att uppehålla sig skall tas som grundval för beräkningen.

      Däcksytor i hytter och toaletter liksom i de områden som permanent eller tillfälligt används för fartygets drift även om passagerarna har tillgång till dem skall emellertid inte tas med i beräkningen. Utrymmen under huvuddäck skall inte heller beaktas. Dock får utrymmen under huvuddäck med stora fönster ovanför detta däck tas med i beräkningen.

   b) Följande ytor skall dras från summan av de ytor som beräknats enligt punkt a:

      — Ytor i korridorer, trappor och andra passager.

      — Ytor under trappor.

      — Ytor som permanent upptas av utrustning eller möbler.

      — Ytor under båtar, livflottar och räddningsbåtar, även i de fall då de är belägna så högt att passagerare kan uppehålla sig under dem.

      — Smärre ytor t.ex. mellan stolar och bord, som inte kan användas effektivt.

   c) I beräkningen skall användas en belastning på 2,5 passagerare per m^2 fri däcksyta enligt punkterna a och b. För fartyg med en längd L_F på minst 25 m skall belastningen emellertid vara 2,8 passagerare.

2. Högsta tillåtna antalet passagerare skall vara angivet ombord på läsliga skyltar anslagna på väl synliga platser. För passagerarfartyg med hytter som även används för dagturer skall passagerarantalet vara beräknat för både dagtursfartyg och passagerarfartyg med hytter, och båda antalen skall anges på certifikatet.

   Kraven i artiklarna 15.02 och 15.04 skall vara uppfyllda för båda dessa antal.

   För passagerarfartyg med hytter som endast används för resor med övernattningar skall antalet liggplatser för passagerare vara det avgörande.

Artikel 15.06

Flödningsavstånd, fribord och lastmärken

1. Flödningsavståndet skall vara minst lika med summan av

   a) det extra djupgående mätt på utsidan av bordläggningen som uppstår vid högsta tillåtna slagsida, och

   b) det restflödningsavstånd som anges i artikel 15.04.2 och 15.04.7.

   För fartyg utan skottdäck skall flödningsavståndet vara minst 0,50 m.

2. Fribordet skall vara minst lika med summan av

   a) det extra djupgående mätt på utsidan av bordläggningen som uppstår vid den slagsida som beräknas enligt artikel 15.04.2, och

   b) det restfribord som anges i artikel 15.042 och 15.047.

   Fribordet skall vara minst 0,30 m.

3. Flytvattenlinjeplan vid största tillåtna djupgående skall fastställas på ett sätt som tar hänsyn till det flödningsavstånd som anges i punkt 1, till de fribord som anges i punkt 2 och till kraven i artikel 15.02–15.04. Dock kan inspektionsorganet, när säkerheten så fordrar, föreskriva att fribordet eller flödningsavståndet skall vara större än så.

4. Ett lastmärke skall vara anbringat på båda sidorna av fartyget i enlighet med artikel 4.04. Extra par lastmärken eller en lastmärkeslinje är också tillåtna. Placeringen av dessa märken skall klart anges på certifikatet.

Artikel 15.07

Utrustning för passagerare

1. De delar av däcken som är avsedda för passagerare och som inte är inneslutna skall omges av en reling eller ett räcke upp till en höjd på minst 1,00 m. Räcket skall vara så utformat att barn inte kan falla genom det. Öppningar och anordningar som används för att gå ombord eller iland, liksom öppningar för lastning och lossning, skall vara utrustade med en lämplig säkerhetsanordning.

   Landgångar skall vara minst 0,60 m och vara utrustade med ett räcke på vardera sidan.

2. a) Genomgångskorridorer och trappor liksom dörrar och utgångar avsedda för passagerare skall vara minst 0,80 m breda. För dörrar till passagerarhytter och andra smärre rum kan denna bredd minskas till 0,70 m.

      Om det bara finns en gång eller en trappa till en del av fartyget eller till ett utrymme avsett för passagerare, skall den användbara bredden vara minst en meter. På fartyg med en längd L_F på under 25 m kan inspektionsorganet tillåta en bredd på 0,80 m.

      För utrymmen eller grupper av utrymmen avsedda för fler än 80 passagerare skall de utgångar som är avsedda för passagerare och som dessa är hänvisade till vid behov, ha en sammanlagd bredd på minst 0,01 m per passagerare.

   b) Utrymmen eller grupper av utrymmen avsedda eller inredda för 30 eller flera passagerare eller med liggplatser för 12 eller flera passagerare skall ha minst två utgångar. Som utgång kan betraktas en vattentät dörr i ett skott utformad enligt artikel 15.03.2, 15.03.4 eller 15.03.5 som ger tillträde till en angränsande avdelning.

      Utgångarna skall vara utformade på adekvat sätt. Om utgångarnas sammanlagda bredd enligt punkt i a är fastställd på grundval av passagerarantalet, skall varje utgång ha en bredd på minst 0,005 m per passagerare. Med undantag för passagerarfartyg med hytter kan en av de båda utgångarna ersättas av två nödutgångar.

      Om utrymmena är belägna under huvuddäck skall de ha åtminstone en utgång respektive en nödutgång som leder direkt ut på huvuddäck eller ut i det fria. Detta krav gäller inte hytter.

      Nödutgångar skall ha en användbar bredd på minst 0,36 m^2 med den kortare sidan minst 0,50 m.

   c) Trappor på huvuddäck skall befinna sig inom två vertikala plan på vardera sidan på ett avstånd från bordläggningen på minst $^1/_5$ av B_F. Detta avstånd är inte obligatoriskt om det finns minst en trappa på vardera sidan av fartyget inom samma område. Trapporna skall vara försedda med ledstänger på båda sidorna, men för trappor som är smalare än 0,90 m räcker det med en ledstång.

3. Dörrar till uppehållsrum för passagerare skall, med undantag för dörrar som leder ut i korridorer, kunna öppnas utåt eller vara utformade som skjutdörrar. De skall inte kunna låsas eller förreglas av obehöriga under resan.

   Hyttdörrar skall vara utformade så att de när som helst kan låsas upp utifrån.

4. Utrymningsvägar och nödutgångar skall vara klart angivna. Skyltarna skall vara upplysta av nödbelysning.

5. På fartyg som har tillstånd för upp till 300 passagerare skall det finnas minst en toalett per 150 passagerare. På fartyg med tillstånd för fler än 300 passagerare skall det finnas separata toaletter för de båda könen, minst en per 200 passagerare.

6. Det skall vara förbjudet för obehöriga att befinna sig på områden i fartyget som inte är avsedda för passagerare, i synnerhet styrhytten och maskin- och motorrummen. Ingångarna till dessa områden skall dessutom vara försedda med en skylt på väl synligt ställe med ordalydelsen ”Tillträde förbjudet” eller en motsvarande symbol.

7. Med hänsyn till brandsäkerheten får endast härdat eller laminerat glas eller syntetiskt material användas i fönsterrutor i den zon där passagerare har tillträde.

Artikel 15.08

Särskilda föreskrifter för livräddningsutrustning

1. På passagerarfartyg skall finnas det antal livbojar som anges i tabellen nedan:

L_F en m	Högsta tillåtna antal passagerare	Antal livbojar
< 25	< 200	3
> 25–35	> 200–300	4
> 35–50	> 300–600	6
> 50	> 600–900	8
—	> 900–1 200	10
—	> 1 200	12

Vid fastställandet av det föreskrivna antalet livbojar gäller det högsta av de båda värden som erhålls med utgångspunkt från den första och den andra spalten.

Hälften av det föreskrivna antalet livbojar skall ha en minst 30 m lång livlina.

2. På fartyg med en längd L_F på minst 25 m skall det förutom de livbojar som anges i punkt 1 finnas personlig eller kollektiv livräddningsutrustning för hela det tillåtna antalet passagerare för fartygets användningstyp, liksom för fartygets driftspersonal. Om bärigheten vid läckage har bestyrkts, skall de föreskrifter som avses i punkt 3 tillämpas.

3. Livräddningsutrustningen skall vara så placerade ombord att den vid behov kan åtkommas med lätthet och utan risk. Om den inte är synlig skall dess placering vara klart angiven.

4. Personlig livräddningsutrustning skall bestå av livbojar och räddningsvästar och av flythjälp och lämplig utrustningsmateriel enligt artikel 10.05, som skall kunna hålla en person som befinner sig i vattnet flytande.

Flythjälpen och den lämpliga utrustningsmaterialen skall

a) ha en flytförmåga på minst 100 N i sötvatten,

b) vara tillverkade av passande material, tåla olja och oljeprodukter samt temperaturer på upp till 50° C,

c) vara försedda med anordningar som ger fäste för handen och

d) ha en självlysande orange färg eller permanent självlysande ytor på 100 cm^2.

Uppblåsbar personlig livräddningsutrustning skall kontrolleras enligt tillverkarens anvisningar.

5. Kollektiv livräddningsutrustning skall bestå av båtar, livflottar och lämplig utrustning, som skall kunna hålla flera personer som befinner sig i vattnet flytande. Utrustningen skall

a) bära en påskrift som anger användningen och antalet passagerare som den är avsedd för,

b) ha en flytförmåga på minst 100 N per person i sötvatten,

c) inta och behålla ett stabilt flytläge och i det avseendet vara försedd med lämpliga anordningar för att gripas av det angivna antalet personer,

d) vara tillverkade av passande material, tåla olja och oljeprodukter samt temperaturer på upp till 50° C,

e) ha en självlysande orange färg eller permanent självlysande ytor på 100 cm^2 och

f) snabbt och lätt kunna sjösättas från sin förvaringsplats av en enda person.

6. Uppblåsbar livräddningsutrustning skall dessutom

a) bestå av minst två separata luftavdelningar,

b) blåsas upp automatiskt eller manuellt vid sjösättningen,

c) inta och behålla ett stabilt flytläge oavsett belastning och även om endast hälften av luftavdelningen är uppblåsta, och

d) kontrolleras enligt tillverkarens anvisningar.

Artikel 15.09

Brandskydd och brandbekämpning i passagerarutrymmena

1. Däck som delar upp passagerarutrymmen eller skiljer maskinrummet och styrhytten åt, skott och partiella väggar mellan passagerarutrymmen och maskinrum liksom mellan passagerarutrymmen och kök skall vara flamsäkra.

Skott och dörrar mellan korridorer och hytter liksom mellan hytter skall även de vara flamsäkra.

Partiella väggar mellan korridorer och hytter kan sträcka sig från däck till däck eller gå upp till ett flamsäkert underdäck.

Om det finns ett lämpligt sprinklersystem är kraven i det andra och tredje stycket ovan inte obligatoriska.

De fria utrymmena ovanför underdäck, under durkar och bakom väggbeklädning skall vara uppdelade på högst 10 meters avstånd av flamsäkra konstruktionselement.

2. Trappor, ingångar och utgångar skall vara så placerade så att de andra rummen kan utrymmas utan risk om eldsvåda bryter ut i något rum.

Trappor, inklusive trappstegen, skall bestå av en ram av metall eller annat jämförbart flamsäkert material. Trappstegen skall vara brandsäkra.

På passagerarfartyg med hytter skall trapporna vara inbyggda i ett trapphus med flamsäkra väggar med flamsäkra dörrar som stänger sig automatiskt.

En trappa som enbart förbinder två däck behöver inte vara inbyggd i ett trapphus, förutsatt att ett av däcken är omslutet av flamsäkra väggar med flamsäkra dörrar som stänger sig automatiskt, eller det finns lämpligt sprinklersystem installerat.

Trapphusen skall stå i direkt förbindelse med korridorerna och ytterdäcken.

3. Hänsyn skall tas till risken för eldsvåda i kök, frisersalonger och parfymerier enligt föreskrifter från den behöriga myndigheten.

4. Färg, fernissa och andra ytbehandlingsmedel som används i inomhusutrymmen, liksom material för beklädning och isolering, skall vara av brandsäker typ. De skall inte avge farlig rök eller giftig gas vid eldsvåda.

Öppningssystemet för dörrarna skall fortsätta att fungera tillräckligt länge vid eldsvåda.

5. Korridorer som är längre än 40 m skall vara uppdelade i intervaller om högst 40 m av flamsäkra väggar med automatiskt stängande dörrar.

6. Automatiskt stängande flamsäkra dörrar som normalt är öppna skall kunna stängas från en plats som är permanent bemannad av fartygets personal även öppnas på plats.

7. Vädrings- och ventilationssystemen skall vara så utformade att eld inte kan spridas genom dem. Luftintagen och luftutsläppen skall kunna stängas.

Genomgående kanaler skall vara uppdelade av brandskyddsventiler på intervaller om högst 40 m.

Om vädrings- och ventilationskanaler går genom trapphusväggar eller maskinrumsskott skall det finnas brandskyddsventiler på genomföringsstället.

Inbyggda ventilatorer skall kunna stängas av från en central plats belägen utanför maskinrummet.

8. På passagerarfartyg med hytter skall alla hytter, uppehållsrum för passagerare och besättning och alla lastrum och maskinrum vara anslutna till ett effektivt brandlarmsystem. Förekomsten av en eldsvåda och dess läge skall automatiskt signaleras på en plats som är permanent bemannad av fartygets personal.

9. Passagerarfartyg skall vara försedda med en brandbekämpningsanläggning som omfattar följande:

   a) En fast brandpump som drivs av en motor.

   b) Ett rörsystem för brandbekämpning med ett tillräckligt antal vattentag.

   c) Ett tillräckligt antal brandslangar.

   Brandbekämpningssystem skall vara så utformade och dimensionerade att alla delar av fartyget kan nås från minst två olika vattentag med hjälp av en enda brandslang på högst 20 m. Vattentrycket skall vara minst 3 bar. På det högst belägna däcket skall en vattenstråle på minst 6 m kunna uppnås.

   Brandpumpar får inte installeras för om kollisionsskottet. Om brandpumpen är installerad i huvudmaskinrummet skall det finnas en andra motordriven pump installerad utanför det rummet som skall kunna användas oberoende av utrustningen i maskinrummet. Denna pump kan vara bärbar.

   Pumpar för normal drift och sköljning av däck, liksom rörsystem för sköljning av däck, kan ingå i brandbekämpningssystemet, förutsatt de lämpar sig för detta.

   På passagerarfartyg med hytter med en längd L_F på högst 25 m och på dragtursfartyg med en längd L_F på högst 40 m skall följande undantag tillåtas:

   a) Brandpumpen behöver inte vara permanent installerad.

   b) Om brandpumpen är installerad i huvudmaskinrummet krävs ingen ytterligare pump.

   c) Det är tillräckligt om alla delar av fartyget kan nås från ett vattentag med hjälp av en enda brandslang på högst 20 m.

10. Vid sidan av de brandsläckare som anges i artikel 10.03.1 skall följande brandsläckare finnas ombord:

    a) En brandsläckare per 120 m^2 golvyta i salonger, matsalar och liknande uppehållsrum.

    b) En brandsläckare för var tionde hytt, oavsett om hytterna är besatta eller inte.

    Dessa ytterligare brandsläckare skall vara monterade och utplacerade över fartyget så att de alltid kan nås direkt om det bryter ut eldsdvåda var som helst i fartyget.

Artikel 15.10

Ytterligare föreskrifter

1. Belysning skall tillförsäkras med hjälp av elektriska anläggningar.

2. Det skall finnas en nödströmskälla enligt artikel 9.18.2.

3. Om det inte är möjligt att göra sig hörd direkt mellan styrhytten och besättningens uppehållsrum, arbetsutrymmena, fartygets för och akter och ingångarna för passagerare, skall det finnas en kommunikationsanläggning som möjliggör enkel och säker förbindelse i båda riktningarna.

4. Fartyg med en längd L_F på minst 40 m eller som har tillstånd att frakta mer än 75 passagerare skall vara försedda med högtalare över vilka samtliga passagerare kan nås.

5. På passagerarfartyg med hytter skall det finnas ett larmsystem. Det skall bestå av följande:

   a) En larmanläggning för fartygets befäl och besättning.

      Detta larm behöver endast ges i de utrymmen avsedda för fartygets befäl och besättning, och skall kunna stoppas av fartygets befäl. Som minimikrav skall larmet kunna utlösas i

      — varje hytt,

      — korridorer, hissar och trapphus, där utlösningsanordningarna skall befinna sig på högst 10 meters avstånd från varandra med minst en utlösningsanordning per vattentät avdelning,

      — salonger, matsalar och liknande uppehållsrum och

      — maskinrum, kök och andra liknande utrymmen där det finns risk för eldsvåda.

   b) En larmanläggning för passagerare.

      Detta larm skall kunna höras klart och otvetydigt i samtliga utrymmen där passagerare har tillträde. Det skall kunna utlösas från styrhytten och från en plats som är permanent bemannad av fartygets personal.

      Utlösningsanordningarna skall vara skyddade mot obehörig användning.

6. Passagerarfartyg med hytter skall vara utrustade med en radioanläggning för kommunikation med det allmänna telefonnätet.

7. Som minimikrav skall följande utrymmen och områden vara försedda med tillräcklig belysning:

   a) Platser där kollektiv livräddningsutrustning förvaras och platser där dessa normalt görs klara för användning.

   b) Utrymningsvägar, passageraringångar, korridorer, hissar och trappor i bostadsutrymmena och i hyttzonen.

   c) Skyltar som anger utrymmesvägar och nödutgångar.

   d) Maskinrum och utgångarna därifrån.

   e) Styrhytten.

   f) Det utrymme som används för nödströmskällan.

   g) De platser där brandsläckarna och brandpumparna är belägna.

   h) De utrymmen där passagerare och besättning samlas vid fara.

8. På passagerarfartyg med hytter skall medföras en säkerhetsplan som anger besättningens och personalens uppgifter i en nödsituation i enlighet med gällande lokala föreskrifter. Där skall anges vilka uppgifter som skall utföras i följande fall:

   a) Vid läckage.

   b) Vid eldsvåda ombord.

   c) Vid utrymning av passagerare.

   d) Vid man överbord.

Säkerhetsplanen skall omfatta en karta över fartyget där bland annat följande utrustnings placering är klart och tydligt angiven:

a) Livräddnings- och säkerhetsutrustning.

b) Vattentäta dörrar under däck och varifrån de fjärrstyrs, liksom andra öppningar som avses i artikel 15.03.2 och 15.03.6.

c) Brandsäkra dörrar.

d) Brandluckor.

e) Larmanläggningar.

f) Brandlarmsystem.

g) Brandsläckningssystem och brandsläckare.

h) Utrymningsvägar och nödutgångar.

i) Nödströmskällan.

j) Reglagen för ventilationsanläggningarna.

k) Anslutning till nätet från land.

l) Stängningsanordningar för bränsletillförseln.

m) Anläggningar för flytande gas.

n) Högtalaranläggningar.

o) Radiotelefoniutrustning.

Säkerhetsplanen och kartan över fartyget skall vara signerade av inspektionsorganet och vara anslagna på lämpliga väl synliga ställen.

9. På passagerarfartyg med hytter skall en allmän utrymningsplan vara anslagen på lämpliga ställen för att läsas av passagerarna. Planen kan emellertid vara kombinerad med säkerhetsplanen enligt punkt 8.

   Nödvändiga anvisningar för hur passagerarna skall förhålla sig vid larm, eldsvåda, haveri och utrymning liksom uppgift om var livräddningsutrustningen är belägen skall finnas i varje hytt.

   Dessa anvisningar skall ges på tyska, engelska, franska och nederländska.

10. På fartyg med skrov av trä, aluminium eller syntetiskt material skall maskinrummet vara byggt av sådant material som avses i artikel 3.04.3 och 3.04.5, eller vara utrustat med ett permanent monterat brandsläckningssystem enligt artikel 10.03.5.

Artikel 15.11

Utrustning för uppsamling och disponering av avloppsvatten

1. Passagerarfartyg med fler än 50 liggplatser för passagerare skall vara utrustade med antingen tankar för uppsamling av avloppsvatten eller en vattenreningsanläggning ombord.

2. Tankarna för uppsamling av avloppsvatten skall ha tillräcklig volym. De skall vara försedda med en anordning som mäter innehållet. För tömning av tankarna skall fartyget ha egna pumpar och rörsystem, som avloppsvattnet kan tömmas genom, till kajplatser på båda sidorna av fartyget. Rörsystemen skall vara försedda med anslutningar för tömning av avloppsvatten i enlighet med den europeiska normen EN 1306.

3. Vattenreningsanläggningen ombord skall kunna säkerställa att produkten konstant och utan utspädning uppnår de värden som anges i gällande lokala föreskrifter. De skall vara utrustade med uttag för provtagning.

Förslag till rådets beslut om ändring av beslut 2000/24/EG för att skapa ett särskilt EIB-åtgärdsprogram till stöd för konsolidering och förstärkning av tullunionen mellan EG och Turkiet

(2000/C 365 E/09)

KOM(2000) 479 slutlig — 2000/0197(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 26 juli 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 308 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl:

(1) Den 23 december 1963 antog rådet beslut 64/732/EEG om slutande av ett associeringsavtal mellan EEG och Turkiet [1]. I tilläggsprotokollet som har varit i kraft sedan den 1 januari 1973 och som finns som bilaga till associeringsavtalet [2] anges villkor, närmare utformning och tidsplan för en stegvis uppbyggnad av en tullunion inom en tidsrymd på 22 år.

(2) Den 6 mars 1995 samtyckte rådet till ett övergripande paket för vidare utveckling av förbindelserna med Turkiet som omfattade ett utkast till beslut av associeringsrådet EG-Turkiet om genomförande av slutfasen i tullunionen och en gemenskapsförklaring om finansiellt samarbete.

(3) I förklaringen om finansiellt samarbete fastställdes uttryckligen att det återupptagna finansiella samarbetet med Turkiet bland annat skall bygga på att ytterligare EIB-lån beviljas under en femårsperiod med början 1996 i syfte att förbättra den turkiska ekonomins konkurrenskraft efter tullunionens ikraftträdande.

(4) Med utgångspunkt i ovannämnda deklaration lade kommissionen den 25 juli 1995 fram ett förslag till rådets beslut om genomförande av en särskild åtgärd för finansiellt samarbete med Turkiet. I samma förslag uppmanade kommissionen rådet att godkänna en särskild EIB-lånefacilitet för att stärka Turkiets ekonomiska konkurrenskraft efter tullunionens ikraftträdande. Kommissionens förslag stötte emellertid på fundamentala svårigheter i lagstiftningsförfarandet och den rättsliga grunden har aldrig antagits.

(5) Vid Europeiska rådets möte i Luxemburg den 12–13 december 1997 efterlystes en strategi för att förbereda Turkiet inför anslutningen genom att föra landet närmare Europeiska unionen på alla områden. Den 4 mars 1998 översände kommissionen till rådet ett meddelande med titeln Europeisk strategi för Turkiet där det lades fram ett arbetsprogram för att förstärka och fördjupa tullunionen och åstadkomma ett ökat samarbete på de övriga områden som är viktiga för vidareutvecklingen av förbindelserna med Turkiet.

(6) Strategin mottogs positivt av Europeiska rådet vid dess möte i Cardiff den 15–16 juni 1998 som en grund för att förbättra och vidareutveckla relationerna mellan EU och Turkiet. Europeiska rådet erinrade om att det behövdes ekonomiskt stöd till den europeiska strategin och noterade kommissionens avsikt att reflektera över hur man kan stödja genomförandet av den europeiska strategin och lägga fram lämpliga förslag för detta ändamål.

(7) Vid Europeiska rådets möte i Helsingfors den 10–11 december 1999 beslutades att Turkiet var ett kandidatland som är förutbestämt att ansluta sig till unionen på grundval av samma kriterier som tillämpas för de övriga kandidatländerna.

(8) I linje med den europeiska strategin för Turkiet och Turkiets nya ställning som kandidatstat efter Europeiska rådets möte i Helsingfors bör detta beslut leda till att det skapas ett särskilt EIB-åtgärdsprogram till stöd för konsolideringen och förstärkningen av tullunionen mellan EG och Turkiet. Det bör underlätta framsteg på områden som fortfarande förtjänar att uppmärksammas i fråga om genomförande och faktisk tillämpning av viss lagstiftning med betydelse för tullunionen som har identifierats i kommissionens återkommande rapporter om Turkiets framsteg på vägen mot anslutning och på relevanta områden som identifieras i den europeiska strategin för Turkiet.

(9) Detta beslut ersätter det förslag om ett särskilt EIB-åtgärdsprogram som lades fram 1995. Detta beslut är tänkt att tillsammans med Turkiets förväntade möjligheter till EIB:s föranslutningsfacilitet uppfylla EU:s åtagande om särskild EIB-utlåning till Turkiet inom ramen för tullunionen från 1995.

[1] EGT 217, 29.12.1964, s. 3685/64.

[2] EGT L 293, 29.12.1972, s. 4.

(10) EIB:s insatser enligt detta förslag bör vara förenliga med andra EIB-faciliteter som Turkiet har tillgång till och stödja investeringar som främjar den turkiska industrin, särskilt de små och medelstora företagen; investeringar i infrastruktur, dvs. transport, energi och telekommunikation, som förbättrar förbindelserna mellan EU:s och Turkiets infrastruktur, däribland, när det är tillämpligt och inom ramen för befintliga resurser, i projekt i samband med TINA-nätet, Traceca-korridoren och energitransportnäten inom ramen för Inogate; investeringar till stöd för EU-företags direktinvesteringar i Turkiet, och där finansiering via EIB-lån är tillämpligt, investeringar i installationer som förbättrar tullunionens funktion.

(11) Genom rådets beslut 2000/24/EG [1] beviljas EIB en gemenskapsgaranti för att täcka förluster vid lån till projekt utanför gemenskapen (Central- och Östeuropa, Medelhavsområdet, Latinamerika, Asien samt Republiken Sydafrika).

(12) Rådets beslut 2000/24/EG gör det möjligt att använda garantifonden för åtgärder avseende tredje land som upprättas genom rådets förordning (EG, Euratom) nr 2728/94 av den 31 oktober 1994 [2], ändrad genom rådets förordning (EG, Euratom) nr 1149/1999 av den 25 maj 1999 [3].

(13) Den gemenskapsgaranti som täcker EIB:s allmänna lånemandat avseende tredje land och som beviljas genom beslut 2000/24/EG bör utvidgas till att omfatta ett särskilt EIB-åtgärdsprogram till stöd för konsolideringen och förstärkningen av tullunionen mellan EG och Turkiet. Beslut 2000/24/EG bör därför ändras.

(14) Bestämmelserna i detta beslut bygger på respekt för demokratiska principer, rättssäkerhet, mänskliga rättigheter och grundläggande friheter samt respekt för folkrätten, vilka ligger till grund för Europeiska gemenskapens och dess medlemsstaters politik. Kommissionen fäster stor vikt vid Turkiets behov av att förbättra demokratin, främja respekten för de grundläggande mänskliga rättigheterna och närmare engagera civilsamhället i den processen.

(15) För att anta detta beslut föreskrivs det i fördraget inga andra befogenheter än dem enligt artikel 308.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Artikel 1.1 andra stycket andra meningen i beslut 2000/24/EG ändras på följande sätt:

a) I inledningen skall ”18 410 miljoner euro” ersättas med ”18 860 miljoner euro”.

b) Följande femte strecksats skall läggas till efter ”Republiken Sydafrika”

”— Särskild åtgärd till stöd för konsolidering och förstärkning av tullunionen mellan EG och Turkiet: 450 miljoner euro”.

Artikel 2

Detta beslut skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Det träder i kraft samma dag som det antas.

---

[1] EGT L 9, 13.1.2000, s. 24.

[2] EGT L 293, 12.11.1994, s. 1.

[3] EGT L 139, 2.6.1999, s. 1.

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om medlemsstaternas åtgärder i fråga om krav på allmänna tjänster och slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar

(2000/C 365 E/10)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 7 slutlig — 2000/0212(COD)

(Framlagt av kommissionen den 26 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 71 och 89 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande, och

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Utveckling av allmänna tjänster av högsta kvalitet vad gäller tillhandahållandet av kollektivtrafik på väg, järnväg och inre vattenvägar hör till gemenskapens prioriterade mål inom ramen för den gemensamma transportpolitiken.

(2) De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna tillämpar i huvudsak tre olika metoder för att uppnå detta mål: upprättandet av avtal om allmänna tjänster med trafikoperatörerna, tilldelning av exklusiva rättigheter till trafikoperatörer och fastställandet av minimikrav för bedrivande av kollektivtrafik.

(3) Det är viktigt att klargöra dessa olika mekanismers rättsliga ställning i förhållande till gemenskapslagstiftningen.

(4) I fråga om inhemska transporter hänvisar artikel 73 i fördraget om fullgörande av vissa skyldigheter som omfattas av begreppet allmänna tjänster. I rådets förordning (EEG) nr 1191/69 av den 26 juni 1969 om medlemsstaternas åtgärder i fråga om allmän trafikplikt på järnväg, väg och inre vattenvägar [1], där gemenskapens ramlagstiftning för kollektivtrafik fastställs och som genomför denna artikel i fördraget anges det hur medlemsstaternas behöriga myndigheter kan garantera tillfredsställande trafiktjänster som bidrar till en hållbar utveckling, social sammanhållning, miljöförbättringar och regional jämvikt.

(5) Många medlemsstater har åtminstone inom delar av sin kollektivtrafikmarknad infört lagstiftning som på grundval av öppna och rättvisa förfaranden möjliggör tilldelning av exklusiva rättigheter för en viss, bestämd tid, samt slutande av avtal om allmänna tjänster. Genom denna utveckling, tillämpningen av gemenskapens regler om etableringsfrihet samt av gemenskapens regler om offentlig upphandling har betydande framsteg gjorts mot gemenskapen-/EES-omfattande marknadstillträde inom kollektivtrafikområdet. Därigenom har handeln mellan medlemsstaterna utvecklats avsevärt, och flera kollektivtrafikoperatörer erbjuder nu tjänster i fler än en medlemsstat.

(6) Marknadsöppningen på grundval av nationell lagstiftning har emellertid lett till skillnader i de förfaranden som tillämpas, vilket medför rättslig osäkerhet i fråga om trafikoperatörernas rättigheter och de behöriga myndigheternas skyldigheter.

(7) Undersökningar som genomförts på uppdrag av kommissionen [2], liksom erfarenheterna i länder där konkurrens inom kollektivtrafiksektorn förekommit i ett antal år, visar att införandet av kontrollerad konkurrens mellan trafikoperatörer från Europeiska unionen medför bättre service till lägre pris, och, förutsatt att lämpliga säkerhetsåtgärder vidtas, inte inverkar negativt på utförandet av de särskilda uppgifter som trafikoperatörerna ålagts.

(8) Det är viktigt att aktualisera gemenskapens gällande regelverk för att se till att konkurrensen kan vidareutvecklas inom kollektivtrafiksektorn, och för att ta hänsyn till de nya författningar som medlemsstaterna infört i samband med regleringen av kollektivtrafiktjänsterna. Detta överensstämmer med de slutsatser som drogs vid Europeiska rådets möte i Lissabon den 28 mars 2000, där kommissionen, rådet och medlemsstaterna uppmanades att inom ramen för sina respektive befogenheter påskynda avregleringen inom bl.a. transportområdet. En aktualisering av gemenskapslagstiftningen kommer också att göra det möjligt att garantera en smidig öppning av marknaden på gemenskapsnivå, och att de grundläggande aspekterna av konkurrensförfarandena harmoniseras i alla medlemsstater.

---

[1] EGT L 156, 28.6.1969, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EEG) nr 1893/91 (EGT L 169, 29.6.91, s. 1.)

[2] "Improved Structure and Organisation for urban Transport Operations of Passengers in Europe", ISOTOPE-konsortiet, Europeiska gemenskapernas kommission, 1998. Examination of Community law relating to the public service obligations and contracts in the field of inland passenger transport, framlagd för kommissionen av NEA Transport research and training, 1998.

(9) I artikel 16 i EG-fördraget fastställs behovet av att se till att tjänster av allmänt ekonomiskt intresse tillhandahålls utgående från principer och villkor som gör det möjligt att uppnå de mål som satts upp för tjänsterna. Utvecklingen av konkurrens bör därför åtföljas av gemenskapsbestämmelser som garanterar skydd av allmänhetens intressen vad gäller kollektivtrafik med tillfredsställande kvalitet och tillgänglighet. I samband med tillvaratagandet av allmänhetens intressen är det viktigt att konsumenter och andra intressenter har tillgång till samordnad information om de tillgängliga tjänsterna.

(10) Etableringsfriheten är en grundläggande princip för den gemensamma transportpolitiken, och innebär att trafikoperatörer från en medlemsstat som är etablerade i en annan medlemsstat skall garanteras faktisk tillgång till den medlemsstatens kollektivtrafikmarknad på ett öppet sätt och utan diskriminering.

(11) I fördraget finns särskilda regler om begränsningar av konkurrensen. I artikel 86.1 i fördraget åläggs medlemsstaterna särskilt att följa dessa regler när det gäller offentliga företag och företag som har beviljats exklusiva rättigheter. Artikel 86.2 i fördraget avser företag som anförtrotts att tillhandahålla tjänster av allmänt ekonomiskt intresse och underkastar dem dessa regler, på särskilda villkor.

(12) För att se till att principen om icke-diskriminering och lika behandling av konkurrerande operatörer tillämpas är det viktigt att fastställa grundläggande gemensamma förfaranden som de behöriga myndigheterna skall tillämpa när de sluter avtal om allmänna tjänster eller föreskriver minimikriterierna för drift av kollektivtrafik. I enlighet med principerna i gemenskapslagstiftningen skall de behöriga myndigheterna tillämpa ömsesidigt erkännande av tekniska normer och proportionalitet i fråga om urvalskriterierna när dessa förfaranden genomförs. I enlighet med subsidiaritetsprincipen bör dessa grundläggande gemensamma förfaranden ändå tillåta medlemsstaternas behöriga myndigheter att sluta avtal om allmänna tjänster eller fastställa minimikriterier för drift av kollektivtrafik på ett sätt som är anpassat till eventuella särskilda nationella eller regionala omständigheter, oavsett om dessa är rättsliga eller situationsbundna.

(13) Undersökningar och erfarenhet har visat att konkurrensutsatta anbudsförfaranden för avtal om allmänna tjänster är ett effektivt sätt att uppnå konkurrensens fördelar i form av lägre kostnader, högre effektivitet och innovationsförmåga, utan att det hindrar utförandet av de särskilda uppgifter som operatörerna ålagts i allmänhetens intresse.

(14) I rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster [1] och rådets direktiv 93/38/EEG av den 14 juni 1993 om samordning av upphandlingsförfarandet för enheter som har verksamhet inom vatten-, energi-, transport- och telekommunikationssektorerna [2] fastställs obligatoriska regler för anbudsförfaranden i samband med slutandet av vissa avtal. Där sådana regler är tillämpliga gäller inte de aspekter av denna förordning som berör krav på offentlig upphandling för avtal eller metoderna för urval av operatörer.

(15) Anbudsförfaranden för slutandet av avtal om allmänna tjänster bör inte vara obligatoriska där detta kan hota säkerhetsstandarderna avseende tillhandahållande av järnvägstjänster eller samordningen av ett tunnelbane- eller pendeltågsnät. Berörda parter bör dock, i god tid för att deras ställningstaganden skall kunna beaktas, ändå ha möjlighet att ta ställning till planer på att sluta avtal på detta sätt. Om avtal om järnvägstjänster som slutits på detta sätt är helt samordnade med busstjänster bör det vara möjligt att inbegripa busstjänsten i samma avtal.

(16) Anbudsförfaranden för slutandet av avtal om allmänna tjänster bör inte heller vara obligatoriska om avtalets värde är lågt. Detta minimivärde bör vara högre för anbudsförfaranden som berör ett helt nät än för sådana som endast berör en del av ett nät eller en enskild linje.

(17) Med tanke på att vissa delar av kollektivtrafikmarknaden är av särskild, kommersiellt lönsam art bör de behöriga myndigheterna också kunna främja nya initiativ från marknaden som fyller luckor som tidigare inte betjänats av någon operatör genom att ge en exklusiv rättighet för bedrivandet av trafik på en viss sträcka om operatören så begär. Detta kan göras utan anbudsförfarande, förutsatt att den exklusiva rättigheten gäller för en strängt begränsad tidsperiod och inte kan förlängas.

(18) Om myndigheterna utfärdar exklusiva rättigheter utan direkt finansiell ersättning kan detta göras genom ett förenklat förfarande som ändå garanterar icke-diskriminerande konkurrens mellan operatörer.

(19) Myndigheterna bör kunna ersätta operatörer för utgifter i samband med att de uppfyller minimikriterier för drift av kollektivtrafik, förutsatt att denna ersättning kan beräknas på ett rättvist sätt och inte ligger på en så hög nivå att operatörens benägenhet att i första hand se till passagerarnas behov minskar.

[1] EGT L 209, 24.7.1992, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 97/52/EG (EGT L 328, 28.11.1997, s. 1).

[2] EGT L 199, 9.8.1993, s. 84. Direktivet senast ändrat genom direktiv 98/4/EG (EGT L 101, 1.4.1998, s. 1).

(20) De bestämmelser i denna förordning som gäller för operatörer bör också gälla om kollektivtrafiken genomförs av en offentlig myndighet som är samma rättsliga person som den offentliga myndighet som fungerar som behörig myndighet. Andra lösningar, som att inte tillämpa dessa bestämmelser om staten tar på sig en entreprenörsroll, skulle innebära att den icke-diskriminerande tillämpningen av gemenskapslagstiftningen hotades.

(21) Undersökningar och erfarenhet har visat att om tjänster tillhandahålls inom ramen för avtal om allmänna tjänster med en varaktighet på högst fem år behöver detta inte innebära något hinder för att de uppgifter som ålagts operatörerna genomförs. För att i möjligaste mån minska snedvridningen av konkurrensen och samtidigt skydda tjänsternas kvalitet bör avtal om allmänna tjänster normalt sett begränsas till denna varaktighet. Längre perioder kan dock behövas om operatören måste investera i infrastrukturer, lok och järnvägsvagnpark eller fordon som är knutna till särskilda, geografiskt bundna linjer och har långa återbetalningsperioder.

(22) I enlighet med principen om icke-diskriminering bör de behöriga myndigheterna se till att avtal om allmänna tjänster inte omfattar större geografiska områden än som är nödvändigt med hänsyn till allmänhetens intresse, och i synnerhet inte större än vad som krävs för att tillhandahålla samordnade tjänster för en betydande grupp av passagerare som regelbundet använder mer än en linje i transportnätet under en och samma resa.

(23) Där så är lämpligt i situationer där slutandet av avtal om allmänna tjänster kan leda till byte av trafikoperatör bör behöriga myndigheter med hänsyn till allmänhetens intressen kunna skydda de anställda genom att kräva att operatörerna tillämpar bestämmelserna i rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter ([1]).

(24) De förfaranden som införs i enlighet med denna förordning bör vara öppna, och förfaranden för överklagande av de behöriga myndigheternas beslut bör införas. Myndigheterna bör också bevara dokumentation kring sina beslut under en tioårsperiod, i enlighet med den begränsningsperiod som anges i artikel 15 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 om förfaranderegler för statligt stöd ([2]).

(25) Enligt förordning (EEG) nr 1191/69 skall driftskostnader och driftsintäkter, omkostnader samt tillgångar och skulder som rör uppfyllandet av krav på allmänna tjänster redovisas separat. Detta krav bör behållas, i en aktualiserad form, för att se till att myndigheterna får valuta för de offentliga anslagen och att de betalningar som avser ersättning inte missbrukas för att snedvrida konkurrensen.

(26) Ersättning som överskrider de nettokostnader som en trafikoperatör ådrar sig till följd av kraven på allmänna tjänster kan komma att granskas mot bakgrund av gemenskapens regler för statligt stöd. Det är därför lämpligt att gemenskapen fastställer regler för när ersättningen kan anses vara rimlig. Konkurrensutsatta anbudsförfaranden för slutandet av avtal är en effektiv metod för att se till att ersättningen inte blir orimlig, förutsatt att anbudsförfarandets resultat speglar rättvisa och realistiska marknadsvillkor.

(27) Förordning (EEG) nr 1191/69 undantar ersättning som betalas i enlighet med bestämmelserna i förordningen från det förfarande för anmälan av statligt stöd som anges i artikel 88.3 i fördraget. I denna förordning fastställs nya, detaljerade regler för de särskilda villkor som gäller inom kollektivtrafiksektorn, inbegripet moderniserade bestämmelser om separat bokföring, i syfte att garantera att ersättningen är förenlig med gemenskapens regler om statligt stöd. Dessutom fastställs nya, detaljerade förfaranden som ger kommissionen möjlighet att övervaka sådana betalningar. Det är därför lämpligt att även i framtiden undanta ersättning som betalas i enlighet med bestämmelserna i denna förordning från anmälningsförfarandet för statligt stöd.

(28) I syfte att förbättra den här förordningens användning mot bakgrund av de erfarenheter som görs bör kommissionen rapportera om gemenskapslagstiftningens verkningar och tillämpningen av denna förordning.

(29) Eftersom medlemsstaternas behöriga myndigheter och trafikoperatörerna kommer att behöva tid för att anpassa sig till bestämmelserna i denna förordning bör bestämmelser om övergångsordningar införas.

(30) Till följd av gemenskapens internationella åtaganden har vissa trafikoperatörer från tredje land under vissa omständigheter beviljats tillträde till kollektivtrafikmarknaden i medlemsstaterna. Denna förordning begränsar inte detta tillträde.

(31) Förordning (EEG) nr 1191/69 ersätts av denna förordning, och bör därför upphävas.

([1]) EGT L 61, 5.3.1977, s. 26. Direktivet ändrat genom direktiv 98/50/EG (EGT L 201, 17.7.1998, s. 88).

([2]) EGT L 83, 27.3.1999, s. 1.

(32) I rådets förordning (EEG) nr 1107/70 [1] av den 4 juni 1970 om stöd till transporter på järnväg, väg och inre vattenvägar finns en bestämmelse om ersättning för fullgörande av sådana skyldigheter som ingår i begreppet allmän trafikplikt. Den bestämmelse, som uttryckligen förutser ikraftträdandet av nya gemenskapsbestämmelser, är nu överflödig och bör utgå.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE

Artikel 1

Tillämpningsområde

I denna förordning som gäller nationellt och internationellt tillhandahållande av kollektivtrafik på järnväg, väg och inre vattenvägar fastställs villkoren för när en behörig myndighet får ersätta trafikoperatörer för utgifter i samband med uppfyllandet av krav på allmänna tjänster, och när de får bevilja exklusiva rättigheter för bedrivande av kollektivtrafik varvid legitima mål avseende allmänna tjänster inom ramen för reglerad konkurrens skall eftersträvas.

Artikel 2

Förhållandet till lagstiftning om offentlig upphandling

Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av de förpliktelser som åvilar de behöriga myndigheterna enligt direktiv 92/50/EEG och 93/38/EEG när det gäller slutande av avtal om allmänna tjänster och de upphandlingsförfaranden som skall följas.

Om genomförandet av ett anbudsförfarande för en allmän tjänst är obligatorisk enligt något av dessa direktiv skall artiklarna 6.1, 7, 8, 12, 13.1, 13.2 och 14 i denna förordning inte gälla för slutandet av detta avtal.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning avses med

a) *behörig myndighet*: alla statliga organ med befogenhet att ingripa i kollektivtrafikmarknaden, eller alla andra organ till vilka sådana statliga befogenheter överlämnats.

b) *direkt slutande*: ingående av ett avtal med en viss operatör efter ett förfarande vari ingen annan operatör kan delta.

c) *exklusiv rättighet*: en trafikoperatörs rätt att utföra en viss typ av persontransporter på en viss linje, på ett visst nät eller inom ett visst område med uteslutande av andra möjliga trafikoperatörer.

d) *samordnade tjänster*: järnvägs- och busstjänster som tillhandahålls tillsammans, direkt av en och samma trafikoperatör inom ramen för ett enda avtal om allmänna tjänster, av en enda grupp av anställda med samma anställningsvillkor som omfattas av en enda bokföring, och som dessutom har en enda gemensam informationstjänst, gemensamt biljettsystem och gemensam tidtabell.

e) *trafikoperatör*: alla företag som tillhandahåller allmänna kollektivtrafiktjänster och som är etablerade enligt offentlig eller privat rätt, eller delar av offentliga förvaltningar som erbjuder allmänna persontrafiktjänster.

f) *återbetalningstiden för en operatörs investering*: beräknad tid under vilken, utgående från lämpliga återbetalningssatser, de nettokostnader som uppkommit för en operatör för en viss tillgång, efter avdrag av eventuella realiserbara restvärden, kommer att överskrida de nettoinkomster som operatören kommer att få på grund av tillgången, t.ex. från passagerare eller offentliga myndigheter.

g) *kollektiv persontrafik*: en trafiktjänst som fortlöpande tillhandahålls allmänheten.

h) *avtal om allmänna tjänster*: ett rättsligt bindande avtal mellan en behörig myndighet och en operatör avseende uppfyllandet av kraven på allmänna tjänster. För de ändamål som avses med denna förordning är ett avtal om allmänna tjänster också

i) ett avtal som ingår i ett rättsligt bindande beslut som fattats efter operatörens medgivande, genom vilket en behörig myndighet ger en trafikoperatör rätt att tillhandahålla tjänster, eller

ii) de villkor som är knutna till ett beslut som fattats av en behörig myndighet om att överlämna tillhandahållandet av tjänster till en operatör som utgör en del av samma offentliga organ.

i) *krav på allmänna tjänster*: krav som bestämts av en behörig myndighet för att säkra en tillfredsställande kollektivtrafik.

j) *värdet* på en tjänst, en linje, ett avtal, ett ersättningssystem eller en marknad inom kollektivtrafiksektorn: trafikoperatörens eller trafikoperatörernas totala intäkter exklusive mervärdesskatt, men bl.a. inklusive ersättning från den offentliga sektorn och eventuella behållna intäkter från resenärerna som inte vidarebefordras till den berörda behöriga myndigheten.

[1] EGT L 130, 15.6.1970, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 543/97 (EGT L 84, 26.3.1997, s. 6).

KAPITEL II

SÄKERSTÄLLANDE AV KOLLEKTIVTRAFIKENS KVALITET

Artikel 4

1. Vid tillämpningen av denna förordning skall de behöriga myndigheterna säkerställa en kollektivtrafik med god kvalitet och tillgänglighet genom att sluta avtal om allmänna tjänster i enlighet med kapitel III eller genom att fastställa minimikriterier för kollektiv persontrafik i enlighet med kapitel IV.

2. Vid bedömningen av huruvida tjänster avseende kollektiv persontrafik är tillfredsställande, vid fastställandet av kriterier för utvärdering och tilldelning av uppdrag samt vid slutandet av avtal om allmänna tjänster skall de behöriga myndigheterna minst beakta följande kriterier:

a) Faktorer som berör konsumentskydd, t.ex. tjänsternas åtkomlighet i fråga om frekvens, snabbhet, punktlighet, tillförlitlighet, nätets omfattning och den trafikinformation som tillhandahålls.

b) Taxenivåer för olika grupper av användare samt taxornas öppenhet.

c) Samordning mellan olika transporttjänster, inklusive samordning av information, biljettsystem, tidtabeller, konsumenternas rättigheter och användningen av bytespunkter.

d) Åtkomligheten för personer med rörelsehinder.

e) Miljöfaktorer som lokala, nationella och internationella normer för luftföroreningar, bulleremissioner och utsläpp av växthusgaser.

f) En välbalanserad regional utveckling.

g) Transportbehoven i glesbygder.

h) Passagerarnas hälsa och säkerhet.

i) Personalens kvalifikationer.

j) Hur klagomål hanteras, hur tvister mellan resenärer och trafikoperatörer löses samt hur gottgörelse ges för brister i trafiken.

3. Trafikoperatörer som ansvarar för kollektiv persontrafik skall på begäran lämna fullständig och aktuell information om tidtabeller, taxor och åtkomlighet för personer med olika typer av rörelsehinder. De får därvid bara ta ut en avgift som täcker den marginella administrativa kostnaden för tillhandahållandet av sådan information.

KAPITEL III

AVTAL OM ALLMÄNNA TJÄNSTER

Artikel 5

Obligatorisk användning av avtal om allmänna tjänster

Ett avtal om allmänna tjänster skall slutas för betalning av alla former av finansiell ersättning för kostnader som uppstår i samband med att krav på allmänna tjänster uppfylls, inbegripet ersättning i form av utnyttjande av tillgångar till priser som ligger under marknadspriserna, utom där ersättningen betalas för att allmänna regler avseende drift av kollektiv persontrafik följs i enlighet med artikel 10.

Ett avtal om allmänna tjänster skall också slutas för tilldelning av alla typer av exklusiva rättigheter.

Artikel 6

Slutandet av avtal om allmänna tjänster

Avtal om allmänna tjänster som sluts inom ramen för denna förordning skall respektera följande krav:

a) Avtalen skall omfattas av konkurrensutsatta anbudsförfaranden, utom i de fall som anges i artiklarna 7 och 8.

b) Det skall framgå av avtalen att operatören åtminstone skall täcka kostnaderna för att tillhandahålla de tjänster som avtalet om allmänna tjänster avser, inbegripet bl.a. kostnaderna för personal, energi samt underhåll och reparationer av fordon och vagnar.

c) Avtalen skall vara tidsbegränsade och de får inte löpa längre än fem år. Återbetalningstiden får dock beaktas när avtalets varaktighet fastställs om

   i) avtalet innebär att trafikoperatören har ansvar för tillhandahållandet av järnvägsvagnpark, andra fordon av tekniskt sett särskilt avancerad art, eller infrastruktur förutsatt att dessa tillgångar är bundna till en särskild, geografiskt fastlagd transportlinje och

   ii) om dessa tillgångar har en återbetalningsperiod för operatören som är längre än fem år.

   I sådana fall skall avtalet även ta hänsyn till det relativa ekonomiska värdet av de berörda tillgångarna i förhållande till det sammanlagda uppskattade värdet på de tjänster som omfattas av avtalet.

d) Avtalen skall ålägga operatörerna att årligen för varje enskild linje förse de behöriga myndigheterna med uppgifter om de tillhandahållna tjänsterna, de avgifter som tagits ut, antalet passagerare inkomna klagomål.

Artikel 7

Direkt slutande av avtal om allmänna tjänster

1. De behöriga myndigheterna kan från fall till fall och i enlighet med 3 besluta att direkt sluta avtal om allmänna tjänster för järnvägstrafik, tunnelbanetrafik eller lätt spårtrafik om detta är nödvändigt för att säkerställa att nationella eller internationella järnvägssäkerhetsnormer uppfylls.

2. De behöriga myndigheterna kan från fall till fall och i enlighet med 3 besluta att direkt sluta avtal om allmänna tjänster för tunnelbanetrafik eller lätt spårtrafik om andra lösningar skulle medföra extra kostnader för att upprätthålla samordningen mellan operatören och infrastrukturförvaltaren, och dessa kostnader inte skulle uppvägas av extra fördelar.

3. Behöriga myndigheter som har för avsikt att sluta ett avtal enligt bestämmelserna i punkt 1 eller 2 skall minst ett år i förväg och i enlighet med bestämmelserna i artikel 13 offentliggöra sitt preliminära beslut om detta samt de fakta och analyser som ligger till grund för det preliminära beslutet.

4. Om en operatör den dag då denna förordning träder i kraft direkt tillhandahåller samordnade tjänster, inbegripet busstjänster, och villkoren i punkterna 1 och 2 är uppfyllda, kan den behöriga myndigheten ta med trafikoperatörens övriga, icke-järnvägsrelaterade tjänster i de avtal om allmänna tjänster som direkt sluts med operatören, förutsatt att den berörda medlemsstaten ger sitt samtycke och underrättar kommissionen om detta med en utförlig motivering med lämpliga indikatorer för jämförelse av verksamhetens effektivitet.

5. De behöriga myndigheterna kan från fall till fall besluta att direkt sluta avtal om allmänna tjänster till ett beräknat genomsnittligt årligt värde på mindre än 400 000 euro. Om en behörig myndighet låter alla sina krav avseende allmänna tjänster omfattas av ett enda avtal om allmänna tjänster, kan den besluta att sluta detta avtal direkt, under förutsättning att avtalets beräknade årliga medelvärde understiger 800 000 euro.

Krav avseende en viss omfattning av allmänna tjänster får inte delas upp för att undvika anbudsförfaranden.

6. Om en operatör föreslår ett nytt initiativ som innebär tillhandahållande av en tjänst som inte fanns tidigare kan den behöriga myndigheten bevilja denna operatör en exklusiv rättighet att tillhandahålla denna nya tjänst direkt, förutsatt att tjänsten inte är föremål för ekonomisk ersättning inom ramen för något avtal om allmänna tjänster.

Ingen tjänst kan vara föremål för ett direkt slutet avtal om allmänna tjänster i enlighet med första stycket mer än en gång.

Artikel 8

Slutande av avtal om allmänna tjänster på grundval av kvalitetsjämförelse

En behörig myndighet kan sluta avtal om allmänna tjänster utan anbudsförfarande för en tjänst som är begränsad till en enskild linje och som inte är föremål för ekonomisk ersättning i enlighet med något avtal om allmänna tjänster, förutsatt att

a) ett meddelande med en inbjudan att inkomma med anbud har offentliggjorts, och

b) myndigheten på grundval därav genom en jämförelse av de inkomna förslagens kvalitet har valt ut en operatör eller de operatörer som kommer att tillhandahålla allmänheten den bästa tjänsten.

Artikel 9

Skyddsåtgärder

1. En behörig myndighet får kräva att den utvalda trafikoperatören ingår underleverantörsavtal med en tredje part som inte ingår i samma koncern för en bestämd andel av de tjänster som omfattas av avtalet. Detta krav på anlitande av underleverantörer får inte omfatta mer än halva värdet på de tjänster som täcks av avtalet.

2. En behörig myndighet får besluta att inte sluta avtal om allmänna tjänster med en operatör som därigenom skulle komma att inneha mer än en fjärdedel av den berörda kollektivtrafikmarknaden.

3. Om ett avtal om allmänna tjänster omfattar exklusiva rättigheter får den behöriga myndigheten kräva att den utvalda operatören erbjuder personal som tidigare deltagit i tillhandahållandet av tjänsterna de rättigheter de skulle ha åtnjutit om en överföring i enlighet med direktiv 77/187/EEG skulle ha ägt rum. Myndigheten skall ange vilken personal som berörs och redogöra för deras avtalsmässiga rättigheter.

4. De behöriga myndigheterna får kräva att den trafikoperatör som väljs ut etablerar sig i den berörda medlemsstaten, om inte gemenskapslagstiftning som antagits enligt artikel 71 i fördraget föreskriver frihet att tillhandahålla tjänster. Behöriga myndigheter skall dock, när de sluter avtal, inte diskriminera potentiella operatörer som är etablerade i andra medlemsstater på grund av att dessa ännu inte är etablerade i den berörda medlemsstaten eller ännu inte har beviljats ett tillstånd som krävs för att utföra tjänster.

5. Om de behöriga myndigheterna tillämpar någon av bestämmelserna i punkterna 1–4 skall de underrätta potentiella operatörer om alla relevanta uppgifter i början av förfarandet för slutande av avtal om allmänna tjänster.

KAPITEL IV

MINIMIKRITERIER FÖR DRIFT AV KOLLEKTIV PERSONTRAFIK

Artikel 10

Utan att det påverkar avtal om allmänna tjänster som slutits i enlighet med kapitel III får behöriga myndigheter fastställa allmänna regler eller minimikriterier som skall beaktas av alla trafikoperatörer. Sådana regler eller kriterier skall utan diskriminering tillämpas på alla transporttjänster av samma typ inom det geografiska område som myndigheten ansvarar för. Sådana allmänna regler eller minimikriterier får omfatta ersättning för de kostnader som uppstår för att de följs, på följande villkor:

a) Om reglerna eller kriterierna begränsar avgifterna, skall detta endast gälla vissa kategorier av passagerare.

b) Det belopp som till en operatör inom det område som omfattas av den berörda regeln eller det berörda kriteriet betalas ut som ersättning för att allmänna regler eller minimikriterier följs, skall för ett och samma år inte överskrida en femtedel av värdet av den berörda operatörens tjänster inom området.

c) Ersättningen skall vara tillgänglig för alla operatörer på icke-diskriminerande grunder.

KAPITEL V

FRÅGOR AVSEENDE FÖRFARANDET

Artikel 11

Anmälan

Ersättning som betalas ut i enlighet med denna förordning skall undantas från det anmälningsförfarande som anges i artikel 88.3 i EG-fördraget.

Artikel 12

Förfarande för slutande av avtal

1. Det förfarande som antas för den konkurrensutsatta upphandlingen eller kvalitetsjämförelsen skall vara rättvist, öppet och icke-diskriminerande.

2. Förfarandet skall omfatta offentliggörande i enlighet med artikel 13.

3. För konkurrensutsatta anbudsförfaranden skall förfarandet omfatta

a) urvalskriterier, med beaktande av kriterierna i artikel 4.2, som fastställer den behöriga myndighetens minimikrav,

b) tilldelningskriterier, med beaktande av kriterierna i artikel 4.2, som definierar de grunder på vilka myndigheten kommer att välja mellan de anbud som uppfyller urvalskriterierna, och

c) tekniska specifikationer som fastställer de krav avseende den allmänna tjänsten som skall omfattas av avtalet och av vilka det framgår vilka tillgångar som skall ställas till förfogande för den anbudsgivare som tilldelas avtalet samt villkor och förutsättningar för detta.

Det skall gå minst 52 dagar mellan avsändandet av meddelandet om anbudsinfordran och den sista dagen för mottagande av anbud.

4. Behöriga myndigheter skall i den information de tillhandahåller för potentiella operatörer inbegripa alla relevanta uppgifter de förfogar över, i enlighet med avtalen om allmänna tjänster som rör operatörers tjänster, avgifter och passagerarantal under de senaste fem åren.

Artikel 13

Öppenhet

1. Meddelanden, beslut och preliminära beslut som fattas i enlighet med denna förordning skall offentliggöras på lämpligt sätt, varvid beslut och preliminära beslut skall åtföljas av en motivering.

2. De behöriga myndigheterna skall på lämpligaste väg delge byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer alla meddelanden och beslut avseende avtal om allmänna tjänster och ersättningssystem som har ett uppskattat årligt värde av minst 400 000 euro eller minst 800 000 euro för offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Det högre gränsvärdet som anges i första stycket skall tillämpas bara om en behörig myndighet har införlivat alla sina krav på allmänna tjänster i ett enda avtal om allmänna tjänster,

3. De behöriga myndigheterna skall på begäran tillhandahålla

a) villkoren för alla avtal om allmänna tjänster som de har slutit,

b) villkoren i alla allmänna regler om kollektivtrafik som de har fastställt, och

c) alla uppgifter de förfogar över när det gäller avtal om allmänna tjänster avseende operatörers tjänster, avgifter och passagerarantal.

4. Myndigheterna skall under minst tio år bevara tillräcklig dokumentation om förfarandet för slutande av varje enskilt avtal om allmänna tjänster för att de skall kunna motivera sitt val vid en senare tidpunkt. På begäran av berörda parter skall myndigheterna lämna ut sammanställningar av dessa handlingar.

5. Medlemsstaterna skall före utgången av mars varje år till kommissionen överlämna

a) en sammanfattning avseende det föregående året med antal, beräknat värde och varaktighet för de avtal om allmänna tjänster som behöriga myndigheter har slutit, varvid det skall göras åtskillnad mellan järnvägs-, buss- och sjöfartstjänster på inre vattenvägar samt mellan avtal som slutits på grundval av anbudsförfaranden, kvalitetsjämförelse eller direkt, och

b) en sammanfattning av omfattningen av och innehållet i de allmänna regler eller minimikriterier som gällde under det föregående året och för vilka ersättning lämnats, samt det belopp som betalats i ersättning.

Artikel 14

Överklagande

1. Medlemsstaterna skall se till att operatörer och andra intressenter har rätt att hos ett offentligt organ överklaga beslut och preliminära beslut som fattats av behöriga myndigheter i enlighet med denna förordning. Detta organ skall vad gäller organisation, finansiering, rättslig struktur och beslutsfattande vara oberoende både av varje berörd behörig myndighet och av varje trafikoperatör.

2. Organen för överklagande skall ha befogenhet att begära relevant information från berörda behöriga myndigheter, berörda operatörer och varje berörd tredje part i den aktuella medlemsstaten. Denna information skall lämnas utan onödigt dröjsmål.

3. Organen för överklagande skall vara skyldiga att avgöra varje klagomål och vidta åtgärder för att avhjälpa situationen senast inom två månader från det att all information mottagits.

4. Trots vad som sägs i punkt 5 skall överklagandeorganens beslut vara bindande för alla parter som omfattas av dessa beslut.

5. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att beslut som fattas av organen för överklagande kan överklagas till domstol.

Artikel 15

Bestämmelser om bokföring

1. Tjänster som omfattas av ett avtal om allmänna tjänster som slutits med en viss behörig myndighet skall redovisningsmässigt behandlas som en särskild verksamhet och drivas som ett separat affärsområde avskilt från varje annan verksamhet som företaget bedriver, oavsett om denna verksamhet rör persontransporter eller inte.

2. Varje affärsområde skall uppfylla följande villkor:

a) Räkenskaperna för driften skall vara separata.

b) Den andel av omkostnader, tillgångar och skulder som härrör från varje verksamhet skall fördelas enligt deras faktiska användning.

c) De redovisningsprinciper enligt vilka de separata räkenskaperna har upprättats skall anges tydligt.

d) För varje verksamhet skall utgifterna balanseras mot rörelseintäkter från de aktuella tjänsterna och betalningar från offentliga myndigheter som ersättning för de utgifter som uppkommer i samband med att de aktuella kraven på allmänna tjänster uppfylls, utan någon möjlighet att göra överföringar till en annan verksamhet.

3. Operatörer som får ersättning för att uppfylla minimikriterier för trafikdrift i enlighet med artikel 10 skall i sina räkenskaper separat ange de kostnader som de ådrar sig på grund av att de följer den berörda allmänna regeln eller det berörda kriteriet, de extra intäkter de uppbär på grund av denna efterlevnad samt den ersättning som betalats. Den ersättning som betalas ut och de extra intäkter de förvärvat skall balansera de kostnader som trafikoperatören ådragit sig, utan någon möjlighet att göra överföringar till en verksamhet som inte omfattas av den aktuella regeln eller det aktuella kriteriet.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Ersättning

Utom för avtal om allmänna tjänster som slutits genom konkurrensutsatta anbudsförfaranden får de behöriga myndigheterna på inga villkor lämna mer ersättning eller tillämpa mindre stränga förfaranden än vad som krävs enligt bestämmelserna i bilaga I.

Artikel 17

Övergångsbestämmelser

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som krävs för att se till att program, avtal eller överenskommelser som inte är förenliga med bestämmelserna i denna förordning upphör att gälla inom tre år efter förordningens ikraftträdande.

2. Om en operatör den dag då denna förordning träder i kraft enligt bestämmelserna i ett avtal om allmänna tjänster är skyldig att investera i järnvägsinfrastruktur, och återbetalningsperioden för denna infrastruktur kommer att löpa i mer än tre år, kan den behöriga myndigheten förlänga den övergångsperiod på tre år som anges i punkt 1, med högst tre år varvid myndigheten skall ta hänsyn till denna återbetalningsperiod det relativa ekonomiska värdet av de berörda tillgångarna i förhållande till det sammanlagda uppskattade värdet på de tjänster som omfattas av avtalet.

3. Fram till den dag då de program, avtal eller överenskommelser som avses i punkterna 1 och 2 upphör att gälla, skall de fortsätta att omfattas av de bestämmelser i förordning (EEG) nr 1191/69 som gällde för dem innan denna förordning trädde i kraft.

Artikel 18

Operatörer från länder som förtecknas i bilaga II

För de ändamål som avses i denna förordning och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.4 skall operatörer från de länder som ingår i förteckningen i bilaga II behandlas som gemenskapsföretag, i enlighet med villkoren och förutsättningarna i det avtal som slutits mellan varje sådant land och gemenskapen. Kommissionen skall uppdatera denna bilaga när förändringar i gemenskapens internationella förpliktelser så kräver, genom att offentliggöra ett meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidnings* L-serie.

Artikel 19

Tillsyn av kommissionen

1. Medlemsstaterna skall samråda med kommissionen om de lagar och andra författningar som behövs för att genomföra denna förordning.

2. Kommissionen skall inom fem år efter denna förordnings ikraftträdande utarbeta en rapport om hur förordningen har tillämpats i medlemsstaterna samt om följderna för passagerarna, och skall vid behov föreslå ändringar av förordningen. Denna rapport skall innehålla en granskning av hur de undantag som anges i artikel 7.4 har fungerat.

Artikel 20

Upphävande och ändring

1. Förordning (EEG) nr 1191/69 skall upphöra att gälla.

2. Artikel 3.2 i förordning (EEG) nr 1107/70 skall utgå.

Artikel 21

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

BILAGA I

Regler om ersättning inom ramen för avtal som slutits utan konkurrensutsatta anbudsförfaranden

1. Om en behörig myndighet ersätter en operatör ekonomiskt för efterlevnaden av krav avseende allmänna tjänster i enlighet med denna förordning, och om ersättningen inte omfattas av ett avtal om allmänna tjänster som slutits genom konkurrensutsatta anbudsförfaranden, skall denna ersättning inte överstiga den finansiella nettoeffekten av efterlevnaden av kravet avseende allmänna tjänster enligt vad som beräknas i överensstämmelse med bestämmelserna i denna bilaga.

2. Den finansiella nettoeffekten skall vara summan av

   i) effekterna av efterlevnaden av kraven avseende den allmänna tjänsten som berör operatörens utgifter (kostnader som undvikits minus extra utgifter som uppkommit), och

   ii) effekterna av efterlevnaden av kraven avseende den allmänna tjänsten som berör operatörens intäkter (extra intäkter minus intäkter som operatören gått miste om).

3. Den finansiella nettoeffekten skall beräknas med beaktande av de effekter som efterlevnaden av kraven avseende allmänna tjänster har på trafikoperatörens samlade verksamhet.

4. Den finansiella nettoeffekten skall beräknas genom jämförelse av den situation som uppstår om det allmänna tjänstekravet uppfylls med den situation som skulle ha uppkommit om kravet inte uppfyllts och driften av den linje som berörs av kravet i stället hade bestämts på kommersiella grunder.

5. För den situation som skulle ha uppstått om kravet avseende allmänna tjänster inte hade efterlevts (referensfallet) skall ungefärliga siffror för avgifter, passagerarantal och kostnader beräknas.

6. Referensfallet kan beräknas

   i) utgående från uppgifter om situationen innan operatören började uppfylla kravet avseende allmänna tjänster, om förhållandena inte har ändrats till en sådan grad att dessa uppgifter inte är tillförlitliga som riktlinjer för dagens avgifter, passagerarantal och kostnader, eller

ii) genom jämförelser med uppgifter om jämförbara tjänster som tillhandahålls på kommersiell basis eller

iii) genom en uppskattning av kostnader för och efterfrågan på tjänsterna.

Vid beräkning av referensfallet skall alla tendenser som påverkar den berörda transportmarknaden tas i beaktande.

7. Vid beräkning av effekter på intäkterna som uppkommer till följd av att ett krav avseende allmänna tjänster uppfylls skall bland annat förändringar i avgiftsnivåerna och passagerarantalet beaktas. Vid beräkningen skall man beakta vilka effekter den omständighet att kraven måste uppfyllas har på efterfrågan på transporttjänster, och de förändringar av de tillhandahållna tjänsternas kvalitet, kvantitet och pris som följer därav. Denna bedömning skall inte begränsas till inverkan på det nätsegment inom vilket kravet direkt efterlevs, utan skall även omfatta inverkan på andra delar av nätet.

8. Beräkningen av inverkan på kostnaderna för efterlevnaden av ett krav avseende allmänna tjänster skall utföras på samma sätt som beräkningen av inverkan på intäkterna. Om kravet endast omfattar vissa av de tjänster som en operatör tillhandahåller skall gemensamma kostnader, såsom t.ex. omkostnader, delas upp mellan de berörda tjänsterna och övriga tjänster i proportion till värdet av varje enskild tjänst.

9. Kostnader som följer av att krav avseende allmänna tjänster efterlevs skall beräknas på grundval av en effektiv förvaltning av trafikoperatören och tillhandahållandet av transporttjänster av en tillräcklig kvalitet.

Ersättningsbeloppet skall fastställas på förhand för avtalets eller ersättningssystemets varaktighet, utom där avtalet eller systemet omfattar bestämmelser om att ersättningsbeloppet skall justeras enligt på förhand fastställda faktorer. Ersättningsbelopp skall under alla omständigheter vara fastlagda för en period på minst tre år.

Ersättning för efterlevnad av krav avseende allmänna tjänster får endast medges om den berörda operatören av eget kommersiellt intresse och utan denna ersättning inte skulle efterleva kravet eller inte skulle efterleva det i samma utsträckning eller på samma villkor.

BILAGA II

Trafikoperatörer från följande länder skall, i enlighet med artikel 18, för denna förordnings syften behandlas som gemenskapsföretag

Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Rumänien, Slovakien, Slovenien, Tjeckien och Ungern.

Förslag till rådets förordning om stöd till samordning av transporter på järnväg, väg och inre vattenvägar

(2000/C 365 E/11)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 5 slutlig — 2000/0023(COD)

(Framlagt av kommissionen den 28 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artiklarna 71, 73 och 89 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Avlägsnandet av skillnader som riskerar att snedvrida konkurrensvillkoren på transportmarknaden är ett viktigt mål för transportpolitiken.

(2) Betydande framsteg har nu gjorts när det gäller liberaliseringen av sektorer för landtransporter.

a) I vägtransportsektorn infördes konkurrens för internationell trafik den 1 januari 1993, och cabotageverksamhet, som först infördes den 1 juli 1990, är från den 1 juli 1998 inte längre underkastad någon kvot ([1]).

b) Vägtransport av passagerare liberaliseras med undantag för inrikes linjetrafik ([2]).

c) I järnvägssektorn har tillträde till infrastruktur införts för internationella grupperingar och järnvägsföretag som erbjuder internationella tjänster för kombinerad transport och åtgärder har vidtagits för förvaltningsmässigt oberoende och särskiljande av räkenskaperna för infrastruktur och tjänster ([3]).

d) Sektorn för inre vattenvägar har gradvis liberaliserats vilket har lett till frihet att sluta avtal och öppna prisförhandlingar vad gäller både nationella och internationella transporter på inre vattenvägar i gemenskapen från den 1 januari år 2000 ([4]).

e) Marknaden för kombinerade transporttjänster är helt liberaliserad sedan den 1 juli 1993 ([5]).

(3) Liberaliseringsförfarandet har emellertid inte slutförts i alla sektorer för landtransporter och harmoniserade avgiftssystem för att ersätta för transportsätts obetalade kostnader har inte heller fastställts. Under dessa omständigheter kan det finnas statligt stöd som upppfyller behovet av samordning i transportsektorn och som av denna anledning fortfarande är förenligt med EG-fördraget i den mån stödet inte bryter mot andra bestämmelser i gemenskapslagstiftningen.

([1]) Rådets förordning (EEG) nr 4059/89 av den 21 december 1989 om förutsättningar för transportföretag att utföra inrikes godstransporter på väg i en medlemsstat där de inte är etablerade (EGT L 390, 30.12.1989, s. 3) ersatt med rådets förordning (EEG) nr 3118/93 av den 25 oktober 1993 om förutsättningar för transportföretag att utföra inrikes godstransporter på väg i en medlemsstat där de inte är etablerade (EGT L 279, 12.11.1993, s. 1) respektive rådets förordning (EEG) nr 881/92 av den 26 mars 1992 om tillträde till marknaden för godstransporter på väg inom gemenskapen till eller från en medlemsstats territorium eller genom en eller flera medlemsstaters territorier (EGT L 95, 9.4.1992, s. 1).

([2]) Rådets förordning (EEG) nr 684/92 av den 16 mars 1992 om gemensamma regler för internationell persontransport med buss (EGT L 74, 20.3.1992, s. 1) senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 11/98 av den 11 december 1997 (EGT L 4, 8.1.1998, s. 1) och rådets förordning (EG) nr 12/98 av den 11 december 1997 om villkoren för att transportföretag skall få utföra nationella persontransporter på väg i en annan medlemsstat än den där de är hemmahörande (EGT L 4, 8.1.1998, s. 10).

([3]) Rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar (EGT L 237, 24.8.1991, s. 25).

([4]) Rådets direktiv 96/75/EG av den 19 november 1996 om system för befraktning och prissättning inom området nationella och internationella transporter av varor på inre vattenvägar inom gemenskapen (EGT L 304, 27.11.1996, s. 12).

([5]) Rådets direktiv 92/106/EEG av den 7 december 1992 om gemensamma regler för vissa former av kombinerad transport av gods mellan medlemsstaterna (EGT L 68, 17.12.1992, s. 38).

(4) Artiklarna 87–89 i EG-fördraget och rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 (nuvarande artikel 88) ([1]) i EG-fördraget skall gälla för stöd avseende transport med järnväg, väg och inre vattenvägar.

(5) I artikel 73 fastställs ett undantag från det förbud som finns i artikel 87.1 och följaktligen påverkar denna förordning inte den tidigare frågan om huruvida det förekommer stöd enligt artikel 87.1. Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av andra artiklar i fördraget som artikel 86.2.

(6) I den mån det i artikel 73 i EG-fördraget fastställs att stöd som utgör ersättning för övertagandet av viss allmän trafikplikt är förenligt med gemensamma marknaden, genomförs den genom rådets förordning (EEG) nr 1191/69 ([2]) i ändrad form. I den mån det i artikel 73 fastställs att stöd som uppfyller behoven för samordning av transport är förenligt med gemensamma marknaden är det följaktligen fortfarande lämpligt att i en rådsförordning fastställa de omständigheter under vilka stöd skall anses fylla sådana behov.

(7) Rådets förordning (EEG) nr 1107/70 ([3]) utformades för att uppfylla de mål som beskrivs ovan. Det är emellertid nu nödvändigt att anpassa den för att den skall passa in i ramen om tillträde till den marknad som nu är i kraft.

(8) Gemenskapen har nu som strategi att uppmuntra offentlig-privata partnerskap för nya transportinfrastrukturprojekt, särskilt vad gäller projekt som bedöms som viktiga för utvecklingen av det transeuropeiska nätet ([4]). Reglerna för statligt stöd bör tillämpas på ett sådant sätt så att inte de infrastrukturprojekt som innehåller deltagande från den privata sektorn straffas jämfört med projekt som inte omfattar sådant deltagande. Det är följaktligen lämpligt att tillhandahålla ett allmänt undantag för stöd till infrastrukturförvaltare i stället för ett undantag för bestämda sorters projekt.

(9) Offentlig finansiering av förvaltning, underhåll eller tillhandahållande av infrastruktur för landtransport som är öppen för alla potentiella användare i enlighet med gemenskapslagstiftningen och som förvaltas av staten omfattas inte av artikel 87.1 i EG-fördraget eftersom det i det fallet inte ges någon fördel till något företag som konkurrerar med andra företag.

(10) Statligt stöd som beviljas en infrastrukturförvaltare, oavsett om denne är offentlig eller privat men skiljd från staten, för förvaltning, underhåll eller tillhandahållande av infrastruktur för landtransport, förutsätts vara förenligt med den gemensamma marknaden om förvaltaren valdes genom en öppen och icke-diskriminerande anbudsinfordran, eftersom det därigenom säkerställdes att beloppet för statligt stöd utgör marknadspriset för att uppnå det önskade resultatet.

(11) Om något bestämt stöd till en infrastrukturförvaltare emellertid inte omfattas av detta förutsättande av förenlighet, bör det ändå tillåtas som förenligt med EG-fördraget i den omfattning det är nödvändigt för att möjliggöra förverkligandet av det berörda projektet eller verksamheten och under förutsättning att det inte ger upphov till en snedvridning av konkurrensen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Statligt stöd för byggnad och drift av terminalinfrastrukturen för kombinerad transport som kan tänkas dra till sig betydande trafikflöden från konkurrerande terminaler i stället för att leda till ett byte av transportmedel från vägtransport till miljövänliga transportmedel, anses snedvrida konkurrensen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

(12) De eventuella krav i gemenskapslagstiftningen som rör infrastrukturavgifter och som är i kraft skall beaktas vid utvärdering av det stödbelopp som är rimligt. I järnvägssektorn är detta tillvägagångssätt förenligt med artikel 7.3 i rådets direktiv 91/440/EEG där det fastställs att medlemsstaterna med beaktande av artiklarna 73, 87 och 88 i EG-fördraget får tilldela infrastrukturförvaltningen tillräckliga medel i förhållande till uppgifterna, storleken och de finansiella kraven, särskilt för att täcka nya investeringar. Samma principer skall gälla för infrastrukturförvaltare i alla landtransportsektorer.

(13) Gemenskapen har en längre tid förespråkat en strategi för att uppnå ett hållbart transportsystem som möjliggör och uppmuntrar åtgärder för att ersätta för obetalda tilläggskostnader för konkurrerande transportsätt, som t.ex. infrastrukturskador, föroreningar, buller, trafikstockning samt hälso- och olyckskostnader.

([1]) Rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, 27.3.1999, s. 1).

([2]) Rådets förordning (EEG) nr 1191/69 av den 26 juni 1969 om medlemsstaternas åtgärder i fråga om allmän trafikplikt på järnväg, väg och inre vattenvägar (EGT L 156, 28.6.1969, s. 1).

([3]) Rådets förordning (EEG) nr 1107/70 av den 4 juni 1970 om stöd till transporter på järnväg, väg och inre vattenvägar (EGT L 130, 15.6.1970, s. 1).

([4]) Rådets slutsatser från rådets (transport) 2031:a möte, punkterna 4 och 5 om offentlig-privata partnerskap i transeuropeiska transportnätprojekt (Pressmeddelande: Luxemburg 9.10.1997).

(14) Med hänsyn till godstransport bör stödsystem som föreskriver sådana åtgärder i samband med användandet av infrastruktur och som inte på ett oproportionerligt sätt verkar hämmande på uppnåendet av andra gemenskapsmål stödjas. Det bör krävas att medlemsstaterna med rimlig öppenhet visar att sådana system endast ersätter för bestämda obetalade särkostnader, och de bör vara tidsbegränsade. Till dess att en internalisering av särskilda obetalda externa kostnader och infrastrukturkostnader uppnås för landbaserade transportsätt kan varje sådant statligt system som godkänns av kommissionen i princip förnyas. Med hänsyn till passagertransport kan denna fråga beaktas när transportoperatören ansöker om ensamrätt eller ekonomisk ersättning i enlighet med gemenskapslagstiftningen, särskilt rådets förordning (EEG) nr 1191/69.

(15) Annat stöd som tillhandahålls i liberaliserade sektorer bör behandlas i enlighet med artikel 87 i EG-fördraget, särskilt principen om utveckling av en näringsverksamhet som fastställs i punkt 3 c i detta.

(16) Stöd som beviljas i enlighet med denna förordning är anmälningspliktigt i enlighet med artikel 87.3 i EG-fördraget och rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (nuvarande artikel 88) i fördraget, under förutsättning att inget annat anges i den här förordningen.

(17) Stöd för förvaltning, underhåll eller tillhandahållande av annan infrastruktur än kombinerade transporter, inre vattenvägar och vägterminaler som är en väsentlig del av ett befintligt öppet transportnät med en enda infrastrukturförvaltare kan övervakas effektivt av kommissionen på grundval av ett återkommande informationskrav i stället för ett bestämt föranmälningskrav.

(18) När det gäller stöd för förvaltning, underhåll eller tillhandahållande av ovannämnda terminaler eller där den berörda infrastrukturen har en förvaltare som är åtskild från nätförvaltaren, eller där dess kapacitet helt eller delvis är reserverad åt ett eller flera transportföretag (till skillnad från beviljandet av en tillträdesrätt på en öppen infrastruktur), kan emellertid konkurrensen påverkas i högre grad och därför bör föranmälningskravet tas bort.

(19) För att säkerställa öppenhet och en effektiv övervakning är det lämpligt att fastställa bestämmelser avseende de register som medlemsstaterna bör hålla vad gäller det stöd som undantas av denna förordning. Med tanke på den årliga rapport som medlemsstaterna skall tillhandahålla kommissionen är det lämpligt att kommissionen fastställer sina bestämda krav, inbegripet information i datoriserad form, med tanke på den breda tillgängligheten av den nödvändiga tekniken.

(20) Rådets förordning (EEG) nr 1192/69 [1] infördes för att avlägsna olikheter som uppkommer på grund av påläggandet av särskilda ekonomiska belastningar eller fördelar som beviljas järnvägsföretag av offentliga myndigheter. Enligt rådets förordning 91/440/EEG måste medlemsstaterna emellertid numera säkerställa att järnvägsföretag erbjuds status som oberoende aktörer som handlar kommersiellt och anpassar sig till marknadens krav och därför har antingen sådana olikheter avlägsnats eller skall avlägsnas.

(21) Artikel 4.2–4 i rådets förordning (EEG) nr 1192/69 har blivit överflödig. I den mån som medlemsstater fortsätter att stödja järnvägsföretag i enlighet med artikel 4.1 i rådets förordning (EEG) nr 1192/69 under en övergångsperiod måste kommissionen säkerställa att sådant stöd är strängt begränsat till det belopp som är nödvändigt för att ersätta järnvägsföretagen för de återstående ekonomiska belastningarna och det krävs därför att sådan ersättning anmäls till kommissionen i enlighet med artikel 88.3 i EG-fördraget. Det undantag från anmälningskravet som finns i förordning (EEG) nr 1192/69 bör upphävas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Räckvidd

Denna förordning skall tillämpas på stöd som uppfyller behoven för samordning av transport med järnväg, väg och inre vattenvägar.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med:

— *transportinfrastruktur:* permanenta anläggningar för förflyttning eller omlastning av passagerare och gods och åtföljande säkerhets- och navigeringstillgångar för förvaltning av dessa anläggningar.

— *infrastrukturförvaltare:* varje offentligt, privat eller kombinerat offentligt/privat företag som förvaltar, underhåller eller tillhandahåller transportinfrastruktur.

[1] Rådets förordning (EEG) nr 1192/69 av den 26 juni 1969 om införande av enhetliga regler för järnvägsföretagens redovisning (EGT L 156, 28.6.1969, s. 8).

— *transportföretag:* varje företag som önskar använda någon särskild transportinfrastruktur, oavsett om det är för egen fördel eller för att tillhandahålla tjänster till andra personer eller företag.

— *särskilda obetalda externa kostnader och infrastrukturkostnader:* kostnader som inte ersätts av användaren av transportinfrastrukturen genom bestämda avgifter. Dessa kan inbegripa skador på infrastrukturen, föroreningar, buller, trafikstockning och kostnader för olyckor.

Artikel 3

Stöd för infrastruktur

1. Stöd som beviljats en infrastrukturförvaltare för förvaltning, underhåll eller tillhandahållande av infrastruktur för landtransport skall vara förenligt med EG-fördraget under förutsättning att stödet jämfört med den sammanlagda finansieringen av projektet:

a) är nödvändigt för att möjliggöra förverkligandet av det berörda projektet eller den berörda verksamheten och

b) inte ger upphov till en snedvridning av konkurrensen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

2. Vid en bedömning i enlighet med denna artikel skall de krav som finns i all gemenskapslagstiftning om infrastrukturavgifter som eventuellt är i kraft vid tiden för beviljandet av det berörda stödet beaktas.

Artikel 4

Stöd för användning av infrastruktur

1. Ett system för beviljandet av stöd till transportföretag för användningen av infrastruktur för godstransport skall vara förenligt med EG-fördraget i den omfattning:

a) systemet har en maximal tidslängd på tre år,

b) det på grundval av en jämförande kostnadsanalys kan bevisas att sådant stöd begränsas till ersättning för bestämda obetalda externa kostnader och infrastrukturkostnader för användning av konkurrerande transportinfrastruktur efter avdrag av alla sådana obetalda kostnader för användning av den berörda infrastrukturen,

c) systemet gör det möjligt att på ett icke-diskriminerande sätt bevilja stöd till olika transportföretag inom samma transportsätt, och

d) stödet inte ger upphov till en snedvridning av konkurrensen i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset.

2. Vid en bedömning i enlighet med denna artikel skall den definition eller bedömning av externa kostnader som finns i all gemenskapslagstiftning som eventuellt är i kraft vid tiden för beviljandet av det berörda stödet beaktas.

Artikel 5

Allmänna villkor

1. Om ett företag som får stöd som är beviljat i enlighet med denna förordning inte enbart är engagerat i den verksamhet som får stöd utan även i en annan ekonomisk verksamhet, skall de tillhandahållna resurserna ha separata konton och förvaltas utan någon möjlighet till överföring från eller till en sådan annan aktivitet.

2. Vid beräkning av det tillåtna stödbeloppet som skall beviljas vid varje bestämmelse i denna förordning skall varje stöd som beviljas för samma ändamål och som kommer från andra statliga resurser eller gemenskapsresurser beaktas.

Artikel 6

Anmälan

1. Stöd som beviljas för förvaltning, underhåll eller tillhandahållande av landtransportinfrastruktur och som inte avser terminaler för kombinerad transport, inre vattenvägar eller vägar skall inte omfattas av anmälanskravet i enlighet med artikel 88.3 i EG-fördraget om följande villkor uppfylls:

a) infrastrukturen utgör en väsentlig del av ett nät som har samma förvaltare som den berörda infrastrukturen och tillträde till den ges öppet på icke-diskriminerande villkor till varje person eller företag som önskar använda den,

b) infrastrukturkapaciteten är inte helt eller delvis reserverat för användning av ett eller flera transportföretag.

2. Unimodala järnvägsterminaler och stationer anses vara en väsentlig del av järnvägsnätet.

Artikel 7

Informationskrav

1. Med avseende på stöd som omfattas av artikel 6

a) skall medlemsstaterna upprätthålla detaljerade register. Sådana register skall innehålla all information som är nödvändig för att se till att undantagsvillkoren, som fastställs i denna förordning, uppfylls. Medlemsstaterna skall underhålla ett register under tio år från det datum som stödet beviljades. På skriftlig begäran skall medlemsstaterna tillhandahålla kommissionen kopior av sådana register inom en tidsfrist på 20 arbetsdagar eller en längre period som kan fastställas i kommissionens begäran, och

b) medlemsstaterna är härigenom tvungna att årligen, och inte senare än den 31 mars för det föregående kalenderåret, tillhandahålla kommissionen sammanfattande information om stödsystem som har förverkligats och individuellt stöd som har beviljats utanför sådana system i den form som anges i bilagan och särskilt avseende följande:

— en beskrivning av det understödda projektet inbegripet det exakta stödbeloppet, de sammanlagda projektkostnaderna, understödstagarens identitet och tidpunkten,

— framtida planer eller arrangemang för den berörda infrastrukturen och för tillträdet till den berörda infrastrukturen och

— all annan information som sannolikt är relevant för en bedömning av statligt stöd.

2. Det första datumet då sådan information kommer att tillhandahållas är den 31 mars året efter det första hela kalenderåret som har förflutit efter ikraftträdandet av denna förordning. Den information som tillhandahålls det datumet bör avse perioden från datumet för ikraftträdandet av denna förordning till slutet av ett sådant kalenderår och bör också tillhandahållas i datoriserad form.

Artikel 8

Övervakning av denna förordning

En rådgivande kommitté skall härigenom inrättas i enlighet med artikel 79 i EG-fördraget. Den skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ledas av kommissionens företrädare. Kommittén får utvärdera och avge ett yttrande på alla allmänna frågor avseende genomförandet av denna förordning.

Artikel 9

Upphävande

1. Rådets förordning (EEG) nr 1107/70, i ändrad form, upphävs härmed.

2. Artiklarna 4.2–4, 13.2 och 13.3 i rådets förordning (EEG) nr 1192/69, i ändrad form, skall utgå.

Artikel 10

Övergångsbestämmelser och ikraftträdande

1. Stödåtgärder som enligt artikel 5 i förordning (EEG) nr 1107/70, i dess ändrade version, har undantagits från förfarandet i artikel 88.3 i fördraget, skall fortsätta att vara undantagna under 12 månader efter ikraftträdandet av denna förordning.

2. Medlemsstaterna skall ändra sådana stödåtgärder under ovannämnda tidsperiod så att de blir förenliga med artikel 6 i denna förordning samt underrätta kommissionen om detta.

3. Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

BILAGA

Formulär som bifogas den sammanfattande informationen om genomfört enskilt stöd eller stödsystem

Medlemsstat (Region):

Datum för genomförande (stödsystem) eller beviljande (enskilt stöd):

Namn och adress för den ansvariga myndigheten:

Namnet på det genomförda stödsystemet eller det beviljade enskilda stödet:

Stödets syfte:

Rättslig grund:

Budget:

Stödnivå:

Varaktighet:

Övriga upplysningar (frivilligt):

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter

(2000/C 365 E/12)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 347 slutlig — 2000/0158(COD)

(Framlagt av kommissionen den 28 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV,

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 175.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Målen för gemenskapens miljöpolitik är i synnerhet att bevara, skydda och förbättra miljön, skydda människors hälsa och utnyttja naturresurserna varsamt och rationellt. Denna politik skall bygga på principerna att förebyggande åtgärder bör vidtas, att miljöförstöring företrädesvis bör hejdas vid källan och att förorenaren skall betala.

(2) I gemenskapsprogrammet för en politik och åtgärder vad gäller miljön och en hållbar utveckling (femte miljöhandlingsprogrammet) [1] konstateras att det krävs betydande förändringar i dagens utvecklings-, produktions-, konsumtions- och beteendemönster om en hållbar utveckling skall kunna uppnås. Därför förespråkas bland annat att slöseriet med naturresurser minskas och att föroreningar förebyggs. Det nämner avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter som ett av de viktigaste målområdena för reglering med tillämpning av principerna om förebyggande, återvinning och säkert bortskaffande av avfall.

(3) I kommissionens meddelande av den 30 juli 1996 om revidering av gemenskapens strategi för avfallshantering [2] framhålls att där avfallsproduktion inte kan undvikas bör återanvändning och material- resp. energiåtervinning användas.

(4) I sin resolution av den 24 februari 1997 [3] om gemenskapens strategi för avfallshantering uppmanade rådet kommissionen att snarast möjligt komma med en lämplig uppföljning av de projekt som genomförts inom ramen för programmet för avfallsströmmar, bl.a. för avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

(5) I sin resolution av den 14 november 1996 [4] uppmanade Europaparlamentet kommissionen att lägga fram förslag till direktiv om en rad olika prioriterade avfallsströmmar, bland annat avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, och att basera dessa förslag på principen om tillverkarens ansvar. I samma resolution uppmanar Europaparlamentet rådet och kommissionen att lägga fram förslag om hur avfallsmängden kan minskas.

(6) I rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall [5], senast ändrat genom kommissionens beslut 96/350/EG [6], anges att bestämmelser som avser särskilda fall eller som kompletterar bestämmelserna i direktiv 75/442/EEG i fråga om hanteringen av vissa avfallskategorier kan komma att beslutas genom särdirektiv.

(7) Mängden avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter som uppkommer i gemenskapen växer snabbt, och förekomsten av farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter är ett stort problem i samband med avfallshanteringen, samtidigt som materialåtervinning inte tillämpas i tillräcklig omfattning.

(8) Målet att uppnå en bättre hantering av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter kan inte på ett effektivt sätt uppnås av medlemsstaterna var för sig. Särskilt olikheter i medlemsstaternas tillämpning av principen om tillverkarens ansvar leder till att de ekonomiska aktörerna belastas olika hårt. Olikheterna i nationell politik avseende hantering av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter gör de nationella återvinningsstrategierna mindre effektiva.

(9) Bestämmelserna i detta direktiv bör gälla produkter och tillverkare oberoende av försäljningsmetod, och även omfatta distansförsäljning och elektronisk handel.

---

[1] EGT C 138, 17.5.1993, s. 5.

[2] KOM(96) 399 slutlig.

[3] EGT C 76, 11.3.1997, s. 1.

[4] EGT C 362, 2.12.1996, s. 241.

[5] EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

[6] EGT L 135, 6.6.1996, s. 32.

(10) Detta direktiv bör omfatta alla elektriska och elektroniska produkter som används av konsumenter samt sådana elektriska och elektroniska produkter som är avsedda för yrkesmässig användning men som kan tänkas hamna i den kommunala avfallsströmmen. Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av annan gemenskapslagstiftning om säkerhets- och hälsokrav och särskild gemenskapslagstiftning om avfallshantering, särskilt rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatorer som innehåller vissa farliga ämnen [1], ändrat genom kommissionens direktiv 98/101/EG [2].

(11) Det är nödvändigt att så snart som möjligt lägga fram bestämmelser om konstruktion och tillverkning av elektriska och elektroniska apparater för att kunna minska miljöpåverkan under produkternas livscykel. För att uppnå allmän överensstämmelse mellan de direktiv som berör elektriska och elektroniska produkter bör denna lagstiftning utarbetas i enlighet med de principer som anges i rådets resolution av den 7 maj 1985 om en ny metod för teknisk harmonisering och standarder [3].

(12) Förutsättningen för att särskilt omhändertagande och materialåtervinning av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter skall kunna garanteras är särskild insamling. Utan sådan särskild insamling kan den skyddsnivå som fastställts för människors och djurs hälsa och för miljön i gemenskapen inte uppnås. Konsumenterna måste aktivt bidra till denna insamling och bör uppmuntras att lämna tillbaka sitt avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. För detta syfte bör det inrättas lämpliga anläggningar för återlämnande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, bl.a. offentliga insamlingspunkter där privathushållen kan lämna sitt avfall utan avgift.

(13) Ett insamlingsmål för avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushållen bör fastställas, i syfte att uppnå gemenskapens fastställda skyddsnivå och harmoniserade miljömål, och framför allt för att se till att medlemsstaterna försöker inrätta effektiva insamlingssystem.

(14) Särskilt omhändertagande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter är nödvändigt för att undvika spridning av förorenande ämnen i det återvunna materialet eller i avfallsströmmen. Sådan behandling är dessutom det effektivaste sättet att se till att den fastställda skyddsnivån för gemenskapens miljö uppnås. Återvinningsanläggningarna bör uppfylla vissa minimikrav för att undvika negativa miljökonsekvenser i samband med omhändertagande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

(15) En hög återvinningsnivå bör eftersträvas, främst genom återanvändning och materialåtervinning, och tillverkarna bör uppmuntras att integrera återvunnet material i nya produkter.

(16) De grundläggande principerna avseende finansiering av hanteringen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter bör fastställas på gemenskapsnivå, och finansieringssystemen bör främja höga insamlingskvoter samt tillämpningen av principen om tillverkarens ansvar. För att dra största möjliga nytta av principen om tillverkarens ansvar bör tillverkarna uppmuntras att ta sitt ansvar var och en för sig, förutsatt att de bidrar till att finansiera hanteringen av avfall från produkter som släppts ut på marknaden innan finansieringskravet i detta direktiv trätt i kraft.

(17) Användarna av elektriska och elektroniska produkter i privathushållen bör ha möjlighet att lämna tillbaka produkter utan avgift. Tillverkarna bör därför finansiera omhändertagandet, återvinningen och bortskaffandet av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. För att minska de kostnader som uppstår för tillverkarna i samband med hantering av avfall från produkter som redan släppts ut på marknaden (historiskt avfall) skall en övergångsperiod på fem år efter det att direktivet träder i kraft medges. Ansvaret för finansieringen av hanteringen av historiskt avfall bör delas mellan alla tillverkare, och finansieringen bör organiseras antingen med hjälp av enskilda eller kollektiva system. Kollektiva system bör inte leda till att tillverkare, importörer och nya aktörer som är verksamma i små nischer eller som hanterar mycket små volymer utesluts.

(18) Förutsättningen för att insamlingen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter skall lyckas är att användarna informeras om insamlingssystemen och om sin roll i hanteringen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. Sådan information till användarna förutsätter korrekt märkning av sådana elektriska och elektroniska produkter som lätt kan hamna i soptunnor eller på annat sätt nå ut i den kommunala avfallsströmmen.

(19) Det är viktigt att tillverkarna tillhandahåller information till behandlingsanläggningarna för att underlätta hanteringen och omhändertagandet av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

(20) Det krävs uppgifter om vilken mängd och hur många ton elektriska och elektroniska produkter som släpps ut på marknaden i gemenskapen, samt om insamlings- och återvinningskvoterna för avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, för att insamlingssystemens framgångar skall kunna övervakas.

(21) Eftersom de åtgärder som krävs för att genomföra detta direktiv är av allmän art i den mening som avses i artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [4] skall de antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i det beslutet.

([1]) EGT L 78, 26.3.1999, s. 38.

([2]) EGT L 1, 5.1.1999, s. 1.

([3]) EGT C 136, 4.6.1985, s. 1.

([4]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändamål

Detta direktiv har i första hand till ändamål att motverka generering av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter och som syftar dessutom till återanvändning, materialåtervinning och andra former av återvinning av sådant avfall för att minska avfallsmängden. Det syftar också till att förbättra miljöprestandan för alla ekonomiska aktörer som på något sätt är inblandade i de elektriska och elektroniska produkternas livscykel, inte minst de aktörer som direkt sysslar med omhändertagande av avfall från sådana produkter.

Artikel 2

Omfattning

1. Detta direktiv gäller de elektriska och elektroniska produkter som omfattas av de kategorier som förtecknas i bilaga I A.

2. Artikel 4.1, 4.3, 4.4 och 4.5 samt artiklarna 7 och 9 skall inte tillämpas på elektriska och elektroniska produkter som omfattas av någon av kategorierna 8, 9 eller 10 i bilaga I A.

3. Detta direktiv skall inte påverka tillämpningen av gemenskapslagstiftningen om säkerhets- och hälsokrav och särskild gemenskapslagstiftning om avfallshantering.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv avses med

a) *elektriska och elektroniska produkter:* produkter som kräver elektrisk ström eller elektromagnetiska fält för att fungera korrekt samt produkter för generering, överföring och mätning av sådan ström och sådana fält, och som omfattas av någon av de kategorier som anges i bilaga I A och som är avsedda att användas med en spänning på högst 1 000 volt växelström eller 1 500 volt likström,

b) *avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter:* elektriska och elektroniska produkter som enligt definitionen i artikel 1 a i direktiv 75/442/EEG är avfall, inklusive alla komponenter, utrustningsdelar och förbrukningsvaror som utgör del av produkten då denna kasseras,

c) *förebyggande åtgärder:* åtgärder som syftar till att minska kvantiteten av och de för miljön skadebringande egenskaperna hos avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, dess material och substanser,

d) *återanvändning:* varje handling genom vilken avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter eller komponenter av sådana produkter används för samma syfte som de ursprungligen var avsedda för, inklusive fortsatt användning av kasserade elektriska och elektroniska produkter som lämnats in till insamlingsplatser, återförsäljare, återvinningsföretag eller tillverkare,

e) *materialåtervinning:* bearbetning av avfallsmaterial i en produktionsprocess för det ursprungliga syftet eller för andra syften utom bearbetning för energiåtervinning,

f) *energiåtervinning:* användning av brännbart avfall för att alstra energi genom direkt förbränning, med annat avfall eller enskilt, men med värmeåtervinning,

g) *återvinning:* varje handling som avses i bilaga II B till direktiv 75/442/EEG,

h) *bortskaffning:* varje handling som avses i bilaga II A till direktiv 75/442/EEG,

i) *omhändertagande:* varje aktivitet efter det att avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter har överlämnats till en anläggning för rening, demontering, fragmentering, återvinning eller bortskaffande, och varje annan handling som sker för att återvinna eller bortskaffa avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter och dess komponenter,

j) *tillverkare:* den som

   i) tillverkar och säljer elektriska och elektroniska produkter under egen varubeteckning, oberoende av försäljningsmetod, inklusive distansförsäljning och elektronisk handel,

   ii) under sin egen varubeteckning återförsäljer produkter som tillverkats av andra leverantörer, oberoende av försäljningsmetod, inklusive distansförsäljning och elektronisk handel,

   iii) yrkesmässigt importerar elektriska och elektroniska produkter till en medlemsstat.

   Vorgaben dieser Richtlinien sollen auf Produkte und Produzenten Anwendung finden;

k) *distributör:* den som i kommersiellt syfte tillhandahåller en produkt till den part som skall använda produkten.

l) *avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushåll:* sådant avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter som kommer från privathushåll och från handel, industri eller institutioner och liknande, som på grund av sin art eller kvantitet kan jämställas med sådant avfall från privathushåll.

m) *farliga ämnen eller preparat (beredningar):* ämnen eller preparat som skall anses vara farliga enligt rådets direktiv 67/548/EEG [1] eller Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/45/EG [2].

[1] EGT L 196, 16.8.1967, s. 1.
[2] EGT L 200, 30.7.1999, s. 1.

Artikel 4

Separat insamling

1. Medlemsstaterna skall se till att det inrättas system som gör det möjligt för slutanvändarna och distributörerna att avgiftsfritt lämna tillbaka elektriska och elektroniska produkter från privata hushåll. Medlemsstaterna skall se till att det i förhållande till befolkningstätheten finns ett nödvändigt antal insamlingsanläggningar som är lätt tillgängliga.

2. Medlemsstaterna skall se till att distributörer som tillhandahåller en ny produkt erbjuder sig att avgiftsfritt ta emot liknande elektriska och elektroniska produkter från privathushåll, förutsatt att produkterna är fria från föroreningar, inbegripet radioaktiv och biologisk kontaminering.

3. Medlemsstaterna skall se till att tillverkarna tillhandahåller insamling av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från andra användare än privathushåll. Det skall vara tillåtet för tillverkarna att på frivillig och individuell bas upprätta och driva system för återlämnande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushåll.

4. Medlemsstaterna skall se till att allt avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter som samlas in vidarebefordras till auktoriserade återvinningsanläggningar. Uppsamling och transport av separat insamlat avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter skall genomföras på ett sätt som i praktiken möjliggör återanvändning eller materialåtervinning av sådana komponenter och hela apparater som eventuellt kan återanvändas eller materialåtervinnas.

5. Medlemsstaterna skall senast till den 31 december 2005 försöka uppnå en minimikvot av separat insamlat avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushållen på i genomsnitt 4 kg per invånare och år.

Så snart det är möjligt att på grundval av de upplysningar som avses i artikel 11 fastställa ett insamlingsmål för avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushåll uttryckt i procent av mängden elektriska och elektroniska produkter som säljs till privathushåll, skall Europaparlamentet och rådet på förslag från kommissionen och med beaktande av de tekniska och ekonomiska erfarenheterna i medlemsstaterna fastställa ett sådant obligatoriskt mål.

Artikel 5

Omhändertagande

1. Medlemsstaterna skall se till att tillverkare inrättar system för omhändertagande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter. För att säkerställa att artikel 4 i direktiv 75/442/EEG följs skall behandlingen minst omfatta avlägsnande av alla vätskor samt selektiv behandling i enlighet med bilaga II till det här direktivet, förutsatt att återanvändning och materialåtervinning av komponenter eller hela apparater inte hindras.

2. Medlemsstaterna skall se till att varje inrättning eller företag som hanterar uttjänta produkter får tillstånd från behöriga myndigheter, i enlighet med artiklarna 9, 10 och 11 i direktiv 75/442/EEG.

Det undantag från de tillståndskrav som anges i artikel 11.1 b i direktiv 75/442/EEG kan gälla för återvinningsverksamhet avseende avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter om de behöriga myndigheterna genomför en inspektion före registreringen för att säkerställa att artikel 4 i direktiv 75/442/EEG följs.

Vid denna inspektion skall följande kontrolleras:

a) Vilken typ och vilka mängder av avfall som skall omhändertas.

b) Allmänna tekniska krav som skall uppfyllas.

c) Säkerhetsåtgärder som skall vidtas.

Inspektionen skall genomföras en gång per år och medlemsstaterna skall överlämna resultaten till kommissionen.

3. Medlemsstaterna skall se till att alla företag som genomför omhändertagandet lagrar och hanterar avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter i enlighet med de tekniska krav som anges i bilaga III.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att det tillstånd som avses i punkt 2 omfattar alla de villkor som behövs för att kraven i punkterna 1 och 3 samt i artikel 6 skall följas.

5. Omhändertagandet kan även genomföras utanför den berörda medlemsstaten eller utanför gemenskapen under förutsättning att transporten av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter är förenlig med rådets förordning (EEG) nr 259/93 [1].

Artikel 6

Återvinning

1. Medlemsstaterna skall se till att tillverkare inrättar system för återvinning av separat insamlat avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter enligt detta direktiv.

2. Medlemsstaterna säkerställa att följande mål när det gäller separat insamlat avfall uppnås av tillverkarna senast den 31 december 2005:

a) För elektriska och elektroniska produkter som omfattas av kategori 1 (stora hushållsapparater) i bilaga I A skall återvinningskvoten ökas till minst 80 % av varje produkts genomsnittliga vikt och återanvändningen och materialåtervinningen av komponenter, material och ämnen skall ökas till minst 75 % av den genomsnittliga vikten för varje produkt.

[1] EGT L 30, 6.2.1993, s. 1.

b) För elektriska och elektroniska produkter som omfattas av kategori 2, 4, 6 och 7 i bilaga I A, med undantag för produkter som innehåller katodstrålerör, skall återvinningskvoten uppgå till minst 60 % av varje produkts vikt och återanvändningen och materialåtervinningen av komponenter, material och ämnen skall ökas till minst 50 % av varje produkts vikt.

c) För elektriska och elektroniska produkter som omfattas av kategori 3 i bilaga I A, med undantag för produkter som innehåller katodstrålerör, skall återvinningskvoten uppgå till minst 75 % av varje produkts vikt och återanvändningen och materialåtervinningen av komponenter, material och ämnen skall ökas till minst 65 % av varje produkts vikt.

d) För gasurladdningslampor skall kvoten för återanvändning och materialåtervinning av komponenter, material och ämnen uppnå minst 80 % av lampornas sammanlagda vikt.

e) För elektriska och elektroniska produkter som innehåller katodstrålerör skall återvinningskvoten ökas till minst 75 % av varje produkts genomsnittliga vikt och återanvändningen och materialåtervinningen av komponenter, material och ämnen skall ökas till minst 70 % av den genomsnittliga vikten för varje produkt.

3. Senast den 31 december 2004 skall närmare bestämmelser för att övervaka huruvida medlemsstaterna uppnår de mål som avses i punkt 2 i denna artikel antas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14.2.

4. Europaparlamentet och rådet skall på förslag från kommissionen uppställa mål för återvinning, återanvändning och materialåtervinning för åren efter 2008.

Artikel 7

Finansiering av hanteringen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushåll

1. Medlemsstaterna skall se till att innehavare av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privathushåll avgiftsfritt kan återlämna detta avfall i enlighet med artikel 4.

2. Medlemsstaterna skall se till att tillverkare fem år efter ikraftträdandet av detta direktiv tillhandahåller finansiering av uppsamlingen av det avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från privata hushåll som tillhandahålls vid de insamlingspunkter som upprättats i enlighet med artikel 4.1, samt för omhändertagande, återvinning och miljövänligt bortskaffande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

3. Den finansiering som avses i punkt 2 får tillhandahållas genom kollektiva eller enskilda system. Det får inte förekomma någon diskriminering mellan tillverkare som väljer kollektiva system och de som väljer enskilda system.

Ansvaret för finansieringen av hanteringen av avfall från produkter som släppts ut på marknaden före utgången av den period som avses i punkt 2 (historiskt avfall) skall delas av alla tillverkare på marknaden. Om tillverkare som valt enskilda system inte kan bevisa att de tar sin del av ansvaret för det historiska avfallet skall de bidra till finansieringen av ett alternativt system.

Artikel 8

Finansiering av hanteringen av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från andra användare än privathushållen

Medlemsstaterna skall se till att finansieringen av kostnaderna för insamling, omhändertagande, återvinning och miljövänligt bortskaffande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter från andra användare än privathushållen omfattas av avtal mellan tillverkarna och användarna av produkterna vid köptillfället.

Artikel 9

Information till användarna

1. Medlemsstaterna skall se till att användarna av elektriska och elektroniska produkter i privata hushåll får tillgång till all nödvändig information om följande:

a) De system för återlämnande och insamling som de har tillgång till.

b) Användarnas egen roll i återanvändningen, materialåtervinningen och de övriga formerna av avfallsåtervinning av elektriska och elektroniska produkter.

c) Innebörden av den symbol som visas i bilaga IV.

2. Medlemsstaterna skall uppmuntra konsumenterna att bidra till insamling, hantering och återvinning av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter.

3. Medlemsstaterna skall i syfte att uppnå höga insamlingskvoter se till att tillverkarna märker sådan elektrisk och elektronisk utrustning som normalt sett skulle kunna hamna i soptunnor eller liknande former av insamling av hushållsavfall med den symbol som visas i bilaga IV. I undantagsfall skall symbolen, om det behövs på grund av produktens storlek eller funktion, tryckas på den elektriska eller elektroniska apparatens förpackning.

Artikel 10

Information till återvinningsanläggningarna

Medlemsstaterna skall se till att tillverkarna tillhandahåller sådan information som återvinningsanläggningarna behöver och som tydligt anger vilka komponenter och material som ingår i de elektriska och elektroniska produkterna, och var det kan finnas farliga ämnen och preparat i dessa produkter.

Artikel 11

Informationskrav

1. Medlemsstaterna skall varje år till kommissionen lämna upplysningar om vilka mängder och kategorier av elektriska och elektroniska produkter som släppts ut på marknaden, samlats in och återvunnits inom medlemsstaterna, uttryckt både i antal och i vikt.

2. Medlemsstaterna skall se till att de upplysningar som krävs i enlighet med punkt 1 överlämnas till kommissionen senast den 1 januari 2007 och därefter vart tredje år. Informationen skall tillhandahållas i ett format som skall fastställas inom ett år efter ikraftträdandet av detta direktiv, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 14.2.

Artikel 12

Rapporteringsskyldighet

Utan att det påverkar kraven i artikel 11 skall medlemsstaterna vart tredje år till kommissionen sända en rapport om genomförandet av detta direktiv. Rapporten skall utarbetas på grundval av en enkät eller blankett som utformats av kommissionen i enlighet med det förfarande som anges i artikel 6 i direktiv 91/692/EEG ([1]) i avsikt att upprätta databaser om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter och hanteringen av detta avfall. Enkäten eller blanketten skall sändas till medlemsstaterna sex månader innan den period som rapporten avser börjar. Rapporten skall tillhandahållas kommissionen inom nio månader efter det att den treårsperiod som den täcker har löpt ut.

Den första rapporten skall avse treårsperioden från den 1 januari 2006.

Kommissionen skall inom nio månader efter det att den mottagit rapporterna från medlemsstaterna offentliggöra en rapport om genomförandet av detta direktiv.

Artikel 13

Anpassning till vetenskaplig och teknisk utveckling

Ändringar som behövs för att anpassa bilagorna II, III och IV till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen skall antas enligt det förfarande som avses i artikel 14.2.

Artikel 14

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av den kommitté som inrättats enligt artikel 18 i direktiv 75/442/EEG.

2. När hänvisning sker till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, varvid bestämmelserna i artikel 7 och i artikel 8 i det beslutet skall iakttas.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till (högst tre månader).

Artikel 15

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 2004 (*18 månader efter dagen för antagandet). De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till alla befintliga lagar och andra författningar som har antagits inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 16

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 17

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

([1]) EGT L 377, 31.12.1991, s. 48.

BILAGA I A

Kategorier av elektriska och elektroniska produkter som omfattas av detta direktiv

1. Stora hushållsapparater
2. Små hushållsapparater
3. IT- och telekommunikationsutrustning
4. Hemutrustning
5. Belysningsutrustning
6. Elektriska och elektroniska verktyg
7. Leksaker
8. Medicinska utrustningssystem (med undantag för alla implantat och infekterade produkter)
9. Övervaknings- och kontrollinstrument
10. Försäljningsautomater

BILAGA I B

Preliminär förteckning över produkter som omfattas av kategorierna i bilaga I A

1. **Stora hushållsapparater**

   Stora kylapparater

   Kylskåp

   Frysar

   Tvättmaskiner

   Torktumlare

   Diskmaskiner

   Matlagningsapparater

   Elspisar

   Elektriska värmeplattor

   Mikrovågsugnar

   Värmeapparater

   Elektriska element

   Elektriska fläktar

   Luftkonditioneringsanläggningar

2. **Små hushållsapparater**

   Dammsugare

   Mattborstar

   Strykjärn

   Brödrostar

   Frityrmaskiner

   Kaffekvarnar

   Elektriska knivar

Kaffebryggare

Hårtorkar

Tandborstar

Rakapparater

Klockor

Vågar

3. **IT- och telekommunikationsutrustning**

Centraliserad databehandling

Stordatorer

Minidatorer

Skrivarenheter

Persondatorer:

Persondatorer (inbegripet processorer, mus, bildskärm och tangentbord)

Laptops (inbegripet processorer, mus, bildskärm och tangentbord)

Notebooks

Notepad-datorer

Skrivare

Kopieringsmaskiner

Elektriska och elektroniska skrivmaskiner

Mini- och bordsräknare

Användarterminaler och system

Fax-apparater

Telex

Telefoner

Betaltelefoner

Trådlösa telefoner

Mobiltelefoner

Telefonsvarare

4. **Hemutrustning**

Radioset (klockradio, radio-kassettspelare)

Tv-apparater

Videokameror

Videobandspelare

Hifi-bandspelare

Audio-förstärkare

Musikinstrument

5. **Belysningsutrustning**

Belysningsarmaturer

Lysrör

Sparlampor

Urladdningslampor med hög intensitet, inbegripet högtrycksnatriumlampor och metallhalogenlampor.

Lågtrycksnatriumlampor

Annan belysningsarmatur

6. **Elektriska och elektroniska verktyg**

   Borrmaskiner

   Sågar

   Symaskiner

7. **Leksaker**

   Elektriska tåg och bilbanor

   Handhållna konsoler till videospel

   Videospel

8. **Medicinska utrustningssystem (med undantag för alla implantat och infekterade produkter)**

   Utrustning för strålbehandling

   Kardiologi

   Dialys

   Respiratorer

   Nukleärmedicin

   Laboratorieutrustning för diagnos in-vitro

   Analysatorer

   Frysar

9. **Övervaknings- och kontrollinstrument**

   Rökvarnare

   Värmeregulatorer

   Termostat

10. **Försäljningsautomater**

    Försäljningsautomater för varma drycker

    Försäljningsautomater för varma/kalla drycker, flaskor/burkar

    Försäljningsautomater för fasta produkter

BILAGA II

Särskilt omhändertagande för material och komponenter i avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter i enlighet med artikel 5.1

1. Minimikravet är att följande ämnen, preparat och komponenter skall avlägsnas från allt separat insamlat avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter:

   — Kondensatorer som innehåller PCB

   — Komponenter som innehåller kvicksilver, t.ex. brytare

   — Batterier

   — Kretskort

   — Bläckpatroner, flytande och i krämform, och färgbläck

   — Plast som innehåller bromerade flamskyddsmedel

   — Asbestavfall

   — Katodstrålerör

   — CFC, HCFC och HFC

   — Gasurladdningslampor

   — Bildskärmar med flytande kristaller över 100 kvadratcentimeter och alla sådana som belyses bakifrån med gasurladdningslampor.

   Sådana ämnen, preparat och komponenter skall bortskaffas eller återvinnas i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 75/442/EEG.

2. Följande komponenter av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter som samlats in separat skall omhändertas enligt anvisningarna:

   — Katodstrålerör: Den fluorescerande ytbeskiktningen skall avlägsnas.

   — Produkter som innehåller CFC, HCFC eller HFC: CFC i skum och kylslingan skall avlägsnas på ett korrekt sätt och förstöras. HCFC eller HFC i skum och kylslingan skall avlägsnas på ett korrekt sätt och förstöras eller materialåtervinnas.

   — Gasurladdningslampor: Kvicksilvret skall avlägsnas.

BILAGA III

Tekniska krav i enlighet med artikel 5.3

1. Lagringsanläggningar för avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (utan att det påverkar bestämmelserna i direktiv 1999/31/EG om deponering av avfall):

   — Vattentäta ytor.

   — Väderbeständigt tak.

2. Anläggningar för omhändertagande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter:

   — Vågar för att väga det omhändertagna avfallet.

   — Vattentäta ytor och väderbeständiga tak över lämpliga områden.

   — Lämpliga lagerutrymmen för nedmonterade, lösa delar.

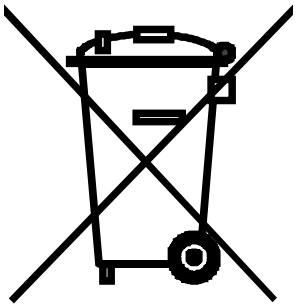
   — Lämpliga behållare för lagring av batterier, kondensatorer som innehåller PCB/PCT samt annat farligt avfall.

   — Produkter för rening av vatten, inbegripet regnvatten.

BILAGA IV

Symbol för märkning av elektriska och elektroniska produkter

Symbolen för elektriska och elektroniska produkter som skall samlas in separat består av en överkryssad soptunna på hjul, enligt nedan. Symbolen skall tryckas på ett synligt ställe, vara tydligt läsbar och outplånlig.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter

(2000/C 365 E/13)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 347 slutlig — 2000/0159(COD)

(Framlagt av kommissionen den 28 juli 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Skillnaderna mellan de lagar och andra författningar som medlemsstaterna antar avseende begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter kan medföra handelshinder och snedvrida konkurrensen i gemenskapen, och på sätt direkt påverka upprättandet av den inre marknaden och dess funktion. Det förefaller därför nödvändigt att tillnärma medlemsstaternas lagstiftning på detta område.

(2) Målen för gemenskapens miljöpolitik är särskilt att förebygga, minska och i möjligaste mån undvika förorening.

(3) I kommissionens meddelande av den 30 juli 1996 om revidering av gemenskapens strategi för avfallshantering [1] betonas behovet av att i möjligaste mån minska förekomsten av farliga ämnen i avfallet, och framhålls de potentiella fördelar som gemenskapsregler för begränsning av förekomsten av sådana ämnen i produkter och produktionsprocesser skulle få.

(4) I rådets resolution av den 25 januari 1988 om ett handlingsprogram för gemenskapen för att begränsa miljöförorening genom kadmium [2] uppmanas kommissionen att snarast utveckla särskilda åtgärder för ett sådant program. Det är också viktigt att skydda människors hälsa, och därför bör en allmän strategi för att begränsa användningen av kadmium och som främjar forskningen om lämpliga alternativ införas. I resolutionen betonas att användningen av kadmium bör begränsas till tillämpningar där lämpliga och säkra alternativ saknas.

(5) Tillgängliga uppgifter tyder på att de åtgärder för insamling, omhändertagande, återvinning och bortskaffande av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv . . . om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter är nödvändiga för att minska de avfallshanteringsproblem som uppkommer genom de berörda tungmetallerna och flamskyddsmedlen PBB och PBDE. Trots dessa åtgärder kommer dock fortfarande avsevärda mängder av elektriska och elektroniska produkter att fortsätta att hamna i de vanliga bortskaffningskanalerna. Även om produkterna samlas in separat och genomgick återvinningsförfaranden så skulle det kvicksilver, kadmium, bly, krom VI, PBB och PBDE som ingår i sådana produkter förmodligen ändå komma att utgöra ett hot mot hälsa och miljö.

(6) Med beaktande av vad som är tekniskt och ekonomiskt genomförbart kan den avsevärda minskning av hälso- och miljöriskerna från dessa ämnen som krävs för att man skall kunna respektera den skyddsnivå som man fastställt för gemenskapen effektivast uppnås om de berörda ämnena ersätts med ofarliga eller mindre farliga alternativ i elektriska och elektroniska produkter.

(7) De ämnen som omfattas av detta direktiv är väl utforskade och analyserade och har redan varit föremål för flera åtgärder, både på gemenskapsnivå och i medlemsstaterna.

(8) De åtgärder som det finns bestämmelser om i detta direktiv utgår från befintliga internationella riktlinjer och rekommendationer och från en bedömning av tillgänglig vetenskaplig och teknisk information. Åtgärderna är nödvändiga för att uppnå den nivå av skydd för människors och djurs hälsa och för miljön som fastställts, med tanke på de risker som skulle uppstå i gemenskapen om dessa åtgärder inte skulle vidtas. Kraven kommer att ses över fortlöpande och vid behov anpassas till aktuell teknisk och vetenskaplig information.

---

[1] KOM(96) 399 slutlig.

[2] EGT C 30, 4.2.1988, s. 1.

(9) Detta direktiv bör inte påverka tillämpningen av annan gemenskapslagstiftning om säkerhets- och hälsobehov och särskild gemenskapslagstiftning om avfallshantering, särskilt rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatorer som innehåller vissa farliga ämnen [1], ändrat genom kommissionens direktiv 98/101/EG [2].

(10) Den tekniska utvecklingen av elektriska och elektroniska produkter utan tungmetaller, PBDE eller PBB bör beaktas.

(11) Undantag från kraven om ersättning bör beviljas om det från vetenskaplig eller teknisk synpunkt inte är möjligt att ersätta det berörda ämnet eller om de negativa miljö- eller hälsokonsekvenserna av ersättningen med andra ämnen överväger de möjliga miljöfördelar som en sådan ersättning kan medföra. Ersättningen av farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter får inte heller medföra risker för användarnas hälsa eller säkerhet.

(12) Eftersom de åtgärder som krävs för att genomföra detta direktiv är av allmän art i den mening som avses i artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [3] bör de antas i enlighet med det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i det beslutet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändamål

Ändamålet med detta direktiv är att tillnärma medlemsstaternas lagstiftning om begränsning av användningen av farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter och att främja miljövänlig återvinning och slutförvaring av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv gäller elektriska och elektroniska produkter som ingår i de kategorier som anges i bilaga I A till direktiv . . . om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter.

2. Artikel 4 skall inte tillämpas på elektriska och elektroniska produkter som omfattas av kategorierna 8, 9 eller 10 i bilaga I A till direktiv . . . om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter.

3. Detta direktiv skall inte påverka tillämpningen av gemenskapslagstiftningen om säkerhets- och hälsokrav och särskild gemenskapslagstiftning om avfallshantering.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv avses med

a) ”elektriska och elektroniska produkter”: produkter som kräver elektrisk ström eller elektromagnetiska fält för att fungera korrekt samt produkter för generering, överföring och mätning av sådan ström och sådana fält som är avsedda att användas med en spänning på högst 1 000 volt växelström eller 1 500 volt likström,

b) ”tillverkare”: den som tillverkar och säljer elektriska och elektroniska produkter under egen varubeteckning, under sin egen varubeteckning återförsäljer produkter som tillverkats av andra leverantörer eller yrkesmässigt importerar sådana produkter till en medlemsstat.

Artikel 4

Förebyggande

1. Medlemsstaterna skall från och med den 1 januari 2008 tillse att användningen av bly, kvicksilver, kadmium och sexvärt krom, PBB och PBDE i elektriska och elektroniska produkter ersätts med andra ämnen 2008.

2. Punkt 1 skall inte tillämpas i fråga om tillämpningar av bly, kvicksilver, kadmium och sexvärt krom som förtecknas i bilagan.

Artikel 5

Anpassning till vetenskaplig och teknisk utveckling

1. Ändringar som behövs för att anpassa bilagan till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen skall antas enligt förfarandet i artikel 7.2 för att:

a) vid behov införa maximivärden för vilka koncentrationer av de ämnen som avses i artikel 4.1 som skall tillåtas i material och komponenter i elektriska och elektroniska produkter,

b) undanta material och komponenter till elektriska och elektroniska produkter från bestämmelserna i artikel 4.1 om användningen av de ämnen som avses i artikel 4.1 i dessa material och komponenter tekniskt eller vetenskapligt sett är oundviklig eller om de negativa miljö- eller hälsokonsekvenserna av ersättningen med andra ämnen sannolikt kommer att överväga de möjliga miljöfördelarna som en sådan ersättning kan medföra,

[1] EGT L 78, 26.3.1991, s. 38.

[2] EGT L 1, 5.1.1999, s. 1.

[3] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

c) stryka material och komponenter till elektriska och elektroniska produkter från bilagan om användningen av de ämnen som avses i artikel 4.1 i dessa material och komponenter kan undvikas eller om de negativa miljö- eller hälsokonsekvenserna av ersättningen med andra ämnen inte överväger de möjliga miljöfördelarna som en sådan ersättning kan medföra.

2. Innan bilagan ändras i enlighet med punkt 1 skall kommissionen samråda med tillverkare av elektriska och elektroniska produkter.

Artikel 6

Översyn

Kommissionen skall senast den 31 december 2003 se över bestämmelserna i detta direktiv, för att vid behov ta hänsyn till nya forskningsrön.

Artikel 7

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av den kommitté som inrättats enligt artikel 18 i rådets direktiv 75/442/EEG ([1]).

2. När hänvisning sker till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas, varvid bestämmelserna i artikel 7 och i artikel 8 i det beslutet skall iakttas.

3. Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till [tre månader].

Artikel 8

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 2004 [18 månader efter dagen för antagandet]. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till alla befintliga lagar och andra författningar som har antagits inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 9

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 10

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

([1]) EGT L 194, 25.7.1975, s. 39.

BILAGA

Tillämpningar av bly, kvicksilver, kadmium och sexvärt krom som undantas från bestämmelserna i artikel 4 fjärde stycket

— Kvicksilver i sparlampor upp till 5 mg per lampa.

— Kvicksilver i lysrör upp till 10 mg per lampa.

— Kvicksilver i lampor som inte uttryckligen nämns i denna bilaga.

— Kvicksilver i laboratorieutrustning.

— Bly som strålskydd.

— Bly i glas till katodstrålerör, glödlampor och lysrör.

— Bly som legeringselement i stål med upp till 0,3 viktprocent bly, aluminium med upp till 0,4% viktprocent bly och som kopparlegering med upptill 4 viktprocent bly.

— Bly i keramikdelar till elektronik.

— Kadmiumoxid i ytskiktet på selen-fotoceller.

— Kadmium-passivering som korrosionsskydd i vissa tillämpningar.

— Kadmium, kvicksilver och bly i hålkatodlampor för atomabsorptionsspektroskopi och andra instrument för att mäta tungmetaller.

— Sexvärt krom som korrosionsskydd för kolstålssystemet i absorptionskylaggregat.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster

(2000/C 365 E/14)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 393 slutlig — 2000/0184(COD)

(Framlagt av kommissionen den 23 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Det nuvarande regelverket för telekommunikation har varit framgångsrikt när det gäller att skapa förutsättningar för effektiv konkurrens inom telekommunikationssektorn under övergången från monopol till fri konkurrens.

(2) Den 10 mars 1999 lade kommissionen fram ett meddelande till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Konvergens av telekommunikation, media och informationsteknik och dess följder för lagstiftningen – Resultat från det offentliga samrådet om grönboken ([1]).

(3) Den 10 november 1999 lade kommissionen fram ett meddelande till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Nästa steg i radiospektrumpolitiken – Resultat från det offentliga samrådet om grönboken ([2]).

(4) Den 10 november 1999 lade kommissionen fram ett meddelande till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Mot ett nytt regelverk för infrastruktur för elektronisk kommunikation och tillhörande tjänster, 1999 års kommunikationsöversyn ([3]). Meddelandet innehöll en översyn av det existerande regelverket för telekommunikation – i enlighet med kommissionens skyldighet enligt artikel 8 i rådets direktiv 90/387/EEG av den 28 juni 1990 om upprättandet av den inre marknaden för teletjänster genom att tillhandahålla öppna nät ([4]), ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/51/EG ([5]). Det innehöll vidare en rad politiska förslag, att tas upp i det offentliga samrådet, till ett nytt regelverk för infrastruktur för elektronisk kommunikation och tillhörande tjänster.

(5) Den 26 april 2000 lade kommission fram ett meddelande för Europaparlamentet, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén om resultaten av det offentliga samrådet om 1999 års kommunikationsöversyn och vägledning för det nya regelverket ([6]). Meddelandet innehöll en sammanfattning av det offentliga samrådet och angav vissa huvudinriktningar för utarbetandet av ett nytt regelverk för infrastruktur för elektronisk kommunikation och tillhörande tjänster.

(6) Vid Europeiska rådets möte i Lissabon den 23–24 mars 2000 betonades de möjligheter till ökad tillväxt, konkurrenskraft och nya arbetstillfällen som övergången till en digital, kunskapsbaserad ekonomi erbjuder. I synnerhet betonades betydelsen av att Europas företag och medborgare har tillgång till ett brett utbud av tjänster och en kommunikationsinfrastruktur av världsklass till en rimlig kostnad.

(7) Till följd av att sektorerna för telekommunikation, media och informationsteknik konvergerar bör alla överföringsnät och överföringstjänster omfattas av ett enda regelverk. Detta regelverk består av det föreliggande direktivet samt fyra särdirektiv och en förordning: Europaparlamentets och rådets direktiv (. ./. ./EG om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), Europaparlamentets och rådets direktiv (. ./. ./EG om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning), Europaparlamentets och rådets direktiv (. ./. ./EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), Europaparlamentets och rådets direktiv (. ./. ./EG om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation) samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./. . . (om tillträde till accessnät) (nedan kallade ”särskilda rättsakter”). Det är

([1]) KOM(1999) 108.

([2]) KOM(1999) 538.

([3]) KOM (1999) 539.

([4]) EGT L 192, 24.7.1990, s. 1.

([5]) EGT L 295, 29.10.1997, s. 23.

([6]) KOM(2000) 239.

nödvändigt att särskilja regleringen av överföring från regleringen av innehåll. Innehåll i tjänster som tillhandahålls via elektroniska kommunikationsnät med hjälp av elektroniska kommunikationstjänster, till exempel sändningsinnehåll, finansiella tjänster och vissa tjänster som räknas till informationssamhället, omfattas därför inte av detta regelverk. Innehållet i TV-program omfattas av rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television [1], ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG [2]. Att det görs åtskillnad mellan reglering av överföring och reglering av innehåll hindrar inte att man tar hänsyn till sambanden mellan dem.

(8) Detta direktiv omfattar inte utrustning som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse [3], men däremot omfattar det konsumentutrustning som används för digital-TV.

(9) De tjänster som räknas till informationssamhället omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/631/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden [4].

(10) I enlighet med artikel 14 i fördraget skall den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet av bland annat elektroniska kommunikationstjänster säkerställs.

(11) I enlighet med principen om åtskillnad mellan myndighetsutövande och operationell verksamhet bör medlemsstaterna i syfte att garantera opartiskhet i beslutsfattandet säkerställa att den nationella tillsynsmyndigheten är oberoende. Detta krav på oberoende påverkar inte medlemsstaternas institutionella självbestämmanderätt och konstitutionella skyldigheter eller principen om neutralitet när det gäller medlemsstaternas egendomsordning i enlighet med artikel 295 i fördraget. De nationella tillsynsmyndigheterna bör ha de resurser i fråga om personal, sakkunskap och ekonomiska medel som krävs för att de skall kunna fullgöra sina uppgifter.

(12) Varje part som berörs av ett beslut som fattats av en nationell tillsynsmyndighet bör ha rätt att överklaga beslutet till en oberoende instans som inrättats av medlemsstaten. Överklagandeinstansen bör vara i stånd att pröva omständigheterna i ärendet, och i avvaktan på resultatet av överklagandet bör den nationella tillsynsmyndighetens beslut gälla. Detta överklagandeförfarande påverkar inte juridiska eller fysiska personers rättigheter enligt nationell lagstiftning.

(13) Nationella tillsynsmyndigheter behöver samla in information från marknadsaktörer för att kunna fullgöra sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt. Sådan information kan också behöva inhämtas för kommissionens räkning, så att kommissionen kan fullgöra sina skyldigheter enligt gemenskapens lagstiftning. En begäran om information bör stå i proportion till syftet och får inte vara orimligt betungande för företagen. Information som inhämtas av nationella tillsynsmyndigheter bör vara tillgänglig för allmänheten, utom i de fall då informationen är konfidentiell. De nationella tillsynsmyndigheterna bör, i fråga om konfidentialitet i samband med informationsutbyte, ha samma rättigheter och skyldigheter som ”behöriga myndigheter” har för det ändamål som avses i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 [5], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1216/1999 [6].

(14) Det är viktigt att nationella tillsynsmyndigheter rådgör med alla berörda parter när det gäller förslag till beslut och att de tar hänsyn till deras synpunkter innan ett slutgiltigt beslut fattas. För att nationella beslut inte skall ha negativa effekter för den inre marknaden eller för andra mål som anges i fördraget, bör de nationella tillsynsmyndigheterna också underrätta kommissionen och andra nationella tillsynsmyndigheter om utkast till vissa beslut för att ge dem möjlighet att yttra sig och vid behov ge kommissionen möjlighet att kräva att besluten ändras eller skjuts upp. Detta förfarande berör varken anmälningsförfarandet enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter [7], ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/48/EG [8], eller de särskilda befogenheter kommissionen har enligt fördraget i fråga om överträdelser av gemenskapens lagstiftning.

(15) Nationella tillsynsmyndigheter bör ha en harmoniserad uppsättning mål och principer till stöd för sin verksamhet. Dessa mål och principer bör vara det enda rättesnöret för de åtgärder de nationella tillsynsmyndigheterna vidtar när de utövar sin verksamhet inom ramen för detta regelverk.

[1] EGT L 298, 17.10.1989, s. 23.
[2] EGT L 202, 30.7.1997, s. 60.
[3] EGT L 91, 7.4.1999, s. 10.
[4] EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.
[5] EGT 13, 21.2.1962, s. 204/62.
[6] EGT L 148, 15.6.1999, s. 5.
[7] EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.
[8] EGT L 217, 5.8.1998, s. 18.

(16) Radiospektrum är en väsentlig förutsättning för radiobaserade elektroniska kommunikationstjänster och, i den mån det används för sådana tjänster, måste det därför fördelas och tilldelas av nationella tillsynsmyndigheter i enlighet med öppet redovisade, icke-diskriminerande och objektiva kriterier. Det är viktigt att fördelning och tilldelning av radiospektrum görs så effektivt som möjligt, så att behovet av att balansera kraven från kommersiell och icke-kommersiell användning av radiospektrum kan tillgodoses. En andrahandsmarknad för radiospektrum kan vara ett effektivt sätt att få till stånd en mer effektiv spektrumanvändning, förutsatt att tillfredsställande skyddsåtgärder vidtas för att skydda allmänhetens intressen, i synnerhet när det gäller behovet av att sörja för öppenhet och rättslig tillsyn av sådana transaktioner. Genom Europaparlamentets och rådets beslut (. . .) om ett regelverk för radiospektrumpolitiken i gemenskapen inrättas ett regelverk för harmonisering av radiospektrum, och alla åtgärder som vidtas genom tillämpning av detta direktiv bör syfta till att underlätta det arbete som genomförs inom ramen för det beslutet.

(17) Tillträde till nummerresurser på grundval av öppet redovisade, objektiva och icke-diskriminerande kriterier är av avgörande betydelse för att företag skall kunna konkurrera inom sektorn för elektronisk kommunikation. Alla delar av de nationella nummerplanerna bör förvaltas av nationella tillsynsmyndigheter, inklusive punktkoder som används vid nätadresstilldelning. Där det finns ett behov av harmonisering av nummerresurser i gemenskapen, bör detta ombesörjas av kommissionen genom utövande av dess verkställande befogenheter. Slutanvändarnas tillträde till alla nummerresurser i gemenskapen är en avgörande förutsättning för en inre marknad. I detta bör ingå nummer för frisamtalstjänster, betalteletjänster och andra icke-geografiska nummer, utom där den uppringda abonnenten av kommersiella skäl har valt att begränsa tillträdet från vissa geografiska områden. Avgifterna som debiteras uppringare som ringer från ett annat land än den berörda medlemsstaten behöver inte vara desamma som för de uppringare som ringer från den egna medlemsstaten. På grund av nummerkraven i Europa, behovet av att tillhandahålla alleuropeiska och nya tjänster samt globaliseringen och synergieffekterna på marknaden för elektronisk kommunikation är det nödvändigt att gemenskapen harmoniserar de nationella ståndpunkterna, i enlighet med fördraget, inom de internationella organisationer och forum där nummerbesluten fattas.

(18) Det bör finnas snabba och icke-diskriminerande förfaranden för beviljande av ledningsrätter för att man skall kunna skapa förutsättningarna för en sund och effektiv konkurrens. Detta direktiv får inte påverka tolkningen av nationella lagar som reglerar expropriation av egendom.

(19) Gemensamt utnyttjande av utrustning kan vara till nytta av skäl som rör stadsplanering, folkhälsa eller miljö och bör främjas av nationella tillsynsmyndigheter på grundval av frivilliga överenskommelser. Under vissa omständigheter kan det vara lämpligt att föreskriva att gemensamt utnyttjande av en utrustning skall vara obligatoriskt, men sådant obligatoriskt gemensamhetsbruk bör införas för företag endast efter fullständigt offentligt samråd.

(20) Det finns ett behov av förhandsskyldigheter under vissa omständigheter i syfte att säkerställa framväxten av en konkurrensutsatt marknad. Definitionen av betydande inflytande på marknaden – i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät [1], ändrat genom direktiv 98/61/EG [2] – har visat sig fungera väl under de inledande skedena av marknadens öppnandeprocess som tröskelnivå för förhandsskyldigheter, men definitionen behöver nu anpassas för att passa mer komplexa och dynamiska marknader. Av detta skäl baseras definitionen i detta direktiv på begreppet dominerande ställning såsom det är definierat i rättspraxis från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt. Med undantag av andra fall, som regleras genom internationella förpliktelser ingångna av gemenskapen och dess medlemsstater, är förhandsskyldigheter, som upprättats för att åstadkomma effektiv konkurrens, berättigade enbart för företag som har finansierat infrastruktur på grundval av särskilda eller exklusiva rättigheter inom områden där det råder rättsliga, tekniska eller ekonomiska hinder för marknadstillträde – framför allt vad gäller anläggning av nätinfrastruktur –, eller för företag som har vertikalt integrerade organisationer och som äger eller driver nätinfrastruktur för leverans av tjänster till kunder och som också tillhandahåller tjänster via denna infrastruktur, som deras konkurrenter absolut måste ha tillträde till.

(21) Det är väsentligt att sådana rättsliga skyldigheter endast införs där konkurrensen inte är effektiv och där åtgärder i nationell och gemenskapsomfattande konkurrenslagstiftning inte är tillräckliga för att lösa problemet. Kommissionen bör därför ta fram riktlinjer på gemenskapsnivå som nationella tillsynsmyndigheter skall följa när de bedömer dels huruvida konkurrensen är effektiv på en viss marknad, dels huruvida ett företag har ett betydande inflytande på marknaden. Dessa riktlinjer kommer också att omfatta frågan om nya, framväxande marknader, där det marknadsledande företaget i kraft av de faktiska förhållandena sannolikt har en betydande marknadsandel men inte bör åläggas otillbörliga skyldigheter. Nationella tillsynsmyndigheter kommer att behöva samarbeta med varandra i de fall då den aktuella marknaden befinns sträcka sig över en eller flera nationsgränser.

(22) Gemenskapen och medlemsstaterna har inom ramen för Världshandelsorganisationen gjort åtaganden i fråga om standarder och om regelverket för telenät och teletjänster.

---

[1] EGT L 199, 26.7.1997, s. 32.

[2] EGT L 268, 3.10.1998, s. 37.

(23) Standardisering bör förbli en i första hand marknadsdriven process. Det kan dock fortfarande förekomma situationer där det är lämpligt att på gemenskapsnivå kräva att vissa bestämda standarder måste följas i syfte att åstadkomma driftskompatibilitet inom den inre marknaden. På nationell nivå omfattas medlemsstaterna av bestämmelserna i direktiv 98/34/EG. I Europaparlamentets och rådets direktiv 95/47/EG av den 24 oktober 1995 om tillämpning av standarder för sändning av televisionssignaler ([1]) föreskrivs inte något särskilt sändningssystem för digital-TV och inte heller något särskilt tjänstekrav. Genom gruppen för sändning av digital video (Digital Video Broadcasting Group) har aktörerna på den europeiska marknaden utvecklat en ”familj” av system för sändning av televisionssignaler. Dessa system har standardiserats av Europeiska institutet för telestandarder (ETSI, European Telecommunications Standards Institute) och utfärdats som rekommendationer av Internationella teleunionen (ITU, International Telecommunications Union).

(24) Om det uppkommer en tvist mellan företag i en och samma medlemsstat inom ett område som omfattas av detta direktiv eller av de särskilda rättsakterna, bör den part vars intressen har åsidosatts kunna vända sig till den nationella tillsynsmyndigheten för att lösa tvisten. Nationella tillsynsmyndigheter bör kunna förelägga parterna en lösning.

(25) Utöver den rätt till åtgärder som ges i nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftning finns ett behov av ett enkelt förfarande för att lösa sådana tvister som sträcker sig över nationsgränser och som därför ligger utanför de enskilda nationella tillsynsmyndigheternas behörighet. Detta förfarande, som kan inledas på begäran av en av parterna i tvisten men med samtycke från alla parter, bör vara lättillgängligt, billigt och öppet för insyn. Om kommissionen beslutar att inrätta en arbetsgrupp med uppgift att bistå kommissionen vid lösandet av tvister som sträcker sig över nationsgränser, bör kommissionen sörja för att medlemmarna i gruppen är oberoende av de parter som är indragna i tvisten.

(26) En enda kommitté bör ersätta kommittén för tillhandahållande av öppna nät (ONP-kommittén), som inrättades enligt artikel 9 i direktiv 90/387/EEG, och tillståndskommittén, som inrättades enligt artikel 14 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet ([2]).

(27) Nationella tillsynsmyndigheter och nationella konkurrensmyndigheter bör ha rätt att utbyta information i syfte att möjliggöra ett fullvärdigt samarbete.

(28) En högnivågrupp sammansatt av nationella tillsynsmyndigheter bör inrättas. Den primära uppgiften för denna grupp bör vara att biträda kommissionen när det gäller att säkerställa en enhetlig tillämpning av detta direktiv och de tillhörande särskilda rättsakterna i syfte att åstadkomma överensstämmelse mellan medlemsstaterna. Expertgrupper kan komma att inrättas för behandling av bestämda frågor, till exempel konsumentskydd.

(29) Bestämmelserna i detta direktiv bör ses över med jämna mellanrum, främst i syfte att avgöra behovet av modifieringar med hänsyn till den tekniska utvecklingen eller ändrade marknadsvillkor.

(30) I enlighet med artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([3]) bör erforderliga åtgärder för genomförandet av det föreliggande direktivet antas enligt det rådgivande förfarandet i artikel 3 eller det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i det beslutet beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet.

(31) I enlighet med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget kan målet att åstadkomma ett harmoniserat regelverk för elektroniska kommunikationstjänster, elektroniska kommunikationsnät och därmed sammanhörande utrustning inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna och kan därför, på grund av åtgärdens omfattning och verkningar, bättre uppnås på gemenskapsnivå. Detta direktiv begränsas till det minsta antal åtgärder som behövs för att dessa mål skall kunna uppnås och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.

(32) Följande direktiv och beslut bör upphävas:

— Direktiv 90/387/EEG,

— Rådets beslut 91/396/EEG av den 29 juli 1991 om införandet av ett gemensamt europeiskt larmnummer ([4]).

— Rådets direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser ([5]) senast ändrat genom kommissionens beslut 98/80/EG ([6]),

— Rådets beslut 92/264/EEG av den 11 maj 1992 om införandet av ett standardiserat internationellt telefoniprefix i gemenskapen ([7]),

— Direktiv 95/47/EG,

— Direktiv 97/13/EG,

— Direktiv 97/33/EG,

([1]) EGT L 281, 23.11.1995, s. 51.

([2]) EGT L 117, 7.5.1997, s. 15.

([3]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

([4]) EGT L 217, 6.8.1991, s. 31.

([5]) EGT L 165, 19.6.1992, s. 27.

([6]) EGT L 14, 20.1.1998, s. 27.

([7]) EGT L 137, 20.5.1992, s. 21.

— Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet ([1]),

— Europaparlamentets och rådets direktiv 98/10/EG av den 26 februari 1998 om tillhandahållande av öppna nätverk (ONP) för taltelefoni och samhällsomfattande tjänster för telekommunikation i en konkurrensutsatt miljö ([2]).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE, MÅL OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde och mål

1. Genom detta direktiv inrättas ett harmoniserat regelverk för elektroniska kommunikationstjänster, elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning. I direktivet fastställs skyldigheter för nationella tillsynsmyndigheter och inrättas en rad förfaranden som syftar till att åstadkomma en harmoniserad tillämpning av regelverket inom hela gemenskapen.

2. Detta direktiv och de särskilda rättsakterna påverkar inte de skyldigheter som anges i nationell lagstiftning i överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen, eller direkt i gemenskapslagstiftningen, med avseende på sådana tjänster som levereras med hjälp av elektroniska kommunikationsnät och elektroniska kommunikationstjänster.

3. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna i direktiv 1999/5/EG.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) elektroniskt kommunikationsnät: system för överföring, och i tillämpliga fall utrustning för koppling eller dirigering samt andra resurser som medger överföring av signaler via tråd, via radio, på optisk väg eller via andra elektromagnetiska överföringssätt, däribland satellitnät, fasta nät (kretskopplade och paketkopplade, inbegripet Internet) och markbundna mobilnät, rundradionät samt kabel-TV-nät, oberoende av vilken typ av information som överförs.

b) elektronisk kommunikationstjänst: tjänster tillhandahålls mot ersättning och som helt eller huvudsakligen utgörs av överföring och dirigering av signaler i elektroniska kommunikationsnät, däribland telekommunikationstjänster och överföringstjänster i nät som används för rundradio, men inte tjänster som innebär tillhandahållande eller utövande av redaktionellt ansvar över innehåll som överförs med hjälp av elektroniska kommunikationsnät eller elektroniska kommunikationstjänster.

c) allmänt tillgängligt kommunikationsnät: elektroniskt kommunikationsnät som används helt eller huvudsakligen för att tillhandahålla allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster.

d) tillhörande utrustning: sådan utrustning som hör samman med ett elektroniskt kommunikationsnät och/eller en elektronisk kommunikationstjänst, till vilken tillträde är nödvändigt för att det skall vara möjligt att på ett konkurrenskraftigt sätt tillhandahålla elektroniska kommunikationstjänster på lika villkor.

e) nationell tillsynsmyndighet: ett eller flera organ som av en medlemsstat har fått i uppdrag att utföra någon av de regleringsuppgifter som fastställs i detta direktiv och i de särskilda rättsakterna.

f) användare: en fysisk eller juridisk person som använder eller efterfrågar allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster.

g) konsument: varje fysisk person som använder en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst för ändamål som ligger utanför dennes affärs- eller yrkesverksamhet.

h) samhällsomfattande tjänster: en uppsättning tjänster, definierade i direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), av viss angiven kvalitet vilka är tillgängliga för alla användare oavsett var de befinner sig och till ett rimligt pris med hänsyn till de speciella nationella förhållandena.

i) abonnent: varje fysisk eller juridisk person som har tecknat avtal med en leverantör av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster om tillhandahållande av sådana tjänster.

j) tillhörande särskilda rättsakter: direktivet 2000/. . ./EG (om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), direktivet 2000/. . ./EG (om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning), direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), direktivet 2000/. . ./EG (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation) samt förordningen (EG) nr . . . (om tillträde till accessnät).

k) kommunikationskommittén: den kommitté som inrättas enligt artikel 19.

l) högnivågruppen för kommunikationsfrågor: den grupp som inrättas enligt artikel 21.

([1]) EGT L 24, 30.1.1998, s. 1.

([2]) EGT L 101, 1.4.1998, s. 24.

KAPITEL II

NATIONELLA TILLSYNSMYNDIGHETER

Artikel 3

Nationella tillsynsmyndigheter

1. Medlemsstaterna skall sörja för att alla uppgifter som föreläggs nationella tillsynsmyndigheter i detta direktiv och i de särskilda rättsakterna fullgörs av ett behörigt organ.

2. Medlemsstaterna skall garantera sina respektive nationella tillsynsmyndigheters oberoende genom att säkerställa att de är rättsligt åtskilda från och verksamhetsmässigt oberoende av alla organisationer som tillhandahåller nät, utrustning eller tjänster för elektronisk kommunikation. Medlemsstater som behåller äganderätten till eller kontrollen över företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät och/eller kommunikationstjänster skall se till att en fullständig och faktisk organisatorisk åtskillnad görs mellan regleringsverksamheten och sådan verksamhet som har samband med ägande eller kontroll.

3. Medlemsstaterna skall sörja för att nationella tillsynsmyndigheter utövar sina befogenheter på ett opartiskt och öppet redovisat sätt.

4. Medlemsstaterna skall se till att de uppgifter som skall utföras av nationella tillsynsmyndigheter offentliggörs i lättillgänglig form, i synnerhet när sådana uppgifter ges till fler än ett organ. Medlemsstaterna skall dessutom offentliggöra de förfaranden som skall följas i samband med samråd och samarbete mellan sådana myndigheter, och mellan sådana myndigheter och nationella myndigheter som har ansvaret för tillämpningen av konkurrensrätten och nationella myndigheter som har ansvaret för tillämpningen av konsumenträtten, när det gäller frågor som är av gemensamt intresse. Medlemsstaterna skall sörja för att dessa myndigheters uppgifter inte sammanfaller.

5. Nationella tillsynsmyndigheter och nationella konkurrensmyndigheter skall ha rätt att utbyta information. I syfte att underlätta samarbetet och det ömsesidiga informationsutbytet, skall nationella tillsynsmyndigheter ha samma rättigheter och skyldigheter vad gäller konfidentialitet i samband med informationsutbyte som en ”behörig myndighet” har, för det ändamål som avses i förordning nr 17.

6. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om alla nationella tillsynsmyndigheter som tilldelas uppgifter enligt detta direktiv och de särskilda rättsakterna, samt deras respektive ansvarsområden.

Artikel 4

Rätt att överklaga

1. Medlemsstaterna skall sörja för att det på nationell nivå finns ett system enligt vilket en användare eller ett företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät och/eller kommunikationstjänster har rätt att överklaga beslut som fattats av en nationell tillsynsmyndighet och att de därvid kan vända sig till en instans som är oberoende av regeringen och av den berörda nationella tillsynsmyndigheten. Överklagandeinstansen skall inte bara kunna pröva huruvida det förfarande enligt vilket beslutet har fattats var formellt riktigt, utan också omständigheterna i sak. I avvaktan på resultatet av varje sådant överklagande skall det beslut som fattats av den nationella tillsynsmyndigheten gälla.

2. Medlemsstaterna skall sörja för att beslut som fattats av överklagandeinstanser kan verkställas på ett effektivt sätt.

3. Om överklagandeinstansen inte har domstolskaraktär, skall skriftliga motiveringar av dess beslut alltid lämnas. I sådana fall skall dess beslut kunna prövas av en domstol.

4. Medlemmarna av en sådan överklagandeinstans skall tillsättas och frånträda på samma villkor som gäller för domstolar, tillämpade av den myndighet som tillsätter och avsätter dem, samt bestämmer ämbetsperiodens längd. Åtminstone den medlem som innehar ordförandeskapet i överklagandeinstansen skall ha samma juridiska och yrkesmässiga kvalifikationer som medlemmar av domstolar. Överklagandeinstansen skall fatta sina beslut enligt ett förfarande i vilket båda sidor får yttra sig, och dess beslut skall vara rättsligt bindande genom förfaranden som fastställs av varje medlemsstat för sig.

Artikel 5

Tillhandahållande av information

1. Medlemsstaterna skall sörja för att företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster tillhandahåller all den information som är nödvändig för att nationella tillsynsmyndigheter skall kunna säkerställa att gemenskapslagstiftningen följs. Den information som den nationella tillsynsmyndigheten begär in skall stå i proportion till fullgörandet av denna uppgift. Den nationella tillsynsmyndigheten skall redovisa de skäl som motiverar dess begäran om information.

2. Medlemsstaterna skall sörja för att nationella tillsynsmyndigheter på begäran tillhandahåller kommissionen den information som är nödvändig för att kommissionen skall kunna fullgöra sina uppgifter enligt fördraget. Den information som kommissionen begär in skall stå i proportion till fullgörandet av dessa uppgifter. Där det är ändamålsenligt skall kommissionen göra information som lämnats till en tillsynsmyndighet tillgänglig för en annan sådan myndighet i samma medlemsstat eller i en annan medlemsstat. Om sådan information är konfidentiell, skall kommissionen och de berörda tillsynsmyndigheterna garantera att konfidentialiteten med avseende på den tillhandahållna informationen bevaras.

3. Medlemsstaterna skall – i överensstämmelse med nationella bestämmelser om allmänhetens tillgång till information och i enlighet med gemenskapslagstiftning och nationell lagstiftning om affärshemligheter – sörja för att de nationella tillsynsmyndigheterna offentliggör sådan information som kan bidra till en öppen och konkurrensutsatt marknad.

4. De nationella tillsynsmyndigheterna skall offentliggöra de villkor som gäller för allmänhetens tillgång till den information som avses i punkt 3, inklusive utförliga riktlinjer och förfaranden för utverkande av sådan tillgång. Varje beslut om att vägra tillgång till information skall motiveras och offentliggöras.

Artikel 6

Samråd och öppenhet

1. När nationella tillsynsmyndigheter avser att vidta åtgärder i enlighet med detta direktiv eller de särskilda rättsakterna, skall medlemsstaterna sörja för att tillsynsmyndigheterna ger berörda parter möjlighet att yttra sig inom en skälig tidsfrist. De nationella tillsynsmyndigheterna skall offentliggöra sina nationella samrådsförfaranden.

2. När en nationell tillsynsmyndighet avser att vidta en åtgärd enligt artikel 8 eller artikel 14.4 och 14.5 i detta direktiv eller artikel 8.2 i direktivet 2000/. . ./EG (om tillträde och samtrafik med avseende på elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning), skall den till kommissionen och de nationella tillsynsmyndigheterna i övriga medlemsstater överlämna ett preliminärt förslag om åtgärden tillsammans med en motivering. De nationella tillsynsmyndigheterna får yttra sig till den berörda nationella tillsynsmyndigheten inom den samrådsfrist som fastställts enligt punkt 1.

3. Den berörda nationella tillsynsmyndigheten skall ta största möjliga hänsyn till yttrandena från övriga nationella tillsynsmyndigheter och utan dröjsmål överlämna det slutgiltiga förslaget om åtgärden till kommissionen.

4. Åtgärden skall träda i kraft en månad efter att förslaget överlämnats till kommissionen, såvida inte kommissionen meddelar den berörda nationella tillsynsmyndigheten att den hyser allvarliga tvivel om åtgärdens förenlighet med gemenskapslagstiftningen och i synnerhet med bestämmelserna i artikel 7. I sådana fall får åtgärden inte träda i kraft förrän efter ytterligare två månader. Inom denna frist skall kommissionen fatta ett slutgiltigt beslut samt, om nödvändigt, begära att den berörda nationella tillsynsmyndigheten ändrar eller drar tillbaka förslaget om åtgärden. Om kommissionen inte fattar något beslut inom den aktuella fristen, får förslaget om åtgärden antas av den nationella tillsynsmyndigheten.

5. Under exceptionella omständigheter, när en nationell tillsynsmyndighet anser att den måste handla skyndsamt i syfte att trygga konkurrensen och skydda användarnas intressen, får den vidta åtgärder omedelbart utan att följa det förfarande som beskrivs i punkterna 1–4. Tillsynsmyndigheten skall utan dröjsmål underrätta kommissionen och övriga nationella tillsynsmyndigheter om sådana åtgärder tillsammans, med en fullständig motivering. Kommissionen skall kontrollera att åtgärderna är förenliga med gemenskapslagstiftningen och i synnerhet med bestämmelserna i artikel 7. Vid behov skall kommissionen kräva att den nationella tillsynsmyndigheten ändrar eller upphäver åtgärderna.

6. Underlåtenhet från kommissionens sida att vidta åtgärder enligt punkterna 4 och 5 får inte på något sätt påverka eller inskränka dess rätt att handla enligt artikel 226 i fördraget med avseende på ett beslut eller en åtgärd som fattats respektive vidtagits av en nationell tillsynsmyndighet.

KAPITEL III

DE NATIONELLA TILLSYNSMYNDIGHETERNAS SKYLDIGHETER

Artikel 7

Politiska mål och regleringsprinciper

1. Medlemsstaterna skall sörja för att nationella tillsynsmyndigheter, i samband med att de fullgör de regleringsuppgifter som anges i detta direktiv och i de särskilda rättsakterna, vidtar alla rimliga åtgärder som uteslutande syftar till att uppnå de mål som uppställs i punkterna 2–4. Åtgärderna skall stå i proportion till dessa mål.

Medlemsstaterna skall sörja för att nationella tillsynsmyndigheter, i samband med att de fullgör de regleringsuppgifter som anges i detta direktiv och i de tillhörande särskilda rättsakterna och i synnerhet de uppgifter som syftar till att säkerställa en sund konkurrens, i största möjliga utsträckning tar hänsyn till att regleringen skall vara tekniskt neutral, dvs. regleringen får varken föreskriva eller gynna användande av ett visst slag av tekniska lösningar.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall främja en öppen och konkurrensutsatt marknad för elektroniska kommunikationsnät, elektroniska kommunikationstjänster och tillhörande utrustning genom att

a) se till att användarna får maximalt utbyte när det gäller urval, pris, kvalitet och valuta för pengarna,

b) se till att det inte uppstår någon snedvridning eller begränsning av konkurrensen inom sektorn för elektronisk kommunikation,

c) främja ändamålsenliga investeringar i infrastruktur, samt

d) säkerställa en ändamålsenlig allokering och tilldelning av radiospektrum.

3. De nationella tillsynsmyndigheterna skall bidra till utvecklingen av den inre marknaden genom att

a) avlägsna kvarvarande hinder för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät, tillhörande utrustning och elektroniska kommunikationstjänster på det europeiska planet,

b) främja inrättande och utveckling av transeuropeiska nät och driftskompatibilitet hos Europaomfattande tjänster, samt

c) sörja för att företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster inte behandlas olika under lika omständigheter.

4. De nationella tillsynsmyndigheterna skall främja den europeiska allmänhetens intressen genom att

a) sörja för att allmänheten till rimliga kostnader får tillgång till samhällsomfattande tjänster enligt direktivet 2000/. . ./EG (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster),

b) sörja för ett gott skydd för konsumenter i deras förhållande till leverantörer, i synnerhet genom att se till att det finns enkla förfaranden för att lösa tvister till en rimlig kostnad,

c) sörja för ett gott skydd av personuppgifter och av privatlivet,

d) kräva öppen redovisning av avgifter och villkor för användning av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster, samt

e) tillgodose behoven hos bestämda samhällsgrupper, i synnerhet hos användare med funktionshinder.

Artikel 8

Förvaltning av radiospektrum

1. Medlemsstaterna skall säkerställa en effektiv förvaltning av radiospektrum för elektroniska kommunikationstjänster inom sitt respektive territorium. De skall se till att den allokering och tilldelning av radiospektrum som utförs av nationella tillsynsmyndigheter är baserad på objektiva, öppet redovisade och icke-diskriminerande kriterier som står i proportion till syftet.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall främja harmoniseringen av radiospektrumanvändningen inom gemenskapen, i linje med behovet av att åstadkomma en ändamålsenlig och effektiv användning av detsamma.

3. De nationella tillsynsmyndigheterna får använda auktioner eller administrativ prissättning på spektrum i syfte att uppnå de mål som anges i artikel 7.

4. Medlemsstaterna får tillåta företag att handla med rättigheter att använda radiospektrum med andra företag endast när sådana rättigheter att använda radiospektrum har beviljats av nationella tillsynsmyndigheter genom auktionsförfarande. Beslut om att tillåta handel med sådana rättigheter att använda radiospektrum i bestämda frekvensband skall fattas enligt förfarandet i artikel 6.

5. Medlemsstaterna skall sörja för att ett företags avsikt att handla med rättigheter att använda radiospektrum anmäls till den nationella tillsynsmyndighet som har ansvaret för radiospektrumtilldelningen, och att varje försäljningstransaktion äger rum under överinseende av och med samtycke från denna myndighet. De nationella tillsynsmyndigheterna skall se till att berörda parter har kännedom om planerade försäljningar av rättigheter att använda radiospektrum så att de har möjlighet att lämna anbud på sådana användningsrättigheter. De nationella tillsynsmyndigheterna skall sörja för att konkurrensen inte snedvrids som ett resultat av sådana transaktioner. I de fall radiospektrumanvändningen har harmoniserats genom beslutet 2000/. . ./EG (om ett regelverk för radiospektrumpolitiken i gemenskapen) eller andra gemenskapsåtgärder, skall sådan handel inte leda till ändrad användning av detta radiospektrum

6. Beslut om att fördela rättigheter att använda spektrum skall fattas enligt förfarandet i artikel 6.

Artikel 9

Tilldelning av nummer, namn och adresser

1. Medlemsstaterna skall sörja för att nationella tillsynsmyndigheter kontrollerar fördelning och tilldelning av alla nationella nummerresurser samt förvaltningen av den nationella nummerplanen. Medlemsstaterna skall se till att erforderliga nummer och nummerserier tillhandahålls för alla allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall se till att nummerplaner och nummerförfaranden tillämpas så att alla som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster behandlas lika. Medlemsstaterna skall i synnerhet se till att ett företag som har tilldelats en nummerserie inte diskriminerar andra leverantörer av elektroniska kommunikationstjänster i fråga om de nummersekvenser som ger tillträde till deras tjänster.

3. Medlemsstaterna skall se till att nationella nummerplaner, och alla senare tillägg och ändringar i dessa offentliggörs, med undantag enbart för inskränkningar som krävs med hänsyn till nationell säkerhet.

4. De nationella tillsynsmyndigheterna skall stödja harmoniseringen av nummerresurserna inom gemenskapen där detta är nödvändigt för att bidra till utvecklingen av alleuropeiska tjänster. All sådan harmonisering skall ske i överensstämmelse med det förfarande som avses i artikel 19.2.

5. De nationella tillsynsmyndigheterna skall se till att användare från andra medlemsstater har tillgång till icke-geografiska nummer inom sina territorier, utom där den uppringda abonnenten av kommersiella skäl har valt att begränsa tillträdet för uppringande från vissa geografiska områden.

(6) I syfte att åstadkomma fullständig global driftskompatibilitet mellan tjänster, skall gemenskapen vidta alla nödvändiga åtgärder för att samordna medlemsstaternas ståndpunkter inom internationella organisationer och forum där man fattar beslut om frågor som rör nummer, namn och adresser för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster.

Artikel 10

Ledningsrätter

1. Medlemsstaterna skall sörja för att de förfaranden som används för att bevilja rättigheter att installera utrustning på, över eller under offentlig eller privat egendom är tillgängliga för alla som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät på grundval av öppet redovisade och allmänt tillgängliga villkor som tillämpas utan diskriminering och utan dröjsmål.

2. I de fall där lokala myndigheter har äganderätten till eller kontrollen över företag som driver elektroniska kommunikationsnät och/eller tillhandahåller kommunikationstjänster, skall medlemsstaterna se till att det råder en ändamålsenlig organisatorisk åtskillnad mellan den funktion som har ansvar för beviljande av ledningsrätt och de verksamheter som har samband med ägande eller kontroll.

Artikel 11

Samlokalisering och gemensamt utnyttjande av utrustning

1. Om ett företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät enligt nationell lagstiftning har rätt att installera utrustning på, över eller under offentlig eller privat egendom, eller om det får utnyttja ett förfarande för att expropriera eller använda egendom, skall de nationella tillsynsmyndigheterna främja gemensamt utnyttjande av sådan utrustning och/eller egendom, framför allt i sådana fall där företag inte har tillträde till lönsamma alternativ på grund av behovet av att skydda miljön, folkhälsan eller allmän säkerhet, eller att uppfylla mål som har att göra med fysisk planering.

2. Avtal om samlokalisering eller gemensamt utnyttjande av utrustning skall normalt slutas genom affärsmässiga och tekniska avtal mellan berörda parter. Den nationella tillsynsmyndigheten får ingripa för att lösa tvister i enlighet med artikel 17.

3. Nationella tillsynsmyndigheter får föreskriva gemensamt utnyttjande av utrustning eller egendom (inbegripet fysisk samlokalisering) för ett företag som driver ett elektroniskt kommunikationsnät endast efter en skälig tid med offentligt samråd under vilken alla berörda parter måste ges tillfälle att yttra sig. Sådana föreskrifter om gemensamt utnyttjande får innehålla regler om fördelning av kostnaderna för gemensamt utnyttjande av utrustning och/eller egendom.

Artikel 12

Särredovisning och ekonomisk rapportering

1. Medlemsstaterna skall kräva att företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät eller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster, och som har särskilda eller exklusiva rättigheter att tillhandahålla tjänster inom andra sektorer i samma medlemsstat eller i någon annan medlemsstat, skall

a) särredovisa de verksamheter som har samband med tillhandahållandet av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster, i den utsträckning som det skulle ha krävts om verksamheterna i fråga hade bedrivits av juridiskt fristående bolag, så att alla kostnader och intäkter kan detaljredovisas, tillsammans med beräkningsunderlag och specifikationer över de tillämpade tilldelningsmetoder som har att göra med deras verksamheter i samband med tillhandahållandet av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster, inklusive en specificerad uppdelning av kostnader för anläggningstillgångar och organisation, eller

b) organisatoriskt särskilja de verksamheter som har samband med tillhandahållandet av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster.

En medlemsstat får välja att inte tillämpa kraven i punkt 1 a på företag, vars årsomsättning inom verksamheter som har samband med elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster i medlemsstaten är lägre än femtio miljoner euro.

2. Företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät eller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster skall på begäran omgående tillhandahålla ekonomisk information med önskad detaljeringsgrad till sina respektive nationella tillsynsmyndigheter. De nationella tillsynsmyndigheterna får offentliggöra sådan information som bidrar till en öppen och konkurrensutsatt marknad, under iakttagande av gemenskapsbestämmelser och nationella bestämmelser om affärshemligheter.

3. De ekonomiska rapporterna från företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga kommunikationsnät eller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster skall utarbetas och underställas granskning av en fristående revisor samt offentliggöras. Granskningen skall utföras i enlighet med tillämpliga gemenskapsbestämmelser och nationella bestämmelser. Detta krav skall gälla också för den särredovisning som föreskrivs i punkt 1 a.

KAPITEL IV

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 13

Företag med betydande inflytande på marknaden

1. I de fall där nationella tillsynsmyndigheter i enlighet med de särskilda rättsakterna skall avgöra huruvida operatörer har ett betydande inflytande på marknaden, skall punkterna 2 och 3 tillämpas.

2. Ett företag skall anses ha ett betydande inflytande på marknaden om det, antingen enskilt eller tillsammans med andra, har en sådan ekonomisk ställning att det i betydande omfattning kan uppträda oberoende av sina konkurrenter, sina kunder och, i sista hand, av konsumenterna.

3. Om ett företag har ett betydande inflytande på en viss marknad, kan det också anses ha ett betydande inflytande på en närliggande marknad, när sambanden mellan de två marknaderna är sådana att inflytandet på en marknad kan överföras till den andra marknaden, varigenom företagets marknadsinflytande stärks.

Artikel 14

Förfarande i samband med marknadsanalys

1. Efter samråd med nationella tillsynsmyndigheter genom högnivågruppen för kommunikationsfrågor skall kommissionen utfärda ett beslut om produkt- och tjänstemarknaderna av betydelse i sammanhanget (nedan benämnt ”beslutet”), riktat till medlemsstaterna. Beslutet skall innehålla en förteckning över sådana produkt- och tjänstemarknader inom sektorn för elektronisk kommunikation som är av sådant slag att det kan vara motiverat att införa regleringsskyldigheter enligt de tillhörande särskilda rättsakterna, utan att det påverkar marknader som i vissa fall kan finnas angivna i konkurrenslagstiftningen. Kommissionen skall också offentliggöra riktlinjer om marknadsanalys samt om beräkningen av ett företags betydande inflytande på marknaden (nedan benämnda ”riktlinjerna”).

Kommissionen får i beslutet ange vilka marknader som är transnationella. På sådana marknader skall de berörda nationella tillsynsmyndigheterna gemensamt utföra marknadsanalysen och i samråd besluta om eventuellt införande av regleringsskyldigheter enligt punkterna 2–5.

De nationella tillsynsmyndigheterna skall först begära och erhålla kommissionens förhandsgodkännande innan de börjar använda marknadsdefinitioner som skiljer sig från dem som finns i beslutet, eller innan de inför sektorspecifika regleringsskyldigheter på andra marknader än dem som anges i beslutet.

Kommissionen skall med jämna mellanrum se över beslutet.

2. Inom två månader efter dagen för antagandet av beslutet eller varje uppdatering av detsamma, skall de nationella tillsynsmyndigheterna analysera de produkt- och tjänstemarknader som förtecknas i beslutet, i överensstämmelse med riktlinjerna. Medlemsstaterna skall sörja för att de nationella konkurrensmyndigheterna är fullt delaktiga i analysen. Den nationella tillsynsmyndighetens analys av respektive marknad skall offentliggöras.

3. I de fall då det enligt artiklarna 16, 25 eller 27 i direktivet 2000/. . ./EG (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), eller artiklarna 7 eller 8 i direktivet 2000/. . ./EG (om tillträde och samtrafik med avseende på elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning) krävs att den nationella tillsynsmyndigheten skall avgöra huruvida skyldigheter skall införas, behållas eller upphävas för företag, skall den nationella tillsynsmyndigheten på grundval av sin marknadsanalys enligt punkt 2 avgöra huruvida en marknad som förtecknas i beslutet faktiskt är konkurrensutsatt inom ett givet geografiskt område i överensstämmelse med riktlinjerna.

4. I de fall då en nationell tillsynsmyndighet kommer fram till slutsatsen att marknaden faktiskt är konkurrensutsatt, får den inte införa sektorspecifika regleringsskyldigheter som anges i de tillhörande särskilda rättsakterna. I de fall då sektorspecifika regleringsskyldigheter redan existerar, skall den upphäva sådana skyldigheter som lagts på företag inom den aktuella marknaden. En skälig uppsägningstid skall iakttas gentemot de parter som berörs av ett sådant upphävande av skyldigheter.

5. Om en nationell tillsynsmyndighet kommer fram till att en marknad som förtecknas i beslutet faktiskt inte är konkurrensutsatt inom ett givet geografiskt område i överensstämmelse med riktlinjerna, skall den införa de sektorspecifika regleringsskyldigheter som anges i de tillhörande särskilda rättsakterna eller bibehålla sådana skyldigheter om de redan existerar.

6. Åtgärder som vidtas i enlighet med punkterna 4 och 5 skall omfattas av det förfarande som anges i artikel 6.

Artikel 15

Standardisering

1. Kommissionen skall upprätta en förteckning över standarder och/eller specifikationer som skall fungera som ett stöd för att främja ett harmoniserat tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät, elektroniska kommunikationstjänster och tillhörande utrustning, och förteckningen skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Vid behov får kommissionen, i enlighet med det förfarande som anges i artikel 19.2, begära att standarder skall utarbetas av europeiska standardiseringsorgan.

2. Medlemsstaterna skall främja användningen av sådana standarder och/eller specifikationer som anges i punkt 1 för tillhandahållande av tjänster, tekniska gränssnitt och/eller nätfunktioner, i den utsträckning som är absolut nödvändig för att garantera driftskompatibilitet och för att öka användarnas valfrihet.

Så länge standarder och/eller specifikationer inte har offentliggjorts i enlighet med punkt 1 skall medlemsstaterna främja tillämpning av standarder och/eller specifikationer som har antagits av europeiska standardiseringsorgan, t.ex. ETSI eller den gemensamma europeiska standardiseringsorganisationen CEN/Cenelec.

Om sådana standarder och/eller specifikationer saknas, skall medlemsstaterna främja tillämpningen av internationella standarder eller rekommendationer som har antagits av Internationella teleunionen (ITU), Internationella standardiseringsorganisationen (ISO) eller Internationella elektrotekniska kommissionen (IEC).

Om det finns internationella standarder, skall medlemsstaterna vidta alla rimliga åtgärder för att se till att europeiska standardiseringsorgan, t.ex. ETSI eller CEN/Cenelec, använder dem – eller tillämpliga delar av dem – som grundval för de standarder som de utarbetar, utom i de fall då sådana internationella standarder, eller de tillämpliga delarna av standarderna, inte är ändamålsenliga.

3. Om de standarder och/eller specifikationer som avses i punkt 1 inte har tillämpats på tillfredsställande sätt, så att driftskompatibilitet mellan tjänster i en eller flera medlemsstater inte kan garanteras, kan tillämpningen av dessa standarder och/eller specifikationer göras obligatorisk i enlighet med punkt 4, i den utsträckning som är absolut nödvändig för att garantera sådan driftskompatibilitet och för att öka användarnas valfrihet.

4. Om kommissionen avser att göra tillämpningen av vissa standarder och/eller specifikationer obligatorisk, skall den offentliggöra ett meddelande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* och där begära in offentliga yttranden från alla berörda parter. Kommissionen skall, i enlighet med förfarandet i artikel 19.3, göra tillämpningen av de standarder som är av betydelse i sammanhanget obligatorisk genom att ange dem som obligatoriska standarder i den förteckning över standarder och/eller specifikationer som avses i punkt 1.

5. Om kommissionen anser att de standarder och/eller specifikationer som avses i punkt 1 inte längre bidrar till tillhandahållandet av harmoniserade elektroniska kommunikationstjänster, skall kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 19.2 stryka dem från den förteckning över standarder och/eller specifikationer som anges i punkt 1.

6. Om kommissionen anser att de standarder och/eller specifikationer som avses i punkt 4 inte längre bidrar till tillhandahållandet av harmoniserade elektroniska kommunikationstjänster, skall kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 19.3 stryka dem från den förteckning över standarder och/eller specifikationer som anges i punkt 1.

Artikel 16

Harmoniseringsförfaranden

1. Kommissionen får – i tillämpliga fall enligt förfarandet i artikel 19.2 – utfärda rekommendationer till medlemsstaterna. Medlemsstaterna skall sörja för att de nationella tillsynsmyndigheterna tar största möjliga hänsyn till dessa rekommendationer när de utför sina uppgifter. Om en nationell tillsynsmyndighet väljer att inte följa en rekommendation, skall den offentliggöra sin motivering av detta.

2. Om kommissionen bland annat konstaterar att skillnader i fråga om reglering på nationell nivå skapar hinder för den inre marknaden, eller om högnivågruppen för kommunikationsfrågor bedömer att en bindande harmoniseringsåtgärd är nödvändig, får kommissionen, i enlighet med förfarandet i artikel 19.3, anta bindande harmoniseringsåtgärder.

Artikel 17

Lösande av tvister mellan företag

1. Om en tvist uppkommer, inom det område som omfattas av detta direktiv eller de tillhörande särskilda rättsakterna, mellan företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster i en medlemsstat, skall den berörda nationella tillsynsmyndigheten, på begäran av en av parterna, inom två månader utfärda ett bindande beslut för att lösa tvisten. Medlemsstaten skall sörja för att alla parter samarbetar fullt ut med den nationella tillsynsmyndigheten.

2. Vid lösandet av en tvist skall den nationella tillsynsmyndigheten bland annat beakta

a) användarintressen,

b) författningsenliga skyldigheter eller restriktioner som gäller för någon av parterna,

c) det önskvärda i att främja nyskapande marknadserbjudanden och att erbjuda användarna ett brett urval av elektroniska kommunikationstjänster på nationell nivå och på gemenskapsnivå,

d) – i tillämpliga fall – tillgången på tekniskt och kommersiellt genomförbara alternativ till de begärda tjänsterna eller den begärda utrustningen,

e) behovet av att bevara de elektroniska kommunikationsnätens integritet och upprätthålla driftskompatibiliteten mellan tjänsterna,

f) arten av den begäran som framställts i förhållande till de resurser som står till buds för att uppfylla den,

g) parternas relativa marknadspositioner,

h) allmänintresset (t.ex. skyddet av miljön, folkhälsan och den allmänna säkerheten),

i) främjandet av konkurrens,

j) behovet av att upprätthålla samhällsomfattande tjänster.

3. Den nationella tillsynsmyndighetens beslut skall offentliggöras. Berörda parter skall ges en fullständig redogörelse för de skäl som beslutet grundar sig på.

4. Det förfarande som anges i punkterna 1–3 skall inte hindra någon av parterna från att väcka skadeståndstalan vid nationella domstolar.

Artikel 18

Lösande av tvister som sträcker sig över en eller flera nationsgränser

1. Förfarandet i punkterna 2–5 kan tillämpas, om en gränsöverskridande tvist uppkommer inom det område som omfattas av detta direktiv eller de särskilda rättsakterna mellan parter i olika medlemsstater, och om tvisten faller utanför en nationell tillsynsmyndighets behörighet.

2. Varje part får hänskjuta tvisten till de berörda nationella tillsynsmyndigheterna. De nationella tillsynsmyndigheterna skall samordna sina insatser för att åstadkomma en lösning av tvisten, i enlighet med artikel 17.2.

3. Om tvisten inte är löst inom två månader från det att den har hänskjutits till de berörda nationella tillsynsmyndigheterna, får endera parten, med samtliga övriga parters samtycke, till kommissionen lämna in en begäran, med kopior till samtliga berörda parter, om beslut i tvistefrågan. Därigenom avstår parterna från att vidta några ytterligare åtgärder enligt nationell lagstiftning.

4. När kommissionen mottar en begäran enligt punkt 3, skall den utreda ärendet, biträdd av en expertgrupp om kommissionen anser det nödvändigt, och utfärda ett beslut inom tre månader. Medlemsstaterna skall sörja för att alla parter genomför beslutet fullt ut.

5. Om inget beslut utfärdas enligt punkt 4, står det parterna fritt att vidta ytterligare åtgärder enligt nationell lagstiftning.

Artikel 19

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som består av företrädare från medlemsstaterna och med en företrädare för kommissionen som ordförande (”kommunikationskommittén”).

2. Där det hänvisas till denna punkt skall det rådgivande förfarandet enligt artikel 3 i beslut 1999/468/EG tillämpas med iakttagande av artiklarna 7–8 i det beslutet.

3. Där det hänvisas till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet enligt artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas med iakttagande av artiklarna 7–8 i det beslutet.

Den period som föreskrivs i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

Artikel 20

Utbyte av information

1. I tillämpliga fall skall kommissionen informera kommunikationskommittén om resultatet av de regelbundna överläggningarna med företrädare för nätoperatörer, tjänsteleverantörer, användare, konsumenter, tillverkare och fackliga organisationer.

2. Kommunikationskommittén skall, med beaktande av gemenskapens politik inom området elektronisk kommunikation, främja informationsutbytet mellan medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna och kommissionen när det gäller läget för och utvecklingen av regleringsverksamheten avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster.

Artikel 21

Högnivågrupp för kommunikationsfrågor

1. Härmed inrättas en högnivågrupp för kommunikationsfrågor. Den skall vara rådgivande och handla självständigt.

2. Gruppen skall bestå av företrädare utsedda av de nationella tillsynsmyndigheterna. Gruppen skall själv välja en ordförande. Gruppens sekretariat skall tillhandahållas av kommissionen. Gruppen skall själv fastställa sin arbetsordning, i samförstånd med kommissionen.

3. Vissa av de uppgifter som anges i punkt 4 får utföras av expertgrupper som inrättas för ändamålet. Företrädare för nationella konkurrensmyndigheter och andra relevanta myndigheter skall i förekommande fall inbjudas att delta i gruppens och expertgruppernas arbete.

4. Gruppen och/eller expertgrupperna skall ha följande uppgifter:

a) Granska frågor om tillämpningen av nationella åtgärder som antagits i enlighet med detta direktiv och de tillhörande särskilda rättsakterna i syfte att främja en enhetlig tillämpning av sådana åtgärder i alla medlemsstater.

b) Anta samstämmiga ståndpunkter när det gäller den detaljerade tillämpningen av gemenskapens lagstiftning, i syfte att främja alleuropeiska tjänster.

c) Bistå kommissionen med råd i samband med utarbetandet av beslutet om relevanta produkt- och tjänstemarknader enligt artikel 14.

d) Granska frågor som medlemsstaterna, nationella tillsynsmyndigheter, marknadsaktörer eller användare har ställt till gruppen eller expertgrupperna, och vid behov utarbeta förslag till lösningar.

e) Informera kommissionen om eventuella svårigheter som uppkommer vid tillämpningen av detta direktiv och de särskilda rättsakterna.

f) Godkänna sådan tillämpningspraxis som utarbetats av gruppen eller expertgrupperna eller av andra berörda parter och som skall användas i medlemsstaterna i frågor som rör tillämpningen av gemenskapslagstiftningen inom sektorn.

g) Övervaka och offentliggöra, i förekommande fall med hjälp av en databas, de nationella tillsynsmyndigheternas verksamhet i hela gemenskapen, med betoning på nationella samråd om bestämda regleringsfrågor och efterföljande beslut av de nationella tillsynsmyndigheterna.

5. Gruppen skall underrätta kommissionen om sådana skillnader mellan medlemsstaternas lagstiftning eller praxis som kan påverka gemenskapens marknad för elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster. Gruppen får, på eget initiativ, lämna yttranden eller rekommendationer i alla frågor som rör elektroniska kommunikationsnät eller elektroniska tjänster i gemenskapen.

6. Gruppens yttranden och rekommendationer skall lämnas till kommissionen och till kommunikationskommittén. Kommissionen skall informera gruppen om eventuella åtgärder som kommissionen avser att vidta som uppföljning av gruppens yttranden och rekommendationer.

7. Gruppen och expertgrupperna skall ta största möjliga hänsyn till de synpunkter som uttrycks av berörda parter, inbegripet konsumenter, användare, nätoperatörer, tjänsteleverantörer, tillverkare och relevanta sammanslutningar på gemenskapsplanet.

8. Gruppen skall till Europaparlamentet, rådet och kommissionen lämna in en årlig rapport om sin och expertgruppernas verksamhet. Rapporten skall offentliggöras.

Artikel 22

Offentliggörande av information

1. Medlemsstaterna skall sörja för att aktuell information rörande tillämpningen av detta direktiv och de särskilda rättsakterna offentliggörs i en form som garanterar att alla berörda parter lätt kan få tillgång till den. De skall offentliggöra ett meddelande i respektive medlemsstats officiella tidning med uppgift om hur och var informationen offentliggörs. Det första meddelandet av detta slag skall offentliggöras före den 1 januari 2002, och därefter skall ett meddelande offentliggöras närhelst innehållet i meddelandet har ändrats.

2. Medlemsstaterna skall skicka en kopia av alla sådana meddelanden till kommissionen i samband med offentliggörandet. Informationen skall genom kommissionens försorg i tillämpliga fall delges kommunikationskommittén och högnivågruppen för kommunikationsfrågor.

Artikel 23

Översynsförfarande

Kommissionen skall regelbundet granska hur detta direktiv fungerar och rapportera resultatet till Europaparlamentet och rådet, varvid det första rapporteringstillfället skall infalla senast tre år efter ikraftträdandet av detta direktiv. För detta ändamål får kommissionen begära in upplysningar från medlemsstaterna, som skall lämnas utan dröjsmål.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 24

Upphävande

Följande direktiv och beslut upphör att gälla den 1 januari 2002:

1. Direktiv 90/387/EEG.

2. Beslut 91/396/EEG.

3. Direktiv 92/44/EEG, utan att det påverkar artiklarna 3, 4, 6, 7, 8 och 10 i det direktivet.

4. Beslut 92/264/EEG.

5. Direktiv 95/47/EG.

6. Direktiv 97/13/EG.

7. Direktiv 97/33/EG, utan att det påverkar artiklarna 4, 6, 7, 8, 11, 12, och 14 i det direktivet.

8. Direktiv 97/66/EG.

9. Direktiv 98/10/EG, utan att det påverkar artiklarna 16 och 17 i det direktivet.

Artikel 25

Införlivande med nationell lagstiftning

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2001. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv samt texterna till eventuella senare ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 26

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 27

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA

FÖRTECKNING ÖVER DE MARKNADER SOM SKALL FINNAS MED I KOMMISSIONENS FÖRSTA BESLUT OM PRODUKT- OCH TJÄNSTEMARKNADER (SE ARTIKEL 14)

1. **Marknader som berörs av direktiv (. . .) om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster**

Artikel 16 (reglering av avgifter för slutkunder) och artikel 25.2 (val av operatör)

— Tillhandahållande av anslutning till och bruk av det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter

Artikel 27 (förhyrda förbindelser)

— Tillhandahållande av förhyrda förbindelser till slutanvändare

2. **Marknader som berörs av direktiv [. . .] tillträde och samtrafik med avseende på elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning**

Artikel 7 – Marknader som fastställts enligt det gamla regelverket, där skyldigheterna bör ses över.

Samtrafik (direktiv 97/33/EG, ändrat genom direktiv 98/61/EG)

— Samtalsuppkoppling (access) via det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet

— Samtalsförmedling (terminering) via det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet

— Transiteringstjänster via det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet

— Samtalsuppkoppling via allmänt tillgängliga mobiltelenät

— Samtalsförmedling (terminering) via allmänt tillgängliga mobiltelenät

— Samtrafik i samband med förhyrda förbindelser (samtrafik mellan delförbindelser)

Tillträde till nät och särskilt tillträde till nät (direktiven 97/33/EG och 98/10/EG)

— Tillträde till det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet, innefattande tillträde till accessnätet

— Tillträde till allmänt tillgängliga mobiltelenät, innefattande val av operatör

Storskaligt tillhandahållande av förhyrd förbindelsekapacitet (direktiv 92/44/EEG, ändrat genom direktiv 97/51/EG)

— Tillhandahållande i stor skala av kapacitet inom förhyrda förbindelser till andra leverantörer av elektroniska kommunikationsnät eller elektroniska tjänster

3. **Marknader som berörs av förordning (. . .) om tillträde till accessnät**

— Tjänster som levereras via kopparbaserade accessnät

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om tillträde till accessnät

(2000/C 365 E/15)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 394 slutlig — 2000/0185(COD)

(Framlagt av kommissionen den 23 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) I slutsatserna från Europeiska rådets möte i Lissabon den 23–24 mars 2000 påpekas att företag och medborgare måste ha tillgång till såväl en kommunikationsinfrastruktur av världsklass till rimlig kostnad som ett vittomfattande utbud av tjänster, om Europa fullt ut skall kunna utnyttja den digitala kunskapsbaserade ekonomins tillväxt- och sysselsättningsskapande möjligheter. Vidare uppmanas medlemsstaterna att tillsammans med kommissionen ”arbeta för att införa större konkurrens i de lokala accessnäten före slutet av år 2000 och för att ge tillträde till accessnäten, så att kostnaderna för att använda Internet kan sänkas väsentligt”. Vid Europeiska rådets möte i Feira den 20 juni 2000 föreskrevs ett utkast till handlingsplanen *e*Europe [1], där tillträde till accessnät pekas ut som en kortfristigt prioriterad åtgärd.

(2) ”Accessnätet” är den fysiska kopparledning i det lokala accessnätet vilken förbinder en abonnents lokaler med en operatörs lokalstation, koncentrator eller motsvarande anläggning. Som påpekas i kommissionens femte rapport om genomförandet av EU:s lagstiftning på telekommunikationsområdet [2], är det lokala accessnätet fortfarande ett av de minst konkurrensutsatta segmenten på den liberaliserade telemarknaden. Nytillkomna operatörer disponerar inte någon väl utbyggd alternativ nätinfrastruktur, och de kan inte med traditionella tekniska lösningar nå upp till samma stordriftsfördelar och täckning som de operatörer som anmälts ha ett betydande inflytande på marknaden för fasta allmänt tillgängliga telefonnät (nedan benämnda ”anmälda operatörer”). Det beror på att dessa operatörer har byggt upp sina gamla lokala accessnät med kopparledningar under lång tid i skydd av ensamrätt, och att de har haft möjlighet att finansiera sina investeringar genom de avgifter som de kunnat ta ut i monopolställning.

(3) I Europaparlamentets resolution av den 13 juni 2000 om kommissionens meddelande om 1999 års kommunikationsöversyn [3] betonas betydelsen av att ge sektorn möjlighet att utveckla en sådan infrastruktur som främjar tillväxt av elektronisk kommunikation och e-handel. Vidare betonas betydelsen av en reglering som stöder denna tillväxt. I resolutionen konstateras dessutom att tillträde till accessnät för närvarande i huvudsak handlar om den kopparbaserade infrastrukturen hos dominerande enhet, och att man vid investeringar i alternativ infrastruktur måste kunna tillförsäkra sig en skälig avkastning, eftersom det skulle kunna främja utbyggnaden av sådan infrastruktur i områden där den fortfarande har dålig täckning.

(4) Tillhandahållandet av nya nät med optisk fiber av hög kapacitet direkt till större användare är en särskild marknad som på grund av nyinvesteringar är stadd i utveckling under konkurrensutsatta förhållanden. Därför behandlas inte tillträde till accessnät med optisk fiber i denna förordning.

(5) Det skulle inte vara ekonomiskt lönsamt för nytillkomna operatörer att i sin helhet inom rimlig tid dubblera den dominerande operatörens infrastruktur av kopparbaserade accessnät. Alternativ infrastruktur såsom kabel-TV-nät, satelliter och trådlösa accessnät erbjuder i allmänhet inte samma funktionalitet och täckning.

(6) Enbart anmälda operatörer bör kunna åläggas att lämna tillträde till sina kopparbaserade accessnät. Kommissionen har redan offentliggjort en första förteckning över operatörer av fasta allmänt tillgängliga telefonnät [4].

[1] KOM(2000) 330 slutlig.

[2] KOM(1999) 537.

[3] A5-0145/2000.

[4] EGT C 112, 23.4.1999, s. 2.

(7) Även om kommersiella förhandlingar är det sätt som är att föredra för att enas om tekniska frågor och avgiftssättning för tillträde till accessnät, visar erfarenheterna att det i de flesta fall är nödvändigt med lagstiftning på grund av den obalans i förhandlingsstyrka som råder mellan en nytillkommen operatör och en anmäld operatör, och eftersom det saknas andra alternativ. Anmälda operatörer bör förse tredje part med information och ge denne tillträde till accessnät på samma villkor och av samma kvalitet som för de anmälda operatörernas egna tjänster eller för deras dotterbolags eller partners tjänster. Anmälda operatörer som på kort tid och helst på Internet – under den nationella tillsynsmyndighetens överinseende – offentliggör väl utformade referensanbud om tillträde till accessnät skulle bidra till att skapa icke-diskriminerande marknadsförhållanden med god insyn. Under vissa omständigheter får den nationella tillsynsmyndigheten, i enlighet med gemenskapslagstiftningen, ingripa på eget initiativ och fastställa villkor, däribland avgiftsbestämmelser, för att åstadkomma driftskompatibilitet mellan tjänster, största möjliga ekonomiska effektivitet samt fördelar för slutanvändarna.

(8) Bestämmelserna för kostnadsberäkning och avgiftssättning i fråga om accessnät och tillhörande resurser (såsom samlokalisering och förhyrd överföringskapacitet) bör vara öppet redovisade, icke-diskriminerande och objektiva för att rättvisa skall åstadkommas. Genom avgiftsbestämmelser bör säkerställas att leverantören av accessnät kan täcka sina faktiska kostnader och få skälig avkastning. Avgiftsbestämmelserna för accessnät bör främja en sund och varaktig konkurrens och säkerställa att konkurrensen inte snedvrids, i synnerhet inte genom att en anmäld operatör pressar marginalerna mellan avgifterna för storförbrukare respektive slutkunder. I den frågan anses det viktigt att samråda med konkurrensmyndigheterna.

(9) I sin rekommendation 2000/417/EG av den 25 maj 2000 [1] om tillträde till accessnät (LLUB) – för att skapa ett konkurrenskraftigt och komplett utbud av elektroniska kommunikationstjänster, däribland bredbandiga multimedietjänster och snabba Internettjänster och sitt meddelande av den 26 april 2000 [2] lade kommissionen fram utförliga bestämmelser till hjälp för tillsynsmyndigheterna vid regleringen av olika former av tillträde till accessnät och tillämpningen av gällande gemenskapslagstiftning.

(10) I enlighet med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget kan målet att åstadkomma ett harmoniserat regelverk för tillträde till accessnät i syfte att få till stånd såväl ett konkurrensutsatt tillhandahållande av en kommunikationsinfrastruktur i världsklass till rimlig kostnad som ett vittomfattande utbud av tjänster till alla företag och medborgare i gemenskapen, inte uppnås av alla medlemsstater på ett säkert och harmoniserat sätt eller i rimlig tid, och detta mål kan därför bättre uppnås på gemenskapsnivå. Förordningen begränsas till det minsta antal åtgärder som behövs för att dessa mål skall uppnås och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Denna förordning skall gälla tillträde till accessnät som tillhör sådana nätoperatörer vilka av den nationella tillsynsmyndigheten, i enlighet med tillämpliga gemenskapsbestämmelser, har anmälts till kommissionen som en operatör med ett betydande inflytande på marknaden i fråga om tillhandahållande av fasta allmänt tillgängliga telefonnät och tjänster (nedan benämnda ”anmälda operatörer”).

2. Denna förordning påverkar inte anmälda operatörers skyldighet i enlighet med gemenskapsbestämmelserna, att följa principen om icke-diskriminering vid användning av det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet för att tillhandahålla tredje part snabba access- och överföringstjänster på samma villkor som för sina egna tjänster.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

a) *accessnät*: den fysiska förbindelse av kopparledning i det lokala accessnätet som förbinder en abonnents lokaler med en lokalstation, koncentrator eller motsvarande anläggning som tillhör operatörer av det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet,

b) *tillträde till accessnät*: tillträde med ensamrätt till accessnätet eller gemensamt tillträde till accessnätet; det innebär ingen ändring i äganderätten till det kopparbaserade accessnätet,

c) *tillträde till accessnät med ensamrätt*: den befintliga operatören ger tillträde till det kopparbaserade accessnätet på så vis att den nytillkomna operatören har exklusiv rätt att använda hela frekvensspektrum i kopparledningen och kan erbjuda ett komplett utbud av tal- och datatjänster till slutanvändare,

[1] EGT L 156, 29.6.2000, s. 44.

[2] KOM(2000) 237.

d) *gemensamt tillträde till accessnätet*: tillträde ges till det frekvensspektrum av en kopparledning som inte omfattar talfrekvenser, vilket utnyttjas av den befintliga operatören för att tillhandahålla slutanvändaren grundläggande telefonitjänster samtidigt som en nytillkommen operatör får möjlighet att installera tekniska lösningar, till exempel ADSL-system (asymmetrisk digital abonnentledning, *Asymmetrical Digital Subscriber Line*), för att tillhandahålla slutanvändaren ytterligare tjänster, såsom snabb Internetuppkoppling,

e) *samlokalisering*: tillhandahållande av det utrymme och de installationer som behövs för att i rimlig utsträckning inrymma och ansluta en nytillkommen operatörs utrustning så att denne får tillträde till accessnätet.

Artikel 3

Tillträde till accessnät

1. Anmälda operatörer skall senast den 31 december 2000 ge tredje part tillträde till accessnätet på öppet redovisade, skäliga och icke-diskriminerande villkor. Anmälda operatörer skall på samma villkor och med samma tidsfrister tillhandahålla sina konkurrenter samma utrustning som de själva eller deras partnerföretag disponerar.

2. Anmälda operatörer skall ge tredje part fysiskt tillträde till varje tekniskt möjlig anslutningspunkt i det kopparbaserade accessnätet eller delaccessnätet, i antingen en lokalstation, koncentrator eller motsvarande anläggning, där den nytillkomna operatören kan samlokalisera och ansluta sin egen nätutrustning och egna anläggningar för att kunna leverera tjänster till sin kund.

3. Anmälda operatörer skall senast den 31 december 2000 offentliggöra ett referensanbud avseende tillträde till accessnät och tillhörande utrustning, innefattande samlokalisering med tillfredsställande uppdelning, inklusive en specifikation av anbudet och tillhörande villkor, däribland avgifter, varvid förteckningen i bilagen till rekommendation 2000/417/EG skall följas.

Artikel 4

Myndighetstillsyn

1. Så länge graden av konkurrens i det lokala accessnätet är otillräcklig för att hindra att för höga avgifter tas ut, skall de nationella tillsynsmyndigheterna tillse att de avgifter för tillträde till accessnät som anmälda operatörer debiterar följer principen om kostnadsorientering. De nationella tillsynsmyndigheterna skall, där det är motiverat, vara behöriga att kräva ändringar, även i fråga om avgifter, av referensanbudet för tillträde till accessnätet.

De nationella tillsynsmyndigheterna skall, när de antar bestämmelser och beslut om avgifter för tillträde till accessnätet tillse att en sund och varaktig konkurrens främjas.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall ha behörighet att utan dröjsmål och på ett rättvist och öppet redovisat sätt lösa tvister mellan företag rörande frågor som omfattas av denna förordning,

Artikel 5

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning

(2000/C 365 E/16)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 384 slutlig — 2000/0186(COD)

(Framlagt av kommissionen den 25 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) I direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) fastställs målen för ett regelverk som omfattar elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster inom gemenskapen, inbegripet fasta och mobila telenät, kabel-TV-nät, nät för markbundna sändningar, satellitnät och Internetnät, oavsett om dessa används för tal, telefax, data eller bilder. Sådana nät kan ha auktoriserats av medlemsstater i enlighet med direktivet (om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) eller enligt tidigare regleringsåtgärder. Bestämmelserna i detta direktiv gäller de nät som används för ett affärsmässigt tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster eller för överföring av rundradiosignaler. Direktivet omfattar system för tillträde och samtrafik mellan tjänsteleverantörer. Det omfattar inte nät som används för tillhandahållande av kommunikationstjänster som endast vissa slutanvändare eller en sluten användargrupp har tillgång till, och det behandlar inte heller tillträde för slutanvändare eller andra som inte tillhandahåller allmänt tillgängliga tjänster.

(2) Termen ”tillträde” har många olika betydelser, och därför är det nödvändigt att exakt definiera hur den används i detta direktiv, utan att det påverkar dess användning i andra gemenskapsbestämmelser. Termen ”operatör” förutsätter kontroll av de berörda näten eller den berörda utrustningen, men inte äganderätt; en nätoperatör kan äga underliggande nät eller utrustning, eller helt eller delvis hyra nät och utrustning.

(3) I Europaparlamentets och rådets direktiv 95/47/EG av den 24 oktober 1995 om tillämpning av standarder för sändning av televisionssignaler [1] förordades varken något särskilt överföringssystem för digital television eller några tjänstekrav, vilket gjorde det möjligt för marknadsaktörerna att ta initiativet och utveckla lämpliga system. Genom gruppen för sändning av digital video (Digital Video Broadcasting Group) har aktörerna på den europeiska marknaden utvecklat en serie överföringssystem för television som antagits av rundradioföretag i hela världen. Dessa överföringssystem har standardiserats av Europeiska institutet för telestandarder (ETSI, European Telecommunications Standards Institute) och rekommenderas nu av Internationella teleunionen (ITU, International Telecommunications Union). När det gäller termen ”digitala televisionstjänster i bredbildsformat” är 16:9 det referensformat för televisionstjänster och -program i bredbildsformat som nu har etablerats på medlemsstaternas marknader efter rådets beslut 93/424/EEG av den 22 juli 1993 om en handlingsplan för införande av avancerade televisionstjänster i Europa [2].

(4) På en öppen och konkurrensutsatt marknad bör det inte finnas några begränsningar som hindrar företag från att sinsemellan förhandla om system för tillträde och samtrafik i enlighet med konkurrensreglerna i fördraget, och detta gäller i synnerhet gränsöverskridande avtal. På de marknader där olika företag fortfarande har väldigt olika förhandlingsposition och där vissa företag är beroende av infrastruktur som tillhandahålls av andra för att kunna leverera sina tjänster, är det lämpligt att fastställa ett regelverk för att säkerställa att marknaden fungerar effektivt. I de fall då de affärsmässiga förhandlingarna misslyckas måste de nationella tillsynsmyndigheterna ha befogenhet att i slutanvändarnas intresse säkra det tillträde, den samtrafik och den samverkan av tjänster som är erforderlig. Detta skulle t.ex. vara fallet om nätoperatörer på ett orimligt sätt skulle begränsa slutanvändarnas valfrihet när det gäller tillgång till Internetportaler och -tjänster. De nationella tillsynsmyndigheternas användning av förhandsreglering bör begränsas till de områden där en efterhandstillämpning av tillgängliga medel inom ramen för konkurrenslagstiftningen inte kan ge samma resultat inom samma tidsrymd.

---

[1] EGT L 281, 23.11.1995, s. 51.

[2] EGT L 196, 5.8.1993, s. 48.

(5) Nationella rättsliga eller administrativa åtgärder som innebär att villkoren för tillträde eller samtrafik kopplas till den verksamhet som bedrivs av den part som begär samtrafik, och särskilt till denna parts investeringsgrad i nätinfrastrukturen, och inte till den samtrafik eller det tillträde som tillhandahålls, kan ge upphov till snedvridningar på marknaden och därför strida mot konkurrensreglerna. I vilket fall som helst bör de nationella tillsynsmyndigheterna beakta rättspraxis från Europeiska gemenskapernas domstol och första instansrätt och får inte godkänna ett system för prissättning eller avgifter som strider mot artiklarna 81.1 eller 82 i fördraget.

(6) Nätoperatörer som kontrollerar tillträdet till sina egna kunder, gör det med hjälp av unika nummer och adresser från en offentliggjord nummer- eller adressförteckning. Andra nätoperatörer måste kunna leverera trafik till dessa kunder och måste därför kunna bedriva direkt eller indirekt samtrafik med varandra. De existerande rättigheterna och skyldigheterna att förhandla om samtrafik bör därför bibehållas. Det är också lämpligt att bibehålla de skyldigheter som redan fastställs i direktiv 95/47/EG och som innebär att alla elektroniska kommunikationsnät som används för distribution av digitala televisionstjänster skall kunna klara att distribuera televisionstjänster och program i bredbildsformat, så att användarna kan ta emot sådana program i det format som de sändes i.

(7) Genom direktiv 95/47/EG upprättades en första rättslig ram för den framväxande digital-TV-branschen som bör bibehållas, framför allt när det gäller skyldigheten att ge villkorad tillgång på lika, rimliga och icke-diskriminerande villkor. Marknadsutvecklingen och den tekniska utvecklingen gör det nödvändigt att regelbundet se över dessa skyldigheterna för att exempelvis avgöra om det kan vara motiverat att utvidga skyldigheterna till att omfatta nya nätgränsstationer, som elektroniska programguider (EPG) och gränssnitt för tillämpningsprogram (API), till gagn för Europas medborgare.

(8) För att säkerställa kontinuiteten i befintliga avtal och undvika ett rättsligt tomrum måste man i inledningsskedet i det nya regelverket ta med de skyldigheter som avser tillträde och samtrafik i artiklarna 4, 6, 7, 8, 11, 12, och 14 i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/33/EG av den 30 juni 1997 om samtrafik inom telekommunikation i syfte att säkerställa samhällsomfattande tjänster och samverkan genom tillämpning av principerna om tillhandahållande av öppna nät [1] ändrat genom direktiv 98/61/EG [2], de skyldigheter som avser särskild nätanslutning i artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/10/EG av den 26 februari 1998 om tillhandahållande av öppna nätverk (ONP) för taltelefoni och samhällsomfattande tjänster för telekommunikation i en konkurrensutsatt miljö [3] och de skyldigheter som avser tillhandahållandet av överföringskapacitet för förhyrda förbindelser i Rådets direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser [4] senast ändrat genom kommissionens beslut nr 98/80/EG [5]. Dessa bestämmelser måste dock utan dröjsmål ses över mot bakgrund av de rådande förhållandena på marknaden. En sådan översyn bör även inbegripa de organisationer som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (om tillträde till accessnät). Översynen bör utföras med hjälp av en ekonomisk marknadsanalys som bygger på metoder från konkurrenslagstiftningen. Syftet är att successivt minska den sektorsspecifika förhandsregleringen i takt med att konkurrens utvecklas på marknaden. Förfarandet har också utformats med tanke på att nya flaskhalsar kan uppstå till följd av teknisk utveckling, vilket kan göra det nödvändigt med förhandsreglering, t.ex. när det gäller bredbandsaccessnät. Det kan mycket väl hända att konkurrensen utvecklas olika snabbt i olika marknadssegment och olika medlemsstater, och de nationella tillsynsmyndigheterna måste kunna lätta de lagstadgade skyldigheterna på de marknader där konkurrensen ger önskat resultat. För att tillse att marknadsaktörer med liknande förutsättningar behandlas lika i olika medlemsstater bör kommissionen kunna säkerställa att bestämmelserna i detta direktiv tillämpas på ett harmoniserat sätt. Gemenskapen och dess medlemsstater har i samband med Världshandelsorganisationens (WTO) avtal om grundläggande telekommunikationstjänster gjort åtaganden om samtrafik av telenät som måste fullgöras.

(9) I direktiv 97/33/EG fastställdes ett antal skyldigheter som kunde införas för företag med ett betydande marknadsinflytande: insyn, icke-diskriminering, särredovisning, tillträde och kontroll av priser, inbegripet kostnadsorientering. Denna uppsättning av möjliga skyldigheter bör bibehållas, men för att undvika överreglering bör det också fastställas att det rör sig om de mest omfattande skyldigheter som kan införas för företag. I syfte att fullgöra internationella åtaganden eller följa gemenskapslagstiftningen kan det i speciella fall vara lämpligt att uppställa skyldigheter avseende tillträde eller samtrafik för alla marknadsaktörer, på samma sätt som i dagens system med villkorat tillträde för digitala televisionstjänster. I samtliga fall gäller att förhandsreglering endast kan motiveras om de tillgängliga medlen inom ramen för konkurrenslagstiftningen inte kan ge samma resultat lika snabbt.

[1] EGT L 199, 26.7.1997, s. 32.
[2] EGT L 268, 3.10.1998, s. 37.
[3] EGT L 101, 1.4.1998, s. 24.
[4] EGT L 165, 19.6.1992, s. 27.
[5] EGT L 14, 20.1.1998, s. 27.

(10) Insyn i villkor och krav för tillträde och samtrafik, som t.ex. prissättning, bidrar till snabbare förhandlingar samtidigt som tvister kan undvikas och marknadsaktörerna får förtroende för att en tjänst inte tillhandahålls på diskriminerande villkor. Det är särskilt viktigt med öppenhet och insyn för att säkerställa samverkan när det gäller tekniska gränssnitt.

(11) Principen om icke-diskriminering säkerställer att företag med marknadsinflytande inte kan snedvrida konkurrensen, särskilt när det rör sig om vertikalt integrerade företag som levererar tjänster till aktörer som de konkurrerar med på marknader i efterföljande led.

(12) Med särredovisning blir det möjligt att synliggöra interna prisöverföringar, och de nationella tillsynsmyndigheterna kan i förekommande fall kontrollera om skyldigheter avseende icke-diskriminering fullgörs. När det gäller detta område har kommissionen offentliggjort rekommendation 98/322/EG av den 8 april 1998 om samtrafik på en liberaliserad telemarknad (Del 2 – Särredovisning och kostnadsredovisning). ([1])

(13) Ett obligatoriskt tillträde till nätinfrastruktur kan motiveras som ett sätt att öka konkurrensen, men de nationella tillsynsmyndigheterna måste hitta en jämvikt mellan en infrastrukturägares rätt att utnyttja sin infrastruktur i eget intresse och andra tjänsteleverantörers rätt att få tillträde till den utrustning som de behöver för att erbjuda konkurrerande tjänster. Nationella tillsynsmyndighetens krav på obligatoriskt tillträde som ökar konkurrensen på kort sikt, får inte minska incitamenten för konkurrenter att investera i alternativ utrustning som kan säkra konkurrensen på lång sikt. Kommissionen har behandlat dessa frågor i ett tillkännagivande om tillämpning av konkurrensreglerna på tillträdesavtal inom telesektorn ([2]).

(14) Det kan vara nödvändigt med priskontroll när analysen av en särskild marknad avslöjar att konkurrensen fungerar dåligt. Regleringsåtgärderna kan antingen vara relativt milda, som t.ex. det krav som fastställs i direktiv 97/33/EG om att kostnaden för val av teleoperatör skall vara rimlig, eller betydligt mer långtgående, som t.ex. ett krav på kostnadsorienterade avgifter som måste motiveras fullt ut i de fall då konkurrensen inte är stark nog att hindra överprissättning. Operatörer med betydande marknadsinflytande bör undvika att utöva prispress som gör att skillnaden mellan deras avgifter för slutkunderna och deras samtrafikavgifter inte är tillräckligt stor för att säkerställa en hållbar konkurrens. I kommissionens rekommendation 98/195/EG av den 8 januari 1998 om samtrafik på en liberaliserad telemarknad (Del 1 Prissättning vid samtrafik) ([3]) rekommenderas att samtrafikavgifterna inom gemenskapen skall grundas på de långsiktiga genomsnittliga marginalkostnaderna, vilket främjar effektiviteten och en hållbar konkurrens.

(15) Om medlemsstaterna offentliggör informationen, kommer det att säkerställa att både befintliga och potentiella marknadsaktörer förstår sina rättigheter och skyldigheter och vet var de kan hitta de upplysningar de behöver. Ett offentliggörande i den nationella officiella tidningen hjälper berörda parter i andra medlemsstater att hitta de relevanta upplysningarna.

(16) För att kunna avgöra om gemenskapslagstiftningen tillämpas på korrekt sätt behöver kommissionen veta vilka företag som anmälts ha betydande marknadsinflytande och vilka skyldigheter som de nationella tillsynsmyndigheterna infört för marknadsaktörerna. Medlemsstaterna måste därför, utöver det nationella offentliggörandet, sända dessa upplysningar till kommissionen.

(17) Mot bakgrund av den snabba tekniska och marknadsmässiga utvecklingen bör en översyn av genomförandet av detta direktiv göras inom tre år efter ikraftträdandet för att avgöra om målen uppnås.

(18) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv är åtgärder med allmän räckvidd i den mening som avses i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([4]), och därmed måste de antas genom det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i det beslutet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE, MÅL OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde och mål

1. Inom den ram som fastställs i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) harmoniseras genom detta direktiv det sätt på vilket medlemsstaterna reglerar tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning. Syftet är att i enlighet med den inre marknadens principer upprätta ett regelverk för marknaden mellan leverantörer av nät och tjänster, som leder till varaktig konkurrens och samverkan mellan tjänster samt gynnar konsumenterna.

([1]) EGT L 141, 13.5.1998, s. 6.

([2]) EGT C 265, 22.8.1998, s. 2.

([3]) EGT L 73, 12.3.1998, s. 42.

([4]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

2. I direktivet fastställs rättigheter och skyldigheter dels för de företag som äger eller driver allmänt tillgängliga kommunikationsnät och tillhörande utrustning, dels för de företag som önskar samtrafik och/eller tillträde till dessa nät eller tillhörande utrustning. Vidare uppställs mål för de nationella tillsynsmyndigheterna när det gäller tillträde till nät och samtrafik samt fastställs förfaranden för att säkerställa att de skyldigheter som införs av nationella tillsynsmyndigheter ses över och, när så är lämpligt, upphävs då de uppställda målen har uppnåtts.

Artikel 2

Definitioner

De definitioner som anges i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) skall gälla i tillämpliga fall.

Följande definitioner skall också tillämpas:

a) tillträde: utrustning och/eller tjänster görs tillgängliga för ett annat företag på fastställda villkor, på exklusiv eller icke-exklusiv grund, i syfte att tillhandahålla elektroniska kommunikationstjänster. Bland annat omfattas följande: tillträde till nätelement samt tillhörande utrustning och tjänster, vilket kan inbegripa uppkoppling av utrustning via tråd eller på trådlös väg; tillträde till fysisk infrastruktur som t.ex. byggnader, ledningar och master; tillträde till programsystem som t.ex. driftstödssystem; tillträde till nummeromräkning eller system som erbjuder likvärdiga funktioner; tillträde till mobilnät, i synnerhet för roaming; tillträde till system med villkorad tillgång för digitala televisionstjänster. Samtrafik är en särskild typ av tillträde som genomförs mellan operatörer av allmänt tillgängliga nät. Tillträde inom ramen för detta direktiv avser inte slutanvändarnas tillträde.

b) samtrafik: den fysiska och logiska sammankopplingen av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät som används av samma eller ett annat företag för att göra det möjligt för ett företags användare att kommunicera med samma eller ett annat företags användare eller få tillgång till tjänster som erbjuds av ett annat företag. Tjänsterna kan erbjudas av de berörda parterna eller andra parter som har tillträde till nätet.

c) operatör: ett företag som tillhandahåller, driver eller kontrollerar ett allmänt tillgängligt elektroniskt kommunikationsnät eller tillhörande utrustning som t.ex. system med villkorad tillgång, genom vilket det kan begränsa eller hindra tjänsteleverantörers tillgång till slutanvändarna eller slutanvändarnas val av tjänster.

d) digitala televisionstjänster i bredbildsformat: en televisionstjänst som helt eller delvis består av program som produceras och redigeras för att visas i bredbildsformat i full höjd med användning av anamorfisk expansion. Formatet 16:9 är referensformat för televisionstjänster i bredbildsformat.

e) slutanvändare: en användare som inte tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster.

KAPITEL II

ALLMÄN RAM FÖR TILLTRÄDE OCH SAMTRAFIK

Artikel 3

Allmän ram för reglering av tillträde och samtrafik

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att det inte förekommer några restriktioner som hindrar företag i samma medlemsstat eller i andra medlemsstater från att träffa avtal med varandra om tekniska och affärsmässiga arrangemang för tillträde och/eller samtrafik, i enlighet med gemenskapslagstiftningen. Ett företag som önskar tillträde eller samtrafik behöver inte ha auktorisation för att bedriva verksamhet i den medlemsstat där företaget önskar tillträde eller samtrafik, om företaget inte tillhandahåller några tjänster i den medlemsstaten.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 26 i direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) skall medlemsstaterna inte upprätthålla rättsliga eller administrativa åtgärder som innebär att operatörer, när de beviljar tillträde till nät eller samtrafik, åläggs att erbjuda olika företag olika villkor för samma tjänster och/eller ålägga skyldigheter som inte är kopplade till de tjänster avseende tillträde eller samtrafik som faktiskt tillhandahålls.

Artikel 4

Rättigheter och skyldigheter för företag

1. Alla företag som är auktoriserade att driva elektroniska kommunikationsnät för tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster skall ha rätt och, när så begärs av andra auktoriserade företag, skyldighet att träffa avtal om samtrafik med varandra i syfte att tillhandahålla de berörda tjänsterna, så att tillgången till och samverkan mellan dessa tjänster kan säkerställas inom hela gemenskapen.

2. Elektroniska kommunikationsnät som används för distribution av digitala televisionstjänster skall klara att distribuera televisionstjänster och program i bredbildsformat. Nätoperatörer som tar emot och vidarebefordrar televisionstjänster eller program i bredbildsformat skall bibehålla detta bredbildsformat.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 11 i direktivet (om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) skall de nationella tillsynsmyndigheterna säkerställa att företag som får del av upplysningar från ett annat företag under förhandlingarna om tillträde eller samtrafik endast använder dessa upplysningar för det syfte för vilket de tillhandahölls och hela tiden respekterar konfidentialiteten som gäller för upplysningar som överförs eller lagras. Dessa upplysningar får inte lämnas vidare till andra, t.ex. andra avdelningar, dotterbolag eller samarbetspartner som skulle kunna få konkurrensfördelar genom dem.

Artikel 5

Nationella tillsynsmyndigheters befogenheter och ansvarsområden när det gäller tillträde och samtrafik

1. Nationella tillsynsmyndigheter skall i enlighet med de mål som anges i artikel 7 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) främja och säkra tillfredsställande tillträde till nät och samtrafik samt samverkan mellan tjänster, och de skall utöva sina skyldigheter på ett sätt som främjar effektivitet, varaktig konkurrens och största möjliga nytta för slutanvändarna.

2. Medlemsstaterna skall se till att de nationella tillsynsmyndigheterna har befogenhet att ålägga de operatörer som anmälts ha ett betydande inflytande på en berörd marknad de skyldigheter som anges i artiklarna 6–13 i detta direktiv. Om det saknas avtal om tillträde och samtrafik mellan företag, skall medlemsstaterna se till att de nationella tillsynsmyndigheterna har befogenhet att ingripa på begäran av någon av de berörda parterna eller på eget initiativ, med beaktande av de politiska mål och förfaranden som anges i artiklarna 6, 7, 13–18 i direktivet [om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster].

KAPITEL III

OPERATÖRERS SKYLDIGHETER OCH FÖRFARANDEN FÖR ÖVERSYN AV MARKNADEN

Artikel 6

Villkorad tillgång och annan tillhörande utrustning

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att de villkor som fastställs i del I i bilagan tillämpas när det gäller villkorad tillgång till digitala televisionstjänster som sänds till tittare inom gemenskapen, oavsett överföringssätt.

2. Villkor för tillträde till annan tillhörande utrustning som avses i del II av bilagan får fastställas i enlighet med förfarande i artikel 14.2.

3. Mot bakgrund av marknadsutvecklingen och den tekniska utvecklingen får bilagan ändras i enlighet med förfarandet i artikel 14.2.

Artikel 7

Översyn av tidigare skyldigheter avseende tillträde och samtrafik

1. Medlemsstaterna skall för företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnät bibehålla alla de skyldigheter som avser tillträde och samtrafik och som gällde före den dag då detta direktiv trädde i kraft, i enlighet med artiklarna 4, 6, 7, 8, 11, 12, och 14 i direktiv 97/33/EG, artikel 16 i direktiv 98/10/EG, artiklarna 7 och 8 i direktiv 92/44/EG samt artikel 3 i förordningen (om tillträde till accessnät) till dess att dessa skyldigheter setts över och bedömts i enlighet med punkt 3 i denna artikel.

2. De marknader som berörs av de skyldigheter som avses i punkt 1 kommer att anges i det beslut om relevanta produkt- och tjänstemarknader som kommissionen kommer att offentliggöra i enlighet med det förfarande som anges i artikel 14 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

3. Medlemsstaterna skall säkerställa att de nationella tillsynsmyndigheterna, omedelbart efter ikraftträdandet av detta direktiv och därefter regelbundet genomför en marknadsanalys i enlighet med förfarandet i artikel 14 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) för att bedöma om dessa skyldigheter skall bibehållas, ändras eller upphävas. De parter som påverkas av sådana ändringar eller upphävanden av skyldigheter skall ges en lämplig tidsfrist.

Artikel 8

Åläggande, ändring eller upphävande av skyldigheter

1. Om en operatör efter en marknadsanalys som utförts i enlighet med artikel 14 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) bedöms ha ett betydande inflytande på en viss marknad, skall de nationella tillsynsmyndigheterna ålägga en eller flera av de skyldigheter som anges i artiklarna 9-13 i detta direktiv, om detta är lämpligt, för att hindra att konkurrensen snedvrids. Den särskilda skyldighet eller de särskilda skyldigheter som åläggs skall baseras på det identifierade problemets art.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna får, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser i artikel 6 ålägga operatörer, inbegripet andra operatörer än de som har ett betydande marknadsinflytande, de skyldigheter som anges i artiklarna 9-13 avseende samtrafik, för att fullgöra internationella åtaganden.

I undantagsfall, efter godkännande av kommissionen, får de nationella tillsynsmyndigheterna ålägga operatörer med ett betydande marknadsinflytande skyldigheter avseende tillträde och samtrafik som går utöver vad som anges i artiklarna 9-13, förutsatt att alla sådana skyldigheter är motiverade mot bakgrund av de mål som fastställs i artikel 1 i detta direktiv och artikel 7 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) och står i rimlig proportion till det mål som skall uppnås.

3. När det gäller första stycket i punkt 2 skall de nationella tillsynsmyndigheterna till kommissionen anmäla beslut om att ålägga, ändra eller upphäva skyldigheter för marknadsaktörer, i enlighet med det förfarande som anges i artiklarna 6.2, 6.3 och 6.4 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

Artikel 9

Krav på insyn

1. Nationella tillsynsmyndigheter får i enlighet med artikel 8 införa krav på insyn när det gäller samtrafik och/eller tillträde till nät, vilket innebär att operatörer måste göra specificerade uppgifter allmänt tillgängliga, t.ex. tekniska specifikationer, nätegenskaper, villkor för tillhandahållande och användning samt prissättning.

2. I synnerhet när en operatör omfattas av skyldigheter avseende icke-diskriminering får de nationella tillsynsmyndigheterna ålägga operatören att offentliggöra ett tillräckligt detaljerat referensanbud med en beskrivning av de berörda anbuden som redovisas uppdelade på olika komponenter i enlighet med marknadens behov, samt därmed förbundna villkor som t.ex. prissättning.

3. De nationella tillsynsmyndigheterna får specificera exakt vilka uppgifter som skall tillhandahållas, hur detaljerade de skall vara samt på vilket sätt de skall offentliggöras.

Artikel 10

Krav på icke-diskriminering

1. En nationell tillsynsmyndighet får i enlighet med artikel 8 i detta direktiv uppställa krav på icke-diskriminering när det gäller samtrafik och/eller tillträde till nät.

2. Krav på icke-diskriminering skall framför allt säkerställa att operatören under lika omständigheter tillämpar lika villkor på andra företag som tillhandahåller liknande tjänster, samt att de tjänster och den information som operatören erbjuder andra, tillhandahålls på samma villkor och med samma kvalitet som gäller för egna tjänster eller för dess dotterbolags eller samarbetspartners tjänster.

Artikel 11

Krav på särredovisning

1. En nationell tillsynsmyndighet får i enlighet med artikel 8 i detta direktiv uppställa krav på särredovisning när det gäller specificerad verksamhet med anknytning till samtrafik och/eller tillträde till nät.

Framför allt får en nationell tillsynsmyndighet ålägga ett vertikalt integrerat företag att tillämpa en öppen prissättning för andra operatörer och för intern överföring, i de fall då en marknadsanalys visar att den berörda operatören tillhandahåller utrustning som är av stor betydelse för andra tjänsteleverantörer samtidigt som operatören själv konkurrerar på samma efterföljande marknad som de.

2. För att underlätta kontrollen av att kraven på insyn efterlevs skall de nationella tillsynsmyndigheterna ha befogenhet att kräva att företaget på begäran tillhandahåller sin redovisning, inbegripet uppgifter om intäkter från tredje part. De nationella tillsynsmyndigheter får offentliggöra sådana uppgifter, om de bidrar till en öppen och konkurrensutsatt marknad, med beaktande av nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning om affärshemligheter.

Artikel 12

Skyldigheter avseende tillträde till och användning av specifik nätutrustning

1. En nationell tillsynsmyndighet får i enlighet med artikel 8 kräva att operatörer beviljar tillträde till och användning av specifik utrustning och/eller tillhörande tjänster, bl.a. i situationer då den nationella tillsynsmyndigheten anser att ett nekat tillträde skulle hindra uppkomsten av en varaktigt konkurrensutsatt marknad på slutkundens nivå eller att det inte skulle ligga i slutanvändarnas intresse.

Operatörer kan åläggas bland annat följande skyldigheter:

a) Skyldighet att ge tredje part tillträde till specificerade nätelement och/eller specificerad utrustning.

b) Skyldighet att inte upphäva ett redan beviljat tillträde till utrustning.

c) Skyldighet att erbjuda återförsäljning av specificerade tjänster.

d) Skyldighet att bevilja ett öppet tillträde till tekniska gränssnitt, protokoll och annan viktig teknik som är en förutsättning för samverkan av tjänster.

e) Skyldighet att erbjuda samlokalisering eller andra möjligheter till gemensamt utnyttjande av utrustning, som t.ex. ledningar, byggnader eller master.

f) Skyldighet att erbjuda specificerade tjänster som krävs för att säkerställa samverkande tjänster ända fram till slutanvändarna, t.ex. utrustning för intelligenta nättjänster eller roaming på mobilnät.

g) Skyldighet att erbjuda tillträde till driftstödssystem eller liknande programsystem som krävs för att garantera sund konkurrens när det gäller tillhandahållande av tjänster.

h) Skyldighet att koppla samman nät eller nätutrustning.

De nationella tillsynsmyndigheterna får förbinda dessa skyldigheter med villkor som gäller rättvis behandling, rimlighet, läglighet, insyn och/eller icke-diskriminerande behandling.

2. När sådana skyldigheter åläggs skall de nationella tillsynsmyndigheterna särskilt beakta följande:

a) Den tekniska och ekonomiska bärkraften för användning och installation av konkurrerande utrustning med tanke på marknadsutvecklingen.

b) Möjligheten att erbjuda det föreslagna tillträdet med tanke på den tillgängliga kapaciteten.

c) Nyinvesteringen för ägaren till utrustningen, med tanke på de risker som investeringen är förknippad med.

d) Behovet av att värna konkurrensen på lång sikt.

e) Alla berörda immateriella rättigheter, när så är lämpligt.

Artikel 13

Skyldigheter i samband med priskontroll och kostnadsredovisning

1. En nationell tillsynsmyndighet får i enlighet med artikel 8 införa priskontroll, som bl.a. innefattar skyldighet att tillämpa kostnadsorienterad prissättning och kostnadsredovisningssystem, för vissa specifika typer av samtrafik och/eller tillträde till nät, om en marknadsanalys visar att en potentiell brist på effektiv konkurrens innebär att den berörda operatören kan ha möjlighet att ta ut överpriser eller använda prispress på ett sätt som missgynnar slutanvändarna. De nationella tillsynsmyndigheterna skall ta hänsyn till den investering som gjorts av operatören och de därmed förknippade riskerna.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall säkerställa att varje metod för prissättning som föreskrivs bidrar till att främja effektivitet och en varaktig konkurrens samt ger maximal nytta åt konsumenterna.

3. Om en operatör ålagts att kostnadsorientera sin prissättning, skall bevisbördan för att avgifterna härleds ur kostnaderna, inklusive en rimlig avkastning på investerat kapital, ligga på den berörda operatören. De nationella tillsynsmyndigheterna kan ålägga en operatör att fullt ut motivera sina samtrafikavgifter och, när så är lämpligt, kräva att avgifterna justeras.

4. Om det krävs att ett kostnadsredovisningssystem införs för att möjliggöra kontroll av prissättning, skall de nationella tillsynsmyndigheterna se till att en beskrivning av kostnadsredovisningssystemet offentliggörs av vilken åtminstone kostnadernas huvudkategorier och reglerna för kostnadsallokeringen framgår. Ett kvalificerat oberoende organ skall kontrollera att kostnadsredovisningssystemet efterlevs. En redogörelse för efterlevnaden skall offentliggöras årligen.

KAPITEL IV

FÖRFARANDEN

Artikel 14

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av den kommunikationskommitté som inrättas genom artikel 19 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

2. När hänvisningar görs till denna punkt skall det föreskrivande förfarande som avses i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas i enlighet med artiklarna 7 och 8 i det beslutet.

3. Den period som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

Artikel 15

Offentliggörande av och tillgång till information

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att de särskilda skyldigheter som företag åläggs i enlighet med detta direktiv offentliggörs, med uppgift om de specifika varorna och tjänsterna samt de geografiska marknaderna. De skall se till att aktuell information offentliggörs i en form som garanterar att alla berörda parter lätt kan få tillgång till den.

2. Medlemsstaterna skall sända en kopia av all sådan information som offentliggörs till kommissionen. Kommissionen skall tillhandahålla denna information i lättillgänglig form och, om så är lämpligt, vidarebefordra den till kommunikationskommittén och högnivågruppen för kommunikationsfrågor.

Artikel 16

Anmälan

1. Medlemsstaterna skall före den 31 december 2001 till kommissionen anmäla de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för de uppgifter som anges i detta direktiv.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall till kommissionen anmäla namnen på de operatörer som anses ha ett betydande marknadsinflytande i den mening som avses i detta direktiv samt de skyldigheter som dessa operatörer åläggs i enlighet med direktivet. Varje förändring som påverkar de skyldigheter som gäller för företag eller av de företag som berörs av bestämmelserna i detta direktiv skall utan dröjsmål anmälas till kommissionen.

Artikel 17

Översyn

Kommissionen skall regelbundet göra en översyn av hur direktivet fungerar och rapportera resultatet till Europaparlamentet och rådet; vilket för första gången skall ske senast tre år efter ikraftträdandet av detta direktiv. Kommissionen får i detta syfte begära upplysningar av medlemsstaterna, som dessa utan dröjsmål skall tillhandahålla.

Artikel 18

Införlivande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2001 och skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv samt texterna till eventuella efterföljande ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 19

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 20

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA

Villkor för tillträde till digitala televisionstjänster som sänds till tittare inom gemenskapen

Del I – Villkor för system med villkorad tillgång som skall tillämpas i enlighet med artikel 6.1.

När det gäller villkorad tillgång till digitala televisionstjänster som sänds till tittare inom gemenskapen, oavsett överföringssätt, skall medlemsstaterna i enlighet med artikel 6 säkerställa att följande villkor tillämpas:

a) De system med villkorad tillgång som drivs på gemenskapsmarknaden skall vara utformade så att de möjliggör kostnadseffektiv överföringskontroll och ger nätoperatörerna på lokal eller regional nivå möjlighet till fullständig kontroll över de tjänster för vilka sådana system med villkorad tillgång används.

b) Alla operatörer som driver system med villkorad tillgång, oavsett överföringssätt, som producerar och saluför tjänster som avser tillträde till digitala televisionstjänster skall

   — på lika, rimliga och icke-diskriminerande villkor och i enlighet med gemenskapens konkurrenslagstiftning erbjuda alla rundradioföretag de tekniska tjänster som möjliggör att rundradioföretagets digitalt överförda tjänster kan tas emot av tittare som getts tillgång till dessa tjänster med hjälp av dekodrar administrerade av tjänsteoperatörerna, i enlighet med gemenskapens konkurrenslagstiftning, och

   — föra separata räkenskaper för den verksamhet som gäller deras roll som leverantörer av villkorad tillgång.

c) När tillstånd beviljas för tillverkare av konsumentutrustning, skall innehavare av immateriella rättigheter avseende produkter och system för villkorad tillgång säkerställa att detta görs på lika, rimliga och icke-diskriminerande villkor. Med beaktande av tekniska och affärsmässiga faktorer får innehavare av rättigheter inte koppla beviljandet av tillstånd till villkor som förbjuder, hindrar eller avskräcker från att i samma produkt använda

   — ett gemensamt gränssnitt som möjliggör uppkoppling till flera andra system för tillträde, eller

   — metoder som är specifika för ett annat system för tillträde, förutsatt att tillståndsinnehavaren följer de relevanta och rimliga villkor som, vad denne själv beträffar, garanterar säkerheten vid transaktioner utförda av operatörer av system med villkorad tillgång.

Del II – Annan tillhörande utrustning som skall beaktas i samband med det förfarande som avses i artikel 6.2.

— Tillträde till gränssnitt för tillämpningsprogram (API).

— Tillträde till elektroniska programguider (EPG).

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation

(2000/C 365 E/17)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 385 slutlig — 2000/0189(COD)

(Framlagt av kommissionen den 25 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter [1] skall medlemsstaterna säkerställa fysiska personers fri- och rättigheter i samband med behandling av personuppgifter, särskilt deras rätt till privatliv, för att garantera det fria flödet av personuppgifter inom gemenskapen.

(2) Telehemligheten vid kommunikation garanteras i enlighet med internationella instrument för mänskliga rättigheter, särskilt den europeiska konventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, samt genom medlemsstaternas författningar.

(3) I Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet [2] översattes de principer som fastställts i direktiv 95/46/EG till specifika regler för telekommunikationssektorn. Direktiv 97/66/EG bör anpassas till utvecklingen av marknaden och tekniken för elektroniska kommunikationstjänster så att ett likvärdigt skydd av personuppgifter och privatliv kan erbjudas alla användare av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster, oavsett vilken teknik som används.

(4) I gemenskapen införs för närvarande ny och avancerad digital teknik i de allmänt tillgängliga kommunikationsnäten, vilket leder till särskilda krav på skydd av användarnas personuppgifter och privatliv. Utvecklingen av informationssamhället kännetecknas av att nya elektroniska kommunikationstjänster införs. En större allmänhet har nu fått tillgång till digitala mobilnät till en överkomlig kostnad. Dessa digitala nät har stor kapacitet och möjlighet att behandla personuppgifter. Möjligheterna till en framgångsrik gränsöverskridande utveckling av dessa tjänster beror delvis på om användarna känner förtroende för att deras privatlivs integritet inte äventyras.

(5) Internet bryter upp traditionella marknadsstrukturer genom att tillhandahålla en gemensam, global infrastruktur för leverans av en mängd olika elektroniska kommunikationstjänster. Allmänt tillgängliga kommunikationstjänster via Internet öppnar nya möjligheter för användarna, men för även med sig nya risker för deras personuppgifter och privatliv.

(6) När det gäller allmänt tillgängliga kommunikationsnät bör särskilda rättsliga och tekniska bestämmelser antas för att skydda fysiska personers grundläggande fri- och rättigheter samt juridiska personers berättigade intressen, särskilt med hänsyn till att riskerna ökar i samband med automatisk lagring och behandling av uppgifter om abonnenter och användare.

(7) Rättsliga och tekniska bestämmelser som medlemsstaterna har antagit för att skydda personuppgifter, privatliv och juridiska personers berättigade intressen inom sektorn för elektronisk kommunikation bör harmoniseras för att undvika hinder för den inre marknaden för elektronisk kommunikation i enlighet med artikel 14 i fördraget. Harmoniseringen bör begränsas till vad som krävs för att garantera att främjandet och utvecklingen av nya elektroniska kommunikationstjänster och -nät mellan medlemsstaterna inte hindras.

(8) Medlemsstaterna, leverantörerna, användarna och de behöriga gemenskapsorganen bör samarbeta för att införa och utveckla lämplig teknik, när detta är nödvändigt för att tillämpa de garantier som föreskrivs i detta direktiv, med särskild hänsyn till målet att minimera behandlingen av personuppgifter och i möjligaste mån använda avidentifierade eller pseudonymförsedda uppgifter.

[1] EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

[2] EGT L 24, 30.1.1998, s. 1.

(9) Direktiv 95/46/EG är tillämpligt på sektorn för elektronisk kommunikation, i synnerhet när det gäller alla frågor avseende skydd av grundläggande fri- och rättigheter som inte särskilt omfattas av bestämmelserna i det här direktivet, inbegripet den registeransvariges skyldigheter och enskilda personers rättigheter. Direktiv 95/46/EG är tillämpligt på kommunikationstjänster som inte är allmänt tillgängliga.

(10) I likhet med direktiv 95/46/EG omfattar det här direktivet inte sådana frågor om skydd av grundläggande fri- och rättigheter som rör verksamhet som inte omfattas av gemenskapsrätten. Det åligger medlemsstaterna att vidta de åtgärder som krävs för att skydda allmän säkerhet, försvar, statens säkerhet (inbegripet statens välstånd när verksamheten rör statens säkerhet) och brottsbekämpning. Det här direktivet påverkar inte medlemsstaternas möjlighet att utföra laglig avlyssning av elektronisk kommunikation om det är nödvändigt för något av dessa ändamål.

(11) Abonnenter av en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst kan vara antingen fysiska eller juridiska personer. Detta direktiv kompletterar direktiv 95/46/EG och syftar till att skydda såväl fysiska personers grundläggande rättigheter, särskilt deras rätt till privatliv, som juridiska personers berättigade intressen. Direktivet medför inte någon skyldighet för medlemsstaterna att utvidga tillämpningsområdet för direktiv 95/46/EG till att omfatta skydd av juridiska personers berättigade intressen, som garanteras inom ramen för tillämplig gemenskapslagstiftning och nationell lagstiftning.

(12) Tillämpningen av vissa krav som hänför sig till presentation och skydd när det gäller identifiering av det anropande och uppkopplade numret och till automatisk omstyrning till abonnentledningar som är anslutna till analoga stationer bör inte göras tvingande i särskilda fall, om en sådan tillämpning visar sig vara tekniskt omöjlig eller skulle kräva en oproportionerligt stor ekonomisk insats. Det är viktigt att de berörda parterna informeras om sådana fall och medlemsstaterna bör därför anmäla dessa till kommissionen.

(13) Tjänsteleverantörer bör vidta lämpliga åtgärder för att garantera att deras tjänster är säkra, om nödvändigt tillsammans med den aktör som tillhandahåller nätet, och underrätta abonnenterna om alla särskilda risker till följd av brott mot nätsäkerheten. Sådana risker föreligger särskilt för elektroniska kommunikationstjänster över öppna nät som Internet. Det är framför allt viktigt att abonnenter och användare av sådana tjänster erhåller uttömmande information från tjänsteleverantören om existerande säkerhetsrisker som denne inte kan åtgärda. Tjänsteleverantörer som erbjuder allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster via Internet bör informera användare och abonnenter om åtgärder som de kan vidta för att garantera säkerheten för sin kommunikation, t.ex. genom att använda särskilda typer av program eller krypteringsteknik. Säkerheten bedöms mot bakgrund av artikel 17 i direktiv 95/46/EG.

(14) Åtgärder bör vidtas för att förhindra obehörig åtkomst av kommunikation, för att skydda telehemligheten vid kommunikation via allmänt tillgängliga kommunikationsnät och allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster såväl i fråga om innehåll som uppgifter som har samband med sådan kommunikation. Den nationella lagstiftningen i vissa medlemsstater förbjuder endast obehörig åtkomst av kommunikation om detta sker avsiktligen.

(15) De abonnentuppgifter som behandlas inom elektroniska kommunikationsnät i samband med uppkoppling och överföring av information innehåller upplysningar om fysiska personers privatliv, vilka har rätt till skydd för sin korrespondens. Juridiska personers berättigade intressen skall också tillvaratas. Sådana uppgifter får endast lagras i den utsträckning det är nödvändigt för att tillhandahålla tjänsten när det gäller fakturering och betalning av samtrafikavgifter, och endast under en begränsad tid. Om leverantören av den allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänsten vill låta sådana uppgifter undergå ytterligare behandling för att marknadsföra sina egna elektroniska kommunikationstjänster eller tillhandahålla mervärdestjänster, får detta endast ske om abonnenten givit sitt samtycke till detta efter att ha erhållit korrekt och uttömmande information av den berörda leverantören om vilka typer av ytterligare behandling som denne avser att företa och om abonnentens rätt att inte ge sitt samtycke eller att återkalla sitt samtycke till en sådan behandling. Trafikuppgifter som används för marknadsföring av egna kommunikationstjänster eller för tillhandahållande av mervärdestjänster bör också utplånas eller avidentifieras efter det att tjänsten tillhandahållits. Tjänsteleverantörer bör alltid hålla abonnenterna informerade om vilka typer av uppgifter som de behandlar samt om behandlingens syfte och varaktighet.

(16) Införandet av specificerade räkningar har gett abonnenterna ökad möjlighet att kontrollera att tjänsteleverantören tar ut korrekta avgifter, men detta kan samtidigt utgöra ett hot mot privatlivet för användaren av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster. För att skydda användarens privatliv bör medlemsstaterna därför främja utvecklingen av valmöjligheter när det gäller elektroniska kommunikationstjänster, såsom alternativa betalningsmöjligheter som möjliggör anonym eller strängt privat tillgång till allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster, t.ex. telebetalkort eller betalning med kreditkort.

(17) I digitala mobilnät behandlas lokaliseringsuppgifter som anger den geografiska positionen för mobilanvändarens terminalutrustning för att möjliggöra överföring av kommunikation. Sådana uppgifter är trafikuppgifter som omfattas av artikel 6. Digitala mobilnät kan emellertid också ha kapacitet att behandla lokaliseringsuppgifter som är mer exakta än vad som krävs för överföringen av kommunikation och som används för tillhandahållande av mervärdestjänster, t.ex. individualiserad trafikinformation och vägledning åt förare. Behandlingen av sådana uppgifter för mervärdestjänster bör endast tillåtas om abonnenterna har givit sitt samtycke. Även i de fall då abonnenterna har givit sitt samtycke bör de enkelt och avgiftsfritt tillfälligt kunna hindra behandlingen av lokaliseringsuppgifter.

(18) I fråga om nummerpresentation är det nödvändigt att skydda den uppringande partens rätt att förhindra identifiering av det nummer från vilket samtalet görs och den uppringda partens rätt att avvisa samtal från oidentifierade nummer. Det är i särskilda fall berättigat att förhindra att skydd mot nummerpresentation används. Det ligger i vissa abonnenters intresse, i synnerhet hjälporganisationer och liknande organisationer, att garantera de uppringandes anonymitet. I fråga om presentation av uppkopplat nummer är det nödvändigt att skydda den uppringda partens rätt och berättigade intresse att förhindra identifiering av det nummer till vilket den uppringande faktiskt är uppkopplad, särskilt vid omstyrda samtal. Den som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster bör upplysa sina abonnenter om de möjligheter till nummerpresentation och presentation av uppkopplat nummer som finns i nätet, om alla andra tjänster som erbjuds på grundval av nummerpresentation och presentation av uppkopplat nummer och om de möjligheter till skydd av privatlivet som finns tillgängliga. Detta gör det möjligt för abonnenterna att göra ett väl underbyggt val av det skydd av privatlivet de vill ha. De möjligheter till skydd av privatlivet som erbjuds permanent per abonnentledning behöver inte nödvändigtvis tillhandahållas som en automatiskt nättjänst, utan bör kunna erhållas genom en enkel begäran till leverantören av den allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänsten.

(19) Åtgärder bör vidtas för att skydda abonnenter mot de störningar som kan orsakas av automatisk omstyrning som företas av andra, och abonnenterna bör i sådana fall ha möjlighet att genom en enkel begäran till leverantören av den allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänsten hindra att samtal omstyrs till deras terminaler.

(20) Förteckningar över abonnenter av elektroniska kommunikationstjänster distribueras i stora upplagor och är allmänt tillgängliga. Fysiska personers rätt till privatliv och juridiska personers berättigade intressen kräver att abonnenterna skall kunna avgöra om deras personuppgifter skall offentliggöras i en förteckning och i så fall vilka personuppgifter. Leverantörer av allmänna abonnentförteckningar bör upplysa de abonnenter som finns med i sådana förteckningar om förteckningens syfte och om de särskilda användningsområden som finns för de elektroniska versionerna av allmänna förteckningar, framför allt genom sökfunktioner i programmet, t.ex. funktioner för sökning i omvänd riktning som gör det möjligt för användare av förteckningen att få fram en abonnents namn och adress på grundval av endast ett telefonnummer.

(21) Åtgärder bör vidtas för att skydda abonnenterna mot intrång i privatlivet i form av icke begärda samtal, telefaxmeddelanden, elektroniska brev och andra typer av kommunikation för direkt marknadsföring. Medlemsstaterna kan begränsa sådana åtgärder till abonnenter som är fysiska personer.

(22) Funktioner för tillhandahållande av elektroniska kommunikationstjänster kan integreras med nätet eller finnas i någon del av användarens terminalutrustning, t.ex. i programmen. Skyddet av personuppgifter och privatliv för användarna av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster bör vara fristående från konfigureringen av de olika komponenter som krävs för tillhandahållandet av tjänsten och fördelningen av de nödvändiga funktionerna mellan dessa komponenter. Direktiv 95/46/EG omfattar varje form av behandling av personuppgifter, oavsett vilken teknik som används. Förekomsten av särskilda regler för elektroniska kommunikationstjänster vid sidan av de allmänna regler för andra komponenter som krävs för tillhandahållandet av sådana tjänster främjar inte ett teknikneutralt skydd av personuppgifter och privatliv. Det kan därför vara nödvändigt att vidta åtgärder som innebär att tillverkare av vissa typer av utrustning som används för elektroniska kommunikationstjänster åläggs att konstruera sina produkter på ett sådant sätt att de innehåller skyddsmekanismer som säkerställer att användarens och abonnentens personuppgifter och privatliv skyddas. Om sådana åtgärder antas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse ([3]), kommer det att säkerställa att de tekniska egenskaperna för elektronisk kommunikationsutrustning, inbegripet program som införs för att skydda uppgifter, harmoniseras så att de är förenliga med genomförandet av den inre marknaden.

(23) På samma sätt som enligt bestämmelserna i artikel 13 i direktiv 95/46/EG kan medlemsstaterna under vissa förutsättningar begränsa omfattningen av abonnenternas skyldigheter och rättigheter, t.ex. genom att se till att den som tillhandahåller en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst i enlighet med nationell lagstiftning får förhindra att skydd mot nummerpresentation används i syfte att förebygga eller avslöja brott eller med hänsyn till statens säkerhet.

([3]) EGT L 91, 7.4.1999, s. 10.

(24) Om användarnas och abonnenternas rättigheter inte respekteras, bör det i nationell lagstiftning finnas medel för att åtgärda detta på rättslig väg. Om någon underlåter att följa de nationella bestämmelser som antas med stöd av detta direktiv bör detta leda till påföljder, vare sig personen omfattas av privaträttslig eller offentligrättslig lagstiftning.

(25) Inom tillämpningsområdet för detta direktiv är det lämpligt att dra nytta av erfarenheterna från den arbetsgrupp för skydd av enskilda med avseende på behandling av personuppgifter, som inrättas genom artikel 29 i direktiv 95/46/EG.

(26) För att underlätta efterlevnaden av bestämmelserna i detta direktiv finns det behov av vissa särskilda ordningar för sådan behandling av uppgifter som redan pågår vid den tidpunkt då nationell lagstiftning för genomförande av detta direktiv träder i kraft.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål och tillämpningsområde

1. Genom detta direktiv harmoniseras medlemsstaternas bestämmelser för att säkerställa ett likvärdigt skydd av de grundläggande fri- och rättigheterna, i synnerhet rätten till privatliv, när det gäller behandling av personuppgifter inom sektorn för elektronisk kommunikation, samt för att säkerställa fri rörlighet för sådana uppgifter samt för utrustning och tjänster avseende elektronisk kommunikation inom gemenskapen.

2. Bestämmelserna i detta direktiv skall precisera och komplettera direktiv 95/46/EG för de ändamål som avses i punkt 1. Bestämmelserna är vidare avsedda att skydda berättigade intressen hos de abonnenter som är juridiska personer.

3. Detta direktiv skall inte tillämpas på verksamheter som faller utanför EG-fördragets tillämpningsområde, t.ex. de som omfattas av avdelningarna V och VI i Fördraget om Europeiska unionen, och inte i något fall på verksamheter som avser allmän säkerhet, försvar, statens säkerhet (inbegripet statens välstånd när verksamheten rör statens säkerhet) och statens verksamhet på straffrättens område.

Artikel 2

Definitioner

Om inte annat anges skall de definitioner som finns angivna i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG och 2001/. . ./EG (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) gälla i detta direktiv.

Dessutom skall följande definitioner gälla:

a) användare: en fysisk person som använder en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst för privat eller affärsmässigt bruk, utan att nödvändigtvis ha abonnerat på denna tjänst.

b) trafikuppgifter: alla uppgifter som behandlas i samband med eller i syfte att överföra ett meddelande via ett elektroniskt kommunikationsnät.

c) lokaliseringsuppgifter: alla uppgifter som behandlas i ett elektroniskt kommunikationsnät och som visar den geografiska positionen för terminalutrustningen för en användare av en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst.

d) kommunikation: all information som utbyts eller överförs mellan ett begränsat antal parter genom en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst.

e) samtal: en förbindelse som upprättas genom en allmänt tillgänglig telefonitjänst och som tillåter tvåvägskommunikation i realtid.

Artikel 3

Berörda tjänster

1. Detta direktiv skall tillämpas på behandling av personuppgifter i samband med tillhandahållandet av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster i allmänt tillgängliga kommunikationsnät inom gemenskapen.

2. Artiklarna 8, 10 och 11 skall tillämpas på abonnentledningar anslutna till digitala stationer och, där det är tekniskt möjligt och inte krävs en oproportionerligt stor ekonomisk insats, på abonnentledningar anslutna till analoga stationer.

3. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sådana fall där det skulle vara tekniskt omöjligt eller krävas en oproportionerligt stor ekonomisk insats för att uppfylla kraven i artiklarna 8, 10 och 11.

Artikel 4

Säkerhet

1. Den som tillhandahåller en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst skall vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att säkerställa säkerheten i sina tjänster, om nödvändigt tillsammans med den aktör som tillhandahåller det allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationsnätet när det gäller nätsäkerhet. Dessa åtgärder skall säkerställa en säkerhetsnivå som är anpassad till den risk som föreligger, med beaktande av dagens tillgängliga teknik och kostnaderna för att genomföra åtgärderna.

2. Om det föreligger särskilda risker för brott mot nätsäkerheten, skall leverantören av en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst informera abonnenterna om sådana risker och om hur de kan avhjälpas, inbegripet de kostnader som detta kan medföra.

Artikel 5

Konfidentialitet

1. Medlemsstaterna skall genom nationell lagstiftning garantera telehemligheten vid kommunikation och därmed förbundna trafikuppgifter via allmänt tillgängliga kommunikationsnät och allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster. De skall särskilt förbjuda avlyssning, uppfångande med tekniskt hjälpmedel, lagring eller andra metoder som innebär att kommunikationen och de därmed förbundna trafikuppgifterna kan fångas upp eller övervakas av andra personer än användarna utan de berörda användarnas samtycke, utom när de har laglig rätt att göra detta i enlighet med artikel 15.1.

2. Punkt 1 påverkar inte sådan inspelning av kommunikation och därmed förbundna trafikuppgifter som är tillåten enligt lag och som görs i samband med bedrivande av laglig affärsverksamhet för att tillhandahålla bevis om en affärstransaktion eller annan affärskommunikation.

Artikel 6

Trafikuppgifter

1. Trafikuppgifter om abonnenter och användare som behandlas i syfte att överföra kommunikation och som lagras av den aktör som tillhandahåller ett allmänt tillgängligt kommunikationsnät och/eller en allmänt tillgänglig kommunikationstjänst skall utplånas eller avidentifieras vid samtalets slut utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i punkterna 2, 3 och 4.

2. Trafikuppgifter som krävs för abonnentfakturering och samtrafikavgifter får behandlas. Sådan behandling är tillåten endast fram till utgången av den period under vilken det lagligen går att göra invändningar mot fakturan eller kräva betalning.

3. Den som tillhandahåller en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst får, i syfte att tillhandahålla mervärdestjänster till abonnenter, behandla de uppgifter som avses i punkt 1 i den utsträckning och under den tidsperiod som är nödvändig för sådana tjänster, om abonnenten samtycker.

4. Tjänsteleverantören skall informera abonnenten om de typer av trafikuppgifter som behandlas för de ändamål som anges i punkterna 2 och 3 och behandlingens varaktighet.

5. Behandlingen av trafikuppgifter skall, i enlighet med punkterna 1–4, begränsas till sådana personer som av leverantören av allmänt tillgängliga kommunikationsnät och/eller kommunikationstjänster getts i uppdrag att för dennes räkning hantera fakturering, trafikstyrning, kundförfrågningar, spårning av bedrägerier, marknadsföring av leverantörens egna elektroniska kommunikationstjänster eller tillhandahållande av en mervärdestjänst, och behandlingen skall begränsas till sådant som är nödvändigt för dessa verksamheter.

6. Punkterna 1, 2, 3 och 5 skall tillämpas utan att det påverkar behöriga myndigheters möjlighet att erhålla information om trafikuppgifter, i enlighet med tillämplig lagstiftning, i syfte att avgöra tvister, i synnerhet sådana som gäller samtrafik och fakturering.

Artikel 7

Specificerade räkningar

1. Abonnenter skall ha rätt att få ospecificerade räkningar.

2. Medlemsstaterna skall tillämpa nationella bestämmelser för att jämka samman abonnenternas rätt till specificerade räkningar och uppringande användares och abonnenters rätt till privatliv, t.ex. genom att säkerställa att tillräckliga alternativa möjligheter till kommunikation eller betalning, som skyddar privatlivet, finns tillgängliga för sådana användare och abonnenter.

Artikel 8

Presentation och skydd när det gäller identifiering av det anropande och uppkopplade numret

1. Om nummerpresentation erbjuds, skall den användare som ringer upp ha möjlighet att kostnadsfritt och på ett enkelt sätt förhindra presentationer per samtal. Den abonnent som ringer upp skall ha denna möjlighet permanent för alla samtal.

2. Om nummerpresentation erbjuds, skall den uppringde abonnenten ha möjlighet att kostnadsfritt och på ett enkelt sätt förhindra nummerpresentationen vid inkommande samtal, så länge det är fråga om rimlig användning av denna funktion.

3. Om nummerpresentation erbjuds och numret visas innan samtalet etableras, skall den uppringde abonnenten ha möjlighet att på ett enkelt sätt avvisa inkommande samtal om skydd mot nummerpresentationen används av uppringande användare eller abonnent.

4. Om presentation av det uppkopplade numret erbjuds, skall den uppringde abonnenten ha möjlighet att kostnadsfritt och på ett enkelt sätt förhindra presentationen av det uppkopplade numret för den uppringande användaren.

5. Bestämmelserna i punkt 1 skall också gälla för samtal från gemenskapen till tredje land. Bestämmelserna i punkterna 2, 3 och 4 skall också gälla för inkommande samtal från tredje land.

6. Om nummerpresentation och/eller presentation av det uppkopplade numret erbjuds skall medlemsstaterna säkerställa att leverantörerna av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster informerar allmänheten om detta och om de möjligheter som avses i punkterna 1–4.

Artikel 9

Lokaliseringsuppgifter

1. I de fall då de elektroniska kommunikationsnäten klarar att behandla andra lokaliseringsuppgifter än trafikuppgifter som rör användare eller abonnenter av deras tjänster, får dessa uppgifter endast behandlas om de avidentifieras eller om användarna eller abonnenterna givit sitt samtycke, och då i den utsträckning och för den tid som krävs för tillhandahållandet av en mervärdestjänst. Innan användaren eller abonnenten ger sitt samtycke skall tjänsteleverantören informera denne om vilken typ av lokaliseringsuppgifter som kommer att behandlas, behandlingens syfte och varaktighet samt om uppgifterna kommer att vidarebefordras till tredje part för tillhandahållande av mervärdestjänsten.

2. I de fall då användaren eller abonnenten samtyckt till behandling av andra lokaliseringsuppgifter än trafikuppgifter skall användaren eller abonnenten även fortsättningsvis ha möjlighet att på ett enkelt sätt och utan kostnad tillfälligt kunna hindra behandlingen av sådana uppgifter för varje nätförbindelse eller för varje överföring av kommunikation.

3. Bearbetningen av lokaliseringsuppgifter i enlighet med punkterna 1 och 2 skall begränsas till personer som handlar på uppdrag av leverantören av den elektroniska kommunikationstjänsten eller den tredje part som tillhandahåller mervärdestjänsten, och den skall begränsas till det som är nödvändigt för att tillhandahålla mervärdestjänsten.

Artikel 10

Undantag

Medlemsstaterna skall säkerställa att det finns öppna förfaranden som reglerar det sätt på vilket den som tillhandahåller ett allmänt tillgängligt kommunikationsnät och/eller en allmänt tillgänglig kommunikationstjänst har möjlighet att

a) temporärt åsidosätta skydd mot nummerpresentation om en abonnent begär spårning av okynnessamtal eller störande samtal. I så fall skall, i enlighet med nationell lagstiftning, de uppgifter som identifierar den uppringande abonnenten lagras och hållas tillgängliga av den som tillhandahåller ett allmänt tillgängligt kommunikationsnät och/eller en allmänt tillgänglig elektronisk kommunikationstjänst,

b) permanent åsidosätta skydd mot nummerpresentation och abonnenters eller användares temporära återkallelse av eller bristande samtycke vad gäller behandling av lokaliseringsuppgifter, för organisationer som handhar nödsamtal och som av en medlemsstat erkänts som en sådan organisation, inbegripet rättsvårdande myndigheter, ambulanscentraler och brandkårer, för att ta emot sådana samtal.

Artikel 11

Automatisk omstyrning

Medlemsstaterna skall säkerställa att alla abonnenter har möjlighet att kostnadsfritt och på ett enkelt sätt stoppa automatisk omstyrning som görs av tredje part till abonnentens terminal.

Artikel 12

Abonnentförteckningar

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att abonnenterna kostnadsfritt informeras om ändamålet eller ändamålen med en tryckt eller elektronisk abonnentförteckning som är tillgänglig för allmänheten eller kan erhållas genom en nummerupplysningstjänst, där abonnenternas personuppgifter kan finnas med, och om varje ytterligare användningsmöjlighet som bygger på sökfunktioner som finns i de elektroniska versionerna av abonnentförteckningen.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att abonnenterna kostnadsfritt ges möjlighet att avgöra om deras personuppgifter skall finnas med i allmänna abonnentförteckningar och i så fall vilka uppgifter, i den utsträckning uppgifterna är relevanta för det ändamål med abonnentförteckningen som fastställts av den som tillhandahåller förteckningen, och att bekräfta, ändra eller dra tillbaka sådana uppgifter.

3. Punkterna 1 och 2 skall gälla för abonnenter som är fysiska personer. Medlemsstaterna skall också, inom ramen för gemenskapslagstiftningen och tillämplig nationell lagstiftning, säkerställa att berättigade intressen för abonnenter som inte är fysiska personer är tillräckligt skyddade när det gäller förteckning av dem i allmänna abonnentförteckningar.

Artikel 13

Icke begärd kommunikation

1. Användning av automatiska uppringningssystem utan mänsklig medverkan (automatisk uppringningsutrustning), telefaxapparater (fax) eller elektronisk post för direkt marknadsföring kan bara tillåtas i fråga om abonnenter som i förväg har gett sitt samtycke.

2. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att kostnadsfritt säkerställa att icke begärd kommunikation för direkt marknadsföring som sker på andra sätt än dem som anges i punkt 1 inte tillåts utan den berörda abonnentens samtycke eller till abonnenter som inte önskar få sådan kommunikation; vilken av dessa möjligheter som väljs skall avgöras enligt nationell lagstiftning.

3. Punkterna 1 och 2 skall gälla för abonnenter som är fysiska personer. Medlemsstaterna skall också, inom ramen för gemenskapslagstiftningen och tillämplig nationell lagstiftning, säkerställa att berättigade intressen för abonnenter som inte är fysiska personer är tillräckligt skyddade när det gäller icke begärd kommunikation.

Artikel 14

Tekniska egenskaper och standardisering

1. Vid genomförandet av bestämmelserna i detta direktiv skall medlemsstaterna i enlighet med punkterna 2 och 3 säkerställa att inga tvingande krav på specifika tekniska egenskaper uppställs för terminalutrustning eller annan utrustning för elektronisk kommunikation som kan hindra att utrustningen släpps ut på marknaden och hindra den fria rörligheten för sådan utrustning inom och mellan medlemsstaterna.

2. När bestämmelserna i detta direktiv kan genomföras endast genom att krav uppställs på särskilda tekniska egenskaper i elektroniska kommunikationsnät, skall medlemsstaterna informera kommissionen i enlighet med det förfarande som anges i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG [1].

3. När så krävs skall kommissionen anta bestämmelser för att säkerställa att terminalutrustning innehåller de säkerhetsmekanismer som krävs för att garantera skyddet av användarens och abonnentens personuppgifter och privatliv i enlighet med direktiv 1999/5/EG och rådets beslut 87/95/EEG [2].

Artikel 15

Tillämpningen av vissa bestämmelser i direktiv 95/46/EG

1. Medlemsstaterna får genom lagstiftning vidta åtgärder för att begränsa omfattningen av de rättigheter och skyldigheter som anges i artiklarna 5, 6, 8.1–8.4 och 9 i detta direktiv när en sådan begränsning är nödvändig för att skydda statens säkerhet, försvar och allmän säkerhet samt för förebyggande, undersökning eller avslöjande av brott och åtal för brott eller vid obehörig användning av ett elektroniskt kommunikationssystem enligt artikel 13.1 i direktiv 95/46/EG.

2. Bestämmelserna i kapitel III om rättslig prövning, ansvar och sanktioner i direktiv 95/46/EG skall tillämpas på de nationella bestämmelser som antas i enlighet med detta direktiv och de individuella rättigheter som kan härledas från detta direktiv.

3. Den arbetsgrupp för skydd av enskilda med avseende på behandling av personuppgifter som inrättades genom artikel 29 i direktiv 95/46/EG skall också utföra de uppgifter som avses i artikel 30 i det direktivet när det gäller frågor som omfattas av detta direktiv, t.ex. skyddet av grundläggande fri- och rättigheter samt berättigade intressen inom sektorn för elektronisk kommunikation.

Artikel 16

Övergångsbestämmelser

Artikel 12 skall inte tillämpas på upplagor av abonnentförteckningar som utgivits innan de nationella bestämmelser som antas i enlighet med detta direktiv har trätt i kraft.

Artikel 17

Införlivande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2001 och skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv och texterna till eventuella senare ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 18

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 19

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

---

[1] EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

[2] EGT L 36, 7.2.1987, s. 31.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster

(2000/C 365 E/18)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 386 slutlig — 2000/0188(COD)

(Framlagt av kommissionen den 28 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Resultatet av det offentliga samrådet om 1999 års kommunikationsöversyn och vägledning för det nya regelverket, återgivet i kommissionens meddelande av den 26 april 2000 [1], visar att det i hela gemenskapen finns ett behov av mera harmoniserade och mindre betungande bestämmelser om marknadstillträde för elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät.

(2) Konvergensen mellan olika elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät och deras tekniska lösningar kräver att ett system för auktorisation införs som täcker alla närliggande tjänster på ett enhetligt sätt, oberoende av vilka tekniska lösningar som används.

(3) Systemet för tillståndsgivning för elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät bör vara så lite betungande som möjligt, för att stimulera framväxten av nya elektroniska kommunikationstjänster och för att tjänsteföretag och konsumenter skall kunna dra nytta av de stordriftsfördelar som en inre marknad innebär.

(4) Dessa mål uppnås bäst genom en allmän auktorisation för alla elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät, för vilken det inte krävs något uttryckligt beslut eller något särskilt dokument utfärdat av den nationella tillsynsmyndigheten, och genom att formkraven begränsas till en anmälan.

(5) De rättigheter som företagen har enligt den allmänna auktorisationen måste anges uttryckligen i denna för att likvärdiga marknadsvillkor skall råda inom hela gemenskapen och för att underlätta förhandlingar över nationsgränserna om samtrafik mellan allmänt tillgängliga kommunikationsnät.

(6) Beviljandet av särskilda rättigheter kan även fortsättningsvis behövas för radiofrekvenser och nummer (inbegripet korta servicenummer) från den nationella nummerplanen. Nummerrättigheter kan också erhållas från en europeisk nummerplan, till exempel den virtuella landskoden 3883, som tilldelats länder som är medlemmar av Europeiska post- och telesammanslutningen (CEPT). Dessa nyttjanderätter bör endast inskränkas om det krävs med hänsyn till knappheten på radiofrekvenser och till behovet av att säkerställa att det används på ett effektivt sätt.

(7) Villkoren som får fogas till allmän auktorisation och till särskilda nyttjanderätter bör begränsas till vad som är absolut nödvändigt för att säkerställa att grundläggande gemenskapsrättsliga krav och skyldigheter följs.

(8) Särskilda skyldigheter som med stöd av gemenskapslagstiftningen får åläggas tjänsteföretag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät på grund av deras betydande inflytande på marknaden enligt definitionen i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), bör införas åtskilda från de allmänna rättigheter och förpliktelser som följer av den allmänna auktorisationen.

(9) Den allmänna auktorisationen bör bara innehålla villkor som är specifika för sektorn för elektronisk kommunikation. Den bör inte underkastas villkor som redan gäller i kraft av annan nationell lagstiftning som inte är begränsad till denna sektor.

(10) Om efterfrågan på radiofrekvenser i ett särskilt frekvensområde överstiger tillgången, bör lämpliga och öppet redovisade förfaranden följas vid frekvenstilldelningen, för att diskriminering skall kunna undvikas och för att den knappa resursen skall kunna användas på ett optimalt sätt.

(11) Överenskommelser på det europeiska planet om harmonisering av tilldelningen av radiofrekvenser till särskilda företag bör följas strikt av medlemsstaterna vid beviljande av nyttjanderätter till radiofrekvenser från den nationella frekvensanvändningsplanen.

[1] KOM(2000) 239.

(12) Företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät kan behöva ett intyg om sina rättigheter, enligt den allmänna auktorisationen, när det gäller samtrafik och ledningsrätter, särskilt för att underlätta förhandlingar med andra myndigheter, på regional- eller lokalplanet, eller med tjänsteleverantörer i andra medlemsstater. Den nationella tillsynsmyndigheten bör därför på begäran, eller automatiskt vid anmälan om allmän auktorisation, ge företaget ett intyg med sådant innehåll.

(13) Påföljderna för överträdelser av de villkor som gäller för den allmänna auktorisationen bör stå i proportion till hur allvarlig överträdelsen är. Utom i undantagsfall skulle det inte vara rimligt att återkalla rätten att tillhandahålla elektroniska kommunikationsnät eller att använda radiofrekvenser eller nummer, i det fall ett företag brutit mot ett eller flera av villkoren för den allmänna auktorisationen. Detta gäller dock inte om en medlemsstat måste vidta brådskande åtgärder vid allvarliga hot mot den allmänna ordningen, statens säkerhet eller folkhälsan eller mot andra företags ekonomiska eller driftsmässiga intressen. Direktivet bör heller inte påverka sådana skadeståndskrav mellan företag som skall bedömas enligt nationell rätt.

(14) En rapporterings- och informationsskyldighet kan vara betungande för både tjänsteföretagen och de nationella tillsynsmyndigheterna. Sådana skyldigheter bör därför vara rimliga, sakligt motiverade och begränsade till vad som är absolut nödvändigt. Det finns ingen anledning att kräva att det systematiskt och regelbundet skall styrkas att alla villkor för den allmänna auktorisationen eller nyttjanderätten uppfylls. Företagen har rätt att få reda på vad den information som de bör tillhandahålla, skall användas till. Tillhandahållande av information bör inte göras till ett villkor för marknadstillträde. Direktivet bör inte påverka medlemsstaternas skyldigheter att lämna sådana uppgifter som krävs för att försvara gemenskapens intressen i samband med internationella överenskommelser.

(15) Administrativa avgifter får läggas på dem som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster för att finansiera den nationella tillsynsmyndighetens arbete med att administrera auktorisationssystemet och bevilja nyttjanderätter. Avgifterna bör begränsas till de faktiska administrativa kostnaderna för arbetet. Det bör därför finnas insyn i de nationella tillsynsmyndigheternas intäkter och kostnader, vilket bör åstadkommas genom årliga rapporter om uppburna avgifter och administrativa kostnader. Företagen kan då kontrollera att de administrativa kostnaderna och avgifterna är i balans. Administrativa avgifter får inte fungera som ett hinder för marknadstillträde. De bör därför fördelas i proportion till företagets omsättning för de berörda tjänsterna för det räkenskapsår som föregår avgiftsåret. Små och medelstora företag bör inte betala några administrativa avgifter.

(16) Utöver de administrativa avgifterna kan användaravgifter tas ut användningen av radiofrekvenser och nummer för att se till att dessa resurser används på ett optimalt sätt. Dessa användaravgifter bör inte hindra utvecklingen av innovativa tjänster och konkurrensen på marknaden.

(17) Medlemsstaterna kan på sakliga grunder behöva ändra rättigheter, villkor, förfaranden, administrativa avgifter och användaravgifter när det gäller den allmänna auktorisationen och nyttjanderätter. Ändringarna bör anmälas i god tid till alla berörda parter så att de får möjlighet att yttra sig om dessa.

(18) För att uppfylla målet om god insyn krävs att tjänsteföretag, konsumenter och andra berörda parter lätt får tillgång till information om rättigheter, villkor, förfaranden, administrativa avgifter, användaravgifter och beslut när det gäller tillhandahållande av elektroniska kommunikationstjänster, nyttjanderätt till radiofrekvenser och nummer, nationella frekvensanvändningsplaner och nationella nummerplaner. Det är en viktig uppgift för de nationella tillsynsmyndigheterna att tillhandahålla och uppdatera sådan information och att samla in all viktig information om ledningsrätter, om dessa rättigheter administreras av någon annan myndighet.

(19) Det bör kontrolleras att den inre marknaden fungerar i kombination med de nationella auktorisationsbestämmelserna enligt detta direktiv. Om dessa kontroller visar att det fortfarande finns hinder för den inre marknaden, kan ytterligare åtgärder behövas. Bestämmelser om vilka förfaranden som skall användas för detta finns i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

(20) Ersättandet av auktorisationer som gäller när detta direktiv träder i kraft, med allmän auktorisation och invididuella nyttjanderätter enligt detta direktiv bör inte leda till utökade förpliktelser eller inskränkta rättigheter för de tjänsteföretag som har den tidigare formen av auktorisation, såvida inte det skulle få negativa konsekvenser för andra företags rättigheter och skyldigheter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål och tillämpningsområde

1. Syftet med detta direktiv är att förverkliga en inre marknad för elektroniska kommunikationstjänster genom harmonisering och förenkling av de bestämmelser och villkor som gäller för auktorisation, vilket skall göra det enklare att tillhandahålla elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät i hela gemenskapen.

2. Direktivet gäller all auktorisation för tillhandahållande av elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät.

Artikel 2

Definitioner

För detta direktiv skall definitionerna i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) gälla.

Artikel 3

Allmän auktorisation för elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät

1. Medlemsstaterna får endast hindra ett företag från att tillhandahålla elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät, om detta är nödvändigt för att skydda den allmänna ordningen, statens säkerhet eller folkhälsan.

2. Tillhandahållande av elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät får endast underkastas allmän auktorisation. Det får krävas att det berörda företaget skall göra en anmälan, men inte att det skall ha erhållit ett uttryckligt beslut eller något annat administrativt dokument från den nationella tillsynsmyndigheten innan det börjar utöva de rättigheter som följer av auktorisationen. Företaget får inleda sin kommersiella verksamhet direkt efter en sådan anmälan, under förutsättning att bestämmelserna om nyttjanderätt i artiklarna 57 är uppfyllda.

3. Den anmälan som avses i punkt 2 får inte innefatta mer än att en juridisk eller fysisk person lämnar en förklaring till den nationella tillsynsmyndigheten om att personen har för avsikt att börja tillhandahålla elektroniska kommunikationstjänster eller kommunikationsnät, tillsammans med det minimum av information som den nationella tillsynsmyndigheten behöver för att kunna föra ett register över dem som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät. Informationen skall inskränka sig till sådana uppgifter som namn på företaget och dess kontaktpersoner, företagets adress samt en kortfattad beskrivning av den tillhandahållna tjänsten.

Artikel 4

Grundläggande rättigheter som följer av den allmänna auktorisationen

Företag som erhållit sådan auktorisation som avses i artikel 3 har rätt att

a) tillhandahålla allmänheten elektroniska kommunikationstjänster och förhandla om samtrafik med andra som tillhandahåller allmänt tillgängliga kommunikationstjänster som är underkastade allmän auktorisation i gemenskapen i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning),

b) anlägga elektroniska kommunikationsnät och beviljas de ledningsrätter som behövs i enlighet med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster),

c) får möjlighet att bli utsedd att tillhandahålla tjänster som ingår i ett åtagande om samhällsomfattande tjänster på delar av eller hela det nationella territoriet i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

Artikel 5

Nyttjanderätter för radiofrekvenser och nummer

1. Om det är möjligt och särskilt om risken för skadlig störning är försumbar, skall medlemsstaterna inte kräva att individuella nyttjanderätter beviljas som förutsättning för användningen av radiofrekvenser, utan skall i stället knyta villkoren för användning av radiofrekvenser till den allmänna auktorisationen.

2. Om individuella rättigheter måste beviljas för användningen av radiofrekvenser och nummer, skall medlemsstaterna på begäran bevilja företag som tillhandahåller tjänster enligt den allmänna auktorisationen, sådana rättigheter, om detta inte strider mot bestämmelserna i artiklarna 6 och 7 eller andra bestämmelser som skall garantera att dessa resurser används på ett effektivt sätt i enlighet med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

Dessa nyttjanderätter skall beviljas genom ett öppet och icke-diskriminerande förfarande med god insyn. Medlemsstaterna skall vid beviljandet av nyttjanderätten ange om och på vilka villkor denna kan överlåtas i enlighet med artikel 8 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster). Om en medlemsstat beviljar nyttjanderätter för viss tid skall giltighetstiden vara skälig för den ifrågavarande tjänsten.

3. Beslut om nyttjanderätt skall fattas, delges och offentliggöras så snart som möjligt när det gäller nummer inom två veckor efter det att ansökan mottagits av den behöriga myndigheten och när det gäller radiofrekvenser inom sex veckor.

4. Medlemsstaterna får endast begränsa beviljandet av nyttjanderätter när så är nödvändigt för att garantera en effektiv användning av radiofrekvenser och i enlighet med artikel 7. Medlemsstaterna skall bevilja nyttjanderätter om det finns frekvenser lediga.

Artikel 6

Villkor som är fogade till den allmänna auktorisationen och till nyttjanderätter för radiofrekvenser och nummer

1. Den allmänna auktorisationen för tillhandahållande av elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät samt nyttjanderätter för radiofrekvenser och nyttjanderätter för nummer omfattas endast av de villkor som är upptagna i grupp A, B respektive C i bilagan. Dessa villkor skall vara sakligt motiverade med avseende på den berörda tjänsten, samt icke-diskriminerande, rimliga och öppet redovisade.

2. Särskilda skyldigheter som kan åläggas dels sådana företag som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät, om företagen har ett betydande inflytande på marknaden enligt artikel 8 i direktivet (om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning), dels sådana företag som i enlighet med direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) utsetts till att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster skall i rättsligt avseende vara åtskilda från de generella rättigheter och skyldigheter som följer av den allmänna auktorisationen. I syfte att ge företagen insyn i förfarandet skall i den allmänna auktorisationen anges de kriterier och förfaranden som gäller när sådana särskilda skyldigheter åläggs enskilda företag.

3. Den allmänna auktorisationen får bara innehålla villkor som är specifika inom området för det aktuella direktivet i enlighet med grupp A i bilagan, och den får inte innehålla någon upprepning av villkor som redan gäller för företagen i kraft av annan nationell lagstiftning.

4. Medlemsstaterna får inte upprepa villkor som gäller för den allmänna auktorisationen när de beviljar nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer.

Artikel 7

Förfarande för att begränsa beviljandet av nyttjanderätter till radiofrekvenser

1. En medlemsstat som överväger att begränsa beviljandet av nyttjanderätter till radiofrekvenser skall

a) beakta behovet av att maximera användarnas nytta och att underlätta en ökad konkurrensutveckling,

b) ge alla berörda parter, inbegripet användare och konsumenter, tillräcklig möjlighet att inom en tidsfrist som inte får understiga 30 dagar inkomma med synpunkter på en sådan begränsning,

c) offentliggöra beslutet att begränsa beviljandet av nyttjanderätter tillsammans med en motivering,

d) se över begränsningarna med rimliga intervall eller på begäran av företagen, samt

e) uppmana till ansökningar om nyttjanderätt.

2. En medlemsstat som konstaterar att ytterligare nyttjanderätter till radiofrekvenser kan beviljas, skall offentliggöra detta konstaterande och uppmana till ansökningar om dessa rättigheter.

3. En medlemsstat som behöver begränsa beviljandet av nyttjanderätter till radiofrekvenser skall bevilja sådana rättigheter på grundval av sakliga, icke-diskriminerande, detaljerade, öppet redovisade och rimliga urvalskriterier. Vid urvalet skall man beakta behovet av att främja en ökad konkurrens, utvecklingen av innovativa tjänster samt att maximera användarnas nytta.

4. Om anbudsförfaranden skall användas kan medlemsstaten förlänga den sexveckorsperiod som anges i artikel 5.3 med så lång tid som behövs, dock högst med sex månader, för att se till att förfarandet blir rättvist, rimligt och öppet samt ger god insyn för alla berörda parter.

Dessa tidsfrister påverkar inte bestämmelserna i internationella överenskommelser om användning av radiofrekvenser och positioner i omloppsbanor.

Artikel 8

Harmoniserad tilldelning av radiofrekvenser

Om användningen av radiofrekvenser har harmoniserats, och villkor och förfaranden för tillträde överenskommits i enlighet med beslutet (om ett regelverk för radiospektrumpolitiken i Europeiska gemenskapen) och med andra gemenskapsbestämmelser, skall medlemsstaterna bevilja nyttjanderätt till radiofrekvenser i enlighet med dessa bestämmelser. De får inte införa några villkor, ytterligare kriterier eller förfaranden som kan begränsa, ändra eller fördröja ett korrekt genomförande av den harmoniserade tilldelningen av radiofrekvenser.

Artikel 9

Intyg som kan underlätta utövande av ledningsrätter och samtrafikrätter

Ett företag kan begära att en medlemsstat inom en vecka skall utfärda ett intyg om företagets rätt att ansöka om ledningsrätter eller att förhandla om samtrafik i enlighet med den allmänna auktorisationen för att på så sätt göra det lättare för företaget att utöva dessa rättigheter på andra myndighetsnivåer eller i förhållande till andra företag. Ett sådant intyg kan också utfärdas automatiskt när en sådan anmälan som avses i artikel 3.2 görs.

Artikel 10

Uppfyllande av villkoren för den allmänna auktorisationen eller för nyttjanderätter

1. De nationella tillsynsmyndigheterna får kräva att företag, som tillhandahåller elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät som omfattas av den allmänna auktorisationen eller som har nyttjanderätter till radiofrekvenser eller nummer, tillhandahåller den information som anges i artikel 11 och som krävs för att kontrollera att företaget uppfyller de villkor som gäller för den allmänna auktorisationen eller nyttjanderätterna.

2. Om en nationell tillsynsmyndighet finner att ett företag inte uppfyller ett eller flera av villkoren för den allmänna auktorisationen eller för nyttjanderätterna, skall den underrätta företaget om detta och ge företaget rimlig möjlighet att inom en månad från underrättelsen eller inom en annan frist som överenskommits mellan det berörda företaget och den nationella tillsynsmyndigheten, inkomma med synpunkter eller åtgärda eventuella brister.

3. Om företaget inte åtgärdar bristen inom den frist som anges i punkt 2, skall den nationella tillsynsmyndigheten vidta lämpliga och rimliga åtgärder för att se till att villkoren uppfylls. Företaget skall informeras om åtgärderna och motiven för dessa senast en vecka efter det att de beslutades och minst en vecka innan de träder i kraft.

4. Om det bristande uppfyllandet av villkoren för den allmänna auktorisationen eller för nyttjanderätterna utgör ett direkt och allvarligt hot mot den allmänna ordningen, statens säkerhet eller folkhälsan, eller orsakar allvarliga ekonomiska eller driftsmässiga problem för andra som tillhandahåller eller använder elektroniska kommunikationstjänster och kommunikationsnät, kan medlemsstaten vidta provisoriska skyddsåtgärder för att komma till rätta med problemet. Företaget skall därefter ges rimligt tillfälle att inkomma med synpunkter och föreslå åtgärder.

5. Företag skall kunna överklaga de åtgärder som en medlemsstat vidtar enligt denna artikel i enlighet med det förfarande som anges i artikel 4 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

Artikel 11

Information som krävs för allmän auktorisation och för nyttjanderätter

1. Utöver sådana informations- och rapporteringsskyldigheter som följer av annan nationell lagstiftning än för den allmänna auktorisationen får medlemsstaterna inte kräva att företagen tillhandahåller mer information i samband med allmän auktorisation än vad som står i proportion till syftet och är sakligt motiverat för

a) att på ett systematiskt sätt kunna kontrollera att villkoren 1 och 2 i grupp A, villkor 6 i grupp B samt villkor 5 i grupp C i bilagan, samt de skyldigheter som avses i artikel 6.2, är uppfyllda,

b) att, i det enskilda fallet kunna kontrollera att villkoren i bilagan är uppfyllda, när det inkommit klagomål eller den nationella tillsynsmyndigheten av andra skäl misstänker att något villkor inte uppfylls,

c) anbudsförfaranden för radiofrekvenser,

d) att kunna offentliggöra jämförande kvalitets- och prisöversikter över tjänsterna för konsumenternas bästa,

e) användning i klart definierade statistiska sammanhang,

f) att kunna utföra de marknadsanalyser som avses i direktivet (om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning) och direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

De uppgifter som nämns i punkterna a), b), d), e) och f) i punkt 1 får inte begäras in före ett tillträde till marknaden eller som villkor för detta.

2. En medlemsstat, som kräver att ett företag skall tillhandahålla sådan information som anges i punkt 1, skall upplysa företaget om det bestämda ändamål som informationen skall användas för.

Artikel 12

Administrativa avgifter

1. De administrativa avgifterna som tas ut av företag som tillhandahåller en tjänst i enlighet med allmän auktorisation,

a) får sammanlagt täcka enbart de administrativa kostnaderna för administration, kontroll och genomförande av systemet med den allmänna auktorisationen i fråga, samt för beviljande av nyttjanderätter,

b) skall fördelas mellan de enskilda företagen i proportion till respektive företags omsättning under närmast föregående räkenskapsår för de tjänster vilka omfattas av den allmänna auktorisationen eller för vilka nyttjanderätterna har beviljats och vilka tillhandahållits på den inhemska marknaden i den medlemsstat som tar ut avgiften.

2. Företag, vilkas årsomsättning för de tjänster som avses i punkt 1 b understiger tio miljoner euro, skall vara befriade från administrativa avgifter.

3. Medlemsstater som tar ut administrativa avgifter skall årligen offentliggöra en översikt över sina administrativa kostnader och den sammanlagda summan av uppburna avgifter. Om summan av de uppburna avgifterna överstiger kostnaderna skall erforderliga justeringar göras till närmast följande år.

Artikel 13

Användaravgifter för nyttjanderätter och ledningsrätter

Medlemsstaterna får låta tilldelningsmyndigheten ta ut användaravgifter för nyttjanderätter till radiofrekvenser, för nyttjanderätter till nummer eller för ledningsrätter, varvid användaravgifterna skall tillgodose behovet av att åstadkomma en optimal användning av dessa resurser. Användaravgifterna skall vara icke-diskriminerande, öppet redovisade och sakligt motiverade samt stå i proportion till det avsedda syftet, varvid särskild hänsyn skall tas till behovet av att främja utvecklingen av nyskapande tjänster och ökad konkurrens.

Artikel 14

Ändring av rättigheter och skyldigheter

Medlemsstaterna får ändra rättigheter, villkor, förfaranden, administrativa avgifter och användaravgifter avseende allmänna auktorisationer och nyttjanderätter eller ledningsrätter i sakligt motiverade fall och på ett sätt som står i proportion till syftet med ändringen. Medlemsstaterna skall på vederbörligt sätt anmäla sin avsikt att göra sådana ändringar och ge berörda parter, inbegripet användare och konsumenter, en tillräcklig frist på minst fyra veckor för att de skall kunna lämna sina synpunkter på de föreslagna ändringarna.

Artikel 15

Offentliggörande av information

1. Medlemsstaterna skall sörja för att all information av betydelse om sådana rättigheter, villkor, förfaranden, administrativa avgifter, användaravgifter och beslut, vilka rör allmänna auktorisationer och nyttjanderätter, offentliggörs och hålls aktuell på erforderligt sätt så att alla berörda parter lätt kan få tillgång till informationen.

2. Om administrativa avgifter, användaravgifter, förfaranden och villkor avseende ledningsrätter avgörs på olika nivåer i den offentliga förvaltningen, skall medlemsstaterna offentliggöra och hålla ett register aktuellt om alla sådana administrativa avgifter, användaravgifter, förfaranden och villkor på erforderligt sätt så att alla berörda parter lätt kan få tillgång till informationen.

Artikel 16

Den inre marknadens funktion

Om det råder skillnader mellan olika medlemsstater i fråga om administrativa avgifter, användaravgifter, förfaranden eller villkor för allmän auktorisation eller beviljande av nyttjanderätter, och dessa skillnader skapar hinder för den inre marknadens funktion, får kommissionen anta bestämmelser för att harmonisera sådana administrativa avgifter, användaravgifter, förfaranden eller villkor i enlighet med förfarandet i artikel 19.3 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

För att fastställa om det finns några sådana hinder för den inre marknaden skall kommissionen regelbundet se över hur de nationella auktorisationssystemen fungerar och hur tjänsteleveranserna över nationsgränserna inom gemenskapen utvecklas och rapportera detta till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 17

Befintliga auktorisationer

1. Om det redan finns auktorisationer i medlemsstaterna när detta direktiv träder i kraft, skall medlemsstaterna bringa dem i överensstämmelse med bestämmelserna i detta direktiv senast den 31 december 2001.

2. I de fall tillämpningen av punkt 1 skulle innebära en inskränkning av de rättigheter eller en utvidgning av de skyldigheter som gäller enligt redan befintliga auktorisationer, får medlemsstaterna förlänga giltighetstiden för dessa rättigheter och skyldigheter längst till och med den 30 juni 2002, under förutsättning att andra företags rättigheter enligt gemenskapslagstiftningen inte påverkas av detta. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om sådana förlängningar och motivera dem.

Artikel 18

Införlivande med nationell lagstiftning

1. Medlemsstaterna skall senast den 31 december 2001 sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När medlemsstaterna antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna dels texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv, dels texterna till eventuella påföljande ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 19

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 20

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA

De villkor som avses i artiklarna 6.1 och 11 a i detta direktiv och som är upptagna i respektive grupp i denna bilaga bildar den största uppsättning av villkor som får fogas till allmänna auktorisationer (grupp A), nyttjanderätter till radiofrekvenser (grupp B) och nyttjanderätter till nummer (grupp C).

A. **Villkor som får knytas till allmänna auktorisationer**

1. Ekonomiska bidrag för finansiering av samhällsomfattande tjänster i enlighet med direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

2. Administrativa avgifter i enlighet med artikel 12 i detta direktiv.

3. Driftskompatibilitet hos tjänster och samtrafik mellan nät i enlighet med direktivet (om tillträde till och samtrafik med avseende på elektroniska kommunikationsnät och tillhörande utrustning).

4. Tillhandahållande av nummer från den nationella nummerplanen till slutanvändare i enlighet med direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

5. Miljöskyddskrav, stadsplaneringskrav och krav utifrån fysisk riksplanering, innefattande villkor knutna till upplåtande av offentlig- eller privatägd mark och villkor knutna till samlokalisering och gemensamt utnyttjande av utrustning i enlighet med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

6. Obligatorisk överföring av bestämda radio- och TV-sändningar i enlighet med direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

7. Sådant skydd av personuppgifter och privatliv som är specifikt för sektorn för elektronisk kommunikation i enlighet med direktivet (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation).

8. Konsumentskyddsbestämmelser som är specifika för sektorn för elektronisk kommunikation, inbegripet villkor enligt direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

9. Skyldigheter i anslutning till sändningsinnehåll, med betoning på sådana skyldigheter som rör skydd av minderåriga i enlighet med artikel 2 a i rådets direktiv 89/552/EEG av den 3 oktober 1989 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television, ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 97/36/EG.

10. Information som skall tillhandahållas i enlighet med ett anmälningsförfarande enligt artikel 3.3 i detta direktiv eller för andra ändamål, som är upptagna i artikel 11 i detta direktiv.

11. Möjliggörande av lagenligt uppfångande av uppgifter genom behöriga nationella myndigheters försorg i enlighet med direktivet (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation) och direktiv 95/46/EG.

12. Villkor för användning vid storolyckor för att trygga kommunikationen mellan räddningstjänster och myndigheter och trygga sändningar till allmänheten.

13. Åtgärder för att i enlighet med gemenskapslagstiftningen begränsa allmänhetens exponering för elektromagnetiska fält från elektroniska kommunikationsnät.

B. **Villkor som får knytas till nyttjanderätter för radiofrekvenser**

1. Angivande av den tjänst som frekvensen skall användas för, inbegripet villkor för det innehåll som skall tillhandahållas.

2. Ändamålsenligt utnyttjande av frekvenserna i enlighet med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

3. Undvikande av skadliga störningar.

4. Maximal giltighetstid i enlighet med artikel 5 i detta direktiv.

5. Överlåtelse av rättigheter och villkor för detta i enlighet med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

6. Användaravgifter i enlighet med artikel 13 i detta direktiv.

7. Varje åtagande som under loppet av ett anbudsförfarande har gjorts av det företag som erhåller nyttjanderätten.

C. **Villkor som får knytas till nyttjanderätter för nummer**

1. Angivande av den tjänst som numret skall användas för.

2. Ändamålsenligt utnyttjande av numren i enlighet med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

3. Krav på nummerportabilitet i enlighet med direktivet (om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

4. Maximal giltighetstid i enlighet med artikel 5 i detta direktiv.

5. Överlåtelse av rättigheter och villkor för en sådan överlåtelse i överensstämmelse med direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

6. Användaravgifter i enlighet med artikel 13 i detta direktiv.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster

(2000/C 365 E/19)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 392 slutlig — 2000/0183(COD)

(Framlagt av kommissionen den 28 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Liberaliseringen av sektorn för telekommunikationer, den ökade konkurrensen och ett allt större urval av kommunikationstjänster går hand i hand med parallella åtgärder för att skapa ett harmoniserat regelverk som garanterar tillhandahållande av samhällsomfattande tjänster. Begreppet samhällsomfattande tjänster måste utvecklas till att återspegla tekniska framsteg, marknadens utveckling och förändringar i användarnas efterfrågan. I det regelverk som antogs inför 4 den fullständiga liberaliseringen av telemarknaden 1998 inom gemenskapen fastställdes den minsta omfattningen för åtaganden om samhällsomfattande tjänster samt regler för kostnadsberäkning och finansiering av dem.

(2) Enligt artikel 153 i fördraget skall gemenskapen bidra till konsumentskyddet.

(3) Gemenskapen och medlemsstaterna har gjort åtaganden inom regelverket för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster i samband med Världshandelsorganisationens överenskommelse om grundläggande telekommunikationer. En stat som är medlem i Världshandelsorganisationen har rätt att bestämma vilken sorts åtaganden om samhällsomfattande tjänster den önskar bibehålla. Sådana åtaganden kommer inte att anses vara konkurrenshämmande i sig förutsatt att de administreras på ett öppet, icke-diskriminerande och konkurrensneutralt sätt och inte är mer betungande än nödvändigt för den sorts samhällsomfattande tjänst som fastställts av medlemsstaten.

(4) På en konkurrensutsatt marknad bör vissa åtaganden gälla för samtliga företag som tillhandahåller offentliga telefonitjänster i fasta nätanslutningspunkter, och andra åtaganden bör endast gälla företag med ett betydande marknadsinflytande eller företag som har utsetts till operatörer som utför samhällsomfattande tjänster.

(5) Ett grundläggande krav för samhällsomfattande tjänster är att anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter skall tillhandahållas till ett rimligt pris på kundens begäran. Detta krav är begränsat till en enda nätanslutning och gäller inte det digitala flertjänstnätet (ISDN), som ger tillgång till två eller fler anslutningar som kan användas samtidigt. Det bör inte föreligga något tvång vad gäller de tekniska medel med vilka anslutningen tillhandahålls (både trådlös och annan teknik är tillåten) och inte heller vad gäller vilka operatörer som skall tillhandahålla delar av eller samtliga åtaganden om samhällsomfattande tjänster. Anslutningar till det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter skall ha kapaciteten att sända tal och datakommunikationer med en hastighet som är tillräcklig för tillgång till on-line-tjänster som tillhandahålls via det allmänt tillgängliga Internet. Den datahastighet som kan tillförsäkras av en enda anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet är beroende av kapaciteten hos abonnentens terminalutrustning och anslutningen. Det är därför inte lämpligt att kräva en viss data- eller bithastighet på gemenskapsnivå. De talfrekvensmodem som finns för närvarande erbjuder i allmänhet en datahastighet av 56 kbit/s och har automatisk datahastighetsanpassning för att ge variabel linjekvalitet, med resultat att den uppnådda datahastigheten kan understiga 56 kbit/s. I vissa fall då anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter är klart otillräcklig för att säkra en tillfredsställande anslutning till Internet, bör medlemsstaten kunna begära att anslutningen uppnår den nivå som flertalet abonnenter har för att datahastigheten skall bli tillräckligt hög för anslutning till Internet. Om en sådan särskild åtgärd förorsakar konsumenten nettokostnader kan denna nettoeffekt inbegripas i en eventuell nettokostnadsberäkning av åtaganden om samhällsomfattande tjänster.

(6) Ett rimligt pris är ett pris som medlemsstaten fastställer på nationell nivå mot bakgrund av särskilda nationella förutsättningar och kan innefatta gemensamma taxor som är oberoende av geografisk belägenhet eller särskilda taxealternativ för användare med låga inkomster. Om priset är rimligt för den enskilda användaren beror på dennes möjlighet att överblicka och kontrollera sina utgifter.

(7) Abonnentförteckningar och nummerupplysningstjänst utgör viktiga anslutningsverktyg för allmänt tillgängliga telefonitjänster och utgör en del av åtagandena om samhällsomfattande tjänster. Användare och konsumenter vill ha en omfattande abonnentförteckning och en nummerupplysningstjänst som innefattar samtliga förtecknade telefonabonnenter och dessas telefonnummer (inbegripet fasta, mobila och personliga telefonnummer) och att dessa upplysningar presenteras på ett opartiskt sätt. Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation) har abonnenter rätt att besluta om personliga upplysningar om dem alls skall tas upp i abonnentförteckningen och, om så skall ske, vilka upplysningar som skall tas med.

(8) För medborgaren är det viktigt att det finns tillräckligt med telefonautomater och att användarna kan ringa det gemensamma europeiska larmnumret (”112”) avgiftsfritt från vilken telefon som helst, bland annat telefonautomater, utan att behöva använda sig av mynt eller kort. Om informationen om larmnumret ”112” är otillräcklig berövas medborgaren den extra säkerhet som förekomsten av detta nummer ger på europeisk nivå, särskilt då de reser i andra medlemsstater.

(9) För funktionshindrade användare och användare med särskilda sociala behov bör medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att garantera anslutningen till allmänt tillgängliga telefonitjänster i fasta nätanslutningspunkter och ett rimligt pris för detta. Särskilda åtgärder för funktionshindrade användare skulle i lämpliga fall kunna vara att tillhandahålla offentliga texttelefonitjänster för hörselskadade personer och personer med nedsatt talförmåga och tjänster såsom avgiftsfria nummerupplysningstjänster eller liknande åtgärder för synskadade eller delvis seende personer samt att på begäran av synskadade eller delvis seende personer tillhandahålla specificerade teleräkningar i alternativt format. Särskilda åtgärder kan även behöva vidtas för att funktionshindrade användare och användare med särskilda behov skall ha tillträde till alarmerings- och räddningstjänsten (”112”) och för att ge dem samma möjlighet som andra konsumenter att välja mellan olika operatörer och tjänsteleverantörer på samma sätt. Leverantörer av samhällsomfattande tjänster bör inte vidta åtgärder för att hindra användare från att fullt ut dra nytta av tjänster som erbjuds av olika operatörer eller tjänsteleverantörer i samband med att leverantörens egna tjänster erbjuds såsom en del av en samhällsomfattande tjänst.

(10) Vikten av tillträde till och användning av det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter är sådan att det bör vara tillgängligt för alla som gör en rimlig begäran om detta. I enlighet med subsidiaritetsprincipen skall medlemsstaterna på grundval av objektiva kriterier besluta vilka företag som har åtaganden om samhällsomfattande tjänster enligt detta direktiv, med iakttagande av företagens möjlighet och, i tillämpliga fall, vilja att godta hela eller delar av åtagandena om samhällsomfattande tjänster. Det är viktigt att samhällsomfattande tjänster utförs på effektivaste sätt för att användarna i allmänhet skall betala ett pris som motsvarar de faktiska kostnaderna. Det är likaledes viktigt att leverantörer av samhällsomfattande tjänster upprätthåller såväl nätets tillförlitlighet som kontinuitet i tillhandahållandet av tjänsterna och tjänsternas kvalitet. Den ökade konkurrensen och det större urvalet förbättrar möjligheterna för att andra företag än de som har ett betydande marknadsinflytande kan tilldelas samtliga eller delar av åtagandena om samhällsomfattande tjänster. Därför skulle åtaganden om samhällsomfattande tjänster i vissa fall kunna tilldelas den operatör som har de mest kostnadseffektiva metoderna för tillhandahållande av anslutning och tjänster. Motsvarande åtaganden skulle kunna omfattas av villkoren för tillåtelse att tillhandahålla allmänt tillgängliga tjänster.

(11) Medlemsstaterna bör övervaka konsumenternas situation med avseende på deras användning av allmänt tillgängliga telefonitjänster och då särskilt om kostnaderna för dessa tjänster är rimliga. Om kostnaden för telefonitjänsten är rimlig beror på den information som användarna får angående såväl kostnaden för telefonanvändningen som den relativa kostnaden för sådan användning i förhållande till övriga tjänster och användarnas möjligheter att kontrollera sina utgifter. Rimlig kostnad innebär därför att vissa rättigheter överförs till konsumenten genom de åtaganden som gäller för företag som utvalts till att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster. Dessa åtaganden innefattar en särskild detaljeringsgrad för specificerade teleräkningar, möjligheten till selektiv spärrning av vissa utgående samtal (såsom högkostnadssamtal till betalteletjänster), konsumentens möjlighet att kontrollera sina utgifter genom förhandsbetalning och möjlighet att betala av anslutningsavgifterna eller erlägga förhandsbetalning. Sådana bestämmelser bör förmodligen ses över och ändras mot bakgrund av marknadsutvecklingen. Gällande bestämmelser innehåller inte något krav på att operatörer med åtaganden om samhällsomfattande tjänster underrättar abonnenten då en på förhand bestämd kostnadsbegränsning överskrids eller ett avvikande samtalsmönster kan iakttas. Vid en framtida granskning av bestämmelserna bör man överväga om det föreligger behov av att underrätta abonnenten om något sådant inträffar.

(12) Med undantag för upprepade försenade eller uteblivna betalningar bör konsumenten vara skyddad från omedelbar nedkoppling från nätanslutningen på grund av en obetald räkning, särskilt vad gäller tvister angående höga räkningar för betalteletjänster, och även fortsättningsvis vara ansluten till grundläggande telefonitjänster under tiden för tvistelösningen. I några medlemsstater kan sådan anslutning tillhandahållas endast om abonnenten fortsätter att erlägga abonnemangsavgift.

(13) Kvalitet och pris är avgörande på en konkurrensutsatt marknad och nationella tillsynsmyndigheter bör ha möjlighet att kontrollera tjänsternas kvalitet hos företag med ett betydande marknadsinflytande eller företag som har valts ut till åtaganden om samhällsomfattande tjänster. De nationella tillsynsmyndigheterna bör även kunna kontrollera tjänsternas kvalitet hos andra företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga telefonnät och/eller allmänt tillgängliga telefonitjänster i fasta nätanslutningspunkter till användare. De nationella tillsynsmyndigheterna skall, i de fall de anser det nödvändigt, kunna vidta lämpliga förbättringsåtgärder vad gäller den kvalitetsnivå som uppnåtts hos båda dessa slag av företag.

(14) Medlemsstaterna får inrätta system för täckning eller finansiering av nettokostnaden för åtaganden om samhällsomfattande tjänster i de fall det visar sig att åtagandena endast kan genomföras med förlust eller om nettokostnaderna går utöver normala affärsmässiga standarder. Det är viktigt att se till att nettokostnaderna för åtaganden om samhällsomfattande tjänster är korrekt beräknade och att eventuell finansiering sker med ett minimum av snedvridning av marknaden och påverkan av företag samt är förenliga med artiklarna 87 och 88 i fördraget.

(15) Vid beräkningar av nettokostnaden för samhällsomfattande tjänster bör vederbörlig hänsyn tas till såväl kostnader och intäkter som immateriella förmåner som är resultatet av tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster, men detta bör inte sätta hinder i vägen för det allmänna målet att garantera att kostnaderna återspeglas i prisstrukturen. Nettokostnaderna för åtaganden om samhällsomfattande tjänster bör beräknas med utgångspunkt i förfaranden som är öppna för insyn.

(16) I de fall en samhällsomfattande tjänst utgör en oskälig börda för ett företag är det lämpligt att tillåta medlemsstaterna att införa system för effektiv nettokostnadstäckning. Täckning genom statsbudgeten är en metod för täckning av nettokostnader för åtaganden om samhällsomfattande tjänster. Det är även rimligt att de nettokostnader som fastställts täcks av från samtliga användare enligt ett förfarande som är öppet för insyn och som innebär att avgifter tas ut från företagen. Om kostnadstäckning sker genom att avgifter tas ut från företagen bör medlemsstaterna se till att fördelningen dem emellan sker på grundval av objektiva och icke-diskriminerande kriterier och i enlighet med proportionalitetsprincipen. Denna princip hindrar inte medlemsstaterna från att godta nya aktörer som ännu inte har uppnått ett betydande marknadsinflytande. Finansieringssystemet bör garantera att marknadsaktörerna endast bidrar till att bekosta åtaganden om samhällsomfattande tjänster och inte till annan verksamhet som inte står i direkt samband med tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster. Systemen för täckning bör i samtliga fall beakta gemenskapsrättsliga principer och systemen för fördelning bör beakta principerna om icke-diskriminering och proportionalitet. Finansieringssystemen bör garantera att användare i en medlemsstat inte bidrar till att täcka kostnader för samhällsomfattande tjänster i en annan medlemsstat, till exempel vid samtal från en medlemsstat till en annan.

(17) De nationella tillsynsmyndigheterna bör försäkra sig om att de företag som erhåller finansiering av kostnader för samhällsomfattande tjänster tillhandahåller tillräckligt med upplysningar om de särskilda delar för vilka sådan finansiering krävs som motivering för sin begäran. Medlemsstaternas system för kostnadsberäkning och finansiering av åtaganden om samhällsomfattande tjänster kommer att meddelas kommissionen för granskning av om de är förenliga med fördraget. De utvalda operatörerna kan frestas att övervärdera nettokostnaderna för åtaganden om samhällsomfattande tjänster. Medlemsstaterna bör därför garantera effektiv insyn och kontroll av de belopp som debiteras för att finansiera åtaganden om samhällsomfattande tjänster. Dessutom bör systemet stå under nära överinseende och det skall finnas effektiva förfaranden för en snabb lösning av tvister genom klagomål till ett opartiskt organ angående det belopp som skall betalas, utan att det påverkar tillämpningen av andra tillgängliga rättsmedel enligt nationell lagstiftning eller gemenskapslagstiftningen.

(18) Telekommunikationsmarknaden fortsätter att utvecklas vad gäller de tjänster som används och de tekniska metoderna för att leverera dessa till användarna. Åtaganden om samhällsomfattande tjänster bör granskas regelbundet i syfte att ändringar skall kunna föreslås av omfattningen av eller av nya definitioner av dessa åtaganden. Vid en sådan granskning bör utvecklingen av sociala, affärsmässiga och tekniska förhållanden beaktas och eventuella ändringar av omfattningen av dessa åtaganden bör vara föremål för ett dubbeltest av de tjänster som blir tillgängliga för en stor majoritet av befolkningen, med en därpå följande risk för social utfrysning av dem som inte har råd med dessa tjänster. Vid ändring av omfattningen av åtaganden om samhällsomfattande tjänster bör man se till att vissa tekniska val inte på ett konstgjort sätt främjas framför andra, att en oproportionerligt stor finansiell börda inte läggs på företag inom denna sektor (och därigenom äventyrar marknadsutveckling och marknadsförnyelse) och att eventuella ekonomiska bördor inte oskäligt drabbar konsumenter med låga inkomster. Ändringar av åtagandenas omfattning innebär automatiskt att nettokostnader kan finansieras genom de metoder som godkänns i detta direktiv. Medlemsstaterna får inte påtvinga marknadsaktörerna avgifter för åtgärder som inte utgör en del av åtagandena om samhällsomfattande tjänster. Enskilda medlemsstater kan dock vidta särskilda åtgärder (som faller utanför åtagandena om samhällsomfattande tjänster) och finansiera dem i enlighet med gemenskapslagstiftningen, men inte på grundval av avgifter från marknadsaktörerna.

(19) Ökad konkurrens för alla tillträdes- och tjänstemarknader kommer att ge användarna ett större utbud att välja bland. Graden av konkurrens och valmöjligheter varierar inom gemenskapen, och inom medlemsstaterna, mellan geografiska områden och mellan tillträdes- och tjänstemarknader. Trots detta kan ett företag som tidigare haft exklusiva rättigheter ha kvar ett betydande marknadsinflytande inom tillträdesmarknaden och inom vissa tjänstemarknader. Vissa användare kan bli helt beroende av det tillträde och de tjänster som erbjuds av ett företag med ett betydande marknadsinflytande. I allmänhet är det av effektivitetsskäl och för att främja effektiv konkurrens viktigt att de tjänster som tillhandahålls av ett företag med betydande marknadsinflytande återspeglar kostnaderna för dessa. De avgifter som tas ut av slutanvändarna bör både av effektivitetsskäl och sociala skäl återspegla såväl efterfrågan som kostnader under förutsättning att detta inte leder till en snedvridning av konkurrensen. Det föreligger en risk för att ett företag med betydande marknadsinflytande agerar på olika sätt för att lägga hinder i vägen för nya aktörer eller för att snedvrida konkurrensen, till exempel genom att ta ut för höga priser, dumpa priserna, gruppera tjänster för slutkund på ett visst sätt som inte kan frångås eller ge vissa kunder otillbörliga förmåner. Åtaganden om samhällsomfattande tjänster och allmänintresset innebär att man för vissa konsumenter bör avvika från de normala affärsvillkoren vad gäller taxor och taxestrukturer. Trots detta bör företag som anses ha ett betydande marknadsinflytande inte underkastas onödiga marknadsregleringar när effektiv konkurrens råder. De nationella tillsynsmyndigheterna bör ha befogenhet att för företag med ett betydande marknadsinflytande fastställa, upprätthålla och upphäva bestämmelser om taxor för slutkund. Reglering av pristak, geografisk utjämning eller liknande medel kan användas för att uppnå det dubbla målet att främja effektiv konkurrens samtidigt som man tillfredsställer allmänintresset, bland annat genom rimlig prissättning avseende allmänt tillgängliga telefonitjänster till förmån för vissa konsumenter. Tillgång till korrekt information om kostnadsredovisning är nödvändig för att de nationella tillsynsmyndigheterna skall kunna uppfylla sina skyldigheter på detta område, inbegripet införande av taxekontroller.

(20) Avtal är ett viktigt instrument för användare och konsumenter vad gäller att säkerställa en lägsta nivå för insyn och rättssäkerhet. De flesta tjänsteleverantörer i en konkurrensutsatt miljö kommer att sluta avtal med sina kunder av affärsmässiga skäl. Förutom bestämmelserna i detta direktiv är kraven i den gällande gemenskapslagstiftningen vad avser konsumentskydd i samband med slutande av avtal, särskilt rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal ([1]) och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal ([2]), tillämpliga på konsumenttransaktioner avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster. Framför allt bör konsumenterna åtnjuta en lägsta rättssäkerhetsnivå vad gäller deras avtalsförhållanden med direkta telefonitjänsteleverantörer, vilket garanteras på så sätt att avtalsvillkoren, tjänstens kvalitet, villkoren för uppsägning av avtalet och tjänstens upphörande, kompensationsåtgärder och tvistelösning fastställs i avtalet. I de fall då andra än direkta tjänsteleverantörer ingår avtal med en konsument bör samma slags upplysningar ingå även i sådana avtal. Åtgärder för att garantera insyn vad avser priser, taxor och villkor kommer att öka konsumenternas möjligheter att optimera sina val och därmed att till fullo dra nytta av konkurrensen.

(21) Användare och konsumenter bör ha tillgång till allmänt tillgänglig information om kommunikationstjänster. Medlemsstaterna bör kunna kontrollera kvaliteten på de tjänster som erbjuds på deras respektive territorium. De nationella tillsynsmyndigheterna bör ha möjlighet att systematiskt samla in information om kvaliteten på de tjänster som erbjuds inom det nationella territoriet på grundval av kriterier som tillåter en jämförelse mellan tjänsteleverantörer och mellan medlemsstater. Företag som levererar kommunikationstjänster i en konkurrensutsatt miljö är sannolikt intresserade av att korrekt och gällande information görs allmänt tillgänglig då detta borde utgöra en affärsmässig fördel för dem. De nationella tillsynsmyndigheterna bör ändå kunna kräva att sådan information offentliggörs i de fall då det kan visas att sådan information faktiskt inte är tillgänglig för allmänheten.

(22) Användare och konsumenter bör kunna åtnjuta en garanti om driftskompatibilitet för all utrustning som säljs inom gemenskapen för mottagning av digital television. Medlemsstaterna bör kunna kräva en lägsta nivå för harmoniserade regler vad gäller sådan utrustning; sådana standarder bör anpassas för att hålla takten med den tekniska utvecklingen och marknadsutvecklingen.

(23) Samtliga användare och konsumenter bör även fortsättningsvis ha tillträde till telefonisttjänster oavsett vilken organisation som tillhandahåller anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet.

([1]) EGT L 95, 21.4.1993, s. 29.

([2]) EGT L 144, 4.6.1997, s. 19.

(24) Tillhandahållandet av nummerupplysningstjänst är redan öppet för konkurrens. Detta direktiv kompletterar direktivet [om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation] genom att abonnenterna ges rätten att få sina personuppgifter införda i en tryckt eller elektronisk abonnentförteckning. Tjänsteleverantörer som delar ut telefonnummer till sina abonnenter är skyldiga att tillhandahålla relevant information på ett skäligt, kostnadsorienterat och icke-diskriminerande sätt.

(25) Det är viktigt att användare kan ringa det gemensamma europeiska larmnumret ”112” och övriga nationella larmnummer utan kostnad från vilken telefon som helst, däribland telefonautomater, utan att behöva använda sig av mynt eller kort. Medlemsstaterna bör redan ha vidtagit de nödvändiga åtgärder som bäst passar den nationella organisationen av larmsystemen för att se till att samtal till detta nummer besvaras och behandlas på lämpligt sätt. Information om varifrån samtalet kommer skall göras tillgänglig för alarmerings- och räddningstjänsten och kommer att förbättra nivån för skydd av och säkerhet för användare av ”112”-tjänster och hjälper alarmerings- och räddningstjänsten i deras arbete, under förutsättning att förmedlingen av samtal och därtill hörande data till alarmerings- och räddningstjänsten garanteras. Utvecklingen av informationstekniken går stadigt framåt och kommer successivt att möjliggöra samtidig behandling av ett flertal språk på nätet till en rimlig kostnad. Detta kommer i sin tur att leda till ökad säkerhet för europeiska medborgare som använder larmnumret 112.

(26) Det är nödvändigt för europeiska medborgare och europeiska företag att de internationella telefonitjänsterna är lättillgängliga. Numret ”00” har redan införts som gemensamt internationellt prefix inom gemenskapen. Särskilda bestämmelser om samtal mellan närliggande orter belägna inom olika medlemsstater kan komma att antas eller förlängas. Leverantörerna bör vara tvungna att befordra samtal där det europeiska regionala prefixet ”3883” eller något annat regionalt europeiskt prefix används.

(27) Tonval och nummerpresentation är i regel tillgängliga vid modern telefoni och kan därför tillhandahållas till allt lägre pris eller utan någon kostnad alls. Tonval används allt oftare för samverkan med särskilda tjänster, bland annat mervärdestjänster, och de användare som inte har tillgång härtill kan inte använda dessa tjänster. Medlemsstaterna behöver inte införa en skyldighet att tillhandahålla sådana tjänster när de redan finns tillgängliga. I direktivet (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation) garanteras användarens integritet vad gäller specificerade teleräkningar genom att denne ges möjlighet att skydda sitt privatliv med hjälp av nummerpresentation.

(28) Nummerportabilitet är viktig för att underlätta konsumentens val och effektiv konkurrens i en konkurrensutsatt miljö på telekommunikationsområdet så att slutanvändare på begäran kan få behålla sina telefonnummer på det allmänt tillgängliga telefonnätet oberoende av vilken organisation som levererar tjänsten. Nummerportabilitet mellan anslutningar till det allmänt tillgängliga telefonnätet med fasta och icke fasta anslutningspunkter är för närvarande inte lämpligt, framför allt på grund av förlusten av den information om taxor till konsument som skulle bli resultatet. Denna bestämmelse skulle kunna komma att bli föremål för granskning.

(29) Medlemsstaterna inför nu vissa åtaganden om vidareutsändning (”must-carry”) för företag som sänder rundradio eller television för allmänheten. Medlemsstaterna bör ha möjlighet att fastställa proportionella åtaganden för företag som omfattas av dessa staters jurisdiktion av hänsyn till ett berättigat allmänintresse; sådana åtaganden bör dock endast fastställas om de är nödvändiga för att uppfylla klart fastställda allmänna intressemålsättningar och de bör vara proportionella, öppna för insyn och tidsbegränsade. Det skulle inte vara rimligt att utvidga sådana åtaganden till att gälla nya nät såsom Internet. De företag som får fullgöra dessa åtaganden bör erhålla en lämplig kompensation för användningen av deras nätkapacitet, som baserar sig på villkor som är rimliga, öppna för insyn och icke-diskriminerande.

(30) Det anses vara nödvändigt att garantera den fortsatta tillämpningen av gällande bestämmelser om tjänster avseende förhyrda förbindelser i gemenskapens telekommunikationslagstiftning, särskilt rådets direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser [1], senast ändrat genom kommissionens beslut nr 98/80/EG av den 7 januari 1998 [2], fram till en tidpunkt som bestäms av de nationella tillsynsmyndigheterna i enlighet med det förfarande för marknadsanalys som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) då sådana bestämmelser inte längre behövs därför att konkurrensen på marknaden har utvecklats tillräckligt inom deras territorium. För närvarande är dessa tjänster obligatoriska och tillhandahålls utan att något kompensationssystem tas i anspråk.

[1] EGT L 165, 19.6.1992, s. 32.

[2] EGT L 14, 20.1.1998, s. 27.

(31) I de fall en medlemsstat vill se till att andra specifika tjänster tillhandahålls inom dess territorium bör sådana åtaganden genomföras på ett kostnadseffektivt sätt utanför tillämpningsområdet för åtaganden om samhällsomfattande tjänster. Som svar på kommissionens *e*Europa initiativ anmodade Europeiska rådet i Lissabon medlemsstaterna att se till att samtliga skolor har anslutning till Internet och till multimedia innan utgången av år 2001.

(32) I en konkurrensutsatt miljö bör de berörda parternas, bland annat användarnas och konsumenternas, åsikter beaktas av de nationella tillsynsmyndigheterna i frågor som är relaterade till användares och konsumenters rättigheter. Det bör finnas effektiva förfaranden för lösning av tvister mellan å ena sidan användare och konsumenter och å andra sidan företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga teletjänster. Medlemsstaterna bör ta full hänsyn till kommissionens rekommendation 98/257/EG av den 30 mars 1998 om principer som skall tillämpas på de instanser som är ansvariga för förfaranden för reglering av konsumenttvister utanför domstol [1].

(33) Bestämmelserna i detta direktiv hindrar inte en medlemsstat att vidta åtgärder som kan rättfärdigas på de grunder som fastställs i artiklarna 30 och 46 i fördraget; och i synnerhet på grunder som avser allmän säkerhet, allmän ordning och allmän moral.

(34) I enlighet med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen i artikel 5 i fördraget är de grundläggande målsättningarna att fastställa en gemensam nivå för samhällsomfattande tjänster för samtliga europeiska användare och att harmonisera villkoren för tillträde till och användning av allmänt tillgängliga telefonnät i fasta anslutningspunkter och motsvarande allmänt tillgängliga telefonitjänster, omöjliga att genomföra på ett tillfredsställande sätt på medlemsstatsnivå. Målsättningen att införa ett harmoniserat regelverk för elektroniska kommunikationsnät, kommunikationstjänster och därtill hörande utrustning kan inte genomföras på ett tillfredsställande sätt av medlemsstaterna och bör därför genomföras av gemenskapen. Detta direktiv begränsar sig till ett minimum av vad som krävs för att dessa målsättningar skall kunna uppnås och sträcker sig inte utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.

(35) Med tanke på att de åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av detta direktiv är allmänna i den mening som avses i artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [2], bör de antas genom det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i det beslutet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE, MÅLSÄTTNINGAR OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Tillämpningsområde och mål

1. Inom ramen för direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) avser detta direktiv tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster till användare och konsumenter.

2. Målet med detta direktiv är att inom hela gemenskapen garantera tillgång till elektroniska kommunikationstjänster av god kvalitet till ett rimligt pris genom effektiv konkurrens och faktiska valmöjligheter och genom att åtgärda situationer där användares och konsumenters behov inte på ett tillfredsställande sätt har uppfyllts med hjälp av affärsmässiga metoder. Direktivet syftar även till att garantera driftskompatibilitet för digital televisionsutrustning för konsumenter.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv används de beteckningar som anges i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

Även följande beteckningar skall gälla:

a) *direktleverantör av allmänna telefonitjänster*: ett företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga telefonitjänster och även förser abonnenten med en anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet.

b) *abonnent*: en fysisk eller juridisk person som har ingått avtal med ett företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga teletjänster om leverans av sådana tjänster.

c) *telefonautomat*: en telefon som är tillgänglig för allmänheten och vars användning betalas med mynt och/eller kredit/betalkort och/eller telefonkort, till exempel kort vars användning kräver nummerkoder.

d) *allmänt tillgängligt telefonnät*: överföringssystem, utrustning för koppling och dirigering och andra resurser som används för tillhandahållande av allmänt tillgängliga telefonitjänster; det möjliggör överföring av tal mellan nätanslutningspunkter och även andra sorters kommunikation, såsom fax och dataöverföring; anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter kan ske både trådlöst och med tråd.

[1] EGT L 115, 17.4.1998, s. 31.

[2] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

e) *allmänt tillgänglig telefonitjänst*: en tjänst som är allmänt tillgänglig för att ringa utgående eller motta inkommande nationella eller internationella samtal och för att ringa alarmerings- och räddningstjänsten genom att slå nummer 112 via ett eller flera nummer inom en nationell eller internationell nummerplan; detta kan omfatta tillhandahållande av telefonisttjänster, nummerupplysningstjänst, telefonautomater, tjänster på särskilda villkor och/eller särskilda tjänster för konsumenter med funktionshinder eller särskilda sociala behov.

f) *nätanslutningspunkt*: den fysiska punkt genom vilken en abonnent ansluts till det allmänt tillgängliga telefonnätet; för nät där man använder sig av koppling och dirigering betecknas anslutningspunkten med hjälp av en särskild nätadress, som kan vara knuten till ett abonnentnummer eller abonnentnamn; det utgör av regleringsskäl en gräns mellan olika system; nätanslutningspunktens placering fastställs av den nationella tillsynsmyndigheten.

g) *geografiskt telefonnummer*: ett nummer i den nationella nummerplanen där en del av dess sifferstruktur har geografisk betydelse och används för att dirigera samtal till den fysiska nätanslutningspunkten för den abonnent som har tilldelats numret.

KAPITEL II

ÅTAGANDEN OM SAMHÄLLSOMFATTANDE TJÄNSTER

Artikel 3

Tillgång till samhällsomfattande tjänster

1. Medlemsstaterna skall se till att de tjänster som anges i detta kapitel görs tillgängliga för samtliga användare inom deras territorium oberoende av geografisk belägenhet, att dessa tjänster har en viss kvalitetsnivå och att de, mot bakgrund av särskilda nationella förhållanden, tillhandahålls till ett rimligt pris.

2. Medlemsstaterna skall besluta vilket tillvägagångssätt som är mest effektivt och lämpligt för att garantera genomförandet av samhällsomfattande tjänster med beaktande av principerna om öppenhet, objektivitet och icke-diskriminering. Medlemsstaterna skall sträva efter minsta möjliga snedvridning av marknaden, särskilt vad gäller tillhandahållande av tjänster till priser eller andra villkor som avviker från normala affärsmässiga villkor, samtidigt som de skall beakta allmänintresset.

Artikel 4

Tillhandahållande av anslutning i fasta nätanslutningspunkter

1. Medlemsstaterna skall se till att rimliga krav på anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter och på tillgång till allmänt tillgängliga telefonitjänster i fasta anslutningspunkter uppfylls av minst en operatör.

2. Den tillhandahållna anslutningen skall göra det möjligt för användarna att göra och motta lokala, nationella och internationella telefonsamtal, fax och dataöverföringar med en datahastighet som tillåter tillträde till Internet.

Artikel 5

Nummerupplysningstjänst och abonnentförteckningar

Medlemsstaterna skall i enlighet med artikel 12 i direktivet (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation) garantera följande vad avser abonnenter till direktleverantörer av allmänna telefonitjänster:

a) En förteckning över abonnenter skall finnas tillgänglig för användarna i en form som har godkänts av de nationella tillsynsmyndigheterna, oavsett om den är i tryckt eller elektronisk form eller bådadera, och denna skall uppdateras regelbundet och minst en gång per år.

b) Alla användare, bland annat användare av telefonautomater, skall ha tillgång till minst en nummerupplysningstjänst som omfattar alla förtecknade abonnenters nummer.

c) Företag som tillhandahåller de tjänster som avses i punkterna a och b skall tillämpa principen om icke-diskriminering i sin behandling av information som de har fått av andra företag.

Artikel 6

Telefonautomater

1. Medlemsstaterna skall se till att de nationella tillsynsmyndigheterna kan påföra företag åtaganden för att garantera att telefonautomater tillhandahålls användarna i rimlig utsträckning och att användarnas behov vad avser geografisk täckning, antalet telefoner och tjänsternas kvalitet tillgodoses.

2. En medlemsstat får besluta att inte tillämpa punkt 1 inom sitt territorium eller inom en del av detta efter att ha samrått med de berörda parterna på det sätt som avses i artikel 29.

3. Medlemsstaterna skall garantera att det är möjligt att göra nödsamtal från telefonautomater genom att slå det gemensamma europeiska larmnumret ”112”, och andra nationella larmnummer avgiftsfritt och utan användning av mynt eller kort.

Artikel 7

Särskilda åtgärder för funktionshindrade användare och användare med särskilda behov

1. Medlemsstaterna skall, när så är lämpligt, vidta särskilda åtgärder för att garantera lika tillgång till och rimliga priser vad avser allmänt tillgängliga telefonitjänster, däribland tillträde till alarmerings- och räddningstjänsten och nummerupplysningstjänsten, för funktionshindrade användare och användare med särskilda sociala behov.

2. Medlemsstaterna får vidta särskilda åtgärder med hänsyn till nationella förhållanden för att se till att även funktionshindrade användare och användare med särskilda behov kan dra nytta av utbudet av företag och tjänsteleverantörer på samma sätt som flertalet användare.

Artikel 8

Urval av företag

1. Medlemsstaterna får om så är nödvändigt välja ut ett eller flera företag som skall säkerställa tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster på det sätt som fastställs i artiklarna 4–7 så att hela det nationella territoriet täcks. Medlemsstaterna får välja olika företag eller företagsgrupper som skall tillhandahålla olika delar av de samhällsomfattande tjänsterna.

2. Medlemsstaterna skall, för att garantera effektivt tillträde till och användning av det allmänt tillgängliga telefonnätet, se till att alla företag kan väljas ut till att inom hela eller delar av det nationella territoriet tillhandahålla tillträde till och tjänster i fasta nätanslutningspunkter; om nödvändigt kan detta ske genom att olika företag väljs ut att tillhandahålla olika delar (geografiskt eller på annat sätt) av åtagandena om samhällsomfattande tjänster.

3. I de fall medlemsstaterna väljer ut företag som skall uppfylla åtaganden om samhällsomfattande tjänster för delar av eller hela det nationella territoriet skall detta ske med hjälp av ett effektivt och sakligt grundat tilldelningssystem som är öppet för insyn. Sådana urvalsmetoder kan innefatta anbudsinfordringar för offentlig upphandling och offentliga auktioner för att garantera att samhällsomfattande tjänster tillhandahålls på ett kostnadseffektivt sätt och så att nettokostnaden för ett åtagande om samhällsomfattande tjänst kan fastställas.

Artikel 9

Taxornas nivå och struktur

1. De nationella tillsynsmyndigheterna skall övervaka utvecklingen av taxornas nivå och struktur för slutkunder vad avser de allmänt tillgängliga telefonitjänster som tillhandahålls i fasta nätanslutningspunkter av därtill valda företag, särskilt i förhållande till nationella konsumentpriser och inkomster. Dessa myndigheter får med hänsyn till nationella förhållanden kräva att de utvalda företagen erbjuder konsumenterna olika taxealternativ eller taxepaket som skiljer sig från de som erbjuds till vanliga affärsvillkor, särskilt för att se till att låginkomsttagare och personer med särskilda sociala behov inte hindras från att tillträda eller använda den allmänt tillgängliga telefonitjänsten.

2. Medlemsstaterna får kräva att företag som har åtaganden i enlighet med artikel 4 tillämpar gemensamma taxor för hela det aktuella territoriet med beaktande av nationella förhållanden.

3. Medlemsstaterna får, såsom ett alternativ till kravet att utvalda företag skall erbjuda särskilda taxealternativ eller att företag skall tillämpa gemensamma taxor, ge stöd till konsumenter med särskilda ekonomiska eller sociala behov, framför allt genom att ge dem tillträde till allmänt tillgängliga telefonitjänster till en viss taxa.

4. Då ett företag är skyldigt att erbjuda särskilda taxealternativ eller gemensamma taxor skall de nationella tillsynsmyndigheterna garantera att villkoren är fullt öppna för insyn samt offentliggörs och tillämpas i enlighet med principen om ickediskriminering. De nationella tillsynsmyndigheterna får kräva att vissa alternativ ändras eller dras tillbaka.

Artikel 10

Särskilda villkor avseende rimliga taxor och kontroll av utgifter

1. Medlemsstaterna skall garantera att utvalda företag som erbjuder utrustning eller tjänster utöver anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet och allmänt tillgängliga telefonitjänster fastställer taxor på ett sådant sätt att användaren inte tvingas betala för utrustning eller tjänster som inte är nödvändiga eller krävs för tillhandahållande av den begärda tjänsten.

2. Medlemsstaterna skall garantera att de utvalda företagen tillhandahåller den särskilda utrustning eller de särskilda tjänster som anges i bilaga I för att konsumenten skall kunna överblicka och kontrollera sina utgifter och undvika att tjänsten avbryts på oberättigade grunder.

Artikel 11

Kvaliteten på de tjänster som tillhandahålls av utvalda företag

1. De nationella tillsynsmyndigheterna skall garantera att företag med sådana åtaganden som avses i artikel 4 offentliggör och uppdaterar information om de resultat som har uppnåtts i tillhandahållandet av tillträde och tjänster på grundval av de parametrar, definitioner och mätmetoder som anges i bilaga III. Även den nationella tillsynsmyndigheten skall erhålla den offentliggjorda informationen.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall kunna fastställa resultatmål för företag som fullgör sådana åtaganden om samhällsomfattande tjänster som avses i artikel 4. Härvid skall de nationella tillsynsmyndigheterna beakta de berörda parternas synpunkter, särskilt på det sätt som avses i artikel 29.

3. Om ett företag ständigt misslyckas med att uppnå resultatmålen får särskilda åtgärder vidtas i enlighet med villkoren i de allmänna bestämmelserna om operatörers auktorisation. De nationella tillsynsmyndigheterna skall kunna beordra oberoende granskningar av uppgifter avseende resultaten, som betalas av företaget, för att försäkra sig om att de uppgifter företag med åtaganden om samhällsomfattande tjänster har lämnat är korrekta och jämförbara.

Artikel 12

Kostnad för samhällsomfattande tjänster

1. Om det är nödvändigt får de nationella tillsynsmyndigheterna bedöma om tillhandahållandet av samhällsomfattande tjänster är oskäligt betungande för de företag som har utvalts till att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster.

I detta syfte får de nationella tillsynsmyndigheterna

a) beräkna åtagandets nettokostnad i enlighet med del A i bilaga IV, eller

b) använda ett effektivt, sakligt grundat och öppet redovisat tilldelningssystem, till exempel anbudsinfordringar för offentlig upphandling eller offentliga auktioner.

2. Beräkningen av nettokostnaden för åtaganden om samhällsomfattande tjänster enligt punkt 1 a skall granskas av ett oberoende organ. Resultatet av kostnadsberäkningen och slutsatserna av granskningen skall vara tillgängliga för allmänheten.

Artikel 13

Finansiering av åtaganden om samhällsomfattande tjänster

1. Om de nationella tillsynsmyndigheterna på grundval av nettokostnadsberäkningen enligt artikel 12, och med hänsyn till de eventuella marknadsfördelarna för ett företag som utvalts till att erbjuda samhällsomfattande tjänster, konstaterar att ett företag bär en oskälig börda får en medlemsstat besluta

a) att införa ett system för att via statsbudgeten kompensera företaget för de fastställda nettokostnaderna, eller

b) att fördela nettokostnaden för åtaganden om samhällsomfattande tjänster.

2. Vid en eventuell fördelning av kostnaden på det sätt som avses i punkt 1 b skall medlemsstaterna införa ett fördelningssystem som administreras av ett organ som är oberoende av förmånstagarna och som står under den nationella tillsynsmyndighetens kontroll. Endast den nettokostnad som fastställs i enlighet med artikel 12 och som avser åtaganden i artiklarna 3–10 får finansieras.

3. Ett fördelningssystem som grundar sig på en fond skall iaktta principerna om öppenhet, minsta möjliga snedvridning av marknaden, icke-diskriminering och proportionalitet i enlighet med principerna i bilaga IV.

4. Eventuella avgifter i samband med delning av kostnader för åtaganden om samhällsomfattande tjänster skall skiljas från varandra och fastställas separat. Sådana avgifter får inte påföras eller begäras in från företag som inte tillhandahåller tjänster inom den medlemsstats territorium, som har infört fördelningssystemet.

Artikel 14

Insyn

1. I de fall ett system för fördelning av nettokostnaderna för åtaganden om samhällsomfattande tjänster enligt artikel 13 införs, skall de nationella tillsynsmyndigheterna se till att principerna för kostnadsfördelning och närmare uppgifter om det tillämpade systemet görs tillgängliga för allmänheten.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall se till att en årlig rapport offentliggörs med uppgifter om den beräknade kostnaden för åtaganden om samhällsomfattande tjänster, en uppräkning av de bidrag som har gjorts av parterna och ett fastställande av de marknadsfördelar, både ekonomiska och icke-ekonomiska sådana, som det eller de företag som har utvalts till att tillhandahålla en samhällsomfattande tjänst har åtnjutit om en fungerande fond faktiskt finns och används.

3. Medlemsstaterna får kräva att bidrag från företag till finansieringen av åtaganden om samhällsomfattande tjänster framgår av abonnenternas räkningar.

Artikel 15

Granskning av samhällsomfattande tjänsters omfattning

1. Kommissionen skall göra regelbundna granskningar av samhällsomfattande tjänsters omfattning, första gången senast inom två år efter ikraftträdandet av detta direktiv, särskilt för att föreslå att omfattningen ändras eller omformuleras.

2. Denna granskning skall ske med beaktande av den sociala, affärsmässiga och tekniska utvecklingen. Granskningsförfarandet skall ske i enlighet med bilaga V.

KAPITEL III

ANVÄNDARES OCH KONSUMENTERS INTRESSEN OCH RÄTTIGHETER

Artikel 16

Reglering av taxor för slutkund

1. Medlemsstaterna skall enligt artikel 17 i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/10/EG [1] upprätthålla alla skyldigheter avseende taxor för slutkund för tillhandahållande av tillträde till och användning av det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter, som gällde före ikraftträdandet av detta direktiv, fram till det att en granskning har gjorts och ett beslut har fattats i enlighet med punkt 2 i denna artikel.

[1] EGT L 101, 1.4.1998, s. 24.

2. Medlemsstaterna skall se till att de nationella tillsynsmyndigheterna vid detta direktivs ikraftträdande och regelbundet därefter företar marknadsanalyser i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 14.3 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) för att besluta om de skyldigheter som avses i punkt 1 i denna artikel skall upprätthållas, ändras eller upphävas. De åtgärder som vidtas skall göras till föremål för det förfarande som anges i artikel 6.2–5 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

3. Om de nationella tillsynsmyndigheterna, såsom ett resultat av den marknadsanalys som skall utföras i enlighet med artikel 14.3 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster), anser att det inte råder effektiv konkurrens på marknaden, skall de se till att företag med ett betydande marknadsinflytande anpassar sina taxor till kostnaderna, genom att inte ta ut för höga priser eller hindra nya aktörers marknadsinträde, begränsa konkurrensen genom att priserna dumpas, ge otillbörliga förmåner till vissa kunder eller gruppera tjänsterna för en slutkund på ett oskäligt sätt. De nationella tillsynsmyndigheterna får vidta lämpliga prisbegränsande åtgärder för sådana företag för att skydda användares och konsumenters intressen samtidigt som effektiv konkurrens främjas.

4. De nationella tillsynsmyndigheterna skall meddela kommissionen namnen på de företag som är föremål för kontroller av taxor för slutkunder och, på begäran, överlämna information om utförda kontroller inom detta område och om de system för kostnadsberäkning som används av företagen.

5. Om ett företag är föremål för reglering av taxor för slutkunder skall medlemsstaterna se till att nödvändiga och lämpliga system för kostnadsberäkning införs och att lämpligheten av dessa system kontrolleras av ett behörigt organ som är oberoende av företaget i fråga. De nationella tillsynsmyndigheterna skall se till att en redogörelse för efterlevnaden offentliggörs årligen.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 9.1 om särskilda rimliga taxealternativ och artikel 10 om särskilda bestämmelser för att hjälpa användarna att kontrollera sina utgifter, skall de nationella tillsynsmyndigheterna inte tillämpa kontrollsystem avseende taxor för slutkunder enligt punkt 1 i denna artikel på geografiska marknader eller användarmarknader där de anser att effektiv konkurrens råder.

Artikel 17

Avtal

1. Medlemsstaterna skall se till att användare och konsumenter har rätt till ett avtal med sin(a) direktleverantör(er) av allmänna telefonitjänster, som innehåller följande uppgifter:

a) Leverantörens namn och adress.

b) De tjänster som tillhandahålls och kvalitetsnivån på de tjänster som erbjuds samt tidsfrister för basanslutningen.

c) De typer av underhåll som erbjuds.

d) De metoder med hjälp av vilka aktuell information om gällande taxor och underhållsavgifter kan erhållas.

e) Avtalets löptid samt villkoren för förnyelse och upphörande av tjänsterna respektive förlängning och uppsägning av avtalet.

f) Kompensations- och återbetalningssystem som är tillämpliga om de avtalade tjänsternas kvalitetsnivåer inte är uppfyllda.

g) Metoden för inledande av tvistelösningsförfarandet enligt artikel 30.

2. Även då avtal sluts mellan användare eller konsumenter och teletjänsteleverantörer som inte är direktleverantörer av allmänna telefonitjänster, skall informationen i punkt 1 tas med i avtalet.

3. Användare och konsumenter skall underrättas i god tid om eventuella avsikter att ändra avtalsvillkoren och skall kunna dra sig ur avtalet om de inte godtar de nya villkoren.

4. Punkterna 1, 2 och 3 är tillämpliga utan att det påverkar tillämpningen av gemenskapsreglerna om konsumentskydd, särskilt direktiven 97/7/EG och 93/13/EG.

Artikel 18

Insyn och offentliggörande av information

Medlemsstaterna skall i enlighet med bilaga II se till att information som är öppen för insyn och avser gällande priser, taxor och allmänna villkor för anslutning till och användning av allmänt tillgängliga telefonitjänster är tillgänglig för allmänheten, särskilt för användare och konsumenter.

Artikel 19

Tjänsternas kvalitet

1. Medlemsstaterna skall garantera att de nationella tillsynsmyndigheterna har möjlighet att kräva att de företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster offentliggör jämförbar, korrekt och aktuell information om tjänsternas kvalitet till konsumenterna. Den offentliggjorda informationen skall även lämnas till de nationella tillsynsmyndigheterna.

2. Skyldigheten att offentliggöra information om tjänsternas kvalitet skall införas efter att de berörda parternas, däribland användarnas och konsumenternas, synpunkter har beaktats i enlighet med artikel 29, och efter en tid av offentligt samråd om de föreslagna åtgärderna.

Artikel 20

Driftskompatibilitet hos digital televisionsutrustning för konsumenter

1. Medlemsstaterna skall sörja för driftskompatibiliteten hos digital televisionsutrustning för konsumenter i enlighet med bilaga VI.

2. Kommissionen får ändra bilaga VI med hänsyn till marknadsutvecklingen och den tekniska utvecklingen i enlighet med förfarandet i artikel 33.2.

Artikel 21

Telefonisttjänster och nummerupplysningstjänster

1. Medlemsstaterna skall se till att abonnenter på allmänt tillgängliga telefonitjänster har rätt att upptas i allmänt tillgängliga abonnentförteckningar.

2. Medlemsstaterna skall se till att direktleverantörer av allmänna telefonitjänster som tilldelar sina abonnenter telefonnummer uppfyller rimliga krav på att göra information tillgänglig, i syfte att tillhandahålla en nummerupplysningstjänst, i överenskommen form och på skäliga, kostnadsorienterade och icke-diskriminerande villkor.

3. Medlemsstaterna skall se till att användare som är anslutna till det allmänt tillgängliga telenätet har tillgång till telefonisttjänster och nummerupplysning i enlighet med artikel 5 b.

4. Medlemsstaterna skall inte behålla bestämmelser om restriktioner som hindrar användare i en medlemsstat att direkt få tillträde till nummerupplysningstjänsten i en annan medlemsstat.

5. Punkterna 1–4 är tillämpliga om inte annat följer av gemenskapslagstiftningen om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet, särskilt artikel 12 i direktivet (om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation).

Artikel 22

Ett europeiskt larmnummer

1. Medlemsstaterna skall garantera att, utöver övriga nationella larmnummer som specificerats av de nationella tillsynsmyndigheterna, användare av allmänt tillgängliga telefonitjänster, däribland användare av telefonautomater, skall kunna ringa alarmerings- och räddningstjänsten avgiftsfritt genom att slå det gemensamma europeiska larmnumret ”112”.

2. Medlemsstaterna skall garantera att samtal till det gemensamma europeiska larmnumret ”112” besvaras på tillbörligt sätt och behandlas på det sätt som bäst passar den nationella organisationen av larmsystem och med beaktande av de tekniska möjligheter nätet erbjuder.

3. Medlemsstaterna skall sörja för att företag som driver allmänt tillgängliga telenät skall tillhandahålla alarmerings- och räddningstjänsten med information om varifrån samtalet kommer vad avser samtal till det europeiska larmnumret ”112” om detta är tekniskt möjligt.

4. Medlemsstaterna skall se till att medborgarna blir vederbörligen informerade om förekomsten och användningen av det europeiska larmnumret ”112”.

Artikel 23

Europeiska telefoniprefix för tillträde till telenätet

1. Medlemsstaterna skall sörja för att prefixet ”00” utgör ett gemensamt internationellt prefix. Särskilda bestämmelser om samtal mellan närliggande orter belägna inom olika medlemsstater kan komma att införas eller förlängas. Abonnenter på allmänt tillgängliga telefonitjänster på sådana platser skall erhålla fullständig information om sådana bestämmelser.

2. Medlemsstaterna skall se till att företag som driver allmänt tillgängliga telenät hanterar alla samtal till och från det europeiska nummerområde som motsvaras av det regionala prefixet ”3883” eller andra europeiska regionala prefix som eventuellt används.

Artikel 24

Tillhandahållande av tilläggstjänster

1. Medlemsstaterna skall se till att de nationella tillsynsmyndigheterna har möjlighet att kräva att företag som driver allmänt tillgängliga telenät erbjuder sina användare de tjänster som förtecknas i del B i bilaga I om det är tekniskt möjligt och ekonomiskt lönsamt.

2. En medlemsstat får besluta att inte tillämpa punkt 1 på hela eller delar av sitt territorium på grundval av det samråd som avses i artikel 29.

Artikel 25

Nummerportabilitet, val och förval av teleoperatör

1. Medlemsstaterna skall sörja för att abonnenter på allmänt tillgängliga telefonitjänster, inbegripet mobila tjänster, som så kräver kan behålla sitt(sina) abonnentnummer oberoende av vilket företag som tillhandahåller tjänsten

a) om det gäller ett geografiskt nummer på en viss plats, och

b) om det gäller nummer som inte är geografiskt betingade på vilken plats som helst.

2. De nationella tillsynsmyndigheterna skall kräva att företag, som anses ha ett betydande marknadsinflytande, vad avser tillhandahållande av anslutning och användning av det allmänt tillgängliga telenätet vid fasta anslutningspunkter, skall göra det möjligt för sina abonnenter att få tillträde till tjänster som erbjuds av leverantörer av fasta allmänt tillgängliga telefonitjänster som deltar i samtrafiken på något av följande sätt:

a) Genom att slå ett kort prefix vid varje enskilt samtal.

b) Genom att använda sig av förval, med ett system som gör det möjligt att förbigå förval för varje enskilt samtal genom att slå ett kort prefix.

Användarnas krav på att dessa tjänster genomförs inom andra nät eller på annat sätt skall bedömas i enlighet med förfarandet för marknadsanalys i artikel 14 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

3. De nationella tillsynsmyndigheterna skall se till att man följer kostnadsorienteringsprincipen vid prissättningen för samtrafik i samband med tillhandahållande av nummerportabilitet enligt punkt 1 och användning av den tjänst som beskrivs i punkt 2.

4. De nationella tillsynsmyndigheterna får inte belägga nummerportabilitet med taxor som snedvrider konkurrensen, till exempel genom att kräva att samtliga företag tillämpar en gemensam taxa.

Artikel 26

Åtaganden om vidareutsändning (”Must Carry”)

1. Medlemsstaterna får påföra åtaganden om vidareutsändning för överföring av vissa angivna radio- och TV-sändningar på företag som omfattas av deras jurisdiktion och som tillhandahåller elektroniska kommunikationsnät som skapats för distribution av radio- eller TV-sändningar till allmänheten. Sådana åtaganden skall endast påföras när det är nödvändigt för att uppfylla klart fastställda mål av allmänt intresse och de skall vara proportionella, öppna för insyn och tidsbegränsade.

2. Medlemsstaterna skall se till att företag som är föremål för åtaganden om vidareutsändning erhåller erforderlig kompensation på rimliga, öppna och icke-diskriminerande villkor med beaktande av den nätkapacitet som behövs.

KAPITEL IV

OBLIGATORISKA TJÄNSTER OCH FÖRHYRDA FÖRBINDELSER

Artikel 27

Tillgång till förhyrda förbindelser

1. Medlemsstaterna skall bibehålla de skyldigheter som gällde för företag enligt artiklarna 3, 4, 6, 7, 8 och 10 i direktiv 92/44/EEG, fram till ikraftträdandet av detta direktiv och fram till dess att en granskning har gjorts och ett beslut fattats i enlighet med punkt 2 i denna artikel.

2. Inom ett år efter ikraftträdandet av detta direktiv, och därefter vartannat år, skall de nationella tillsynsmyndigheterna göra en marknadsanalys i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 14.3 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster) för att avgöra om tillhandahållandet av en del av eller hela det minsta utbud av tjänster avseende förhyrda förbindelser på deras territorium är utsatt för effektiv konkurrens, och besluta om de skyldigheter som avses i punkt 1 i denna artikel skall upprätthållas, ändras eller upphävas. De åtgärder som vidtas skall underkastas det förfarande som föreskrivs i artikel 6.2–5 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

3. De tekniska standarderna för ett minsta utbud av förhyrda förbindelser med harmoniserade egenskaper skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, såsom en del av den förteckning över standarder som avses i artikel 15 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster). Kommissionen får anta ändringar som är nödvändiga för att anpassa det minsta utbudet av förhyrda förbindelser till den tekniska utvecklingen och till ändringar av efterfrågan på marknaden, bland annat ett eventuellt upphävande av vissa typer av förhyrda förbindelser som ingår i detta utbud, i enlighet med förfarandet i artikel 33.2 i detta direktiv.

Artikel 28

Obligatoriska tilläggstjänster

Medlemsstaterna får besluta att göra obligatoriska tilläggstjänster, med undantag för de åtaganden om samhällsomfattande tjänster som fastställs i kapitel II, allmänt tillgängliga inom det egna territoriet, men under sådana omständigheter får inte något kompensationssystem för vissa företag, operatörer eller tjänsteleverantörer införas.

KAPITEL V

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 29

Samråd med berörda parter

1. Medlemsstaterna skall se till att de nationella tillsynsmyndigheterna tar hänsyn till synpunkter från användare, konsumenter, tillverkare och företag som tillhandahåller kommunikationsnät och kommunikationstjänster vad gäller frågor om användar- och konsumenträttigheter avseende allmänt tillgängliga teletjänster.

2. Vad gäller frågor om tjänsternas kvalitet, framför allt vad gäller klagomål därom, skall de nationella tillsynsmyndigheterna ha möjlighet att besluta om information om tjänsternas kvalitet från nätoperatörer och tjänsteleverantörer skall offentliggöras. De nationella tillsynsmyndigheterna kan specificera bland annat parametrar för att mäta tjänsternas kvalitet samt innehållet i, formen och sättet för hur informationen skall offentliggöras för att säkerställa att användare och konsumenter har tillgång till komplett, jämförbar och användarvänlig information. För tjänster som omfattas av åtaganden om samhällsomfattande tjänster kan parametrarna, definitionerna och mätmetoderna i bilaga III användas.

Artikel 30

Tvistelösning

1. Medlemsstaterna skall se till att förfaranden som är enkla och öppna för insyn till en låg kostnad kan tas i anspråk för hantering av klagomål från användare och konsumenter. Medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att se till att sådana förfaranden möjliggör en rättvis och snabb tvistelösning och, om så är nödvändigt, införa ett system för återbetalning eller kompensation. Förfarandena skall så långt som möjligt följa principerna i rekommendation 98/257/EG.

2. För tvister som avser parter i olika medlemsstater gäller artikel 18 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

Artikel 31

Teknisk anpassning

Ändringar som är nödvändiga för att anpassa bilagorna I, II, III och VI till den tekniska utvecklingen eller förändringar av efterfrågan på marknaden skall antas av kommissionen i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 33.2.

Artikel 32

Anmälan och övervakning

1. De nationella tillsynsmyndigheterna skall senast den 31 december 2001 anmäla till kommissionen, och därefter utan dröjsmål vid eventuella ändringar, följande uppgifter:

a) Namn på företag som har valts ut till åtaganden om samhällsomfattande tjänster enligt artikel 8.1.

b) Namn på företag som är föremål för reglering av taxor för slutkunden enligt artikel 16 och närmare uppgifter om erbjudna tjänster eller produkter och geografiska marknader.

c) Namn på företag som anses ha ett betydande marknadsinflytande med avseende på artikel 25.2.

d) Namn på företag som har skyldighet att erbjuda ett minsta utbud av förhyrda förbindelser i enlighet med artikel 27.

De nationella myndigheterna skall anmäla eventuella ändringar till kommissionen utan dröjsmål. Kommissionen skall tillhandahålla informationen i lättillgänglig form och distribuera den till kommunikationskommittén och högnivågruppen för telekommunikationer när så är lämpligt.

2. Kommissionen skall regelbundet granska hur detta direktiv fungerar och rapportera till Europaparlamentet och rådet; detta skall ske för första gången senast inom två år efter det att detta direktiv trätt i kraft. Medlemsstaterna och de nationella tillsynsmyndigheterna skall i detta syfte tillhandahålla kommissionen nödvändig information.

Artikel 33

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av den kommunikationskommitté som inrättats genom artikel 19 i direktivet (om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster).

2. Om hänvisning sker till detta stycke skall det föreskrivande förfarande som fastställs i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas i enlighet med artiklarna 7 och 8 i beslutet.

3. Den period som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

Artikel 34

Införlivande med nationell lagstiftning

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2001. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv och eventuella senare ändringar av dessa bestämmelser.

Artikel 35

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 36

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA I

Beskrivning av de tjänster som avses i artikel 10 (särskilda villkor avseende taxors rimlighet) och artikel 24 (tilläggstjänster)

DEL A

De tjänster som avses i artikel 10 är följande:

a) Specificerad teleräkning

Med förbehåll för lagstiftningen om skydd av personuppgifter och för privatlivet kan de nationella tillsynsmyndigheterna fastställa den grundläggande detaljeringsgraden för specificerade teleräkningar som skall tillhandahållas avgiftsfritt av utsedda företag (på det sätt som föreskrivs i artikel 8) till konsumenterna för att dessa skall kunna i) kontrollera sina avgifter för användningen av det allmänt tillgängliga telenätet i en fast anslutningspunkt och/eller därtill hörande allmänt tillgängliga telefonitjänster, och ii) övervaka sin användning och sina utgifter och därigenom ha rimlig kontroll över sina räkningar.

När så är lämpligt kan en mer detaljerad specifikation erbjudas abonnenterna till ett rimligt pris eller utan avgift. En medlemsstat får ge sin nationella tillsynsmyndighet behörighet att inte tillämpa denna punkt inom sitt territorium eller en del därav under förutsättning att den är övertygad om att denna tjänst redan är väl tillgänglig.

b) Selektiva samtalsspärrsystem för utgående samtal, avgiftsfritt

dvs. en tjänst med hjälp av vilken abonnenten, på begäran riktad till tjänsteleverantören, utan erläggande av avgift kan spärra vissa typer av samtal eller avgiftsfria nummer.

c) System för förhandsbetalning

De nationella tillsynsmyndigheterna kan kräva att utvalda företag tillåter konsumenterna att förhandsbetala anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet och användning av allmänt tillgängliga telefonitjänster.

d) Betalningar av anslutningsavgifter som är fördelade över tiden

De nationella tillsynsmyndigheterna får kräva att utvalda företag tillåter konsumenterna att betala för anslutning till det allmänt tillgängliga telefonnätet på basis av betalningar som är fördelade över tiden.

e) Utebliven betalning av räkningar

Medlemsstaterna skall tillåta att vissa bestämmelser, som skall vara proportionerliga, icke-diskriminerande och offentliggjorda, antas för att täcka obetalda räkningar för användning av det allmänt tillgängliga telefonnätet i fasta anslutningspunkter. Dessa bestämmelser skall garantera att vederbörlig varning om ett påföljande avbrott eller nedkoppling ges till abonnenten i förhand. Med undantag för bedrägeri eller upprepade försenade eller uteblivna betalningar skall man genom dessa bestämmelser, så vitt det är tekniskt möjligt, garantera att en eventuell frånkoppling begränsas till den aktuella tjänsten. Frånkoppling på grund av utebliven betalning av räkningar får endast ske efter att abonnenten i vederbörlig ordning erhållit en varning. Innan det att frånkopplingen är fullständig kan medlemsstaterna tillåta en begränsning av tjänsten under en period då endast samtal som inte belastar abonnentens konto är tillåtna (t.ex. samtal till ”112”).

DEL B

Förteckning över tjänster som avses i artikel 24:

a) Tonval eller DTMF (dual-tone multi-frequency operation)

dvs. det allmänt tillgängliga telefonnätet är beskaffat på ett sådant sätt att tonvalstelefoner, med hjälp av toner som definierats i ETSI ETR 207, kan användas för genomgående signalering genom nätet både inom en medlemsstat och mellan medlemsstaterna.

b) Nummerpresentation

dvs. den uppringandes telefonnummer visas hos den som blir uppringd innan samtalet påbörjas.

Denna tjänst skall tillhandahållas i enlighet med tillämplig lagstiftning om skydd av personuppgifter och privatlivet, särskilt direktiv [. . .] om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation.

BILAGA II

INFORMATION SOM SKALL OFFENTLIGGÖRAS I ENLIGHET MED ARTIKEL 18

(Insyn och offentliggörande av information)

Den nationella tillsynsmyndigheten skall tillse att informationen i denna bilaga offentliggörs i enlighet med artikel 18. Den nationella tillsynsmyndigheten skall avgöra vilken information som skall offentliggöras av de företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga telenät eller allmänt tillgängliga telefonitjänster, och vilken information som skall offentliggöras av den nationella tillsynsmyndigheten själv.

1. Företagets/företagens namn och adress

   dvs. namn och adress till huvudkontoret för företag som tillhandahåller allmänt tillgängliga telefonnät eller allmänt tillgängliga telefonitjänster.

2. De allmänt tillgängliga telefonitjänster som erbjuds

   2.1 Omfattningen av den allmänt tillgängliga telefonitjänsten

   Beskrivning av de allmänt tillgängliga telefonitjänster som erbjuds med angivande av vad som ingår i abonnemangsavgiften och den periodiska anslutningsavgiften (t.ex. telefonisttjänster, abonnentförteckningar, nummerupplysningstjänster, selektiva samtalsspärrsystem, specificerade räkningar och underhåll).

   2.2 Standardtaxor

   Omfattar anslutning, alla typer av användaravgifter, underhåll samt detaljerade upplysningar om gällande rabatter och speciella eller riktade erbjudanden.

   2.3 Kompensations-/återbetalningspolicy

   Innefattar upplysningar om eventuella kompensations- eller återbetalningssystem.

   2.4 Typer av underhåll som tillhandahålls

   2.5 Allmänna avtalsvillkor

   Den kortaste avtalsperiod som medges skall anges om en sådan finns.

3. Metoder för tvistelösning, bland annat sådana som har utarbetats av företaget

BILAGA III

Parametrar för tjänsters kvalitet i samband med samhällsomfattande tjänster

Parametrar för leveranstid och tjänstens kvalitet, definitioner och mätmetoder i enlighet med kraven i artiklarna 11 och 19

Parametrar (Anmärkning 1)	Definitioner	Mätmetoder
Leveranstid för första anslutning till nätet	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Felfrekvens per anslutning	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Väntetid för reparation av fel	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Felfrekvens vid uppkoppling av samtal (Anmärkning 2)	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Väntetid för koppling av samtal (Anmärkning 2)	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Svarstid för telefonisttjänster	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Svarstid för nummerupplysningstjänster	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Andel av allmänt tillgängliga telefonautomater för mynt och kort som är i funktion	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1
Felfrekvens för teleräkningar	ETSI EG 201 769-1	ETSI EG 201 769-1

Versionsnumret för ETSI EG 201 769-1 är 1.1.1 (april 2000).

Anmärkning 1

Parametrarna skall göra det möjligt att analysera hur tjänsten fungerar på regional nivå (dvs. lägst nivå 2 i nomenklaturen för statistiska och geografiska enheter (NUTS) som fastställts av Eurostat).

Anmärkning 2

Medlemsstaterna kan besluta att inte begära in aktuella uppgifter för dessa två parametrar om det finns belägg för att dessa båda områden fungerar tillfredsställande.

BILAGA IV

Beräkning av eventuella nettokostnader för åtaganden om samhällsomfattande tjänster och införande av återbetalnings- eller fördelningssystem i enlighet med artiklarna 12 och 13

DEL A: BERÄKNING AV NETTOKOSTNAD

Åtaganden om samhällsomfattande tjänster avser de skyldigheter som åläggs en organisation av en medlemsstat och gäller tillhandahållandet av nät och tjänster inom ett givet geografiskt område, inbegripet, om så behövs, en utjämning av priserna för att tillhandahålla tjänsten inom detta geografiska område eller erbjudande om särskilda val av taxa för konsumenter med låga inkomster eller särskilda sociala behov.

För att undvika regleringar av nettokostnadsberäkningar som senare visar sig vara onödiga, skall de nationella tillsynsmyndigheterna överväga alla metoder för att motivera företagen (utsedda eller inte) till att uppfylla sina åtagande om samhällsomfattande tjänster på ett kostnadseffektivt sätt. Bifogat finns en genomförbarhetsstudie avseende tilldelning av åtaganden om samhällsomfattande tjänster genom anbudsförfarande eller auktion.

Nettokostnaden för åtaganden om samhällsomfattande tjänster skall beräknas som skillnaden mellan nettokostnaden för en organisation att bedriva verksamhet medelst åtaganden om samhällsomfattande tjänster och kostnaden att bedriva verksamheten utan sådana åtaganden. Detta gäller oavsett om nätet i en enskild medlemsstat är fullt utbyggt eller fortfarande är under utbyggnad och tillväxt. Det är lämpligt att göra en korrekt bedömning av de kostnader som operatörer som utför samhällsomfattande tjänster skulle ha kunnat undvika om åtagandet av samhällsomfattande tjänster inte hade funnits. Vid nettokostnadsbedömningen skall både de ekonomiska och icke-ekonomiska förmånerna för tjänsteoperatören bedömas.

Beräkningen skall bygga på kostnader som kan hänföras till följande:

i) Delar av de angivna tjänsterna som endast kan tillhandahållas med förlust eller till en kostnad som går utöver normala affärsmässiga standarder.

Denna kategori får inbegripa tjänsteinslag som tillgång till larm- och räddningstjänster samt tillhandahållande av vissa allmänt tillgängliga telefonautomater och vissa tjänster eller utrustning för funktionshindrade personer m. m.

ii) Vissa slutanvändare eller grupper av slutanvändare, som med beaktande av kostnaden för att tillhandahålla det angivna nätet och den angivna tjänsten, den uppkomna intäkten och den geografiska utjämning av priser som åläggs av en medlemsstat, kan endast betjänas med förlust eller till en kostnad som går utöver normala affärsmässiga standarder.

Denna kategori inbegriper de slutanvändare eller grupper av slutanvändare som inte skulle erhålla tjänsten från en kommersiell operatör som inte har ett åtagande om att tillhandahålla samhällsomfattande tjänster.

Beräkningen av nettokostnader för vissa delar av åtagandena om samhällsomfattande tjänster skall göras för sig för att undvika dubblering av direkta eller indirekta förmåner och kostnader. Den totala nettokostnaden för ett företags åtaganden om samhällsomfattande tjänster skall beräknas som summan av nettokostnaderna för varje särskild del av sådana åtaganden med beaktande av både ekonomiska och icke-ekonomiska förmåner. Ansvaret för kontrollen av nettokostnaderna faller på den nationella tillsynsmyndigheten.

DEL B: TÄCKNING AV NETTOKOSTNADER FÖR ÅTAGANDEN OM SAMHÄLLSOMFATTANDE TJÄNSTER

Täckning eller finansiering av nettokostnader för åtaganden om samhällsomfattande tjänster kan ske genom att företag som har sådana åtaganden kompenseras för de tjänster de tillhandahåller på icke affärsmässiga villkor. Då sådan kompensation innebär finansiella överföringar skall medlemsstaterna se till att dessa görs på ett öppet, objektivt, icke-diskriminerande och proportionellt sätt. Sådana överföringar medför med andra ord minsta möjliga snedvridning av marknaden och användarnas efterfrågan. Medlemsstaterna bör överväga att täcka nettokostnaderna genom statsbudgeten.

Även ett fördelningssystem som grundar sig på en fond kan användas och principerna om öppenhet, minsta möjliga snedvridning av marknaden, icke-diskriminering och proportionalitet bör då iakttas. Minsta möjliga snedvridning av marknaden innebär att bidragsbördan bör spridas så vitt som möjligt med förbehåll för proportionalitetsprincipen. Proportionalitet betyder att de nationella tillsynsmyndigheterna kan välja att inte kräva in bidrag från företag vars nationella omsättning understiger en viss gräns.

Medlemsstater som gör återbetalningen via en fond bör överväga att samla in bidrag genom ett momssystem för operatörer och tjänsteleverantörer som är öppet och sammanhängande (för att undvika dubblering av operatörers och tjänsteleverantörers ut- och ingående moms).

Det oberoende organ som administrerar fonden ansvarar för att samla in bidrag från operatörer och tjänsteleverantörer som anses böra bidra till nettokostnaden av åtaganden om samhällsomfattande tjänster i medlemsstaten. Detta organ övervakar även överföringen av summor som skall betalas och administrativa utbetalningar till personer och företag som är berättigade till ersättning från fonden.

BILAGA V

Förfarande för granskning av samhällsomfattande tjänsters omfattning enligt artikel 15

Vid granskning av omfattningen av åtaganden om samhällsomfattande tjänster skall kommissionen beakta följande:

— Samhällets och marknadens utveckling vad gäller de tjänster som konsumenterna använder.

— Samhällets och marknadens utveckling vad avser tillgängligheten och urvalet av de tjänster som tillhandahålls konsumenterna.

Teknisk utveckling vad gäller det sätt på vilket tjänster tillhandahålls konsumenterna.

Vid bedömningen av om omfattningen av åtaganden om samhällsomfattande åtgärder skall ändras eller omdefinieras skall kommissionen överväga följande:

— Finns det vissa tjänster som är tillgängliga för och används av flertalet konsumenter? Resulterar bristen på tillgänglighet för och bristande användning av en minoritet av konsumenterna i social utestängning?

— Medför tillgängligheten och användningen av vissa tjänster en allmän nettoförmån för alla konsumenter på så sätt att ett offentligt ingripande är berättigat om vissa tjänster inte tillhandahålls allmänheten under normala affärsmässiga förhållanden?

När kommissionen föreslår en ändring eller omdefiniering av omfattningen av åtaganden om samhällsomfattande tjänster kan kommissionen överväga följande valmöjligheter:

— Att föreslå en ändring eller omdefiniering av omfattningen av åtaganden om samhällsomfattande tjänster men kräva att nettokostnaderna finansieras enbart genom statsbudgeten.

— Att föreslå en ändring eller omdefiniering av omfattningen av åtaganden om samhällsomfattande tjänster och tillåta att nettokostnader finansieras med hjälp av system som står i överensstämmelse med detta direktiv.

Alternativt kan kommissionen föreslå att vissa tjänster bör göras obligatoriska och tillhandahållas med iakttagande av principen om kostnadsorientering i enlighet med kapitel IV, och omfattas då inte av de åtaganden om samhällsomfattande tjänster som anges i kapitel II.

BILAGA VI

Driftskompatibilitet hos digital televisionsutrustning för konsumenter (artikel 20)

1. *Den gemensamma kodningsalgoritmen och mottagning av okodade sändningar*

Konsumentutrustning som är avsedd för mottagning av digital television, som säljs, hyrs ut eller på annat sätt görs tillgänglig inom gemenskapen, och som har förmågan att dekryptera digitala televisionssignaler skall möjliggöra följande:

— Dekryptering av sådana signaler i enlighet med den gemensamma europeiska kodningsalgoritmen som administreras av ett erkänt europeiskt standardiseringsorgan, för närvarande ETSI.

— Återgivning av signaler som har sänts okodat under förutsättning att, i det fall utrustningen är förhyrd, hyrestagaren uppfyller hyresavtalet.

2. *Analoga och digitala televisionsapparaters driftskompatibilitet*

Analoga televisionsapparater som är utrustade med en inbyggd skärm med en synlig bildruta vars diagonal är större än 42 cm och som marknadsförs för försäljning eller uthyrning inom gemenskapen, skall vara försedda med åtminstone ett öppet gränssnitt (som bygger på ett erkänt europeiskt standardiseringsorgan) som möjliggör en enkel anslutning av kringutrustning, särskilt kompletterande avkodare och digitala mottagare.

Digitala televisionsapparater som har en inbyggd skärm med en synlig bildruta som är större än 30 cm och som marknadsförs för försäljning eller uthyrning inom gemenskapen, skall vara försedda med åtminstone ett öppet gränssnitt (antingen standardiserat av ett erkänt europeiskt standardiseringsorgan eller i enlighet med en specifikation som antagits av en bransch) som möjliggör en enkel anslutning av kringutrustning och ha förmågan att överföra samtliga delar av den digitala televisionssignalen. Förutom video- och audioflöden innefattar detta information om villkorad tillgång, hela serien av kommandon för gränssnittet för tillämpningsprogram (API) för ansluten utrustning, tjänster och kopieringsskydd.

Ovan nämnda funktioner kan uppdateras regelbundet enligt det förfarande som anges i artikel 20.2.

Förslag till Europaparlamentets och rådets beslut om ett regelverk för radiospektrumpolitiken i Europeiska gemenskapen

(2000/C 365 E/20)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 407 slutlig — 2000/0187 (COD)

(Framlagt av kommissionen den 29 augusti 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Den 10 november 1999 lade kommissionen fram ett meddelande ([1]) för Europaparlamentet, rådet, Ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén med ett förslag till nästa steg i radiospektrumpolitiken på grundval av resultatet från det offentliga samrådet om grönboken om radiospektrumpolitiken med anknytning till Europeiska gemenskapens politik inom telekom, rundradio, transporter och FoU ([2]). Europaparlamentet ställde sig bakom meddelandet i en resolution av den 18 maj 2000 ([3]). Behovet av åtgärder på gemenskapsnivå lyftes därvid fram för att se till att man i gemenskapen använder radiospektrumet på ett harmoniserat och väl avvägt sätt, att man följer gemenskapens principer för den inre marknaden och att man skyddar gemenskapens intresse internationellt.

(2) Vid behov måste man på gemenskapsnivå fastställa politiska principer för radiospektrumanvändningen för att uppfylla gemenskapens politiska mål, bland annat inom kommunikation, rundradio, transporter och forskning, som alla i olika omfattning är hänvisade till användningen av radiospektrum, samtidigt som man bibehåller en hög hälsonivå för medborgarna. På grundval av dessa principer bör man vid behov samordna och harmonisera radiospektrumanvändningen på gemenskapsnivå för att uppnå dessa gemenskapsmål. Genom detta kan man i vissa fall också bidra till en samordning och harmonisering av spektrumanvändningen på global nivå. Samtidigt kan man tillhandahålla lämpligt tekniskt stöd på nationell nivå.

(3) Spektrumpolitiken kan inte bara bygga på tekniska faktorer utan måste också ta hänsyn till ekonomiska, politiska, kulturella, hälsorelaterade och sociala frågor. Den ständigt ökande bristen på tillgängligt radiospektrum kan leda till allt fler konflikter mellan olika grupper av radiospektrumanvändare inom sektorer som kommunikation, rundradio, transporter, brottsbekämpning, militär och forskning. Spektrumpolitiken bör därför ta hänsyn till alla sektorer och väga de olika behoven. Beslutet bör inte påverka medlemsstaternas rätt att införa de begränsningar som krävs för att upprätthålla allmän ordning och säkerhet.

(4) För att kunna fastställa allmänna politiska mål för spektrumanvändningen bör man inrätta ett rådgivande organ där man, under ledning av den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i Europeiska unionens råd, samlar höga företrädare för medlemsstaterna med ansvar för de olika sektorer som använder radiospektrum eller berörs av radiospektrumanvändningen, såsom kommunikation, rundradio, audiovisuella tjänster, transporter, forskning och utveckling, säkerhetspolitik, försvaret och polisen, som kan komma att påverkas indirekt. Gruppens uppgift bör vara att ge kommissionen vägledning, både på eget initiativ och på kommissionens begäran, vid radiospektrumanvändningens harmonisering inom ramen för den allmänna gemenskapspolitiken och i frågor rörande lagstiftning och andra områden inom vilka radiospektrumanvändning förekommer och som påverkar gemenskapens politik, exempelvis metoder för beviljande av rätt till spektrumanvändning, tillgång till information, tillgång till spektrum, omfördelning, omflyttning, utvärdering och effektiv användning av radiospektrum samt hälsoskydd. I detta syfte bör varje nationell delegation i frågor som tas upp i gruppen ha en samordnad uppfattning om alla politiska aspekter av spektrumanvändningen i den egna medlemsstaten.

(5) Gruppen kommer att beakta synpunkter från näringslivet och från alla berörda användare, både kommersiella och icke-kommersiella, och från andra berörda parter, i frågor som rör utvecklingen av tekniken, marknaden och lagstiftningen och som kan påverka radiospektrumanvändningen. Spektrumanvändarna bör få lämna de bidrag de anser nödvändiga. Gruppen får besluta att i gruppmöten höra företrädare för spektrumanvändargrupper, där så behövs för att diskutera läget i en särskild sektor.

([1]) KOM(1999) 538.

([2]) KOM(1998) 596.

([3]) A5-0122/2000.

(6) Kommissionen bör med jämna mellanrum inför Europaparlamentet och rådet redogöra för de resultat som uppnåtts enligt detta beslut vad gäller målen för gemenskapens radiospektrumpolitik och planerade framtida åtgärder. Genom detta ser man till att de politiska målen får det politiska stöd som behövs.

(7) Den tekniska förvaltningen av radiospektrum omfattar även harmonisering och allokering av radiospektrum. Vid harmoniseringen bör man ta hänsyn till vad som krävs enligt de allmänna politiska principer som fastställts på gemenskapsnivå. Det samordnade införandet av spektrumkrävande system i gemenskapen är beroende av de olika nationella metoderna för radiospektrumtilldelning och tillståndsgivning, vilket även omfattar hänsyn till spektrumavgifter och licensintäkter. Dessa frågor bör därför diskuteras och, i lämpliga fall, harmoniseras på gemenskapsnivå.

(8) Gemenskapen bör utnyttja samarbetet med radiospektrumexperter från nationella myndigheter med ansvar för radiospektrumförvaltningen. Utifrån den erfarenhet som vunnits med förfaranden för uppdragsgivning inom vissa sektorer, till exempel som ett resultat av tillämpningen av Europaparlamentets och rådets beslut nr 710/97/EG av den 24 mars 1997 om ett samordnat tillvägagångssätt vid auktorisation inom området för satellittjänster för personkommunikation inom gemenskapen [1] (S-PCS-beslutet), i sin ändrade lydelse enligt beslut nr 1215/2000/EG [2] och Europaparlamentets och rådets beslut nr 128/1999/EG av den 14 december 1998 om samordnat införande av ett system för mobil och trådlös kommunikation (UMTS) av tredje generationen inom gemenskapen [3] (UMTS-beslutet), måste en varaktig, stabil och enhetlig ram upprättas på gemenskapsnivå för att harmonisera tillgången till radiospektrum och tillgodose godtagbar rättssäkerhet. Beslut om harmoniseringsåtgärder bör fattas på grundval av resultaten av uppdrag som utförts av nationella experter med verksamhet i relevanta spektrumförvaltningsorgan, inklusive Europeiska post- och telesammanslutningen (CEPT). Vid behov bör kommissionen kunna göra resultaten från sådana uppdrag obligatoriska för medlemsstaterna respektive vidta lämpliga alternativa åtgärder, om resultaten inte skulle vara godtagbara. Detta kommer bland annat att bidra till den harmonisering av frekvensspektrum som krävs för att genomföra Europaparlamentets och rådets direktiv [om auktorisation av nät och tjänster för elektronisk kommunikation].

(9) Investeringar och politiska beslut är i hög grad beroende av god information om nuvarande och framtida spektrumplanering, -allokering och -tilldelning samt om villkoren för tillgången till och användningen av hela radiospektrumet. Samma sak gäller för teknisk utveckling som ger upphov till nya metoder för spektrumallokering, spektrumförvaltning och frekvenstilldelning. I frågor som kräver långsiktig planering måste man förstå vilka följder den tekniska utvecklingen kan få. Det bör därför finnas tillgång till relevant information i gemenskapen utan att det påverkar tillämpningen av skyddet av konfidentiella affärs- och personuppgifter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1977 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet [4]. För en sektorövergripande spektrumpolitik krävs tillgång till information om hela radiospektrumet. Mot bakgrund av det överordnade målet att harmonisera spektrumanvändningen i gemenskapen och Europa måste denna information samlas på europeisk nivå på ett användarvänligt sätt.

(10) Det är därför nödvändigt att komplettera de befintliga gemenskapsföreskrifterna och internationella föreskrifterna för offentliggörandet av information om radiospektrumanvändningen. På internationell nivå fastställs i referensdokumentet om regleringsprinciper, som gruppen för grundläggande telekommunikationer utarbetat inom ramen för Världshandelsorganisationen, att det aktuella läget beträffande allokerade frekvensband skall redovisas offentligt. Enligt kommissionens direktiv 96/2/EG av den 16 januari 1996 om ändring av direktiv 90/388/EEG med avseende på mobil- och personkommunikation (direktivet om mobilkommunikation) [5] skall medlemsstaterna varje år offentliggöra eller på begäran tillhandahålla tilldelningsplanen för frekvenser som reserverats för mobil- och personkommunikationstjänster, inklusive planerna för framtida utökning av frekvenser för detta ändamål. Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/5/EG av den 9 mars 1999 om radioutrustning och teleterminalutrustning och om ömsesidigt erkännande av utrustningens överensstämmelse [6] och Europaparlamentets och rådets direktiv 98/34/EG [7] av den 22 juni 1998 om ett informationsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter, ändrat enligt direktiv 98/48/EG [8] skall medlemsstaterna dessutom till kommissionen anmäla de gränssnitt de har reglerat så att man kan bedöma överensstämmelsen med gemenskapens lagstiftning.

[1] EGT L 105, 23.4.1997, s. 4.

[2] EGT L 139, 10.6.2000, s. 1.

[3] EGT L 17, 22.1.1999, s. 1.

[4] EGT L 24, 30.1.1998, s. 1.

[5] EGT L 20, 26.1.1996, s. 59.

[6] EGT L 91, 7.4.1999, s. 10.

[7] EGT L 204, 21.7.1998, s. 37.

[8] EGT L 217, 5.8.1998, s. 18.

(11) Genom direktivet om mobilkommunikation lades grunden till en första serie CEPT-åtgärder, såsom antagandet av Europeiska radiokommitténs (ERC) ([1]) beslut (ERC/DEC/(97)01) om offentliggörandet av nationella radiospektrumallokeringstabeller. Man måste se till att CEPT:s lösningar återspeglar gemenskapspolitikens behov och att en lämplig rättslig grund anges för deras genomförande i gemenskapen. Gemenskapen måste i detta syfte anta särskilda bestämmelser om både förfarande och innehåll.

(12) När det gäller tillgången till spektrum i tredje land, bör gemenskapsföretag behandlas på ett rättvist och icke-diskriminerande sätt. Eftersom tillgången till radiospektrum är en central faktor för utvecklingen av näringslivet och av verksamhet av allmänt intresse, måste man också se till att gemenskapens radiospektrumbehov beaktas vid den internationella planeringen.

(13) Genomförandet av gemenskapens politik kan kräva samordning av radiospektrumanvändningen, framför allt när det gäller tillhandahållandet av kommunikationstjänster och särskilt roaming-kapacitetet i hela gemenskapen. När det gäller den geografiska täckningen, når man med vissa spektrumtillämpningar utanför den ifrågavarande medlemsstatens gränser och kan tillhandahålla tjänster över gränserna utan att personer behöver förflytta sig, exempelvis satellittjänster för kommunikation. Det är därför nödvändigt att gemenskapen i tillräcklig utsträckning deltar i alla relevanta internationella organisationers verksamhet och konferenser avseende radiospektrumförvaltning, bland annat Internationella telekommunikationsunionen (ITU) och världsradiokonferenserna (World Radiocommunications Conferences, WRC) ([2]). Vid internationella förhandlingar bör medlemsstaterna och gemenskapen utveckla ett gemensamt tillvägagångssätt och ett nära samarbete under hela förhandlingsprocessen för att sörja för ett enhetligt internationellt uppträdande från gemenskapens sida. Medlemsstaterna bör därför stödja gemenskapens krav på ett sådant deltagande, som bland annat grundar sig på de förfaranden som beslutades i rådets slutsatser av den 3 februari 1992 inför den administrativa världsradiokonferensen och som bekräftades genom rådets slutsatser av den 22 september 1997 och den 2 maj 2000. Inför sådana internationella förhandlingar sätter kommissionen upp de mål som skall uppnås på de olika gemenskapspolitiska områdena i syfte att få rådets godkännande för medlemsstaternas ståndpunkter i internationella sammanhang. Till varje dokument om godkännande av överenskommelser eller regleringar på internationella forum, där spektrumförvaltning tas upp, fogar medlemsstaterna en gemensam förklaring om att de kommer att tillämpa dessa överenskommelser eller regleringar i enlighet med sina skyldigheter enligt fördraget.

([1]) http://www.ero.dk

([2]) Kommissionen har redogjort för gemenskapsfrågor på WRC i KOM(1997) 304, KOM(1998) 298 och KOM(2000) 86.

(14) På grund av spektrumfrågornas inneboende internationella karaktär är det ibland nödvändigt att ingå avtal med tredje land, vilket också påverkar användningen av frekvensband och frekvensdelningsplaner, framför allt vad gäller handel och tillgång till marknaden, även inom Världshandelsorganisationen, fri rörlighet för utrustning och för dess användning, kommunikationssystem med regional eller global täckning såsom satelliter, system för nödsignalering och säkerhet, transportsystem, teknik för rundradio och forskningstillämpningar såsom radioastronomi och jordobservation.

(15) Eftersom den information som nationella myndigheter eventuellt erhåller inom ramen för sin radiospektrumpolitik och förvaltning kan innehålla känsliga företagsuppgifter, måste det fastställas gemensamma principer i sekretessfrågor för dessa nationella tillsynsmyndigheter.

(16) Med hänsyn till gemenskapens och medlemsstaternas internationella handelsförpliktelser bör medlemsstaterna, framför allt med hjälp av sina myndigheter, genomföra denna gemensamma ram för spektrumpolitiken och till kommissionen lämna alla uppgifter som krävs för att bedöma huruvida den vederbörligen genomförts i hela gemenskapen.

(17) De befintliga UMTS- och S-PCS-besluten bör fortsätta att gälla tills deras giltighetstid har gått ut, eftersom de är den rättsliga grunden för de pågående harmoniseringsåtgärderna och de särskilda lösningarna för UMTS och S-PCS.

(18) I enlighet med artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ([3]) bör erforderliga åtgärder för genomförandet av det föreliggande direktivet antas enligt det rådgivande förfarandet i artikel 3 eller enligt det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i det beslutet, beroende på vad som är lämpligt i det enskilda fallet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål

Detta beslut har följande mål:

a) Att skapa en politisk ram för strategisk planering och harmonisering av radiospektrumanvändningen i gemenskapen med särskild hänsyn tagen till gemenskapspolitikens ekonomiska, hälsorelaterade, allmänna samhällspolitiska, kulturella, vetenskapliga, sociala och tekniska frågor, samt till radiospektrumanvändargruppernas olika intressen, och att därigenom optimera spektrumanvändningen och undvika skadlig interferens.

([3]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

b) Att upprätta ett regelverk genom vilket man säkerställer ett effektivt genomförande av radiospektrumpolitiken i gemenskapen, och särskilt att utveckla ett allmänt tillvägagångssätt för harmoniseringen av radiospektrumanvändningen.

c) Att på ett samordnat sätt och i tid sörja för information om användningen av och tillgången till radiospektrum i gemenskapen.

d) Att tillvarata gemenskapens intressen i internationella förhandlingar där radiospektrumanvändningen påverkar gemenskapens politik.

Detta beslut påverkar varken de särskilda regler som medlemsstaterna eller gemenskapen antagit för att reglera innehållet av audiovisuella program riktade till allmänheten eller bestämmelserna i direktiv 1999/5/EG, och inte heller medlemsstaternas rätt att i samband med radiospektrumförvaltningen ta hänsyn till allmänna ordnings- och säkerhetsfrågor.

Artikel 2

Definitioner

I detta beslut används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *radiospektrum*: omfattar åtminstone radiovågor med frekvenser mellan 9 kHz och 3 000 GHz. Radiovågor är elektromagnetiska vågor som överförs i rummet utan konstgjorda ledare,

b) *allokering av radiofrekvensband*: innebär att ett radiofrekvensband förs in i en tabell över radiofrekvensallokeringar för att användas för ett eller flera slags tjänster på fastställda villkor.

c) *radiofrekvenstilldelning*: den auktorisation för radiofrekvensanvändning som en myndighet beviljar på fastställda villkor.

Artikel 3

Högnivågruppen för radiospektrumpolitiken

När det gäller den strategiska planeringen och harmoniseringen av radiospektrumanvändningen i gemenskapen, skall kommissionen biträdas av en rådgivande grupp kallad högnivågruppen för radiospektrumpolitik.

Gruppen skall bestå av höga företrädare för medlemsstaterna och av kommissionens företrädare och skall sammanträda minst två gånger om året under ledning av företrädaren för den medlemsstat som innehar ordförandeskapet i Europeiska unionens råd. Kommissionen skall ansvara för gruppens sekretariat.

Gruppen skall, när den så finner lämpligt, samråda med företrädare för olika branscher och samhällsgrupper som påverkas eller har behov av radiospektrumanvändning i gemenskapen och i övriga delar av Europa.

Artikel 4

Uppgifterna för högnivågruppen för radiospektrumpolitiken

Högnivågruppen för radiospektrumpolitiken skall bidra till formuleringen, förberedandet och genomförandet av radiospektrumpolitiken genom att avge yttranden till kommissionen, antingen på kommissionens begäran eller på eget initiativ, och bidra till utarbetandet av kommissionens rapport enligt artikel 11.

Gruppen skall särskilt

a) övervaka utvecklingen och användningen av samt tillgången till radiospektrum både i gemenskapen och på ett nationellt, regionalt och globalt plan,

b) kontrollera det nuvarande och beräkna det framtida radiospektrumbehovet för både kommersiella och icke-kommersiella tillämpningar i gemenskapen, i synnerhet på grundval av radiospektrumanvändningens strategiska, ekonomiska, tekniska, politiska, hälsorelaterade, sociala och kulturella aspekter, i syfte att uppfylla gemenskapens politiska mål, och dessutom ge kommissionen råd i frågor som gäller radiospektrumanvändningens strategiska planering och vid behov jämka samman olika användargruppers radiospektrumbehov,

c) ge kommissionen råd i frågor som gäller den rättsliga, internationella, tekniska, marknadsrelaterade och politiska utvecklingen med följder för spektrumanvändningen och i frågor som gäller sådana harmoniseringsåtgärder på gemenskapsnivå avseende radiospektrumanvändningen som krävs för att genomföra gemenskapens politik,

d) bedöma behovet av gemensamma europeiska förslag inför internationella förhandlingar,

e) bistå kommissionen vid utarbetandet av dess årliga rapport om utvecklingens följder för den aktuella och framtida radiospektrumanvändningen i gemenskapen,

f) uppmuntra utbytet av information mellan medlemsstaterna om radiospektrumanvändningens utveckling i gemenskapen.

Artikel 5

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande (kallad radiospektrumkommittén).

2. Där det hänvisas till denna punkt skall det rådgivande förfarandet enligt artikel 3 i beslut 1999/468/EG tillämpas med iakttagande av artiklarna 7–8 i det beslutet.

3. Där det hänvisas till denna punkt skall det föreskrivande förfarandet enligt artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas med iakttagande av artiklarna 7–8 i det beslutet.

Den period som föreskrivs i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

Artikel 6

Harmoniseringsåtgärder

1. Där så är lämpligt, och om möjligt med beaktande av de råd som lämnas av högnivågruppen för radiospektrumpolitiken, skall kommissionen föreslå åtgärder för harmonisering av radiospektrumanvändningen, tilldelningsmetoderna, villkoren för radiospektrumanvändningen och tillgången till information om radiospektrumanvändningen.

2. Kommissionen skall ge CEPT i uppdrag att utföra detta arbete och därvid ange vilka uppgifter som skall utföras och när de skall vara avslutade. Kommissionen skall handla i enlighet med förfarandet i artikel 5.2.

3. På grundval av det arbete som utförts enligt punkt 2 skall kommissionen besluta huruvida uppdraget har lett till godtagbara resultat, i vilket fall kommissionen får besluta att resultaten skall vara obligatoriska för medlemsstaterna och att de måste genomföra dem före en viss tidpunkt. Besluten skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Vid genomförandet av denna punkt skall kommissionen handla i enlighet med förfarandet i artikel 5.3.

4. Oaktat punkt 3, får kommissionen vidta åtgärder för att uppnå uppdragets mål i enlighet med förfarandet i artikel 5.3, om kommissionen eller en medlemsstat anser att det arbete som utförs på grundval av uppdraget enligt punkt 2 inte blir klart inom utsatt tid eller om resultaten från uppdraget inte är godtagbara.

Artikel 7

Information om spektrumallokering och spektrumtilldelning

Medlemsstaterna skall omgående offentliggöra den information som anges i bilagan och hålla den aktuell.

Medlemsstaterna skall dessutom upprätta en lämplig databas för att på ett harmoniserat sätt göra denna information tillgänglig för allmänheten.

Artikel 8

Förhållande till tredje land och internationella organisationer

1. Kommissionen skall övervaka den radiospektrumutveckling i tredje land och i internationella organisationer som kan komma att påverka genomförandet av detta beslut.

2. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om alla rättsliga eller faktiska svårigheter för genomförandet av detta beslut som orsakas av tredje land eller av internationella organisationer.

3. Kommissionen skall regelbundet inför Europaparlamentet och rådet redogöra för vad som uppnåtts genom tillämpningen av punkterna 1 och 2 och, i lämpliga fall, föreslå åtgärder i syfte att genomföra principerna och målen i detta beslut. Vid behov skall man anta gemensamma ståndpunkter för att sörja för samordning mellan medlemsstaterna.

4. Åtgärder enligt denna artikel skall inte påverka gemenskapens eller medlemsstaters rättigheter och skyldigheter enligt relevanta internationella avtal.

Artikel 9

Anmälan

Medlemsstaterna skall förse kommissionen med sådan information som kan behövas för att kommissionen skall kunna kontrollera genomförandet av detta beslut. I synnerhet skall medlemsstaterna omgående underrätta kommissionen om genomförandet av resultaten från de uppdrag som avses i artikel 6.3.

Artikel 10

Sekretess

1. Medlemsstaterna är förpliktade att inte lämna ut konfidentiella upplysningar, särskilt uppgifter om företag, deras affärsförbindelser eller deras kostnadsförhållanden.

2. Punkt 1 skall inte påverka nationella myndigheters rätt att avslöja uppgifter då det är av vikt för att de skall kunna fullgöra sina förpliktelser, och i sådana fall skall avslöjandet stå i proportion till omständigheterna och göras med beaktande av företagens legitima intresse av att skydda sina affärshemligheter.

3. Punkt 1 skall inte hindra offentliggörandet av upplysningar om villkor för beviljande av rätt till spektrumanvändning, förutsatt att de inte är konfidentiella.

Artikel 11

Rapport

Kommissionen skall varje år inför rådet och Europaparlamentet redogöra för den verksamhet som bedrivits och de åtgärder som vidtagits enligt detta beslut, för resultaten från det arbete som utförts av högnivågruppen för radiospektrumpolitiken och för de framtida åtgärder som planeras enligt detta beslut.

Artikel 12

Genomförande

Medlemsstaterna skall anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att genomföra detta beslut och alla åtgärder som följer av det.

Artikel 13

Ikraftträdande

Detta beslut träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 14

Adressater

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA

I enlighet med artikel 7 och utan att det påverkar anmälningsskyldigheten enligt direktiven 1999/5/EG och 98/34/EG skall följande upplysningar offentliggöras:

1. Information om frekvensallokering och -tilldelning med upplysning om

   — befintlig radiospektrumallokering och -tilldelning samt villkoren för radiospektrumanvändningen, inbegripet, om möjligt, driftseffekt, signalbegränsning och andra tekniska begränsningar,

   — planer på ändring av befintlig allokering åtminstone för de påföljande två åren, även planer på omflyttning och dag för allokeringsöversyn,

   — ort och geografisk täckning som avses med allokeringsplanerna,

   — faktiskt tillhandahållna tjänster, om de avviker från de allokerade, och faktisk spektrumanvändning,

   — frekvensband reserverade för nya tjänster.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelser i särskild lagstiftning om nät och tjänster för elektronisk kommunikation, skall offentliggörandet även omfatta förfarandena för beviljande av rätt till spektrumanvändning och de planerade ändringarna av villkoren för spektrumanvändningen. Dessa skall omfatta alla slags förpliktelser, avgifter och ekonomiska kostnader förknippade med radiospektrumanvändningen, inklusive administrativa avgifter, användaravgifter och förfaranden för spektrumtilldelning (även auktioner).

Förslag till rådets förordning om förlängning av stimulans- och utbytesprogrammet för rättstillämpare på civilrättens område (Grotius-civilrätt)

(2000/C 365 E/21)

KOM(2000) 516 slutlig — 2000/0220(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 6 september 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 61 c i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

av följande skäl:

(1) Den 28 oktober 1996 antog rådet, på grundval av den tidigare artikel K.3 i Fördraget om Europeiska unionen, den gemensamma åtgärden om ett stimulans- och utbytesprogram för rättstillämpare (Grotius) ([1]). Grotius-programmet syftar till att underlätta det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna genom att främja den ömsesidiga förståelsen för rättsliga och judiciella system. Programmet gör det möjligt att finansiera utbildning, utbytes- och praktikprogram, möten, utredningar och forskning samt informationsförmedling. Det riktar sig till rättstillämpare.

(2) Grotius-programmet inrättades för perioden 1996–2000. Det sista årsprogrammet och den sista förslagsinfordran inom ramen för det Grotius-program som inrättades genom den gemensamma åtgärden av den 28 oktober 1996 offentliggjordes i januari 2000 ([2]). De två årsrapporter som kommissionen hittills lämnat till Europaparlamentet och rådet angående genomförandet av Grotius-programmet ([3]) visar hur viktigt programmet är när det gäller att stärka det rättsliga samarbetet. Rättstillämparna bör även i fortsättningen kunna få del av det stöd som hittills beviljats inom ramen för programmet.

(3) Grotius-programmet avser civil- och straffrättsligt samarbete. Det civilrättsliga samarbetet, som tillhörde de frågor av gemensamt intresse som angavs i den tidigare artikel K.1 i Fördraget om Europeiska unionen, omfattas numera av artikel 61 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Alltså omfattas den del av Grotius-programmet som avser civilrättsligt samarbete av artikel 61 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. Det straffrättsliga samarbetet, som också tillhörde de frågor av gemensamt intresse som angavs i den tidigare artikel K.1 i Fördraget om Europeiska unionen, omfattas numera av artikel 29 i Fördraget om Europeiska unionen. Till den del Grotius-programmet avser samarbete på det straffrättsliga området, omfattas det således av artikel 29 i Fördraget om Europeiska unionen. Denna förordning avser dock inte denna sistnämnda del av programmet.

(4) Kommissionen har övervägt hur Grotius-programmets civilrättsliga del (nedan ”Grotius-civilrätt”) skall kunna fortsätta. Den har särskilt utrett kopplingarna till andra finansieringsprogram, nämligen Robert Schuman-programmet ([4]) och andra program för förverkligandet av området för frihet, säkerhet och rättvisa, med hänvisning till avdelning IV i Fördraget om Europeiska gemenskapen eller till avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen.

(5) I avvaktan på resultatet av utredningarna bör det sörjas för att rättstillämparna kan fortsätta att få del av ekonomiskt stöd från Europeiska gemenskapen för att kunna genomföra sin verksamhet för underlättande av det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna genom främjande av den ömsesidiga kunskapen om rättsliga och judiciella system. Programmet Grotius-civilrätt bör således förlängas till att omfatta år 2001.

(6) I denna förordning fastställs finansieringsramen för programmets löptid. Det utgör den särskilda referensen för budgetmyndigheten enligt punkt 33 i det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin och förbättring av budgetförfarandet ([5]),

([1]) EGT L 287, 8.11.1996, s. 3.

([2]) EGT C 12, 15.1.2000, s. 17.

([3]) Rapport om genomförandet av programmen Grotius, Sherlock, Stop och Oisin, SEK(98) 1048 och SEK(99) 1955.

([4]) Robert Schuman-programmet är ett instrument för ekonomiskt stöd som inrättades 1998 (Europaparlamentets och rådets beslut av den 22 juni 1998, på grundval av den tidigare artikel 100a i Fördraget om inrättandet av Europeiska gemenskapen, om att inrätta ett åtgärdsprogram för att öka medvetenheten om gemenskapsrätten hos jurister, EGT L 196, 14.7.1998, s. 24.). Det inrättades för en treårsperiod i syfte att främja och stödja utbildnings- och informationsinitiativ för att förbättra kunskaperna om gemenskapsrätten bland yrkesverksamma inom rättskipningen såsom domare, åklagare och advokater i medlemsstaterna.

([5]) EGT C 172, 18.6.1999, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Grotius-programmet, som inrättades genom rådets gemensamma åtgärd av den 28 oktober 1996 beslutad av rådet på grundval av den tidigare artikel K.3 i Fördraget om Europeiska unionen om ett stimulans- och utbytesprogram för rättstillämpare (Grotius) (96/636/RIF), förlängs till och med 2001 vad avser civilrättsligt samarbete.

Bestämmelserna i ovannämnda gemensamma åtgärd, särskilt vad avser dess förfaranden, förblir tillämpliga för genomförandet av programmet under 2001.

Artikel 2

Finansieringsramen för programmets genomförande under 2001 fastställs till 650 000 euro.

Anslaget kommer att beslutas av budgetmyndigheten inom ramen för budgetplanen.

Artikel 3

Kommissionen skall vid utgången av budgetåret 2001 rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av programmet.

Artikel 4

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Förslag till rådets förordning om ändring för sjätte gången av förordning (EG) nr 850/98 för bevarande av fiskeresurserna genom tekniska åtgärder för skydd av unga exemplar av marina organismer

(2000/C 365 E/22)

KOM(2000) 501 slutlig — 2000/0215(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 6 september 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 37 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

(1) För att effektivisera olika typer av fiskverksamhet och bevara fiskeresurserna krävs förtydliganden eller rättelser av de villkor som fastställs i rådets förordning (EG) 850/98 för [1]:

i) beräkning av andelen marina organismer ombord uttryckt i levande vikt efter sortering eller vid landning beträffande fångster som gjorts med hjälp av nät med maskstorlekar på mindre än 16 mm,

ii) införande av nätstycken med kvadratiska maskor i släpredskap med maskstorleksintervall på 70 till 79 mm och införande av sorteringsgaller i släpredskap med maskstorleksintervall på 32 till 54 mm,

iii) fiske med skrapredskap,

iv) landning av delar av krabbor eller skadade krabbor,

v) att säkerställa att de minsta storlekar som gäller i ett visst område för krabbtaskor beaktas,

vi) att ge behöriga kontrollmyndigheter den information som krävs beträffande fiske i ett område som är upprättat för att skydda makrill,

vii) upprättande av områden där och fastställande av tidsperioder då angivna fiskemetoder är förbjudna för att skydda kummel,

viii) maskstorleken i fasta redskap som används vid fiske av olika arter i Nordsjön och angränsande geografiska områden,

ix) användning av kombinationer av nät med maskstorlekar på 16 till 31 mm och 100 mm eller större eller på 80 till 99 mm och 100 mm eller större i regionerna 1 och 2 förutom Skagerrak och Kattegat,

x) minsta storlekar på languster, rödspätta, bränningsmussla och en art av taggmakrill,

xi) mätningen av storleken på languster.

(2) Förordning (EG) nr 850/98 bör därför ändras.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 850/98 ändras på följande sätt:

1. Artikel 5.5 skall utgå.

2. I artikel 7

a) skall punkt 4 ersättas med följande:

”4. Trots det som anges i punkt 1(a), skall alla bottentrålar, snurrevadar eller liknande släpredskap vars maskstorlekar ligger inom intervallet 70–79 millimeter vara försedda med ett nätstycke med kvadratiska maskor som har en maskstorlek på 80 millimeter eller större.”

b) skall följande text läggas till i slutet av punkt 5:

”eller med ett sorteringsgaller vars användning fastställs enligt villkoren i artikel 46”

3. Artikel 10 skall ersättas med följande:

”*Artikel 10*

Trots artikel 4; skall det vara förbjudet att

a) lasta om marina organismer, med undantag för musslor, under en fiskeresa när skrapredskap finns ombord och

b) hålla ombord eller landa mer än 5 % av vikten av marina organismer med undantag för musslor.”

4. Artikel 18.4 skall ersättas med följande:

”4. — Krabbtaskor får endast bevaras ombord hela eller landas hela.

[1] EGT L 125, 27.4.1998, s. 1.

Högst 10 % av vikten av den totala fångsten av krabbtaskor eller delar därav som bevaras ombord eller landas får dock bestå av krabbor som inte är hela och/eller av avskilda klor."

5. Följande punkt 4 skall läggas till artikel 19:

"4. Det skall vara förbjudet att ombord hålla eller landa krabbtaskor som fångats under en resa där fisket inte helt och hållet har skett inom

— Region 1 och 2 norr om longitud 56° N eller

— Region 2 söder om longitud 56° N, förutom ICES-områdena IVb, c och ICES-områdena VIId, e, f eller

— ICES-områdena IVb, c söder om longitud 56° N eller

— ICES-områdena VIId, e, f eller

— Region 3"

6. I artikel 22.3 sista stycket skall hänvisningen till Frankrikes och Förenade kungarikets behöriga kontrollmyndigheter

— för Frankrikes del ändras till:

"CROSS Etel
Service Surpeche
Fax: 33 (0) 2 97 55 23 75
Telex: CRAPECH 951.892"

— för Förenade kungarikets del ändras till:

"Ministry of Agriculture Fisheries and Food:
Fax: + 44 (0) 207 270 8125
E-post: s.h.dutyroom-wpe@egd.maff.gov.uk
Telex: London 21274"

7. In artikel 28

a) skall punkt 1 a ersättas med följande:

"(a) Från och med den 1 oktober till och med den 31 januari nästa år inom det geografiska område som begränsas av en linje som förbinder följande koordinater:

— Latitud 43° 46.5' N, longitud 7° 54.4' W.

— Latitud 44° 01.5' N, longitud 7° 54.4' W.

— Latitud 43° 25' N, longitud 9° 12' W.

— Latitud 43° 10' N, longitud 9° 12' W.."

b) skall punkt 1 b utgå.

8. Bilaga VI skall ersättas med texten i bilaga 1 till denna förordning.

9. I bilaga X

a) skall punkt 1 ersättas med:

"1. **Maskstorlekskombination: 16 till 31 mm + > = 100 mm**

Den fångst som hålls ombord skall bestå av minst 20 % av en blandning av räkor (Pandalus montagui, Crangon spp. och Palaemon spp.)."

b) punkt 4 skall ersättas med:

"4. **Maskstorlekskombination: 80 till 99 mm + > = 100 mm**

Den fångst som hålls ombord skall bestå av minst 40 % av en blandning av de marina organismer som i bilaga I anges som målarter för maskstorlekar mellan 80 och 99 mm."

10. I bilaga XII skall:

— minsta storleken för rödspätta (Pleuronectes platessa) i regionerna 1 till 5 utom Skagerack och Kattegatt vara 27 cm,

— en fotnot knytas till hänvisningen till minsta storlek på 15 cm för taggmakrill (Trachurus spp) i regionerna 1 till 5, utom Skagerack och Kattegatt, och den skall ha följande lydelse:

"För taggmakrill (Trachurus picturatus) som fångats i vatten som angränsar till Azorerna och som lyder under Portugals suveränitet eller jurisdiktion skall inga minsta storlekar gälla.";

— posten "bränningsmusslor (Spisula solidissima)" ersättas med "bränningsmusslor (Spisula solida)", och

— den minsta storleken för languster (Palinurus spp.) i regionerna 1 till 5 utom Skagerack och Kattegatt vara 95 mm.

11. I bilaga XIII

— punkt 3 skall texten "eller languster" strykas

— skall en ny punkt 8 läggas till och den skall ha följande lydelse:

"8. Storleken på en langust skall mätas på det sätt som anges i figur 7 som ryggsköldlängden från pannhornets spets till mittpunkten av ryggsköldens distala kant."

— Figuren i bilaga 2 till denna förordning skall införas som figur 7.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

BILAGA 1

"BILAGA VI

FÖRANKRADE REDSKAP: REGIONERNA 1 OCH 2

Arter/maska	10–30 mm	50–70 mm	90–99 mm	100–119 mm	120–219 mm	≥ 220 mm
Sardin (Sardina pilchardus)	*	*	*	*	*	*
Ål (Anguilla anguilla)	*	*	*	*	*	*
Skarpsill (Sprattus sprattus)	*	*	*	*	*	*
Taggmakrill (Trachurus spp.)		*	*	*	*	*
Sill/Strömming (Clupea harengus)		*	*	*	*	*
Makrill (Scomber spp.)		*	*	*	*	*
Mullar (Mullidae)		*	*	*	*	*
Horngädda (Belone spp.)		*	*	*	*	*
Havsaborre (Dicentrarchus labrax)			*	*	*	*
Multar (Mugilidae)			*	*	*	*
Småfläckig rödhaj (Scyliorhinus canicula)			*	*	*	*
Sandskädda (Limanda limanda)			* (4)	*	*	*
Kolja (Melanogrammus aeglefinus)			* (4)	*	*	*
Vitling (Merlangius merlangus) (2)			* (4)	*	*	*
Skrubba (Platichthys flesus)			* (4)	*	*	*
Tunga (Solea vulgaris)			* (4)	*	*	*
Rödspätta (Pleuronectes platessa)			* (4)	*	*	*
Bläckfisk (Sepia officinalis)			* (4)	*	*	*
Torsk (Gadus morhua)					*	*
Lyrtorsk (Pollachius pollachius) (3)					*	*
Långa (Molva molva)					*	*
Gråsej (Pollachius virens)					*	*
Kummel (Merluccius merluccius) (3)					*	*
Pigghaj (Squalus acanthias)					*	*
Storfläckig rödhaj (Scyliorhinus stellaris)					*	*
Glasvar (Lepidorhombus spp.)					*	*
Stenbit (Cyclopterus lumpus)					*	*
Alla andra marina organismer						* (1)

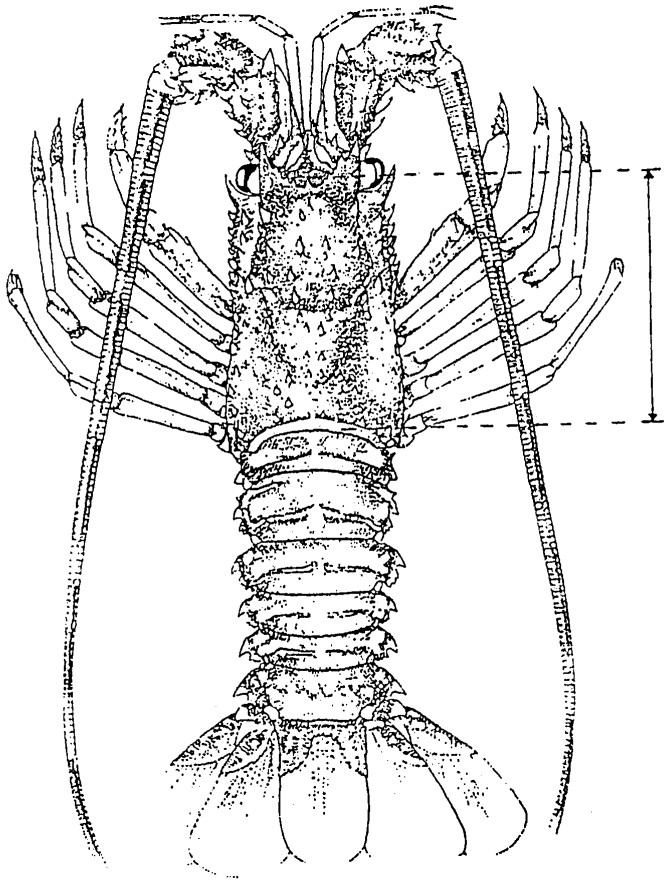
(1) Fångster av marulk (Lophius spp.) som tagits i ICES-underområde VI och VII och behålls ombord i vantitet som överstiger 30 % av den totala fångsten ombord från dessa områden måste tas med en minsta maskstorlek på 250 mm.

(2) I ICES-områdena VIIe och VIId är minimistorleken 90 mm med verkan från den 31 december 1999.

(3) I ICES-områdena VIIe och VIId är minimistorleken 110 mm med verkan från den 31 december 1999.

(4) Tillämpas bara i ICES-områdena VIId och IIIa och i Nordsjön."

BILAGA 2

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av rådets direktiv 70/220/EEG om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon

(2000/C 365 E/23)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 487 slutlig — 2000/0211(COD)

(Framlagt av kommissionen den 6 september 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) Rådets direktiv 70/220/EEG av den 20 mars 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon [1], senast ändrat genom kommissionens direktiv 1999/102/EG [2] är ett av särdirektiven inom det typgodkännandeförfarande som fastställts i rådets direktiv 70/156/EEG av den 6 februari 1970 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar till dessa fordon [3], senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 98/91/EG [4].

(2) Genom direktiv 70/220/EEG, senast ändrat genom direktiv 98/69/EG [5], infördes specifika gränsvärden för koloxid och kolväten i kombination med ett nytt test för att mäta dessa utsläpp vid låga temperaturer för att anpassa funktionen hos utsläppskontrollsystemet hos fordon i kategori M_1 och N_1 klass I och som är utrustade med motorer med styrd tändning till de omgivande villkor som råder i praktiken.

(3) Kommissionen har fastställt lämpliga gränsvärden för utsläpp vid låga temperaturer för fordon i kategori N_1 klass II och III och som är utrustade med motorer med styrd tändning. Det är nu lämpligt att låta provet vid låga temperaturer omfatta även fordon i kategori M_1 som är utrustade med motorer med styrd tändning och som är avsedda för fler än sex passagerare och fordon i kategori M_1 som är utrustade med motorer med styrd tändning och vars maximala vikt överstiger 2 500 kilo. Dessa fordon omfattades tidigare inte av provet vid låga temperaturer.

(4) Med tanke på deras utsläppskaraktäristik är det lämpligt att undanta fordon med motorer med styrd tändning som drivs enbart med gasformigt bränsle (gasol eller naturgas) från lågtemperaturprovet. Fordon som har ett bränslesystem där bensindriften endast skall användas i nödfall och vid start, och som har en bensintank som rymmer högst 15 liter bränsle, skall anses som fordon som enbart kan drivas med ett gasformigt bränsle.

(5) Det är lämpligt att anpassa provet för utsläpp vid låga temperaturer till provet för utsläpp vid normal omgivande temperatur. Provet vid låg temperatur är därför begränsat till fordon i kategori M och N med en maximal vikt på högst 3 500 kilo.

(6) Direktiv 70/220/EEG bör ändras i enlighet härmed.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagorna I och VII till direktiv 70/220/EEG ändras i enlighet med bilagan till det här direktivet.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 2001. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna de texter till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den (tredje dagen) efter det att det offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

---

[1] EGT L 76, 6.4.1970, s. 1.

[2] EGT L 334, 28.12.1999, s. 43.

[3] EGT L 42, 23.2.1970, s. 1.

[4] EGT L 11, 16.1.1999, s. 25.

[5] EGT L 350, 28.12.1998, s. 1.

BILAGA

ÄNDRINGAR AV BILAGA I TILL DIREKTIV 70/220/EEG

1. Avsnitt 5.3.5 skall ändras enligt följande:

   Fotnot (1) skall strykas.

2. Avsnitt 5.3.5.1 skall ersättas med följande:

   ”5.3.5.1 Provet måste utföras på alla fordon i kategorierna M_1 och N_1 som är utrustade med motorer med styrd tändning, förutom fordon som drivs enbart med ett gasformigt bränsle (gasol eller naturgas). Fordon som kan drivas med både bensin och ett gasformigt bränsle, men där bensindriften endast skall användas i nödfall och vid start, och som har en bensintank som rymmer högst 15 liter bränsle, skall vid typ VI-provet anses som fordon som enbart kan drivas med gas.

   Fordon som kan drivas med bensin och antingen gasol eller naturgas skall i typ VI-provet endast provas med bensin.

   Från och med den 1 januari 2002 gäller detta avsnitt alla nya typer av fordon i kategori M_1 och N_1 klass I, förutom fordon som är avsedda för fler än sex passagerare och fordon vars maximala vikt överstiger 2 500 kilo.

   Från och med den 1 januari 2003 gäller detta avsnitt alla nya typer av fordon i kategori N_1 klass II och III och fordon som är avsedda för fler än sex passagerare och fordon vars maximala vikt överstiger 2 500 kilo.”

3. Tabellen i avsnitt 5.3.5.2 skall ersättas med följande tabell:

Provtemperatur 266 K (-7 °C)			
Kategori	Klass	Koloxid (vikt) (CO) L_1 (g/km)	Kolväten (vikt) (HC) L_2 (g/km)
M_1 [1]	–	15	1,8
N_1	I	15	1,8
N_1 [2]	II	27	3,2
	III	34	4,0

[1] Förutom fordon som är avsedda för fler än sex passagerare och fordon vars maximala vikt överstiger 2 500 kilo.

[2] Och de fordon i kategori M som anges i fotnot 1.

ÄNDRINGAR AV BILAGA VII TILL DIREKTIV 70/220/EEG

4. Den första meningen i avsnitt 1 skall ändras enligt följande:

   ”1. Denna bilaga gäller endast fordon med motorer med styrd tändning i enlighet med avsnitt 5.3.5. i bilaga I.”

5. Den första meningen i avsnitt 2.1.1. skall ändras enligt följande:

   ”2.1.1 Detta kapitel behandlar den utrustning som krävs för att utföra provet för utsläpp från avgasröret vid låg omgivande temperatur på fordon med motorer med styrd tändning i enlighet med avsnitt 5.3.5. i bilaga I.”

6. Fotnot (1) i avsnitt 4.3.3. skall utgå.

Förslag till rådets förordning om informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruksprodukter på den inre marknaden

(2000/C 365 E/24)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 538 slutlig — 2000/0226(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 8 september 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 37 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande, och

av följande skäl:

(1) I enlighet med gällande lagstiftning får gemenskapen genomföra säljfrämjande åtgärder på den inre marknaden för ett begränsat antal jordbruksprodukter.

(2) Med tanke på hur marknaderna har utvecklat sig och på erfarenheter som gjorts samt för att ge konsumenterna fullständig information, bör en övergripande och samstämmig politik föras för information om och marknadsföring av jordbruksprodukter och livsmedelsprodukter, på samma sätt som gjorts för tredje land, utan att stimulera till konsumtion av en viss produkt på grund av dess särskilda ursprung.

(3) En sådan politik kan med fördel komplettera och förstärka de åtgärder som medlemsstaterna genomför, bland annat genom att främja bilden av produkterna hos gemenskapens konsumenter, särskilt när det gäller kvalitet, näringsvärde och livsmedelssäkerhet.

(4) Urvalskriterier bör definieras för produkter och berörda sektorer, samt teman för gemenskapens kampanjer.

(5) För att säkerställa programmens samstämmighet och effektivitet bör riktlinjer upprättas som för varje produkt eller berörd sektor definierar programmets väsentliga delar, och som kan kompletteras genom medlemsstaternas kravspecifikationer.

(6) Med tanke på uppgifternas tekniska karaktär bör kommissionen ges möjlighet att ta hjälp av en expertkommitté för kommunikation eller av tekniska assistenter.

(7) Kriterierna för finansieringen av åtgärderna bör fastställas. Som allmän regel bör gemenskapen endast delvis finansiera sådana åtgärder så att de organisationer som lämnar förslag och berörda medlemsstater får bära sin del av ansvaret. I exceptionella fall kan den berörda medlemsstaten komma att slippa delta i finansieringen. När det rör sig om information om gemenskapssystem avseende ursprung, ekologisk produktion och märkning motiveras en samfinanisering mellan gemenskapen och medlemsstaterna av behovet av lämplig information om dessa relativt nya åtgärder.

(8) Det bör föreskrivas att åtgärderna skall genomföras genom att med lämpliga förfaranden ge detta i uppdrag åt organ med den sammansättning och de kunskaper som krävs, så att de utvalda åtgärderna kan bli så effektiva som möjligt.

(9) För att kontrollera både att programmen genomförs på ett korrekt sätt och vilken inverkan åtgärderna har bör medlemsstaterna införa en effektiv övervakning av åtgärderna. Dessutom bör det föreskrivas att resultaten skall utvärderas av ett oberoende organ.

(10) De åtgärder som behövs för genomförandet av denna förordning bör fastställas i enlighet med artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [1]. Åtgärderna bör antas enligt förvaltningsförfarandet i artikel 4 i nämnda beslut. I samband med detta bör förvaltningskommittéerna agera i samförstånd.

(11) Utgifterna för åtgärderna och det tekniska stödet från gemenskapen bör behandlas som informationsåtgärder enligt artikel 1.2 e i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 [2].

(12) Reglerna om informationsåtgärder i sektorsbestämmelserna skiljer sig i fråga om genomförande och har ändrats vid ett flertal tillfällen. På grund av detta är de svåra att tillämpa. De bör harmoniseras, förenklas och sammanföras till en enda text. De regler och sektorsbestämmelser som för närvarande gäller i fråga om säljfrämjande åtgärder bör upphöra att gälla.

---

[1] EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

[2] EGT L 160, 26.6.1999, s. 103.

(13) Det bör fastställas lämpliga bestämmelser för övergången från de gamla reglerna till det nya system som föreskrivs i denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Gemenskapen kan helt eller delvis finansiera informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder för jordbruks- och livsmedelsprodukter inom gemenskapen.

2. De åtgärder som avses i punkt 1 får inte vara inriktade på varumärken eller stimulera till konsumtion av produkter med ett visst ursprung. Denna bestämmelse utesluter inte möjligheten att ange ett visst ursprung inom ramen för de åtgärder som avses i artikel 2, om det gäller en beteckning som ingår i gemenskapslagstiftningen.

Artikel 2

De åtgärder som avses i artikel 1 är följande:

a) PR, säljfrämjande åtgärder och reklam, som särskilt betonar inneboende egenskaper och fördelarna med gemenskapsprodukterna när det gäller kvalitet, hygien, livsmedelssäkerhet, särskilda produktionsmetoder, näringsmässiga aspekter, märkning, djurens välbefinnande och miljöhänsyn.

b) Deltagande i stora nationella eller europeiska arrangemang, varumässor och utställningar, särskilt med montrar som skall förbättra gemenskapsprodukternas rykte.

c) Informationsåtgärder som inriktar sig på gemenskapens bestämmelser om skyddad ursprungsbeteckning (SUB), skyddad geografisk beteckning (SGB) och garanterad traditionell specialitet, ekologiskt jordbruk eller märkning enligt jordbrukslagstiftningen.

d) Insatser för att informera om gemenskapens system med kvalitetsvin framställt i ett specificerat område (fso), bordsvin och spritdrycker med geografisk beteckning.

e) Utvärderingsstudier av vilka resultat informationskampanjerna och de säljfrämjande åtgärderna har givit.

Artikel 3

Beslut om vilka produkter som kan omfattas av de åtgärder som avses i artikel 1 skall fattas med beaktande av följande:

a) Betydelsen av att framhålla produkternas kvalitet, typiska egenskaper, särskilda produktionsmetoder, näringsmässiga aspekter, hygien, livsmedelssäkerhet eller miljöhänsyn genom tematiska kampanjer eller åtgärder som riktar sig till en särskild målgrupp.

b) Bruket av ett märkningssystem och ett system för spårning och kontroll av produkterna.

c) Behovet av att ta itu med konjunkturbetingade problem för en viss sektor.

d) Möjligheten av att informera om gemenskapens system med SUB/SGB, garanterad traditionell specialitet och ekologiska produkter.

e) Möjligheten av att informera om gemenskapens system med kvalitetsvin fso, bordsviner och spritdrycker med geografisk beteckning.

Artikel 4

1. Vart tredje år skall kommissionen, enligt förfarandet i artikel 13, fastställa en förteckning över de teman och produkter som avses i artikel 3. Vid behov får dock denna förteckning ändras enligt samma förfarande.

2. Innan den förteckning som avses i punkt 1 upprättas får kommissionen rådfråga den ständiga gruppen för främjande av jordbruksprodukter inom Rådgivande kommittén för hälso- och kvalitetsfrågor inom jordbrukssektorn.

Artikel 5

1. För var och en av sektorerna eller produkterna skall kommissionen, enligt förfarandet i artikel 13, upprätta en strategi med de riktlinjer som förslagen till informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder skall följa.

2. I dessa riktlinjer skall följande fastställas:

a) de mål och målgrupper som avses

b) ett eller flera teman som skall bli föremål för de utvalda åtgärderna

c) de typer av åtgärder som skall vidtas

d) programmens varaktighet

e) fördelning, beroende på marknader och typer av åtgärder, av tillgängligt belopp för gemenskapens anslag för genomförande av programmen.

Artikel 6

1. För genomförande av åtgärderna i artikel 2 a, b och d, på grundval av kommissionens riktlinjer, skall de berörda medlemsstaterna utarbeta kravspecifikationer och anordna en inbjudan att inlämna förslag som är öppen för alla gemenskapens branschorganisationer.

2. Som svar på denna inbjudan att lämna in förslag skall de organisationer som avses i föregående stycke som representanter för den eller de berörda sektorerna, tillsammans med ett verkställande organ som valts ut genom anbudsförfarande, upprätta program för informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder som skall pågå under högst 36 månader. Dessa program får täcka en eller flera medlemsstater. De får härröra från europeiska organisationer eller en eller flera medlemsstater. Program från medlemsstaterna prioriteras.

3. Den eller de berörda medlemsstaterna skall undersöka om programmen är lämpliga och om de föreslagna progammen och verkställande organen uppfyller kraven i denna förordning samt riktlinjerna och respektive kravspecifikationer. De skall undersöka förhållandet kvalitet/kostnad för varje program. Efter denna kontroll skall den eller de berörda medlemsstaterna inom ramen för tillgängliga anslag upprätta en provisorisk förteckning över program och organ samt åta sig att delta i finansieringen av dessa program.

4. Medlemsstaterna skall översända en provisorisk förteckning över program och organ till kommissionen, samt skicka en kopia av programmen.

Om kommissionen konstaterar att ett program inte följer gemenskapens bestämmelser eller riktlinjerna, skall den inom en period som skall fastställas underrätta den eller de medlemsstater som berörs av detta om att delar av eller hela programmet inte är stödberättigande.

Medlemsstaterna skall beakta eventuella yttranden som kommissionen avger inom fastställd tid. När denna period löper ut skall medlemsstaten eller medlemsstaterna i fråga fastställa en slutgiltig förteckning över program och omedelbart översända denna till kommissionen.

Artikel 7

1. För genomförande av de åtgärder som avses i artikel 2 c på grundval av kommissionens riktlinjer skall varje berörd medlemsstat utarbeta kravspecifikationer och genomföra en offentlig anbudsinfordran för urval av det organ som skall genomföra det program som medlemsstaten skall delfinansiera.

2. Medlemsstaten skall översända programmen med ett motiverat yttrande om programmets lämplighet och huruvida det och det föreslagna organet uppfyller bestämmelserna i denna förordning och respektive riktlinjer samt om en utvärdering av förhållandet kvalitet/pris.

3. Vid kommissionens granskning av programmen och deras slutgiltiga godkännande av medlemsstaterna skall andra och tredje stycket i artikel 6.4 tillämpas.

Artikel 8

1. Vid upprättandet av de riktlinjer som avses i artikel 5 får kommissionen biträdas av en oberoende kommitté av experter på kommunikation eller av tekniska assistenter.

2. Kommissionen skall välja enligt ett öppet eller begränsat anbudsförfarande

— den eller de eventuella tekniska assistenterna enligt punkt 1,

— det eller de organ som ansvarar för utvärdering av resultaten av de åtgärder som vidtagits med tillämpning av artiklarna 6 och 7.

Artikel 9

1. Gemenskapen skall

a) till fullo finansiera de åtgärder som avses i artikel 2 e,

b) delvis finansiera de andra informations- och säljfrämjande åtgärder som avses i artikel 2.

2. Gemenskapens finansiella stöd till de åtgärder som avses i punkt 1 b får inte överstiga 50 % av de faktiska kostnaderna för åtgärderna.

3. Utan att det påverkar punkt 4 skall de berörda medlemsstaterna delta i finansieringen av de åtgärder som avses i punkt 2 med 20 % av de faktiska kostnaderna för åtgärderna och resten av finansieringen skall täckas av de organisationer som lämnar in förslag. Anslagen från medlemsstaterna eller branschorganisationerna får också bestå av skatteliknande intäkter.

I väl motiverade fall och på villkor att det berörda programmet är av intresse för gemenskapen får det, enligt förfarandet i artikel 13, beslutas att organisationen står för den finansiering som inte betalas av gemenskapen.

4. För de åtgärder som avses i artikel 2 c skall de berörda medlemsstaterna betala den del av finansieringen som inte kommer från gemenskapen.

Medlemsstaternas anslag får bestå av skatteliknande intäkter.

Artikel 10

1. Det eller de organ som skall genomföra de åtgärder som avses i artiklarna 6.1 och 7.1 i denna förordning skall ha expertkunskaper om produkterna och marknaderna i fråga och skall ha nödvändiga medel för att åtgärderna skall kunna genomföras så effektivt som möjligt, med hänsyn till programmens europeiska aspekter.

2. De berörda medlemsstaterna skall ansvara för kontrollen av och betalningar för andra åtgärder än de som avses i artikel 9.1 a.

Artikel 11

Utgifterna i samband med gemenskapens finansiering av de åtgärder som avses i artikel 1 skall anses vara åtgärder i den mening som avses i artikel 1.2 e i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Artikel 12

Tillämpningsföreskrifter för denna förordning skall fastställas enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 13.

Artikel 13

1. För genom förandet av denna förordning skall kommissionen biträdas av Förvaltningskommittéen för oljor och fetter som inrättats genom artikel 37 i förordningar nr. 136/66/EEG ([1]) och av de förvaltningskommittéer som inrättats genom motsvarande artiklar i andra förordningar om den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna (nedan kallad kommittén).

2. När hänvisning sker till denna artikel skall artiklarna 4 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

3. Den tid som avses i artikel 4.3 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till en månad.

4. Ärenden skall hänskjutas till kommittén genom dess ordförande, antingen på dennes eller på en medlemsstats initiativ.

Artikel 14

Vart tredje år och för första gången före den 31 december 2004 skall kommissionen lägga fram en rapport för rådet och Europaparlamentet om tillämpningen av denna förordning, vid behov med lämpliga förslag.

Artikel 15

1. Följande bestämmelser skall utgå:

— artikel 11 i förordning nr 136/66/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter ([2]);

— artikel 2 i förordning (EEG) nr 1308/70 om den gemensamma organisationen av marknaden för lin och hampa ([3]),

— artikel 20.4 i förordning (EEG) nr 3763/91 om införande av särskilda åtgärder för vissa jordbruksprodukter till fördel för de franska utomeuropeiska departementen ([4]),

— artiklarna 1 och 2 i förordning (EEG) nr 1332/92 om särskilda bestämmelser för bordsoliver ([5]),

— artikel 31.4 i förordning (EEG) nr 1600/92 om särskilda bestämmelser för Azorerna och Madeira angående vissa jordbruksprodukter ([6]),

— artikel 26.4 i förordning (EEG) nr 1601/92 om särskilda åtgärder för Kanarieöarna rörande vissa jordbruksprodukter ([7]),

— artikel 1 andra stycket andra strecksatsen och artikel 2.1 andra stycket i förordning (EG) nr 399/94 om särskilda åtgärder för torkade druvor ([8]),

— artikel 54 i förordning (EG) nr 2200/96 om den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker ([9]),

— artikel 35.5 i förordning (EG) nr 1493/1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för vin ([10]).

Orden ”och marknadsföringen” skall utgå ur artikel 1 första stycket i förordning (EG) nr 399/94 och orden ”d och e” skall utgå ur artikel 2.2 i samma förordning.

2. Förordningarna (EEG) nr 1195/90 om åtgärder avsedda att öka konsumtionen och användningen av äpplen ([11]), (EEG) nr 1201/90 om åtgärder avsedda att öka konsumtionen av citrusfrukt ([12]), (EEG) nr 2067/92 om åtgärder för att främja konsumtion och avsättning av kvalitetsnötkött ([13]), (EEG) nr 2073/92 om främjande av konsumtionen inom gemenskapen och om utveckling av marknaden för mjölk och mjölkprodukter ([14]), (EG) nr 2275/96 om särskilda åtgärder inom sektorn för levande växter och blomsterprodukter ([15]) samt (EG) nr 2071/98 om åtgärder för att informera om märkning av nötkött ([16]) upphör härmed att gälla.

3. De bestämmelser, lydelser och förordningar som avses i föregående stycken skall fortsätta att gälla för program för informationskampanjer och säljfrämjande åtgärder som inletts före den 1 januari 2001.

Artikel 16

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2001.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

([1]) EGT L 172, 30.9.1966, s. 3025/66.
([2]) EGT L 172, 30.9.1966, s. 3025/66.
([3]) EGT L 146, 4.7.1970, s. 1.
([4]) EGT L 356, 24.12.1991, s. 1.
([5]) EGT L 145, 27.5.1992, s. 1.
([6]) EGT L 173, 27.6.1992, s. 1.
([7]) EGT L 173, 27.6.1992, s. 13.
([8]) EGT L 54, 25.2.1994, s. 3.
([9]) EGT L 297, 21.11.1996, s. 1.
([10]) EGT L 179, 14.7.1999, s. 1.
([11]) EGT L 119, 11.5.1990, s. 53.
([12]) EGT L 119, 11.5.1990, s. 65.
([13]) EGT L 215, 30.7.1992, s. 57.
([14]) EGT L 215, 30.7.1992, s. 67.
([15]) EGT L 308, 29.11.1996, s. 7.
([16]) EGT L 265, 30.9.1998, s. 2.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 80/232/EEG i fråga om de nominella vikterna för kaffe- och cikoriaextrakt

(2000/C 365 E/25)

KOM(2000) 568 slutlig — 2000/0235(COD)

(Framlagt av kommissionen den 13 september 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

(1) För att gemenskapsrätten som helhet skall bli mer överskådlig bör alla nominella vikter och volymer för färdigförpackade varor framgå av en enda lagtext, nämligen rådets direktiv 80/232/EEG [1].

(2) De nominella vikter för färdigförpackade varor som föreskrivs enligt artikel 4 i rådets direktiv 77/436/EEG av den 27 juni 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kaffe- och cikoriaextrakt [2], senast ändrat genom rådets direktiv 85/573/EEG av den 19 december 1985 [3], bör därför inte längre finnas i det produktspecifika direktivet.

(3) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/4/EG av den 22 februari 1999 om kaffe- och cikoriaextrakt [4] upphäver direktiv 77/436/EEG med verkan från och med den 13 september 2000, och i ett av skälen anges planerna på att i direktiv 80/232/EEG införa nominella viktangivelser för färdigförpackade varor för de produkter som omfattas av direktivet.

(4) De obligatoriska förpackningsstorlekar som gäller inom gemenskapen för kaffe- och cikoriaextrakt är även fortsättningsvis nödvändiga för att skydda konsumenterna och säkra rörligheten för dessa färdigförpackade varor inom gemenskapen.

(5) Direktiv 80/232/EEG bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Direktiv 80/232/EEG ändras på följande sätt:

1. Följande stycke skall läggas till i artikel 5:

”Färdigförpackningar som innehåller de varor som förtecknas i punkt 12 i bilaga I får endast släppas ut på marknaden i de nominella mängder som anges i punkt 12.”

2. Bilaga I skall ändras i enlighet med I till detta direktiv.

Artikel 2

Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den . . . [5]. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 3

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 4

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

---

[1] EGT L 51, 25.2.1980, s. 1.

[2] EGT L 172, 12.7.1977, s. 20.

[3] EGT L 372, 31.12.1985, s. 22.

[4] EGT L 66, 13.3.1999, s. 26.

[5] Det datum då detta direktiv träder i kraft.

BILAGA I

Följande punkt skall läggas till i bilaga I i direktiv 80/232/EEG:

12. **Kaffe- och cikoriaextrakt (g)**

50 – 100 – 200 – 250 (endast för blandningar av kaffeextrakt och cikoriaextrakt samt för kaffeextrakt som endast är avsett att användas i kaffeautomater) – 300 (endast för kaffeextrakt) – 500 – 750 – 1 000 – 2 000 – 2 500 – 3 000 – 4 000 – 5 000 – 6 000 – 7 000 – 8 000 – 9 000 – 10 000

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om sjösäkerhetskommittén och om ändring av förordningarna om sjösäkerhet och förhindrande av förorening från fartyg

(2000/C 365 E/26)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 489 slutlig — 2000/0236(COD)

(Framlagt av kommissionen den 15 september 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 80.2 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget,

och av följande skäl:

(1) Genomförandeåtgärderna i gällande förordningar och direktiv inom sjösäkerhetsområdet antas på grundval av ett föreskrivande förfarande inom ramen för den kommitté som inrättas i rådets direktiv 93/75/EEG [1] eller i vissa fall en ad hoc-kommitté. Dessa kommittéer styrs av reglerna i rådets beslut 87/373/EEG av den 13 juli 1987 om närmare villkor för utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [2].

(2) Rådet har i sin resolution av den 8 juni 1993 om en gemensam politik för sjösäkerhet i princip godkänt inrättandet av en sjösäkerhetskommitté och har anmodat kommissionen att lägga fram ett förslag om inrättandet av en sådan kommitté.

(3) Sjösäkerhetskommitténs roll är att centralisera arbetsuppgifterna för de kommittéer som inrättats inom ramen för gemenskapslagstiftningen om sjösäkerhet, samt att biträda och ge råd till kommissionen i alla frågor som rör sjösäkerhet och förhindrande eller begränsning av förorening av miljön från sjöfartsverksamhet.

(4) I enlighet med rådets resolution av den 8 juni 1993 bör en sjösäkerhetskommitté inrättas och tilldelas de uppgifter som tidigare hört till de kommittéer som inrättats inom ramen för gemenskapslagstiftningen om sjösäkerhet. All ny gemenskapslagstiftning som antas inom sjösäkerhetsområdet bör innehålla hänvisning till sjösäkerhetskommittén.

(5) Beslut 87/373/EEG har ersatts med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [3]. Syftet med beslut 1999/468/EG är att fastställa tillämpliga kommittéförfaranden och att garantera bättre information till Europaparlamentet och allmänheten om kommittéernas arbete.

(6) Följaktligen bör relevanta bestämmelser i beslut 1999/468/EG tillämpas på sjösäkerhetskommittén. Eftersom de åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av den gällande lagstiftningen inom sjösäkerhetsområdet utgör åtgärder med allmän räckvidd enligt artikel 2 i beslut 1999/468/EG, bör dessa åtgärder fastställas enligt det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i det nämnda beslutet.

(7) Den befintliga lagstiftningen inom sjösäkerhetsområdet bör också ändras så att sjösäkerhetskommittén ersätter den kommitté som inrättas i direktiv 93/75/EEG eller, i förevarande fall, den ad hoc-kommitté som inrättas inom ramen för berörd lagstiftning. Genom denna förordning bör framför allt relevanta bestämmelser i rådets förordningar (EEG) nr 613/91 [4], (EG) nr 2978/94 [5]och (EG) nr 3051/95 [6] ändras för att sjösäkerhetskommittén skall inrättas och det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

([1]) EGT L 247, 5.10.1993, s. 19. Direktivet senast ändrat genom direktiv 98/74/EG (EGT L 276, 13.10.1998, s. 7).

([2]) EGT L 197, 18.7.1987, s. 3.

([3]) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

([4]) EGT L 68, 15.3.1991, s. 1.

([5]) EGT L 319, 12.12.1994, s. 1.

([6]) EGT L 320, 30.12.1995, s. 14. Förordningen ändrad genom förordning (EG) nr 179/98, 23.1.1998, s. 35.

(8) Den befintliga gemenskapslagstiftningen inom sjösäkerhetsområdet baserar sig på tillämpningen av regler som härrör från sådana internationella konventioner, koder och resolutioner som är i kraft vid datumet för antagandet av berörd gemenskapsrättsakt, eller vid ett datum som anges i denna. Denna situation innebär att medlemsstaterna inte kan tillämpa senare ändringar till dessa internationella instrument, om inte gemenskapens direktiv eller förordningar ändras. Svårigheten att få datumet för ikraftträdandet av ändringen på internationell nivå att sammanfalla med datumet för ikraftträdandet av den förordning genom vilken denna ändring infogas i gemenskapsrätten förorsakar stora problem, framför allt försenas tillämpning inom gemenskapen av nyare och strängare internationella säkerhetsnormer.

(9) Skillnad bör emellertid göras mellan sådana bestämmelser i en gemenskapsrättsakt som för deras tillämpning hänvisar till ett internationellt instrument och sådana gemenskapsbestämmelser som ordagrant återger ett internationellt instrument helt eller delvis. I det sistnämnda fallet kan de senaste ändringarna till internationella instrument ändå inte tillämpas på gemenskapsnivå förrän de berörda gemenskapsbestämmelserna har ändrats.

(10) Medlemsstaterna bör därför tillåtas tillämpa de senaste bestämmelserna i de internationella konventionerna, med undantag för bestämmelser som redan uttryckligen ingår i en gemenskapsrättsakt. Detta kan uppnås genom att ange att den version av den internationella konvention som skall beaktas för det berörda direktivet eller den berörda förordningen skall vara den ”gällande” versionen utan att ett datum anges.

(11) Det är dock nödvändigt att införa ett särskilt förfarande för kontroll av överensstämmelse för att kommissionen, efter samråd med sjösäkerhetskommittén, skall kunna vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra risken för icke-överensstämmelse mellan ändringar till internationella instrument och gemenskapens lagstiftning eller gemenskapens rådande sjösäkerhetspolitik. Ett sådant förfarande bör även göra det möjligt att undvika att internationella ändringar försämrar den sjösäkerhetsnivå som uppnåtts inom gemenskapen.

(12) Förfarandet för kontroll av överensstämmelse kan få full verkan endast om de föreskrivna åtgärderna antas så snart som möjligt och i vart fall innan den internationella ändringen träder i kraft. Följaktligen bör den tidsfrist som rådet enligt artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG beviljas för att fatta beslut om förslag till åtgärder förkortas till en månad.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

Syftet med denna förordning är att förbättra genomförandet av relevant gemenskapslagstiftning om sjösäkerhet, skydd av den marina miljön samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg genom att

a) inrätta en enda kommitté, kallad sjösäkerhetskommittén, för att centralisera de kommittéers uppgifter som inrättats genom tillämpning av relevant gemenskapslagstiftning,

b) underlätta ändringar av relevant gemenskapslagstiftning med hänsyn till utvecklingen av tillämpliga internationella instrument inom sjösäkerhet, skydd av den marina miljön samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. *internationella instrument:* de konventioner, protokoll, resolutioner, koder, regelsamlingar, cirkulär, normer och bestämmelser som antagits vid en internationell konferens eller av Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), Internationella arbetsorganisationen (ILO) eller ett internationellt standardiseringsorgan eller av parterna till ett samförståndsavtal inom områdena sjösäkerhet, förhindrande av förorening från fartyg samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg.

2. *gemenskapens lagstiftning inom sjösäkerhetsområdet:* de gällande gemenskapsrättsakter som anges nedan.

   a) Rådets förordning (EEG) nr 613/91 av den 4 mars 1991 om överflyttning av fartyg från ett register till ett annat inom gemenskapen.

   b) Rådets direktiv 93/75/EEG av den 13 september 1993 om minimikrav för fartyg som anlöper eller avgår från gemenskapens hamnar med farligt eller förorenande gods.

   c) Rådets förordning (EG) nr 2978/94 av den 21 november 1994 om genomförande av IMO-resolution A.747(18) om tillämpningen av mätning av dräktighet av barlastutrymmen i oljetankfartyg med segregerade barlasttankar.

d) Rådets direktiv 94/57/EG av den 22 november 1994 om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed ([1]).

e) Rådets direktiv 94/58/EG av den 22 november 1994 om minimikrav på utbildning för sjöfolk ([2]).

f) Rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll) ([3]).

g) Rådets förordning (EG) nr 3051/95 av den 8 december 1995 om säkerhetsorganisation för roll-on/roll-off-passagerarfartyg (ro-ro-fartyg).

h) Rådets direktiv 96/98/EG av den 20 december 1996 om marin utrustning ([4]).

i) Rådets direktiv 97/70/EG av den 11 december 1997 om att införa harmoniserade säkerhetsregler för fiskefartyg som har en längd av 24 meter och däröver ([5]).

j) Rådets direktiv 98/18/EG av den 17 mars 1998 om säkerhetsbestämmelser och säkerhetsnormer för passagerarfartyg ([6]).

k) Rådets direktiv nr 98/41/EG av den 18 juni 1998 om registrering av personer som färdas ombord på passagerarfartyg som ankommer till eller avgår från hamnar i gemenskapens medlemsstater ([7]).

l) Rådets direktiv 1999/35/EG av den 29 april 1999 om ett system med obligatoriska besiktningar för en säker drift av ro-ro-passagerarfartyg och höghastighetspassagerarfartyg i reguljär trafik ([8]).

Artikel 3

Inrättande av sjösäkerhetskommittén

1. Kommissionen skall biträdas av en föreskrivande kommitté, nedan kallad sjösäkerhetskommittén, som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha kommissionens företrädare som ordförande.

2. Vid tillämpning av denna artikel skall det föreskrivande förfarandet i artikel 5 i beslut 1999/468/EG tillämpas med beaktande av bestämmelserna i artikel 7.3 och artikel 8 i det beslutet.

3. Den period som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG fastställs genom denna förordning till en månad.

Artikel 4

Förfarande för kontroll av överensstämmelse

1. De gemenskapsförordningar och gemenskapsdirektiv som anges i artikel 2.2 kan ändras i enlighet med förfarandet i artikel 3 nedan, i syfte att från den berörda förordningens eller det berörda direktivets tillämpningsområde utesluta en ändring till de internationella instrument som anges i artikel 2.1 och som avses i förordningen eller direktivet.

En sådan ändring är möjlig endast om det är tydligt att ändringen till det internationella instrumentet uttryckligen riskerar att försämra den nivå på sjösäkerheten eller skyddet av den marina miljön som fastställs i gemenskapslagstiftningen på sjösäkerhetsområdet, vara oförenlig med denna eller kan antas kompromettera förverkligandet av de mål som gemenskapen eftersträvar inom sjösäkerhetsområdet.

2. Från och med det att en ändring av ett internationellt instrument enligt artikel 2.1 har antagits på internationell nivå skall de medlemsstater som är parter till det internationella instrumentet under sex månaders tid avhålla sig från varje initiativ som syftar till att godkänna eller tillämpa denna ändring, för att kommissionen skall ha möjlighet att till den i artikel 3.1 angivna kommittén inlämna ett förslag till kommissionsförordning eller kommissionsdirektiv i syfte att genom tillämpning av punkt 1 utesluta ändringen i fråga från en gemenskapsrättsakt. Om kommissionen inom dessa sex månader lämnar in ett förslag skall medlemsstaterna fortsättningsvis avhålla sig från ovannämnda initiativ till dess att lämpliga åtgärder antagits.

3. Om ändringen till det internationella instrumentet i fråga är föremål för ett förfarande med underförstått godkännande, skall den kommissionsförordning eller det kommissionsdirektiv som utesluter den nya ändringen från gemenskapsrätten av de skäl som anges i punkt 1 antas inom vederbörlig tid för att berörda medlemsstater skall ha möjlighet att lämna in en invändning i tid på internationell nivå mot ändringen i fråga.

Artikel 5

Sjösäkerhetskommitténs befogenheter

Sjösäkerhetskommittén skall utöva de befogenheter som den tilldelas i kraft av gällande gemenskapslagstiftning.

([1]) EGT L 319, 12.12.1994. Direktivet ändrat genom direktiv 97/58/EG (EGT L 274, 7.10.1997, s. 8).

([2]) EGT L 319, 12.12.1994, s. 28. Direktivet ändrat genom direktiv 98/35/EG (EGT L 172, 17.6.1998, s. 1).

([3]) EGT L 157, 7.7.1995, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/97/EG (EGT L 331, 23.12.1999, s. 67).

([4]) EGT L 46, 17.2.1997, s. 25. Direktivet senast ändrat genom direktiv 98/85/EG (EGT L 315, 11.11.1998, s. 14).

([5]) EGT L 34, 9.2.1998, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/19/EG (EGT L 83, 27.3.1999, s. 48).

([6]) EGT L 144, 15.5.1998, s. 1.

([7]) EGT L 188, 2.7.1998, s. 35.

([8]) EGT L 138, 1.6.1999, s. 1.

Artikel 2.2 i denna förordning kan ändras enligt det förfarande som anges i artikel 3 i syfte att infoga gemenskapsrättsakter som trätt i kraft efter antagandet av denna förordning.

Artikel 6

Ändring av förordning (EEG) nr 613/91

Förordning (EEG) nr 613/91 ändras på följande sätt:

1. Artikel 1 a skall ändras på följande sätt:

   a) I första stycket skall orden ”när denna förordning antas” utgå och orden ”utan att det påverkar de åtgärder som vid behov vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000” läggas till.

   b) Sista stycket skall utgå.

2. Artiklarna 6 och 7 skall ersättas med följande text:

   ”*Artikel 6*

   Kommissionen skall biträdas av den sjösäkerhetskommitté som inrättas genom artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000.

   Artikel 7

   Vid tillämpning av denna artikel skall det föreskrivande förfarande som anges i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000 tillämpas.”

Artikel 7

Ändring av förordning (EG) nr 2978/94

Förordning (EG) nr 2978/94 ändras på följande sätt:

1. Artikel 3 g skall ersättas med följande:

   g) ”MARPOL 73/78: 1973 års internationella konvention till förhindrande av förorening från fartyg, i dess lydelse enligt det därtill hörande protokollet av år 1978 tillsammans med de ändringar som är i kraft, utan att det påverkar de åtgärder som vid behov vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000”.

2. Artikel 7 skall ersättas med följande:

   ”*Artikel 7*

   Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000.”

Artikel 8

Ändring av förordning (EG) nr 3051/95

Förordning (EG) nr 3051/95 ändras på följande sätt:

1. I artikel 9 skall orden ”artikel 10.2” ersättas med orden ”artikel 10”.

2. Artikel 10 skall ersättas med följande:

   ”*Artikel 10*

   Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000.”

Artikel 9

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiven om säkerhet på fartyg och förhindrande av förorening från fartyg

(2000/C 365 E/27)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 489 slutlig — 2000/0237(COD)

(Framlagt av kommissionen den 15 september 2000)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 80.2 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget,

och av följande skäl:

(1) I de gällande direktiven inom sjösäkerhetsområdet hänvisas till den kommitté som inrättas genom rådets direktiv 93/75/EEG [1] och i vissa fall till en ad hoc-kommitté som inrättas genom relevant direktiv. I de befintliga direktiven föreskrivs att de inrättade kommittéerna skall styras av reglerna i rådets beslut 87/373/EEG av den 13 juli 1987 om närmare villkor för utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [2].

(2) Beslut 87/373/EEG har ersatts med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter [3]. Eftersom de åtgärder som är nödvändiga för genomförandet av de gällande direktiven inom sjösäkerhetsområdet utgör åtgärder med allmän räckvidd enligt artikel 2 i beslut 1999/468/EG, bör dessa åtgärder fastställas enligt det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i det nämnda beslutet.

(3) I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000 inrättas en kommitté, kallad sjösäkerhetskommittén, vars syfte är att centralisera de kommittéers uppgifter som inrättats genom relevant gemenskapslagstiftning inom området sjösäkerhet, och föreskrivs att det föreskrivande förfarande som anges i artikel 5 i beslut 1999/468/EG skall användas för infogandet av nämnda lagstiftning.

(4) Följaktligen bör de gällande direktiven inom sjösäkerhetsområdet ändras för att ersätta de befintliga kommittéerna med sjösäkerhetskommittén.

(5) De gällande direktiven bör även ändras för att de ändringsförfaranden som fastställs i förordning (EG) nr . . ./2000 skall kunna tillämpas på dem, liksom relevanta bestämmelser i den nämnda förordningen som syftar till att underlätta deras anpassning till ändringar av internationella instrument som tillämpas inom sjösäkerhetsområdet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

Syftet med detta direktiv är att ändra gällande rådsdirektiv om sjösäkerhet, skydd av den marina miljön samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg genom att

a) hänvisa till den sjösäkerhetskommitté som inrättas genom förordning (EG) nr . . ./2000,

b) underlätta deras anpassning till ändringar av internationella instrument som tillämpas inom områdena sjösäkerhet, förhindrande av förorening från fartyg samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg, på de villkor som anges i förordning (EG) nr . . ./2000.

Artikel 2

Ändring av direktiv 93/75/EEG

Direktiv 93/75/EEG ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 skall ändras på följande sätt:

   a) I punkterna e och i skall orden ”så som den var utformad den 1 januari 1998” ersättas med orden ”i gällande version”.

   b) I punkt f skall orden ”så som den var utformad den 1 januari 1997” ersättas med orden ”i gällande version”.

---

[1] EGT L 247, 5.10.1993, s. 19. Senast ändrat genom direktiv 98/74/EG (EGT L 276, 13.10.1998, s. 7).

[2] EGT L 197, 18.7.1987, s. 3.

[3] EFT L 184, 17.7.1999, s. 23.

c) I punkt g skall orden ”så som den var utformad den 10 juli 1998” ersättas med orden ”i gällande version”.

d) I punkt h skall orden ”så som den var utformad den 1 juli 1998” ersättas med orden ”i gällande version”.

e) Följande stycke skall läggas till:

”De konventioner, koder, regelsamlingar och resolutioner som anges i första stycket i punkterna e, f, g, h och i skall inte inverka på de åtgärder som vid behov kan vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000.”

2. Artikel 12 skall ersättas med följande text:

”*Artikel 12*

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000.”

Artikel 3

Ändring av direktiv 94/57/EG

Rådets direktiv 94/57/EG [1] ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 d skall orden ”den dag då detta direktiv antas” ersättas med orden ”utan att det påverkar de åtgärder som vid behov vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000”.

2. I artikel 7 skall den första meningen ersättas med meningen ”Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000.”

3. I artikel 8.1 första strecksatsen skall orden ”av de internationella konventioner” ersättas med orden ”av de internationella konventioner, protokoll och koder.”

4. Artikel 13 skall ersättas med följande text:

”*Artikel 13*

Det föreskrivande förfarande som anges i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000 skall tillämpas på frågor som omfattas av artikel 4.3 och 4.4, artikel 5.1, artikel 8–10 och artikel 14.2.”

Artikel 4

Ändring av direktiv 94/58/EG

Rådets direktiv 94/58/EG [2] ändras på följande sätt:

1. Artikel 4 skall ändras på följande sätt:

a) I punkterna p, q och x skall orden ”i dess lydelse vid tidpunkten för antagandet av det här direktivet” ersättas med orden ”i gällande version”.

b) I punkterna r och v skall orden ”i dess lydelse vid tidpunkten för antagandet av detta direktiv” respektive ”såsom den är i kraft vid tiden för detta direktivs antagande” ersättas med orden ”i gällande version”.

c) Punkt w skall ersättas med följande:

”w) ro-ro-passagerarfartyg: ett passagerarfartyg med ro-ro-lastutrymmen eller utrymmen för särskilda lastkategorier såsom de definieras i gällande SOLAS.”

d) I punkt u skall orden ”alla tillämpade i deras lydelse vid tidpunkten för antagandet av det här direktivet” ersättas med orden ”i gällande version”.

e) Följande stycke skall läggas till:

”De konventioner, koder, regelsamlingar och den förordning som anges i punkterna p, q, r, u, v, w och x skall inte inverka på de åtgärder som vid behov kan vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000.”

2. Artikel 13 skall ersättas med följande:

”*Artikel 13*

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000.”

Artikel 5

Ändring av direktiv 95/21/EG

Rådets direktiv 95/21/EG [3] ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 skall ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 skall orden ”den 1 juli 1999” ersättas med orden ”utan att det påverkar de åtgärder som vid behov vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000”.

b) I punkt 2 skall orden ”i den lydelse som detta har den 1 juli 1999” ersättas med orden ”i gällande version, utan att det påverkar de åtgärder som vid behov vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000”.

([1]) EGT L 319, 12.12.1994, s. 20. Direktivet ändrat genom direktiv 97/58/EG (EGT L 274, 7.10.1997, s. 8).

([2]) EGT L 319, 12.12.1994, s. 28. Direktivet ändrat genom direktiv 98/35/EG (EGT L 172, 17.6.1998, s. 1).

([3]) EGT L 157, 7.7.1995, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/97/EG (EGT L 331, 23.12.1999, s. 67).

2. Artikel 18 skall ersättas med följande text:

"*Artikel 18*

Sjösäkerhetskommittén

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000."

3. I artikel 19 skall punkt c strykas.

Artikel 6

Ändring av direktiv 96/98/EG

Rådets direktiv 96/98/EG [1] ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 skall ändras på följande sätt:

a) I punkterna c, d och n skall orden "i dess lydelse per den 1 januari 1999" ersättas med orden "i gällande version".

b) Följande stycke skall läggas till:

"De konventioner och provningsstandarder som anges i punkterna c, d och n skall inte inverka på de åtgärder som vid behov kan vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000."

2. Artikel 18 skall ersättas med följande text:

"*Artikel 18*

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000."

Artikel 7

Ändring av direktiv 97/70/EG

Artikel 9 i rådets direktiv 97/70/EG [2] skall ersättas med följande text:

"*Artikel 9*

Sjösäkerhetskommitté

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000."

Artikel 8

Ändring av direktiv 98/18/EG

Rådets direktiv 98/18/EG [3] ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 skall ändras på följande sätt:

a) I punkt a skall orden "som gäller den dag då detta direktiv antas" ersättas med "i gällande version".

b) I punkterna b och c skall orden "i dess senaste lydelse på dagen för antagandet av detta direktiv" ersättas med orden "i gällande version".

c) I punkterna d och f skall orden "i dess lydelse på dagen för antagandet av detta direktiv" ersättas med orden "i gällande version".

d) Följande stycke skall läggas till:

"De konventioner och regelsamlingar som anges i punkterna a, b, c, d och f skall inte inverka på de åtgärder som vid behov kan vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000."

2. I artikel 6.1 b och c, artikel 6.2 a och i samt 6.3 a skall orden "i dess lydelse på dagen för antagandet av detta direktiv" strykas.

3. I artikel 8 skall punkt b ersättas med följande text:

"b) Bilaga I får ändras för att

i) för detta direktivs syfte anpassas till kommande ändringar av internationella konventioner,

ii) förbättra de tekniska föreskrifterna mot bakgrund av nya erfarenheter."

4. Artikel 9 skall ersättas med följande text:

"*Artikel 9*

Sjösäkerhetskommitté

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000."

Artikel 9

Ändring av direktiv 98/41/EG

Rådets direktiv 98/41/EG [4] ändras på följande sätt:

1. I artikel 2 tredje strecksatsen skall orden "såsom den är i kraft vid tiden för detta direktivs antagande" ersättas med orden "i gällande version, utan att det påverkar de åtgärder som vid behov kan vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000".

---

[1] EGT L 46, 17.2.1997, s. 25. Direktivet senast ändrat genom direktiv 98/85/EG (EGT L 315, 11.11.1998, s. 14).

[2] EGT L 34, 9.2.1998, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/19/EG (EGT L 83, 27.3.1999, s. 48).

[3] EGT L 144, 15.5.1998, s. 1.

[4] EGT L 188, 2.7.1998, s. 35.

2. Artikel 13 skall ersättas med följande text:

"*Artikel 13*

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000."

Artikel 10

Ändring av direktiv 1999/35/EG

Rådets direktiv 1999/35/EG [1] ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 skall ändras på följande sätt:

a) I punkterna b och o skall orden "i dess lydelse på dagen för antagandet av detta direktiv" ersättas med orden "i gällande version".

b) I punkt d skall orden "som gäller den dag då detta direktiv antas" ersättas med "i gällande version".

c) I punkt e skall orden "i dess lydelse på dagen för antagandet av detta direktiv" ersättas med orden "i gällande version".

d) Följande stycke skall läggas till:

"De konventioner och regelsamlingar som anges i punkterna b, d, e och o skall inte inverka på de åtgärder som vid behov kan vidtas genom tillämpning av artikel 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr . . ./2000."

2. Artikel 16 skall ersättas med följande text:

"*Artikel 16*

Sjösäkerhetskommitté

Kommissionen skall biträdas av sjösäkerhetskommittén enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 3 i förordning (EG) nr . . ./2000."

Artikel 11

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den . . . och skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisning skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 12

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 13

Länder som direktivet riktar sig till

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

---

[1] EGT L 138, 1.6.1999, s. 1.

Förslag till rådets förordning om genomförandet av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget och om ändring av förordningarna (EEG) nr 1017/68, (EEG) nr 2988/74, (EEG) nr 4056/86 och (EEG) nr 3975/87 (”Förordning om tillämpning av artiklarna 81 och 82 i fördraget”)

(2000/C 365 E/28)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 582 slutlig — 2000/0243(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 28 september 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 83 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

(1) För att upprätta ett system som säkerställer att konkurrensen inom den gemensamma marknaden inte snedvrids krävs att förutsättningar skapas för en effektiv och enhetlig tillämpning av artiklarna 81 och 82 inom gemenskapen. Genom rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 [1], har det varit möjligt att utveckla en gemenskapspolitik på konkurrensområdet som har bidragit till att sprida en konkurrenskultur inom gemenskapen. Mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts är det emellertid i dag nödvändigt att ersätta denna förordning, och föreskriva bestämmelser som är anpassade till de utmaningar som marknadsintegreringen och den framtida utvidgningen av gemenskapen medför.

(2) Man bör särskilt se över hur bestämmelserna om undantag från förbudet mot konkurrensbegränsande avtal i artikel 81.3 fungerar. Därvid krävs att man enligt artikel 83.2 b tar hänsyn till behovet av att dels säkerställa en effektiv övervakning, dels så långt möjligt förenkla den administrativa kontrollen.

(3) Den centraliserade ordning som inrättades genom förordning nr 17 kan inte längre säkerställa balansen mellan dessa båda mål. Den bromsar de nationella domstolarnas och konkurrensmyndigheternas tillämpning av gemenskapens konkurrensregler och det anmälningssystem den föreskriver hindrar kommissionen från att koncentrera sig på att bekämpa de allvarligaste överträdelserna. Dessutom medför den stora kostnader för företagen.

(4) Ordningen bör därför ersättas med ett system med direkt tillämplighet av undantagsregeln, där medlemsstaternas konkurrensmyndigheter och domstolar har behörighet att inte bara tillämpa artikel 81.1 och artikel 82, som enligt rättspraxis från Europeiska gemenskapernas domstol är direkt tillämpliga, utan även artikel 81.3.

(5) Det bör i detta sammanhang påpekas att, i enlighet med den rättspraxis som utvecklats i samband med förordning nr 17, bevisbördan för att villkoren i artikel 81.3 är uppfyllda påvilar den part som åberopar denna bestämmelse. Denne har normalt de bästa förutsättningarna att visa att villkoren i denna bestämmelse är uppfyllda.

(6) För att säkerställa en effektiv tillämpning av gemenskapens konkurrensregler bör de nationella konkurrensmyndigheterna göras mera delaktiga. De bör därför ha behörighet att tillämpa gemenskapsrätten.

(7) De nationella domstolarna fyller en viktig funktion vid tillämpningen av gemenskapens konkurrensregler. De skyddar enskildas rättigheter enligt gemenskapsrätten genom att avgöra tvister mellan enskilda, bland annat genom att utdöma skadestånd till dem som utsatts för överträdelser. De nationella domstolarna kompletterar i detta hänseende medlemsstaternas konkurrensmyndigheter. Det är därför nödvändigt att ge dem möjlighet att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget fullt ut.

(8) För att garantera att samma konkurrensregler tillämpas på alla ekonomiska aktörer inom gemenskapen är det nödvändigt att, med stöd av artikel 83.2 e, reglera förhållandet mellan å ena sidan artiklarna 81 och 82 och å andra sidan den nationella konkurrensrätten genom att fastställa att nationell lagstiftning inte är tillämplig på sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som avses i de artiklarna.

[1] EGT 13, 21.2.1962, s. 204/62. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1216/1999 (EGT L 148, 15.6.1999, s. 5).

(9) I det nya systemet kommer tillämpningen av reglerna att decentraliseras, men för att gemenskapsrätten skall förbli enhetlig krävs att reglerna även i fortsättningen fastställs centralt. Kommissionen bör därför få en allmän behörighet att anta gruppundantagsförordningar så att den kan anpassa och förtydliga den rättsliga ramen. Denna behörighet bör utövas i nära samarbete med medlemsstaternas konkurrensmyndigheter. Den påverkar inte de regler i rådets förordningar (EEG) nr 1017/68 [1], (EEG) nr 4056/86 [2] och (EEG) 3975/87 [3] inom transportsektorn som skall fortsätta att gälla.

(10) När systemet med anmälningar avskaffas, kan det för att öka öppenheten visa sig lämpligt att införa en registreringsskyldighet för vissa typer av avtal. För detta ändamål bör kommissionen ges behörighet att införa en skyldighet att registrera vissa typer av avtal. Om ett sådant system med registrering införs får det inte ge någon rätt till ett beslut om det registrerade avtalets förenlighet med fördraget och det får inte hindra ett effektiv ingripande mot överträdelser.

(11) För att övervaka tillämpningen av fördragets bestämmelser bör kommissionen kunna rikta beslut om att överträdelser av artiklarna 81 och 82 skall upphöra till företag och företagssammanslutningar. Om det finns ett berättigat intresse måste den även kunna fatta beslut genom vilka överträdelser konstateras när dessa överträdelser har upphört, även om den inte ålägger böter. Den behörighet att fatta beslut med förordnande om interimistiska åtgärder som domstolen har tillerkänt kommissionen bör vidare anges uttryckligen i förordningen.

(12) Om företag i samband med ett förfarande som syftar till ett förbud lämnar sådana åtaganden till kommissionen att dess invändningar undanröjs, bör kommissionen genom beslut kunna göra dessa åtaganden bindande för företagen, så att de kan åberopas av tredje man vid nationella domstolar och så att böter eller viten kan åläggas om åtagandena inte iakttas, utan att kommissionen i beslutet tar ställning i fråga om tillämpningen av artikel 81 eller artikel 82.

(13) Det kan även vara lämpligt att kommissionen i exceptionella fall, när gemenskapsintresset kräver det, fattar ett beslut av förklarande natur, i vilket den konstaterar att förbudet i artikel 81 eller artikel 82 inte är tillämpligt. Syftet med ett sådant beslut är att klargöra rättsläget och säkerställa en enhetlig rättstillämpning inom gemenskapen.

(14) För att kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter tillsammans skall utgöra ett nätverk av offentliga myndigheter som tillämpar gemenskapens konkurrensregler i nära samarbete, är det nödvändigt att skapa mekanismer för information och samråd och att ge medlemmarna i nätverket möjligheter att utbyta information, även konfidentiell, samtidigt som det bör föreskrivas bestämmelser som skyddar företagens intressen på ett tillfredsställande sätt.

(15) Både för att garantera en enhetlig tillämpning av konkurrensreglerna och för att säkerställa att nätverket fungerar optimalt, är det oundgängligt att bibehålla regeln om att medlemsstaternas konkurrensmyndigheter automatiskt fråntas sin behörighet när kommissionen inleder ett förfarande.

(16) För att säkerställa att ärendena fördelas på bästa sätt inom nätverket, bör det införas en generell regel som ger en konkurrensmyndighet möjlighet att skjuta upp eller avsluta ett ärende på grund av att en annan myndighet behandlar eller har behandlat samma ärende. Målet är att varje ärende skall behandlas vid endast en myndighet. Denna bestämmelse får inte hindra kommissionens i rättspraxis erkända möjlighet att avvisa ett klagomål för att det saknas gemenskapsintresse, även när ingen annan konkurrensmyndighet har tillkännagett sin avsikt att behandla ärendet.

(17) Den rådgivande kommitté för kartell- och monopolfrågor som inrättades genom förordning nr 17 har visat sig fungera mycket tillfredsställande. Det går utmärkt att infoga kommittén i det nya systemet med decentraliserad tillämpning. Man bör lägga bestämmelserna i förordning nr 17 till grund och samtidigt organisera kommitténs arbete mera effektivt. Det är lämpligt att ge kommittén möjlighet att avge sitt yttrande genom skriftligt förfarande. Rådgivande kommittén bör vidare kunna fungera som ett forum där ärenden som handläggs vid medlemsstaternas konkurrensmyndigheter kan diskuteras, vilket kan bidra till att bibehålla en enhetlig tillämpning av gemenskapens konkurrensregler.

---

[1] EGT L 175, 23.7.1968, s. 1. Förordningen senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

[2] EGT L 378, 31.12.1986, s. 4. Förordningen senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

[3] EGT L 374, 31.12.1987, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 2410/92 (EGT L 240, 24.8.1992, s. 18).

(18) En enhetlig tillämpning av konkurrensreglerna kräver också att det inrättas metoder för samarbete mellan medlemsstaternas domstolar och kommissionen. Det bör särskilt vara möjligt för de nationella domstolarna att vända sig till kommissionen för att få information eller synpunkter i fråga om tillämpningen av gemenskapens konkurrensrätt. Det är å andra sidan nödvändigt att ge kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter möjlighet att lämna skriftliga eller muntliga yttranden till domstolarna när artiklarna 81 eller 82 tillämpas. Det bör i detta sammanhang säkerställas att kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter kan få tillgång till tillräcklig information om nationella domstolsförfaranden.

(19) För att garantera respekten för principerna om rättssäkerhet och enhetlig tillämpning av gemenskapens konkurrensregler måste man i ett system med parallell behörighet undvika konflikter mellan beslut. När kommissionen har fattat ett beslut måste konkurrensmyndigheterna och domstolarna i medlemsstaterna således sträva efter att undvika att fatta ett motstridigt beslut. Det bör erinras om att domstolarna har möjlighet att begära att EG-domstolen meddelar ett förhandsavgörande.

(20) Kommissionen bör inom hela gemenskapen ha befogenhet att begära de upplysningar och genomföra de inspektioner som behövs för att avslöja sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som är förbjudna enligt artikel 81 och sådant missbruk av en dominerande ställning som är förbjudet enligt artikel 82. Medlemsstaternas konkurrensmyndigheter bör aktivt medverka när kommissionen utövar denna befogenhet.

(21) Det blir allt svårare att upptäcka överträdelser av konkurrensreglerna, och för att effektivt skydda konkurrensen är det därför nödvändigt att komplettera kommissionens undersökningsbefogenheter. Kommissionen bör särskilt få befogenhet att höra alla personer som kan antas ge den användbara upplysningar och att föra protokoll över deras uttalanden. Vid en inspektion bör vidare kommissionens bemyndigade tjänstemän ha befogenhet att besluta om försegling och begära alla upplysningar som har samband med föremålet för och syftet med inspektionen.

(22) Det är för att respektera EG-domstolens rättspraxis nödvändigt att precisera gränserna för den prövning en nationell domstol kan utföra när den har att ingripa enligt nationell rätt för att tillåta att handräckning används när ett företag motsätter sig en inspektion som kommissionen har beslutat om.

(23) Erfarenheten har också visat att affärshandlingar ofta förvaras hemma hos företagens ledare och medarbetare. För att inspektionerna skall förbli effektiva bör därför kommissionens bemyndigade tjänstemän få tillträde till alla lokaler där affärshandlingar kan antas förvaras, även privata bostäder. Utövandet av denna sistnämnda befogenhet bör dock vara underordnat ett domstolsbeslut.

(24) För att ge medlemsstaternas konkurrensmyndigheter ökade möjligheter att tillämpa artiklarna 81 och 82 effektivt, bör de kunna bistå varandra med utredningsåtgärder.

(25) För att säkerställa att artiklarna 81 och 82 iakttas och att de skyldigheter som genom denna förordning åläggs företag och företagssammanslutningar uppfylls, skall böter och viten kunna åläggas. För detta ändamål bör det föreskrivas lämpliga bötesbelopp även för överträdelser av förfaranderegleran.

(26) Reglerna om preskriptionstider i fråga om åläggande av böter och viten har införts genom rådets förordning (EEG) nr 2988/74 [1], som även behandlar påföljder på transportområdet. I ett system med parallell behörighet är det nödvändigt att till de åtgärder som kan avbryta preskriptionstiderna lägga självständiga förfarandeåtgärder som vidtas av en konkurrensmyndighet i en medlemsstat. För att klargöra den rättsliga ramen är det därför lämpligt att ändra förordning (EEG) nr 2988/74 så att den inte är tillämplig inom det område som täcks av denna förordning och att införa preskriptionsregler i denna förordning.

(27) De berörda företagen bör medges rätt att yttra sig inför kommissionen, tredje man vars intressen kan beröras av ett beslut bör ges tillfälle att i förväg framföra sina synpunkter och det bör tillses att fattade beslut ges vidsträckt publicitet. Samtidigt som de berörda företagens rätt till försvar och särskilt rätten till tillgång till handlingar säkerställs, är det oundgängligt att skydda affärshemligheter. Vidare bör det säkerställas att information som utbyts inom nätverket förblir konfidentiell.

(28) Eftersom alla beslut som fattas av kommissionen med stöd av denna förordning är underkastade EG-domstolens prövning enligt de villkor som anges i fördraget, bör i enlighet med artikel 229 i fördraget domstolen ges obegränsad behörighet i fråga om kommissionens beslut att ålägga böter eller viten.

[1] EGT L 319, 29.11.1974, s. 1.

(29) Principerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget, såsom de genomförts genom förordning nr 17, ger gemenskapsinstitutionerna en central plats som bör behållas, samtidigt som medlemsstaterna görs mera delaktiga i genomförandet av gemenskapens konkurrensregler. I enlighet med principerna om subsidiaritet och proportionalitet i artikel 5 i fördraget inskränker sig denna förordning till det minimum som krävs för att dess mål skall kunna uppnås, nämligen en effektiv tillämpning av gemenskapens konkurrensregler, och går inte utöver vad som är nödvändigt för det ändamålet.

(30) Eftersom rättspraxis har klargjort att konkurrensreglerna är tillämpliga inom transportsektorn, bör denna sektor omfattas av förfaranderegleрna i denna förordning. Följaktligen bör förordningarna (EEG) nr 1017/68, (EEG) nr 4056/86 och (EEG) nr 3975/87 ändras, så att de särskilda förfaranderegleрna i dessa förordningar upphävs.

(31) På grund av att en ny ordning införs genom denna förordning bör följande förordningar upphävas: Rådets förordning nr 141 av den 26 november 1962 om undantag från tillämpning av rådets förordning nr 17 för transportområdet [1], rådets förordning nr 19/65/EEG av den 2 mars 1965 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal och samordnade förfaranden [2], rådets förordning (EEG) nr 2821/71 av den 20 december 1971 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden [3], rådets förordning (EEG) nr 3976/87 av den 14 december 1987 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden inom lufttransportsektorn [4], rådets förordning (EEG) nr 1534/91 av den 31 maj 1991 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden inom försäkringssektorn [5] och rådets förordning (EEG) nr 479/92 av den 25 februari 1992 om tillämpning av artikel 85.3 i fördraget på vissa grupper av avtal, beslut och samordnade förfaranden mellan linjerederier (konsortier) [6].

[1] EGT 124, 28.11.1962, s. 2751/62. Förordningen senast ändrad genom förordning nr 1002/67/EEG (EGT L 306, 16.12.1967, s. 1).

[2] EGT 36, 6.3.1965, s. 533/65. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1215/1999 (EGT L 148, 15.6.1999, s. 1)

[3] EGT L 285, 29.12.1971, s. 46. Förordningen senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

[4] EGT L 374, 31.12.1987, s. 9. Förordningen senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

[5] EGT L 143, 7.6.1991, s. 1.

[6] EGT L 55, 29.2.1992, s. 3. Förordningen senast ändrad genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

GRUNDLÄGGANDE BESTÄMMELSER

Artikel 1

Direkt tillämplighet

Sådana avtal, beslut och samordnade förfaranden som avses i artikel 81.1 i fördraget och som inte uppfyller villkoren i artikel 81.3 samt sådant missbruk av en dominerande ställning som avses i artikel 82 i fördraget är förbjudna utan att det krävs föregående beslut om detta.

Artikel 2

Bevisbörda

Vid alla nationella förfaranden eller gemenskapsförfaranden för tillämpning av artiklarna 81 och 82 i fördraget, påvilar bevisbördan för att artikel 81.1 eller artikel 82 har överträtts den som påstår det. Däremot påvilar bevisbördan för att villkoren i artikel 81.3 är uppfyllda den som åberopar bestämmelserna i den artikeln.

Artikel 3

Förhållandet mellan artiklarna 81 och 82 och nationell konkurrensrätt

Om ett sådant avtal, beslut eller samordnat förfarande som avses i artikel 81.1 i fördraget eller ett sådant missbruk av en dominerande ställning som avses i artikel 82 kan påverka handeln mellan medlemsstater, gäller gemenskapens konkurrensrätt och inte nationell konkurrensrätt.

KAPITEL II

BEHÖRIGHET

Artikel 4

Kommissionens behörighet

1. Vid tillämpningen av artiklarna 81 och 82 i fördraget har kommissionen de befogenheter som anges i denna förordning.

2. Kommissionen får genom förordning ange vilka typer av avtal, beslut av företagssammanslutningar och samordnade förfaranden enligt artikel 81.1 i fördraget som företagen skall vara skyldiga att låta registrera. I så fall skall kommissionen även ange förfarandena för en sådan registrering och vilka påföljder som är tillämpliga om skyldigheten inte iakttas. En registrering av ett avtal, ett beslut av företagssammanslutningar eller ett

samordnat förfarande kan inte ge de berörda företagen eller företagssammanslutningarna några rättigheter och hindrar inte tillämpningen av denna förordning.

Artikel 5

Medlemsstaternas konkurrensmyndigheters behörighet

Medlemsstaternas konkurrensmyndigheter är behöriga att i enskilda ärenden tillämpa förbudet i artikel 81.1 i fördraget, om villkoren i artikel 81.3 inte är uppfyllda, och förbudet i artikel 82. De får för detta ändamål på eget initiativ eller till följd av ett klagomål fatta beslut om att en överträdelse skall upphöra, förordna om interimistiska åtgärder, godta åtaganden eller ålägga böter, viten eller andra påföljder som föreskrivs i den nationella lagstiftningen. Om de på grundval av de upplysningar de förfogar över finner att villkoren för ett förbud inte är uppfyllda, får de även besluta att det inte finns anledning att ingripa.

Artikel 6

Nationella domstolars behörighet

Nationella domstolar inför vilka förbudet i artikel 81.1 i fördraget åberopas är behöriga att även tillämpa artikel 81.3.

KAPITEL III

KOMMISSIONENS BESLUT

Artikel 7

Konstaterande och upphörande av överträdelser

1. Om kommissionen till följd av ett klagomål eller på eget initiativ konstaterar en överträdelse av bestämmelserna i artiklarna 81 eller 82 i fördraget, får den genom beslut ålägga de berörda företagen eller företagssammanslutningarna att upphöra med överträdelsen. Kommissionen får för detta ändamål ålägga dem alla nödvändiga skyldigheter, inbegripet korrigerande åtgärder av strukturell natur. När kommissionen har ett berättigat intresse av det får den även konstatera att en överträdelse tidigare förelegat, som nu har upphört.

2. Medlemsstaterna samt fysiska och juridiska personer som åberopar ett berättigat intresse i saken har rätt att ge in klagomål enligt punkt 1.

Artikel 8

Interimistiska åtgärder

1. I fall som är brådskande på grund av en risk för allvarlig och irreparabel skada på konkurrensen, får kommissionen på eget initiativ och på grundval av ett omedelbart konstaterande av en överträdelse genom beslut förordna om interimistiska åtgärder.

(2) Ett beslut enligt punkt 1 skall gälla för en period av högst ett år, som kan förlängas.

Artikel 9

Åtaganden

1. När kommissionen avser att fatta ett beslut om att en överträdelse skall upphöra och de berörda företagen lämnar sådana åtaganden att kommissionens invändningar undanröjs, får kommissionen genom beslut göra dessa åtaganden bindande för företagen. Ett sådant beslut skall fattas för en bestämd period.

2. Utan att det påverkar frågan om det föreligger eller har förelegat en överträdelse av bestämmelserna i artiklarna 81 eller 82 i fördraget, innebär ett sådant beslut att förfarandet avslutas.

3. Kommissionen får ta upp förfarandet på nytt

a) om de sakförhållanden som låg till grund för beslutet ändras i något avseende,

b) om de berörda företagen åsidosätter sina åtaganden, eller

c) om beslutet grundar sig på ofullständiga, oriktiga eller vilseledande uppgifter.

Artikel 10

Konstaterande av icke-tillämplighet

Av hänsyn till det allmänna gemenskapsintresset får kommissionen på eget initiativ och på grundval av de uppgifter den har kännedom om, genom beslut konstatera att artikel 81 i fördraget, inte är tillämplig på ett avtal, ett beslut av en företagssammanslutning eller ett samordnat förfarande, antingen för att villkoren i artikel 81.1 inte är uppfyllda eller för att villkoren i artikel 81.3 är uppfyllda.

Kommissionen får även göra ett sådant konstaterande avseende artikel 82 i fördraget.

KAPITEL IV

SAMARBETE MED NATIONELLA MYNDIGHETER OCH DOMSTOLAR

Artikel 11

Samarbete mellan kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter

1. Kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter skall tillämpa gemenskapens konkurrensregler i nära samarbete.

2. Kommissionen skall utan dröjsmål till medlemsstaternas konkurrensmyndigheter översända kopior av de viktigaste handlingar som den har inhämtat i syfte att tillämpa artiklarna 7, 8, 9, och 10.

3. När ett ärende om tillämpning av artiklarna 81 eller 82 i fördraget anhängiggörs vid medlemsstaternas konkurrensmyndigheter eller när dessa tillämpar de nämnda artiklarna på eget initiativ, skall de när förfarandet inleds underrätta kommissionen om detta.

4. När medlemsstaternas konkurrensmyndigheter avser att fatta ett beslut enligt artiklarna 81 och 82 i fördraget med åläggande att en överträdelse skall upphöra, om att åtaganden godtas eller om återkallelse av ett undantag enligt en gruppundantagsförordning, skall de först rådgöra med kommissionen. De skall för detta ändamål senast en månad innan beslutet skall fattas till kommissionen översända en redogörelse för ärendet och kopior av de viktigaste handlingar som upprättats i samband med förfarandet. På begäran av kommissionen skall de översända kopior av alla andra handlingar i akten.

5. Medlemsstaternas konkurrensmyndigheter kan rådgöra med kommissionen i alla andra fall av tillämpning av gemenskapsrätten.

6. Om kommissionen inleder ett förfarande i syfte att fatta ett beslut enligt denna förordning, förlorar medlemsstaternas konkurrensmyndigheter sin behörighet att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget.

Artikel 12

Informationsutbyte

1. Oberoende av om nationella bestämmelser föreskriver annat, får kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter till varandra översända alla upplysningar om faktiska eller rättsliga omständigheter, även konfidentiella upplysningar, och använda dem som bevismedel.

2. De upplysningar som översänts enligt punkt 1 får endast användas för tillämpningen av gemenskapens konkurrensrätt. Endast påföljder av ekonomisk natur får åläggas på grundval av de översända upplysningarna.

Artikel 13

Avbrytande eller avslutande av förfarandet

1. När ett klagomål har anhängiggjorts vid konkurrensmyndigheter i flera medlemsstater eller när konkurrensmyndigheter i flera medlemsstater har inlett ett förfarande på eget initiativ enligt artiklarna 81 eller 82 i fördraget avseende samma avtal, beslut eller samordnade förfarande, utgör det faktum att en myndighet behandlar ärendet ett tillräckligt skäl för de övriga myndigheterna att avbryta sitt förfarande eller avvisa klagomålet. Kommissionen får också avvisa ett klagomål på den grunden att det behandlas av en konkurrensmyndighet i en medlemsstat.

2. När ett klagomål har anhängiggjorts vid en medlemsstats konkurrensmyndighet eller kommissionen avseende ett avtal, beslut eller förfarande som redan har behandlats av en annan konkurrensmyndighet, får klagomålet avvisas.

Artikel 14

Rådgivande kommitté

1. Samråd skall ske med en rådgivande kommitté för kartell- och monopolfrågor innan beslut fattas enligt artiklarna 7, 9, 10, 22 och 23.2.

2. Den rådgivande kommittén skall vara sammansatt av företrädare för medlemsstaternas konkurrensmyndigheter. Varje medlemsstat skall utse en företrädare, som vid förhinder kan ersättas av en annan företrädare.

3. Samrådet kan äga rum vid ett sammanträde som sammankallas och leds av kommissionen och som hålls tidigast fjorton dagar efter det att kallelse har skett. Medlemsstaterna kan godta en kortare kallelsetid än fjorton dagar. Till kallelsen skall kommissionen foga en redogörelse för varje ärende som skall behandlas, med uppgift om de viktigaste handlingarna, och ett preliminärt utkast till beslut. Den rådgivande kommittén kan avge ett yttrande även om några ledamöter eller deras ersättare inte är närvarande.

4. Samrådet kan även äga rum genom skriftligt förfarande. I så fall skall kommissionen fastställa en tidsfrist inom vilken medlemsstaterna skall lämna sina synpunkter. På begäran av en medlemsstat måste kommissionen dock sammankalla ett sammanträde.

5. Yttrandet skall vara skriftligt och bifogas utkastet till beslut. Den rådgivande kommittén får rekommendera att yttrandet offentliggörs. Kommissionen får företa ett sådant offentliggörande. I beslutet att offentliggöra yttrandet skall hänsyn tas till företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas.

6. Kommissionen får, på eget initiativ eller på begäran av en medlemsstat, föra upp ett ärende som behandlas av en medlemsstats konkurrensmyndighet på kommitténs dagordning för diskussion innan det slutliga beslutet fattas.

Artikel 15

Samarbete med nationella domstolar

1. Vid förfaranden där artiklarna 81 eller 82 i fördraget tillämpas får medlemsstaternas domstolar från kommissionen begära upplysningar som den förfogar över eller yttranden i frågor rörande tillämpningen av gemenskapens konkurrensregler.

2. Medlemsstaternas domstolar skall till kommissionen översända kopior av alla avgöranden där artiklarna 81 och 82 i fördraget tillämpats inom en månad från den dag de meddelades.

3. Av hänsyn till det allmänna gemenskapsintresset får kommissionen på eget initiativ lämna skriftliga eller muntliga yttranden till medlemsstaternas domstolar i samband med förfaranden som reser frågor om tillämpningen av artiklarna 81 eller 82 i fördraget. Kommissionen får låta sig företrädas av medlemsstaternas konkurrensmyndigheter. Dessa får också på eget initiativ lämna skriftliga eller muntliga yttranden till domstolarna i sina respektive medlemsstater.

För detta ändamål får kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter begära att de nationella domstolarna till dem översänder alla nödvändiga handlingar.

Artikel 16

Enhetlig tillämpning av gemenskapens konkurrensrätt

Enligt artikel 10 i fördraget och principen om enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten, skall de nationella domstolarna och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter sträva efter att undvika att fatta beslut som strider mot de beslut som kommissionen har fattat.

KAPITEL V

BEFOGENHETER VID UTREDNINGAR

Artikel 17

Utredning av branscher

1. Om inom en bransch utvecklingen av handeln mellan medlemsstater, prisstelhet eller andra omständigheter tyder på att konkurrensen inom den gemensamma marknaden är begränsad eller snedvriden, får kommissionen företa en allmän utredning och i samband därmed begära att företagen inom denna bransch lämnar upplysningar samt utföra de inspektioner som är nödvändiga för tillämpningen av artiklarna 81 och 82 i fördraget.

Kommissionen får särskilt begära att varje företag och företagssammanslutning inom den berörda branschen informerar den om samtliga avtal, beslut och samordnade förfaranden.

2. Artikel 18–23 skall gälla i tillämpliga delar.

Artikel 18

Begäran om upplysningar

1. Vid fullgörandet av de uppgifter som kommissionen tilldelas genom denna förordning får den begära alla nödvändiga upplysningar av medlemsstaternas regeringar och konkurrensmyndigheter samt av företag och företagssammanslutningar.

2. I sin begäran om upplysningar skall kommissionen ange den rättsliga grunden för begäran, den tidsfrist inom vilken upplysningarna skall lämnas, syftet med begäran samt de påföljder som föreskrivs i artiklarna 22 och 23 för det fall att oriktiga, ofullständiga eller vilseledande upplysningar lämnas.

3. Skyldiga att lämna de begärda upplysningarna är företagens ägare eller deras företrädare och, när det gäller juridiska personer, bolag och föreningar som inte är juridiska personer, de som är utsedda att företräda dem enligt lag eller stadgar. I behörig ordning befullmäktigade advokater får lämna de begärda upplysningarna på sina huvudmäns vägnar. Huvudmännen förblir fullt ansvariga för att de lämnade upplysningarna är fullständiga, exakta och korrekta.

4. Om ett företag eller en företagssammanslutning inte lämnar de begärda upplysningarna inom den tidsfrist som har fastställts av kommissionen eller lämnar ofullständiga uppgifter, skall kommissionen begära upplysningarna genom beslut. I beslutet skall anges vilka upplysningar som begärs och fastställas en lämplig tidsfrist inom vilken upplysningarna skall lämnas. Kommissionen skall i beslutet ange den påföljd som föreskrivs i artikel 22.1 a samt ange eller förelägga den påföljd som föreskrivs i artikel 23.1 d. I beslutet skall även upplysas om rätten att få beslutet prövat av Europeiska gemenskapens domstol.

Artikel 19

Befogenhet att inhämta redegörelser

Vid fullgörandet av de uppgifter som kommissionen tilldelas genom denna förordning får den höra alla fysiska eller juridiska personer som kan antas geden användbara upplysninger, för att ställa frågor som har samband med föremålet för en utredning och protokoll föra deras svar.

Artikel 20

Kommissionens befogenheter vid inspektioner

1. Vid fullgörandet av de uppgifter som kommissionen tilldelas genom denna förordning får den genomföra alla nödvändiga inspektioner hos företag och företagssammanslutningar.

2. Vid genomförandet av en inspektion har de av kommissionen bemyndigade tjänstemännen befogenhet att

a) bereda sig tillträde till de berörda företagens eller företagssammanslutningarnas lokaler, mark och transportmedel,

b) bereda sig tillträde till samtliga övriga lokaler, även företagens eller företagssammanslutningarnas ledares, styrelseledamöters, direktörers och andra medarbetares bostäder, om det kan misstänkas att affärshandlingar förvaras där,

c) granska räkenskaperna och andra affärshandlingar, oavsett i vilken form de föreligger,

d) göra kopior av eller utdrag ur de granskade handlingarna,

e) försegla samtliga lokaler eller affärshandlingar under den tid inspektionen pågår,

f) begära att företagets eller företagssammanslutningens företrädare eller medarbetare lämnar upplysningar som har samband med föremålet för och syftet med inspektionen och protokollföra deras svar.

3. De tjänstemän som av kommissionen har fått i uppdrag att genomföra en inspektion skall utöva sina befogenheter efter uppvisande av en skriftlig fullmakt, som anger föremålet för och syftet med inspektionen samt den påföljd som föreskrivs i artikel 22 för det fall att begärda räkenskaper eller andra affärshandlingar inte läggs fram i fullständigt skick och för det fall att svaren på en begäran enligt punkt 2 i denna artikel är oriktiga, ofullständiga eller vilseledande. Kommissionen skall i god tid före inspektionen underrätta konkurrensmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium inspektionen skall genomföras.

4. Företag och företagssammanslutningar är skyldiga att underkasta sig de inspektioner som kommissionen har beslutat om. I beslutet skall anges föremålet för och syftet med inspektionen, fastställas när den skall börja och anges de påföljder som föreskrivs i artiklarna 22 och 23 samt upplysas om rätten att få beslutet prövat av EG-domstolen. Kommissionen skall fatta sådana beslut efter att ha samrått med konkurrensmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium inspektionen skall genomföras.

5. Tjänstemännen vid konkurrensmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium inspektionen skall genomföras skall, på begäran av den myndigheten eller kommissionen, aktivt bistå kommissionens tjänstemän. De skall för detta ändamål ha de befogenheter som anges i punkt 2.

6. Om de av kommissionen bemyndigade tjänstemännen konstaterar att ett företag motsätter sig en inspektion som har beslutats med stöd av denna artikel, skall den berörda medlemsstaten lämna dem det bistånd, vid behov handräckning, som behövs för att de skall kunna utföra sitt inspektionsuppdrag.

Om nationell rätt kräver beslut av domstol för att handräckning skall kunna användas, kan ett sådant beslut begäras som en säkerhetsåtgärd

7. Om de av kommissionen bemyndigade tjänstemännen vill använda sig av de befogenheter som anges i punkt 2 b, är ett förhandsbeslut av domstol obligatoriskt.

8. Prövningen av lagenligheten hos kommissionens beslut är förbehållen EG-domstolen. Den nationella domstolens prövning skall endast avse huruvida kommissionens beslut är fattat i vederbörlig ordning och att de planerade tvångsåtgärderna varken är godtyckliga eller överdrivna i förhållande till föremålet för inspektionen. Den nationella domstolen får varken pröva nödvändigheten av inspektionen eller kräva att andra upplysningar än de som lämnas i kommissionens beslut läggs fram.

Artikel 21

Utredningar som genomförs av medlemsstaternas konkurrensmyndigheter

1. En medlemsstats konkurrensmyndighet får på sitt territorium företa alla sådana utredningsåtgärder enligt sin nationella rätt i en annan medlemsstats konkurrensmyndighets namn eller på dennas vägnar, som krävs för att konstatera om det föreligger en överträdelse av artikel 81 eller 82 i fördraget. Den skall översända alla insamlade upplysningar till den begärande myndigheten i enlighet med artikel 12 i denna förordning.

2. På begäran av kommissionen skall medlemsstaternas konkurrensmyndigheter genomföra de inspektioner som kommissionen anser nödvändiga enligt artikel 20.1 eller som den har beslutat om enligt artikel 20.4. De tjänstemän hos medlemsstaternas konkurrensmyndigheter som har till uppgift att genomföra inspektionerna skall utöva sina befogenheter efter uppvisande av en skriftlig fullmakt utfärdad av konkurrensmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium inspektionen skall genomföras. Fullmakten skall ange föremålet för och syftet med inspektionen.

På begäran av kommissionen eller konkurrensmyndigheten i den medlemsstat inom vars territorium inspektionen skall genomföras, får kommissionens tjänstemän bistå den berörda myndighetens tjänstemän.

KAPITEL VI

PÅFÖLJDER

Artikel 22

Böter

1. Kommissionen får genom beslut ålägga företag eller företagssammanslutningar böter om upp till 1 % av föregående räkenskapsårs sammanlagda omsättning, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) lämnar oriktiga, ofullständiga eller vilseledande uppgifter till svar på en begäran enligt artikel 17 eller artikel 18.1 eller 18.4 eller inte lämnar en uppgift inom den tidsfrist som har fastställts genom beslut enligt artikel 18.4,

b) vid inspektioner som genomförs enligt artikel 20 eller artikel 21.2 inte lägger fram begärda räkenskaper eller andra affärshandlingar i fullständigt skick eller inte underkastar sig en inspektion som har beslutats enligt artikel 20.4,

c) ägrar att svara på en fråga som ställts i enlighet med artikel 20.2 f eller svarar på ett oriktigt, ofullständigt eller vilseledande sätt,

d) har brutit förseglingar som kommissionens bemyndigade tjänstemän anbringat enligt artikel 20.2 e.

2. Kommissionen får genom beslut ålägga företag och företagssammanslutningar böter om upp till 10 % av föregående räkenskapsårs sammanlagda omsättning för varje företag som har deltagit i överträdelsen, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) överträder artiklarna 81 eller 82 i fördraget,

b) åsidosätter ett beslut om interimistiska åtgärder enligt artikel 8 i denna förordning,

c) inte iakttar ett åtagande som gjorts bindande genom beslut enligt artikel 9 i denna förordning.

3. När bötesbeloppet fastställs skall hänsyn tas både till hur allvarlig överträdelsen är och hur länge den pågått.

4. Om böter enligt denna förordning åläggs en företagssammanslutning och denna inte är solvent, får kommissionen kräva betalning från vart och ett av de företag som var medlemmar i sammanslutningen vid tiden för överträdelsen. Bötesbeloppet för var och en av medlemmarna får inte överstiga 10 % av föregående räkenskapsårs sammanlagda omsättning för respektive medlem.

5. Beslut som fattats med stöd av punkterna 1 och 2 är inte av straffrättslig karaktär.

Artikel 23

Viten

1. Kommissionen får genom beslut förelägga företag eller företagssammanslutningar viten om upp till 5 % av den genomsnittliga dagsomsättningen under föregående räkenskapsår för varje dags dröjsmål, räknat från den dag som anges i beslutet, för att tvinga dem att

a) upphöra med en överträdelse av artiklarna 81 eller 82 i fördraget i enlighet med ett beslut av kommissionen enligt artikel 7 i denna förordning,

b) iaktta ett beslut om interimistiska åtgärder enligt artikel 8,

c) iaktta ett åtagande som gjorts bindande genom beslut enligt artikel 9,

d) lämna fullständiga och riktiga upplysningar i enlighet med kommissionens begäran i beslut enligt artikel 18.4,

e) underkasta sig en sådan inspektion som kommissionen har beslutat om enligt artikel 20.

2. Om företag eller företagssammanslutningar har fullgjort den skyldighet för vars uppfyllande vitet har förelagts, får kommissionen fastställa det slutliga vitet till ett belopp som är lägre än det som följer av det ursprungliga beslutet. Artikel 22.4 skall gälla i tillämpliga delar.

KAPITEL VII

PRESKRIPTIONSTIDER

Artikel 24

Preskriptionstider för åläggande av påföljder

1. Följande preskriptionstider gäller kommissionens befogenhet enligt artiklarna 22 och 23:

a) Tre år vid överträdelser av bestämmelser om begäran om upplysningar eller genomförande av inspektioner.

b) Fem år vid övriga överträdelser.

2. Preskriptionstiden skall räknas från och med den dag då överträdelsen begicks. I fråga om fortsatta eller upprepade överträdelser skall dock tiden räknas från och med den dag då överträdelsen upphörde.

3. Preskriptionstiden i fråga om åläggande av böter eller viten avbryts av åtgärder som vidtas av kommissionen eller av en medlemsstats konkurrensmyndighet i syfte att undersöka eller ingripa mot överträdelsen. Avbrottet i preskriptionstiden gäller från och med den dag då minst ett företag eller en företagssammanslutning som har deltagit i överträdelsen har underrättats om åtgärden. Åtgärder som avbryter preskriptionstiden utgörs särskilt av

a) skriftliga framställningar om upplysningar som görs av kommissionen eller av en nationell konkurrensmyndighet,

b) skriftliga fullmakter att genomföra inspektioner som kommissionen eller en nationell konkurrensmyndighet har lämnat sina tjänstemän,

c) kommissionens eller en nationell konkurrensmyndighets inledande av ett förfarande,

d) meddelanden om invändningar från kommissionen eller en nationell konkurrensmyndighet.

4. Avbrottet i preskriptionstiden gäller alla företag eller företagssammanslutningar som har deltagit i överträdelsen.

5. Efter varje avbrott börjar preskriptionstiden att löpa på nytt. Preskriptionstiden skall dock löpa ut senast den dag då en period som är lika med den dubbla preskriptionstiden har förflutit utan att kommissionen har ålagt böter eller viten. Denna period skall förlängas med den tid under vilken preskriptionstiden tillfälligt har upphört att löpa enligt punkt 6.

6. Preskriptionstiden i fråga om åläggande av böter eller viten skall tillfälligt upphöra att löpa så länge kommissionens beslut är föremål för prövning vid domstolen.

Artikel 25

Preskriptionstiden för verkställande av påföljder

1. En preskriptionstid på fem år gäller för kommissionens befogenhet att verkställa beslut som fattats enligt artiklarna 22 och 23.

2. Preskriptionstiden skall räknas från och med den dag då beslutet vunnit laga kraft.

3. Preskriptionstiden i fråga om verkställande av påföljder avbryts

a) genom underrättelse om ett beslut om ändring av det ursprungliga bötes- eller vitesbeloppet eller om avslag på en begäran om en sådan ändring,

b) genom åtgärder som vidtas av kommissionen eller av en medlemsstat på kommissionens begäran för att driva in böter eller viten.

4. Efter varje avbrott börjar preskriptionstiden att löpa på nytt.

5. Preskriptionstiden i fråga om verkställande av påföljder skall tillfälligt upphöra att löpa så länge som

a) en betalningsfrist har medgetts, eller

b) indrivningen har skjutits upp enligt ett beslut av EG-domstolen.

KAPITEL VIII

HÖRANDE AV PARTER OCH SEKRETESS

Artikel 26

Hörande av parter, klagande och andra tredje män

1. Innan kommissionen fattar beslut enligt artiklarna 7, 8, 22 och 23.2, skall den lämna de företag och företagssammanslutningar som förfarandet avser tillfälle att yttra sig över dess invändningar. Kommissionen får endast grunda sina beslut på invändningar som de berörda parterna har fått tillfälle att yttra sig över. Klagande skall vara nära knutna till förfarandet.

2. Berörda parters rätt till försvar skall iakttas fullt ut under förfarandet. De har rätt att få tillgång till handlingar, med förbehåll för företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas. Detta berättigade intresse får inte hindra att kommissionen röjer och använder upplysningar som är nödvändiga för att bevisa en överträdelse.

Rätten till tillgång till handlingar skall inte omfatta konfidentiell information och interna handlingar hos kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter. I synnerhet skall inte skriftväxling mellan kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter eller mellan de sistnämnda myndigheterna omfattas, och särskilt inte handlingar som upprättats i enlighet med artiklarna 11 och 14.

3. Om kommissionen eller medlemsstaternas konkurrensmyndigheter anser det nödvändigt, får de höra andra fysiska eller juridiska personer. Begäran från sådana personer att få yttra sig skall bifallas, om de kan påvisa ett tillräckligt intresse i saken.

Artikel 27

Sekretess

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 12 och 15, får upplysningar som har inhämtats med stöd av artikel 17–21 endast användas för det ändamål de har inhämtats.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 11, 12, 14, 15 och 26, får kommissionen och medlemsstaternas konkurrensmyndigheter samt dessas tjänstemän och övriga anställda inte röja upplysningar som de har inhämtat eller utbytt med stöd av denna förordning och som är av sådant slag att de omfattas av sekretess.

KAPITEL IX

GRUPPUNDANTAG

Artikel 28

Antagande av gruppundantagsförordningar

1. I enlighet med artikel 81.3 i fördraget får kommissionen genom förordning förklara artikel 81.1 icke tillämplig på grupper av avtal, beslut av företagssammanslutningar eller samordnade förfaranden, om villkoren i punkt 2–5 i denna artikel är uppfyllda.

2. Gruppundantagsförordningarna skall innehålla en definition av de grupper av avtal, beslut eller samordnade förfaranden som de är tillämpliga på och särskilt precisera de begränsningar som inte är undantagna och i förekommande fall vilka villkor som skall vara uppfyllda.

3. Gruppundantagsförordningarna skall vara tidsbegränsade.

4. När kommissionen avser att anta en gruppundantagsförordning skall den offentliggöra ett utkast till förordning och lämna alla berörda personer tillfälle att framföra sina synpunkter inom den tid som kommissionen fastställer, vilken inte får understiga en månad.

5. Innan kommissionen offentliggör ett utkast till förordning och innan den antar en gruppundantagsförordning skall den samråda med den rådgivande kommittén för kartell- och monopolfrågor.

Artikel 29

Återkallelse i vissa fall

1. Om kommissionen i ett visst fall, på eget initiativ eller till följd av ett klagomål, konstaterar att ett avtal, beslut eller samordnat förfarande som är undantaget enligt en gruppundantagsförordning ändå har verkningar som är oförenliga med artikel 81.3 i fördraget, får den återkalla undantaget enligt förordningen.

2. När ett avtal, beslut eller samordnat förfarande som är undantaget enligt en gruppundantagsförordning i ett visst fall har verkningar som är oförenliga med artikel 81.3 i fördraget på en medlemsstats territorium, eller på en del av detta, som uppvisar alla kännetecken på en avgränsad geografisk marknad, får konkurrensmyndigheten i denna medlemsstat återkalla undantaget enligt gruppundantagsförordningen i fråga på det territoriet.

Artikel 30

Förordning om icke-tillämplighet

I en undantagsförordning som antagits med stöd av artikel 28 får det föreskrivas under vilka förutsättningar vissa typer av gällande avtal, beslut eller samordnade förfaranden på en viss marknad får uteslutas från förordningens tillämpningsområde. När dessa förutsättningar är uppfyllda får kommissionen konstatera det genom förordning och fastställa en tidsfrist för när den nämnda förordningen skall upphöra att gälla de åsyftade avtalen, besluten eller samordnade förfarandena på marknaden i fråga. Denna tidsfrist skall vara minst sex månader. Artikel 28.4 och 28.5 skall gälla i tillämpliga delar.

KAPITEL X

GENERELLA BESTÄMMELSER

Artikel 31

Offentliggörande av beslut

1. Kommissionen skall offentliggöra de beslut den fattar enligt artiklarna 7–10, 22–23.

2. I offentliggörandet skall anges de berörda parternas namn och huvuddragen i beslutet, inbegripet ålagda påföljder. Därvid skall hänsyn tas till företagens berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas.

Artikel 32

Domstolens prövning

Domstolen har obegränsad behörighet att pröva beslut genom vilka kommissionen har fastställt böter eller viten; den kan upphäva, sätta ned eller höja ålagda böter eller viten.

Artikel 33

Undantag från tillämpningsområdet

Denna förordning skall inte gälla avtal, beslut och samordnade förfaranden samt missbruk av en dominerande ställning i enlighet med artikel 82 i fördraget på följande områden:

internationell sjötransport av typen ”trampfartstjänster”,

b) sjötransport mellan hamnarna i en och samma medlemsstat,

c) internationell lufttransport mellan gemenskapen och tredje land.

Artikel 34

Tillämpningsföreskrifter

Kommissionen får anta de föreskrifter som behövs för att tillämpa denna förordning. Sådana föreskrifter kan bland annat avse

a) införandet av en skyldighet att låta registrera vissa typer av avtal,

b) form, innehåll och närmare bestämmelser om klagomål enligt artikel 7 samt förfarandet för att avvisa klagomål,

c) närmare bestämmelser om information och samråd enligt artikel 11,

d) närmare bestämmelser om hörande enligt artikel 26.

KAPITEL XI

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 35

Övergångsbestämmelser

1. Ansökningar till kommissionen enligt artikel 2 i förordning nr 17, anmälningar enligt artiklarna 4 och 5 i förordning nr 17 samt motsvarande ansökningar och anmälningar enligt förordningarna (EEG) nr 1017/68, (EEG) nr 4056/86 och (EEG) nr 3975/87 skall upphöra att gälla från och med den dag då denna förordning skall börja tillämpas.

Beslut enligt artikel 81.3 i fördraget som kommissionen har fattat enligt ovanstående förordningar, skall upphöra att gälla den dag då denna förordning skall börja tillämpas.

2. Förfarandeåtgärder som vidtagits enligt förordning nr 17 och förordningarna (EEG) nr 1017/68, (EEG) nr 4056/86 och (EEG) nr 3975/87 skall behålla sina verkningar i samband med tillämpningen av denna förordning.

Artikel 36

Medlemsstaternas utnämning av konkurrensmyndigheter

Medlemsstaterna skall utnämna konkurrensmyndigheter med behörighet att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget och skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att dessa skall ha befogenhet att tillämpa artiklarna 81 och 82 i fördraget senast den . . ..

Artikel 37

Ändring av förordning (EEG) nr 1017/68

Förordning (EEG) nr 1017/68 ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 skall utgå.

2. I artikel 3.1 skall orden ”Förbudet enligt artikel 2” ersättas med orden ”Förbudet enligt artikel 81.1 i fördraget”.

3. Artikel 5–29 skall utgå.

4. I artikel 30 skall punkterna 2 och 3 utgå.

Artikel 38

Ändring av förordning (EEG) nr 2988/74

I förordning (EEG) nr 2988/74 skall följande artikel 7 a införas:

”*Artikel 7 a*

Undantag från tillämpningsområdet

Denna förordning gäller inte i fråga om åtgärder som vidtas med stöd av rådets förordning (EG) nr . . ./. . . (*).

_____

(*) EGT L . . .”.

Artikel 39

Ändring av förordning (EEG) nr 4056/86

Förordning (EEG) nr 4056/86 ändras på följande sätt.

1. Artikel 7 skall ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 skall ersättas av följande text:

”1. *Underlåtelse att fullgöra en skyldighet*

När de berörda parterna underlåter att fullgöra en skyldighet som enligt artikel 5 är en förutsättning för undantaget i artikel 3, skall kommissionen tillse att dessa överträdelser upphör och kan för detta ändamål, på de villkor som anges i rådets förordning (EG) nr . . ./. . . (*), utfärda rekommendationer till de berörda parterna, om de berörda parterna inte följer dessa rekommendationer och beroende på hur allvarlig den aktuella överträdelsen är, fatta ett beslut som antingen förbjuder dem från eller anmodar dem att vidta vissa åtgärder eller återkallar gruppundantaget för dem.

_____

(*) EGT L . . .”

b) Punkt 2 skall ändras på följande sätt:

i) i punkt a skall orden ”på de villkor som anges i avsnitt II” ersättas med orden ”på de villkor som anges i förordning (EG) nr . . ./. . .”,

ii) i punkt c i) andra stycket skall andra meningen ersättas med följande text:

"Kommissionen kan samtidigt besluta om den godtar de åtaganden som lämnats av de berörda företagen, för att bland annat ge företag som inte är medlemmar i konferensen tillträde till marknaden, på de villkor som anges i artikel 9 i förordning (EG) nr . . ./. . .".

2. I artikel 8 skall punkt 1 utgå.

3. Artikel 9 skall ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 skall orden "den rådgivande kommitté som avses i artikel 15" ersättas med orden "den rådgivande kommitté som avses i artikel 14 i förordning (EG) nr . . ./. . .".

b) I punkt 2 skall orden "den rådgivande kommitté som avses i artikel 15" ersättas med orden "den rådgivande kommitté som avses i artikel 14 i förordning (EG) nr . . ./. . .".

4. Artikel 10–25 skall utgå.

5. I artikel 26 skall orden "form, innehåll och övriga bestämmelser beträffande de klagomål som avses i artikel 10, ansökningar enligt artikel 12 och förhör enligt artikel 23.1 och 23.2" utgå.

Artikel 40

Ändring av förordning (EEG) nr 3975/87

Artikel 3–19 i förordning (EEG) nr 3975/87 skall utgå.

Artikel 41

Upphävande

Förordningarna nr 17, nr 141, nr 19/65/EEG, (EEG) nr 2821/71, (EEG) nr 3976/87, (EEG) nr 1534/91 och (EEG) nr 479/92 skall upphävas.

En hänvisning till de upphävda förordningarna skall förstås som en hänvisning till denna förordning.

Artikel 42

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den är tillämplig från och med den . . .

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.